

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *New York Times* Bestselling Author

ILONA ANDREWS

"Ilona Andrews just
keeps getting better."
—Jeaniene Frost,
New York Times
bestselling author

A NOVEL OF THE EDGE

BAYOU MOON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BAYOU MOON

AN LI ANDREWS

ATR — C, NE YORK

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası İthaf](#)

[Teşekkür](#)

[BİR](#)

[İKİ](#)

[ÜÇ](#)

[DÖRT](#)

[BES](#)

[ALTI](#)

[YEDİ](#)

[SEKİZ](#)

[DOKU](#)

[Z ON](#)

[ON BİR](#)

[ON İKİ ON](#)

[ÜÇ](#)

[ON DÖRT](#)

[ON BES](#)

[ON ALTI](#)

[ON YEDİ ON](#)

[SEKİZ ON](#)

[DOKUZ YIRMI](#)

[YIRMI BİR](#)

[YIRMI İKİ](#)

[YIRMI ÜÇ YIRMI](#)

[DÖRT YIRMI](#)

[BES](#)

[YİRMİ ALTI](#)

[YIRMI YEDİ](#)

[YIRMI SEKİZ](#)

YIRMI DOKUZ
OTUZ

EPILOG

Teaser bölümü

YAZAR HAKKINDA

EDGE'İN İLK ROMANI İÇİN ÖVGÜ DOLU SÖZLER

KENARDA

"Büyüleyici bir dünya, nabız gibi atan bir aksiyon ve ateşli bir romantizmle birleşince *Uçurumun Kıyısında* kazananlardan biri oluyor!"

-Jeaniene Frost, *Sonsuz Karanlık Öpücüğü'nün New York Times* çoksatan yazarı

"İlgi çekici bir şehir fantezisi serisi başlangıcı. Andrews karmaşık bir olay örgüsü ve sayfaları çevirmeye devam edecek inandırıcı karakterler yaratmış."

-*Publishers Weekly*

"Eski moda kırsal büyülerin, çağdaş yaşamın (Wal-Mart ve çizgi roman dükkanlarıyla birlikte) ve sihirli kılıç kullanan savaşçıların sıra dışı bir karışımı olan harika, eğlenceli bir romantizm."

-*Locus*

"Karakter gelişimi kusursuz, olay örgüsü yaratıcı ve temposu okuyucuyu kitabı elinden bırakmaya zorluyor. Bu kitap bir kazanan ve yorgun tekrarlarla dolu bir türde sürprizler için hala bolca yer olduğunu gösteriyor."

-*Canavarlar ve Eleştirmenler*

"Çılgınca eğlenceli bir dünya."

-*Darque Yorumları*

KATE DANIELS ROMANLARI İÇİN ÖVGÜLER

SİHİRLİ VURUŞLAR

"Andrews'un keskin diyalogları ve katmanlı karakterizasyonu, bu birinci şahıs heyecan yolculuğunun yürek burkan aksiyonunu daha da yoğun hale getiriyor ... büyüleyici."

-*Romantic Times* (4½ yıldız)

"Andrews, aksiyon dolu fanteziyi efsane ve mitlerle harmanlayarak okuyucuları kendine hayran bırakıyor. *Sihirli Saldırıları* büyüleyici karakterleri tanıtıyor ve

çok sayıda paranormal çatışma ve romantik bir kimya ile hayranlarını kışkırtıyor."

-Darque Yorumları

"Ilona Andrews'un bugüne kadarki en iyi romanı; aksiyonu, tehlikeyi ve büyüü doruğa çıkarıyor. Kılıçların çarpıştığı cesur aksiyon ve kusursuz karakterizasyonlar hem eski hem de yeni hayranlarını büyüleyecek."

-Sacramento Book Review

"Mizah dozları, bu canlı çizilmiş, vurucu serinin gerilimini ve gergin aksiyonunu hafifletmeye hizmet ediyor."

-Canavarlar ve Eleştirmenler

"Sürükleyici, mükemmel yazılmış bir şehir fantezisi serisi."

-Lurv a la Mode

"Daha hızlı yaz . . . Curran ve Kate arasındaki ilişkiye kesinlikle bayıldım.

-Esprili iğnelemelere ve tek satırlık esprilere kahkahalarla gülüyorum ve çiftler arasında oluşan cinsel gerilim, başka bir kitabı beklemek zorunda kalacağımı bildiğim için beni dizlerimin üzerine çöktürüyor."

-SFRevu

"Kate genellikle savunmasız ve bu yeni dünyadaki tüm garip ve tehlikeli şeyler hakkında harika bir mizah anlayışına sahip."

-Romance Reviews Today

SİHİRLİ YANIKLAR

"Carrie Vaughn ve Patricia Briggs hayranları bu hızlı tempolu, aksiyon dolu, sihirle, vampirlerle, canavarlarla ve geceleri ortaya çıkan şeylerle dolu şehir fantezisini çok beğenecekler."

-Canavarlar ve Eleştirmenler

"Tüm sorunları, sırları ve hem savaşçı hem de büyülü yetenekleriyle Kate harika bir kahraman, kalbi olan sert bir kız ve maceraları . . kesinlikle okumaya değer."

-Locus

"[*Magic Burns*] beni tamamen kendine bağladı. Büyüleyici, zorlayıcı bir olay örgüsü, esprili, zeki bir kadın kahraman, şeytani bir kötü adam ve baştan sona zekice, alaycı bir mizahla bu hikayede her şey var."

-Fresh Fiction

"Şehir fantezisi türüne yeni bir bakış açısı getiren Kate'in yaşadığı dünya, cesur büyü ve tehlikeli gizemin bir karışımı."

-*The Parkersburg Sentinel*

"Kate'in yaydığı cinsel gerilim dişlerimi sıkmama neden oluyor."

-*SFRevu*

"Laurell K. Hamilton'ın ilk dönem Anita Blake'lerini ya da Patricia Briggs ve Kim Harrison'ın eserlerini seviyorsanız Ilona Andrews'u okuma listenize eklemelisiniz."

-*LoveVampires*

SİHİRLİ BİTLER

"Kendinizi muhteşem yeni bir şehir fantezisiyle ödüllendirin. Serinin bir sonraki kitabını ya da Ilona Andrews'un yazacağı diğer kitapları sabırsızlıkla bekliyorum."

-Patricia Briggs, *Silver Borne*'un 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarı

"Andrews büyük umut vaat ediyor. Laurell K. Hamilton ve Patricia Briggs hayranı okurlar Andrews'un eserlerini yeni bir okuma zevki kaynağı olarak görebilirler."

-*SFRevu*

"Andrews'un keskin serisi, karmaşık dünya kurgusu ve yetenekli karakterizasyonları sayesinde benzer fantezilerden ayrılıyor."

-*Library Journal*

"İlgi çekici bir dünya."

-*Locus*

"Şehir fantezisi hayranları Ilona Andrews'un alternatif evren Atlanta'sına bayılacak."

-*Fresh Fiction*

"Karmaşık bir alternatif tarihle birleşen güçlü hikaye örgüsü ... okuyucuların daha fazlasını beklemesini sağlayacak."

-*Canavarlar ve Eleştirmenler*

"*Sihir Isırıklar* o bir Büyüleyici paranormal KİMİN CİNAYETİ o alır doğaüstünü yeni, doğal yönle doğru yönlendirir."

-*The Best Reviews*

"Çekişme, ihanet ve gizem dolu kalın bir olay örgüsüyle örülü benzersiz bir dünya."

-*Romance Junkies*

"Olay örgüsü hoş bir tempoda ilerliyor ve dünya kurgusu ilginç ve iyi yapılmış."

-*Romantic Times*

Ilona Andrews Yazarından Ace Kitapları

Kate Daniels Romanları

SIHIR ISIRIR
SIHIR YAKAR
SIHIR VURUR
SIHIR KANATIR

*The Edge
Romanları*

KENARDA
BAYOU AYI

BAYÖÜ MOON

I L O N A V E R E W S

ACE BOOKS, NEW YORK

BERKLEY YAYIN GRUBU

Penguin Group Penguin Group (USA)

Inc. tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi-110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632, Yeni Zelanda (Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazarların veya üçüncü tarafların web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

BAYOU AYI

Bir Ace Kitabı / yazarlarla yapılan anlaşmayla yayınlanmıştır

BASIM TARİHİ

Ace mass-market baskısı / Ekim 2010 Telif hakkı

© 2010 Andrew Gordon ve Ilona Gordon'a aittir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarların haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: Berkley Yayın Grubu, Penguin Group

(USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,

375 Hudson Street, New York, New York 10014.

eISBN: 9781101453186

ACE

Ace Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü

olan The Berkley Publishing Group tarafından

yayımlanmaktadır,

375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ACE ve "A" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

<http://us.penguin.com>

*Gene ve Jane Blankenship'e: Bunu
asla okumayacaksınız, ama siz
olmasaydınız başaramazdık*

Teşekkür

Bir kitap her zaman bir ekip çalışmasıdır. Bu da bir istisna değildi. Menajerimiz Nancy Yost'a sayısız e-posta ve telefon görüşmesine katlandığı ve büyük, ateşli çılgınlık denizimizde akliselimin tek sesi olduğu için minnettarız. Ayrıca Anne Sowards'a da sürekli desteği ve cesaretlendirmesi için minnettarız. İkiniz olmasaydınız, kitaplarımız asla gün ışığına çıkamazdı.

Aşağıdaki kişilere teşekkür etmek isteriz: Yapım editörü Michelle Kasper ve yardımcı yapım editörü Andromeda Macri'ye, taslağı alıp bir kitaba dönüştürdükleri ve bize biraz daha fazla zaman tanımak için her zaman fazladan bir iki gün buldukları için; Joan Matthews, metin editörü - isimlerdeki karışıklık ve taslağın genel durumu için özür dileriz ve içtenlikle size anevrizma yaşatmadığımızı umuyoruz; Victoria Vebell, sanatçı, çarpıcı kapak resmi için - keşke duvara asmak için bir baskımız olsaydı; Annette Fiore DeFex, kapak tasarımcısı, güzel bir sanat eserini alıp aynı derecede güzel bir kapağa dönüştürdüğü için; Kristin del Rosario, iç tasarımcı, güzel bir düzen yarattığı ve kitabı okumayı gerçekten bir zevk haline getirdiği için; Kat Sherbo, editör asistanı

-Bizimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederiz, bir dahaki sefere acıyı hafifletmek için çikolata ile birlikte likör de göndereceğiz; ve tüm kitaplarımızı tanıtmak için yorulmadan çalışan yayıncı Rosanne Romanello. Hepinizle çalıştığımız için çok şanslıyız.

Yol boyunca pek çok okuyucumuz ve dostumuz bize yardımcı oldu. İşte belirli bir sıraya göre değiller: Reece Notley, Chrissy Peter-son, Hasna Saadani, Ericka Brooks, Beatrix Kaser ve Ying Chumnongsaksarp. Ayrıca Jeaniene Frost, Meljean Brook, Shiloh Walker ve Jill Myles'a da en derin şükranlarımızı sunarız. Telefonla sağladığınız tüm terapilerin faturalarını sabırsızlıkla bekliyoruz.

BİR

WILLIAM Modelo Especial şişesinden biraz bira yudumladı ve Green Arrow'a sert bakışlarını yöneltti. Green Arrow, boyalı bir plastik yığını olduğu için meydan okumaya kalkışmadı. Aksiyon figürü, tam olarak koyduğu yerde, William'ın evinin verandasının direğine yaslanmış, kayıtsız bir şekilde duruyordu. Teknik olarak bir evden ziyade bir karavandı, diye düşündü William, ama başının üzerinde bir çatı vardı ve şikayet edecek biri değildi.

Green Arrow bu noktadan William'ın verandaya serilmiş aksiyon figürü ordusunu mükemmel bir şekilde görebiliyordu ve eğer süper kahraman herhangi bir fikir sunmaya meyilli olsaydı, bunu yapmak için harika bir konumda olurdu. William omuz silkti. Bir yanı bir aksiyon figürüyle konuşmanın delilik sınırında olduğunun farkındaydı ama şu anda konuşacak başka kimsesi yoktu ve bunu konuşarak halletmesi gerekiyordu. Bütün bu durum çılgıncaydı.

"Çocuklar bir mektup gönderdi," dedi

William. Green Arrow hiçbir şey söylemedi.

William onun yanından geçerek çimenlik alanın hemen ötesinde hışırdayan ormana baktı. Yolun iki mil aşağısında Orman, sıradan Georgia çamı ve meşe ağaçlarından oluşan basit bir ormana dönüşecekti. Ama burada, Kenar'da ağaçlar büyüdü, sihirle beslendi ve orman yaşlandı. Gün tembel, uzun bir yaz akşamına dönüşmüştü ve sadece Kenar'da bulunan küçük, isimsiz yaratıklar, karanlık yırtıcıları inlerinden çıkarmadan önce kadim ağaçların dalları arasında birbirlerini kovalıyordu.

Sınır, iki dünya arasında sıkışmış tuhaf bir yerdi. Bir tarafta büyüünün olmadığı ama bunu telafi edecek bol miktarda teknolojinin bulunduğu Kırık uzanıyordu. Ve kurallar. Ve kanunlar. Ve evrak işleri. Lanet olası yer evrak işleriyle dönüyordu. Kırık, bugünlerde inşaatlarda çalışarak para kazandığı yerdi.

Diğer tarafta, büyüünün hüküm sürdüğü ve eski mavi kanlı ailelerin gücü elinde tuttuğu, Kırık'ın bir aynası olan Tuhaf vardı. O dünyada doğmuştu. Garipler'de dışlanmış biri, bir asker, bir mahkûm ve hatta birkaç kısa hafta için bir soylu olmuştu. Ancak Tuhaflık, sonunda ona sırtını dönüp gidene kadar dişlerine tekme atmaya devam etti.

The Edge iki dünyaya da ait değildi. Hiçbir yere uyum sağlayamayan bir adam için mükemmel bir yerdi. George ve Jack adındaki çocuklarla ilk kez

böyle tanışmıştı. Kız kardeşleri Rose ile birlikte Kenar'da yaşıyorlardı. Rose tatlı ve güzeldi.

Ondan hoşlanmıştı. Sahip oldukları şey hoşuna gitmişti, o ve çocuklar, sıcak küçük bir aile. William onları birlikte izlediğinde, bir yanı derinlerde bir yerde acımişti. Şimdi nedenini anlıyordu: O zaman bile böyle bir ailenin sonsuza dek ulaşamayacağı bir yer olduğunu biliyordu.

Yine de Rose'la denemişti. Bir şansı da olabilirdi ama sonra Declan ortaya çıktı. Kusursuz tavırları ve yakışıklı yüzüyle bir mavi kanlı ve bir asker olan Declan. "Eskiden arkadaşık," dedi William Green Arrow'a. "Gitmeden önce onu fena benzetmiştim."

Şaka ona yapılmıştı, çünkü Declan Rose'la birlikte çocukları da alıp gitmişti. William gitmelerine izin verdi. Jack'in çok zamana ve bakıma ihtiyacı vardı ve Declan onu iyi yetiştirecekti. Rose'un da Declan gibi birine ihtiyacı vardı. Kendini toparlamış birine. Çocuklarla yeterince sorunu vardı zaten. Başka bir yardım projesine ihtiyacı olmadığından emindi ve Declan da öyle olmak istemiyordu.

Ayrıldıklarından bu yana neredeyse iki yıl geçmişti. William iki yıl boyunca Kenar'da yaşamış, sihrin damlacıkları içindeki vahşiyi canlı tutmuştu. Kırık'taki işinde çalışıyor, hafta sonları televizyon izliyor, bol bol bira içiyor, aksiyon figürleri topluyor ve genellikle hayatının önceki yirmi altı yılı hiç yaşanmamış gibi davranıyordu. Edgers, onun gibi dünyalar arasında yaşayan birkaç aile, kendi içlerine kapandı ve onu yalnız bıraktı.

Kırık ya da Garip'ten gelen çoğu insanın diğer dünyanın varlığından haberi yoktu, ancak ara sıra tüccarlar dünyalar arasında seyahat ederek Kenar'dan geçiyordu. Üç ay önce, gezgin tüccarlardan biri olan Nick, Garip'e, Güney Eyaletleri'ne gideceğinden bahsetti. William bir hevesle küçük bir oyuncak kutusu hazırladı ve adama teslim etmesi için para ödedi. Bir cevap beklemiyordu. Hiçbir şey beklemiyordu. Çocuklar Declan'a sahipti. Onunla ilgilenmezlerdi.

Nick dün gece geldi. Çocuklar cevap yazmışlar.

William mektubu aldı ve baktı. Kısa bir mektuptu. George'un yazısı mükemmeldi, harfler özenle yerleştirilmişti. Jack'inki ise sanki bir tavuk çamura yazmış gibiydi. Aksiyon figürleri için teşekkür ediyorlardı. George Garipleri severdi. Üzerinde büyücülük çalışması için ona bolca ceset veriliyordu ve meç dersleri alıyordu. Jack çok fazla kural olduğundan ve yeterince avlanmasına izin verilmediğinden şikayet ediyordu.

William Green Arrow'a, "Bu bir hata," dedi. "Onun içini dökmesine izin vermeliler. Şiddet içeren bir şey yapmasına izin verirlerse sorunlarının yarısı çözülür."

Çıkış. Çocuk bir şekil değiştiren ve bir yırtıcı. Bir vaşağa dönüşüyor, kabarık bir tavşana değil." Mektubu kaldırdı. "Görünüşe göre onlara yeterince iyi olduğunu kanıtlamaya karar vermiş. Jack kendine bir geyik öldürmüş ve kanlı şeyi yemek masasının üzerine bırakmış, çünkü o bir kedi ve onların berbat avcılar olduğunu düşünüyor. Ona göre, bu pek iyi gitmemiş. Onları beslemeye çalışıyor ama onlar bunu anlamıyor."

Jack'in ihtiyacı olan şey, tüm bu enerjiyi kanallı edecek bir yöndü. Ama William Garipler'e gidip Declan'ın kapısında belirecek değildi. *Merhaba, beni hatırladın mı? Bir zamanlar çok iyi arkadaşlık, sonra ölüme mahkûm edildim ve amcan beni evlat edindi, böylece seni öldürebilecektim? Rose'u benden mi çaldın?* Evet, doğru. Tek yapabildiği cevap yazmak ve daha fazla aksiyon figürü göndermekti.

William kutuyu ona doğru çekti. George için Deathstroke'u koymuştu - figür biraz korsana benziyordu ve George korsanları severdi, çünkü büyükbabası da bir korsandı. Sonra, William Declan için Kral Grayskull'u koymuştu. Declan aksiyon figürleriyle oynadığından değil, çocukluğunu William'ın hapishaneden biraz daha fazlası olan Hawk's Academy'sinde geçirmişti. Yine de William ona burun kıvrımayı seviyordu ve Kral Grayskull uzun sarı saçlarıyla Declan'a çok benziyordu.

"Buradaki asıl soru şu: Jack'e mor Wildcat'i mi yoksa siyah olanı mı göndereceğiz?"

Green Arrow hiçbir fikir belirtmedi.

Misk gibi bir koku William'a doğru süzüldü. Arkasını döndü. Çimenliğin kenarındaki çalılığın altından iki küçük parlayan göz ona bakıyordu.

"Yine mi sen?"

Rakun küçük keskin dişlerini gösterdi.

"Seni uyarmıştım, çöpümden uzak dur yoksa seni yerim."

Küçük canavar ağzını açtı ve kızgın bir kedi gibi tısladı. "Bu kadar yeter."

William tişörtünü silkti. Kot pantolonu ve iç çamaşırı da onu takip etti. "Bunu halledeceğiz."

Rakun tekrar tısladı, tüylerini kabartarak daha büyük görünmeye çalıştı. Gözleri iki küçük kömür gibi parlıyordu.

William kendi içinde derinlere uzandı ve vahşi zinciri bıraktı. Acı onu salladı, bir köpeğin bir fareyi salladığı gibi onu sağa sola salladı. Kemikleri yumuşadı ve büküldü, bağları koptu, eti erimiş balmumu gibi aktı.

Yoğun siyah kürk onu kapladı. Acı sona erdi ve William ayağa kalktı.

Rakun dondu kaldı.

William bir an için küçük canavarın gözlerinde kendi yansımasını gördü; dört ayak üzerinde duran iri, karanlık bir şekil. Davetsiz misafir bir adım geri attı, döndü ve kaçtı.

William uluyarak av ve kovalamacanın heyecanı hakkında uzun, hüznü bir şarkı söyledi ve dişlerinin arasında sıcak kan akmaya başladı. Küçük yaratıklar, aralarındaki yırtıcıyı fark ederek dalların tepesine saklandılar.

Şarkının son yankıları ormana doğru kaçıyordu. William keskin beyaz dişleriyle havayı ısırды ve kovalamaya başladı.

WILLIAM ormana doğru koştu. Rakunun dişi olduğu ve altı yavrusu olduğu ortaya çıkmıştı. Dişi kokusunu nasıl kaçırdığını asla bilemeyecekti. Sınır'da paslanmaya başlamıştı. Duyuları burada o kadar keskin değildi.

Onları rahat bırakmalıydı. Yavrusu olan bir dişiyi avlayamazdınız, türlerin soyu böyle tükenirdi. Onun yerine güzel, sulu bir tavşan yakaladı. William dudaklarını yaladı. Mmm, güzel. Çöp tenekesinin kapağını ağırlaştırmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Belki halterlerinden biri ya da birkaç ağır taş iş görürdü.

Ağaçların arasından evinin görüntüsünü yakaladı. Bir koku ona doğru süzüldü: baharatlı, bir tutam kimyon ve zencefil ile karıştırılmış tarçını andıran bir koku.

Tüyleri diken diken oldu. William yere düştü.

Bu koku bir fırının dışındaki bu dünyaya ait değildi. Bu, Kenar'ın sınırlarının ötesinden gelen bir insanın kokusuydu ve Garip'in büyüünün parçaları hâlâ üzerlerine yapışmıştı.

Sorun var.

Köklerin arasındaki karanlığa uzandı ve dinledi. Böcek cıvıltıları. Soldaki ağaçtaki sincaplar gece için yerlerine yerleşiyorlardı. Bir ağaçkakan günün son yemini almak için uzaktan sesleniyordu.

Sıradan ahşap seslerinden başka bir şey yok.

Saklandığı yerden tüm verandayı görebiliyordu. Hiçbir şey kıpırdamadı.

Batan güneşin ışınları tahtaların üzerinden kayıyordu. Küçük bir yıldız ona göz kırptı.

Dikkatli ol. Dikkatli ol.

William, akşam alacakaranlığında koyu, yumuşak pençeli bir hayalet gibi ilerledi.

Bir avlu. İki. Üç.

Yıldız tekrar göz kırptı. Verandanın basamaklarında, basit bir metal mandalla sabitlenmiş dikdörtgen bir ahşap kutu duruyordu. Mandal yansıyan güneş ışığıyla parlıyordu. Birisi ona bir hediye bırakmıştı.

William evin etrafını iki kez dolaştı, kokulardan örnek almaya çalıştı, küçük sesleri dinledi. Evden çıkan izi buldu. Kutuyu getiren her kimse gelip gitmişti.

Binaya yaklaştı ve kutuya baktı. On sekiz inç uzunluğunda, bir ayak genişliğinde, üç inç yüksekliğinde. İşaretlenmemiş basit bir ahşap. Çam ağacına benziyordu. Kokusu da öyle. İçeriden hiç ses gelmiyordu.

Figürlerine dokunulmamıştı. Ağır Hulk tarafından sıkıştırılan mektubu bıraktığı yerde duruyordu. Davetsiz misafirin kokusu ona ulaşmamıştı.

William pençesiyle kapıyı çekip açtı ve içeri süzüldü. Bunun için parmaklarına ihtiyacı olacaktı.

Acı çığlık çığlığa içinden geçerek kemiklerindeki iliklere kadar işledi. Alçak sesle homurdandı, sarsıldı, kasıldı ve tüylerini döktü. Yirmi saniye acı çekti ve William oturma odasında insan bacakları üzerinde çömeldi. On saniye daha ve verandaya çıktı, tamamen giyinmiş ve uzun bir bıçakla silahlanmıştı. Kutunun zararsız görünmesi, açtığında patlamayacağı anlamına gelmiyordu. Bardak altlığı büyüklüğünde bombalar görmüştü. Hiç ses çıkarmıyor, koku yaymıyor ve üzerine basarsanız bacağınızı koparıyorlardı.

Mandalı açmak için bıçağı kullandı ve kutunun kapağını çevirdi. Bir yığın kağıt. Hmm.

William yığının tepesindeki ilk sayfayı aldı, ters çevirdi ve dondu kaldı.

Yeşil çimlerin üzerinde küçük, parçalanmış bir ceset yatıyordu. Çocuk ancak on yaşındaydı, teni, karnındaki yaradan yayılan kıpkırmızı lekelere karşı bembeyazdı. Birisi onu tek bir vahşi hamleyle bağırsaklarını deşmiş ve çocuk kan kaybından ölmüştü. Çok fazla kan vardı. Her yerdeydi; sıksa karnında, ellerinde, etrafındaki karahindibaların üzerinde. Parlak, şok edici derecede kırmızı, o kadar canlıydı ki gerçek gibi görünmüyordu. Çocuğun dar yüzü süt gibi ölü gözlerle gökyüzüne bakıyordu, ağzı dehşet içinde açılmıştı, kısa kıvılcı saçları havaya dikilmişti ...

Bu Jack. Bu düşünce William'ın midesini yumrukladı. Kalbi küt küt atmaya başladı. Yüze dikkatle baktı. Hayır, Jack değildi. Jack gibi bir kedi.

Gözbebeği ama Jack'in saçları kahverengiydi. Çocuk doğru yaşta ve doğru yapıdaydı ama Jack *değildi*.

William yavaşça nefes verdi, öfkesini kontrol altına almaya çalışıyordu. Bunu biliyordu. Bu çocuğu daha önce görmüştü ama resimde değil. Cesedin ete kemiğe bürünmüş halini görmüş, kanın ve bağırsak yarasının çiğ, unutulmaz kokusunu almıştı. Hafızası şimdi onu canlandırıyor ve dilini kaplayan hayali acılıktan neredeyse boğulacaktı.

Bir sonraki resim küçük bir kızı gösteriyordu. Saçları kan ve beyinle doluydu; kafatası ezilmişti.

Kutudan, her biri hafızasındaki bir cesede karşılık gelen başka resimler çıkardı. Verandasında sekiz öldürülmüş çocuk yatıyordu. Sekiz öldürülmüş şekil değiştiren çocuk.

Garipler'in onun gibi şekil değiştirenlere pek ihtiyacı yoktu. Louisiana Dükaliği onun gibileri doğdukları anda öldürüyordu. Adrianglia'da, şekil değiştiren bir çocuk doğuran herhangi bir anne, bebeğini sorgusuz sualsiz hükümete teslim edebiliyordu. Bir kağıda atılan basit bir imza ile kadın yoluna devam ederken, çocuk Hawk Akademisi'ne götürülüyordu. Hawk's bir hapisaneydi. Steril odaları ve acımasız gardiyanları olan, oyuncakların ve oyunun yasak olduğu bir hapisane; öğrencilerinin özgür iradelerinin her damlasını kırmak için tasarlanmış bir yer. Dönüşen çocuklar sadece dışarıda gerçekten yaşırdı. Bu sekiz çocuk güneş ışığına ve çimenlere bırakıldıkları için başları dönmüş olmalı.

Bunun basit bir iz sürme egzersizi olması gerekiyordu. Eğitimciler çocukları Adrianglia ile en büyük rakibi Louisiana Dükaliği arasındaki sınıra götürmüştü. Sınır her zaman sıcaktı, Louisianalılar ve Adrianglionlular sınırı geçip gidiyorlardı. Eğitimciler çocukların Louisiana'dan gelen bir grup sınır kaçakçısını takip etmelerine izin verdi. William çocukken aynı göreve bir düzine kez gitmişti.

William resimlere baktı. Louisianalıların sıradan sınır kaçakları olmadığı ortaya çıkmıştı. Onlar Louisiana'nın Eli'nin ajanlarıydı. Sihirle çarpıtılmış ve eğitilmiş Lejyonerlerden oluşan bir ekibi alt edebilecek kadar güçlü casuslar.

Çocukların onları yakalamasına izin veriyorlar.

Çocuklar ve eğitimciler rapor vermediğinde, onları bulmak için bir Lejyoner ekibi gönderildi. O ekibin iz sürücüsüydü. Onları çayırda ölü bulan oydu.

Tam bir katliamdı, acımasız ve soğuk. Çocuklar çabuk ölmedi. Ölmeden önce yaralanmışlardı.

Son kâğıt parçası kutunun içinde bekliyordu. William onu aldı. Daha ilk cümleden ne yazacağını biliyordu. Kelimeler hafızasına kazınmıştı.

Yine de okudu.

Aptal hayvanlar çok az eğlence sunar. Louisiana şekil değiştirenleri doğar doğmaz öldürür; onları insana dönüştürmeye çalışmak için zaman ve kaynak harcamaktan çok daha etkilidir. Bu uygulamayı incelemenizi tavsiye ederim, çünkü bir dahaki sefere küçük ucubelerinizden kurtulmak için uygun bir tazminat bekleyeceğim.

Saygılarımla,

Örümcek

Akıl almaz sıcak öfke William'ın içine doldu, tüm mantığı ve kısıtlamaları silip süpürdü. Başını gökyüzüne kaldırdı ve hırladı, öfkesi onu parçalamadan önce sesini duyurdu.

Yıllarca Lejyon'un izin verdiği ölçüde Örümcek'in izini sürmüştü. Onu iki kez bulmuştu. İlk seferinde Örümcek'in midesini parçalamış, Örümcek de onun bacaklarını kırmıştı. İkinci seferinde William Louisianalı'nın kaburgalarını kırmış, Örümcek de onu neredeyse boğmuştu. İki seferde de El'in casusu parmaklarının arasından kayıp gitmişti.

Dönüşenler kimsenin umurunda değildi. Toplumdan sürgün edilmiş, itaat etmek ve Adrianglia'nın iyiliği için emir üzerine öldürmek üzere yetiştirilmişlerdi. Onlar yemdi ama onun için onlar çocuktı, tıpkı bir zamanlar kendisinin de çocuk olduğu gibi. Tıpkı Jack gibi.

Örümcek'i bulmak zorundaydı. Onu öldürmek zorundaydı. Çocuk cinayeti cezalandırılmalıydı.

Ormandan bir adam çıktı. William verandadan atladı. Bir solukta davetsiz misafiri en yakındaki ağacın gövdesine çiviledi ve hırladı, dişleri adamın şahdamarından bir saç teli kadar uzaktaydı.

Adam direnmek için hiçbir hamle yapmadı. "Beni mi yoksa

Örümcek'i mi öldürmek istiyorsun?" "Kimsin sen?"

"Adım Erwin." Adam kaldırdığı ellerini başıyla onayladı. Orta parmağında büyük bir yüzük vardı; üzerinde küçük, cilalı bir ayna bulunan sade gümüş bir bant.

İçinde. Ayna-Adrianglian Gizli Servisi- William'ın kafasında parladı. El'in en büyük düşmanı.

"Ayna konuşmak istiyor Lord Sandine," dedi adam yumuşak bir sesle.
"Bizi dinleme nezaketinde bulunur musunuz?"

İKİ

CERISE, Horseshoe Göleti'nin çay rengi sularının üzerine eğildi. Etrafında devasa selviler, köklerinin yumrulu dizleri suya değen eski askerler gibi hazırolda duruyordu. Çamur asla sessiz değildi, ama sıra dışı hiçbir şey tanıdık küçük sesler korosunu kesintiye uğratmıyordu: solda bir yerde geçiren bir kurbağa, üstündeki gölgelikte Kenar sincaplarının belli belirsiz koşuşturması, mavi gaganın ısrarlı vızıltısı

Kot pantolonunu sıyırdı ve çömelip şarkı söyleyerek seslendi: "Nellie nerede? Nerede o iyi kız? Nellie gelmiş geçmiş en iyi rolpie. İşte, Nellie, Nellie, Nellie."

Göletin yüzeyi tamamen durgundu. Tek bir sıçrama bile yoktu.

Cerise iç çekti. Pençe darbeleriyle çevrelenmiş uzun, ıslak bir leke ondan beş adım ötedeki çamuru işaretliyordu. Nellie'nin izi. On beş yaşındayken bataklıkta rolpleri takip etmek bir maceraydı. Şimdi yirmi dört yaşındaydı ve gecenin bir yarısı bataklığın içinden geçerken suya düşmek ve ayak bileklerine kadar çamura batmak çok daha az eğlenceliydi. Zamanını geçirmek için çok daha iyi yollar düşünebilirdi. Mesela sıcak yatağında uyumak gibi.

"Buraya, Nellie! Buraya, kızım. Kim iyi bir kız? Nellie. Oh, Nellie çok güzel. Oh, Nellie çok şişman. O gelmiş geçmiş en şişman, en sevimli, en aptal rolpie. Evet, öyle."

Yanıt yok.

Cerise yukarı baktı. Çok yukarıda, selvi dalları ve Mire sarmaşıklarının örgüsü arasından küçük bir mavi gökyüzü parçası ona göz kırpyordu. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

Gökyüzü cevap vermeyi reddetti. Genelde cevap vermezdi ama o yine de onunla konuşmaya devam etti.

Tepede bir cıvıltı yankılandı ve dallardan beyaz bir kuş pisliği topağı düştü. Cerise kaçtı ve gökyüzüne doğru hırladı. "Hiç hoş değil. Hiç hoş değil."

Acil önlem alma vakti gelmişti. Cerise kılıcını bir servi dizine yasladı, kını çamura sabitledi, ağırlığını kaydırды, sırt çantasını omuzlarından çekti ve çantayı kazdı. Karmakarışık deri bir yüz tasma çıkardı. Rolpie'nin ağzını saracak şekilde tasarlanmıştı.

ve başının arkasına kilitlenen ekstra kayış canavarın dışarı çıkmamasını garanti ediyordu. Cerise kolay erişim için onu çamurun üzerine yerleştirdi ve bir konserve açacağı ile küçük bir konserve kutusu çıkardı.

Konserve kutusunu uzattı ve konserve açacağıyla üzerine vurdu. Metalin metale çarpma sesi göletin üzerinde yuvarlandı. Hiçbir şey yoktu.

"Oh, neyim varmış? *Ton* balığım var!"

Küçük bir dalgalanma, yaklaşık otuz metre ötedeki yüzeyi kırıştırdı. Yakaladım seni. "Mmmm, nefis, nefis ton balığı. Hepsini tek başıma yiyeceğim." Kapıyı kilitledi.

konserve açacağını konservenin üzerine koyup sıktı ve mührü kırdı.

Sudan iğdiş edilmiş bir kafa fırladı. Rolpie, uzun koyu renk bıyıklarla çerçevelenmiş siyah burnuyla havayı inceledi. İri siyah gözleri manyak bir neşeye teneke kutuya sabitlenmişti.

Cerise kutunun üstünü sıkarak balık suyunun bir kısmının gölete damlamasına izin verdi.

Rolpie suda hızla ilerledi ve kendini kıyıya fırlattı. Alttan boynuna kadar, uzun bir kuyruk ve düz paletlerle çerçevelenmiş dört geniş yarım bacakla donanmış zayıf bir foku andırıyordu. Omuzlarından itibaren fok gövdesi, su samuru başıyla uçlanan zarif ve uzun bir boyuna dönüşüyordu.

Cerise kutuyu salladı. "Kafa."

Nellie siyah dudaklarını yaladı ve sevimli görünmek için elinden geleni yaptı. "Baş, Nellie."

Rolpie başını eğdi. Cerise tasmayı ıslak ağza taktı ve sıktı. "Bunun bedelini ödeyeceksin, biliyorsun."

Nellie siyah ıslak burnuyla Cerise'in omzunu dürttü. Cerise konserveden bir parça ton balığı kopardı ve Rolpie'ye fırlattı. Jilet gibi keskin dişleri havayı yararak parçayı kopardı. Cerise kılıcını yerden aldı ve tasmaını çekti. Rolpie onun yanında kıpırdanarak ve bataklık çamurunda kendini iterek ilerledi.

"Bu da neydi böyle? Gecenin bir yarısı kaçıp gezintiye mi çıktın? Kayıkları çekmekten yoruldun ve şansını Mire timsahlarıyla denemeye mi karar verdin?"

Rolpie kıpırdanarak ton balığı konservesini kutsal bir emanetmiş gibi izledi.

"Kemik köpekbalıklarını ikiye bölebilirler. Size baktıklarında küçük, tombul bir atıştırılabilir görürler. Brunch, sen de öyle olurdun."

Rolpie dudaklarını yaladı.

"Sence ton balığı çamurda yetişir mi?" Cerise bir parça daha kopardı ve Nellie'ye fırlattı. "Bilmiyorsan söyleyeyim, Kenar'da ton balığı yok. Orkinosumuzu Kırık'tan almalıyız. Kırık'ta büyü yok. Ama Kırık'ta ne var biliyor musun? Polisleri. Bir sürü polis. Ve alarm sistemleri. Kırık'tan ton balığı çalmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı Nellie?"

Nellie küçük bir çaresizlik çığlığı attı.

"Senin için üzülüyorum." Ton balığı pahalı bir maldı. Kırık'a varmak dört gün sürmüştü ve Kenar ile büyüsüz dünya arasındaki sınırı geçmek çok acı vericiydi. Tüm aile içinde bunu başarabilenler sadece o ve Kaldar'dı. Mars'ın geri kalanı sınırı geçmek için çok fazla büyüye sahipti. Kırık'a geçmeye çalışmak onları öldürürdü.

Cerise çamurda debeleniyordu. Büyürken ona her zaman sihrinin bir hediye, harika, nadir, özel bir şey, gurur duyulacak bir şey olduğu söylenmişti. Büyü bir hediye olabilirdi ama umutsuzluğa kapıldığı anlarda, ailenin mali durumunun kalıntılarını incelerken, onun gerçekte ne olduğunu gördü: bir zincir. Aileyi Bataklık'ta kilitli tutan büyük ve ağır bir pranga. Tüm o büyü olmasaydı, uzun zaman önce Kırık'a kaçabilirlerdi. Bataklıktan çıkmanın tek yolu Louisiana Dükaliği sınırından geçerek büyüünün tüm gücüyle aktığı Garipler'e ulaşmaktı.

Louisianlılar Mire'ı sürgünlerini atmak için kullandılar. Suçlular ve sorunlu mavi kanlılar, tutulması çok sakıncalı ama öldürülmesi çok riskli olan herkes Mire'a gönderilirdi. Ve bir kez Garip ile Bataklık arasındaki sınırı geçtiğinizde, Louisiana Muhafızları bir daha asla geri dönemeyeceğinizden emin oluyordu.

Bitki örtüsü yarıldı ve Rahibin Dili Deresi'nin karanlık suyu ortaya çıktı. Çamurun içinde yeşil bir Mire engereği yatıyordu. Yaklaştıklarında tısladı. Cerise yılanı kılıcıyla yakaladı ve bir kenara fırlattı.

"Gel bakalım." Rolpie'ye bir lokma daha ton balığı attı ve onu çay rengindeki suya götürdü. Cerise tasmanın halkasını bileğine daha sıkı sardı ve kollarını Nellie'nin dar boynuna doladı. "Gerisini eve döndüğümüzde alırsın."

Cerise dilini şaklattı ve rolpie derenin aşağısına doğru havalandı.

YİRMİ dakika sonra Cerise rolpie muhafazasının kapısını kapattı. Birisi, muhtemelen genç çocuklar, makul bir girişimde bulunmuştu.

ama Nellie çite çarpmaya karar verirse dayanamazdı. Bataklığın kıvrımlı dere ve nehirlerinde rolpiler hayati önem taşıyordu. Bazı yerlerde su tamamen durgundu ve bataklık bitkileri rüzgârı engelliyordu. Rolpiler hafif bataklık teknelerini Bataklık'ın her yerine çeker ve benzin tasarrufuna yardımcı olurdu.

Bir insan olduğu sürece, Nellie mükemmel bir rolpie idi: itaatkâr, tatlı, güçlü. İnsanı denklemden çıkardığınız anda, aptal canavar çılgına dönüyor ve kaçmaya çalışıyordu.

Belki de ayrılık kaygısı yaşıyordu, diye düşündü Cerise, tepeden yukarı, Sıçan Deliği'ne doğru çıkarken. Nellie'yi daha küçük bir muhafazaya ayırmak felakete yol açabilirdi. Onu tanıyorsam, yalnız olduğu için gece gündüz anırırdı. Ayrıca büyük çiti güçlendirmek çok masraflı olacak ve çok fazla emek gerektirecekti.

Cerise, Mar ailesinin evine giden yolu hızla tırmandı. Giysilerinden su damlıyor ve botlarının içindeki ayak parmaklarının arasında eziliyordu. Sıcak bir duş almak ve güzel bir yemek yemek istiyordu, tercihen içinde biraz et olsun. Durum böyleyken, balık ve dünden kalma ekmekle yetinecekti. Kılıcını da yağlaması gerekecekti ama bu da bataklıkta yaşamının bir parçasıydı. Su ve çelik pek iyi karışmıyordu.

İki katlı bir canavar ev olan Rathole, alçak bir tepenin üzerinde oturuyordu. Evi en yakın bitki örtüsünden ayıran elli metrelik temizlenmiş bir alan vardı. Ölüm bölgesi. Üzerinize doğrultulmuş tüfekler ve çapraz kemikler varken, elli metre kat edilmesi gereken çok uzun bir mesafeydi.

Zemin katın girişi ya da penceresi yoktu. İçeri girmenin tek yolu ikinci kattaki verandaya çıkan merdivendi. Merdivenlere yaklaşırken, küçük bir şekil verandanın sütunlarının arkasından kayarak merdivenlere oturdu. Sophie. Lark, diye düzeltti Cerise kendini. Kız kardeşi artık kendisine Lark denmesini istiyordu.

Lark koyu renk saçlarının altından ona yorgun bir bakış attı. Sıska bacakları kibrit çöpü gibi kapriden dışarı fırlamıştı. Baldırlarına çamur bulaşmıştı. Kollarında eski çürüklerin üzerinde yeni çizikler vardı. Ellerini saklıyordu ama Cerise tırnaklarının kirli ya da ısırılmış olduğuna, muhtemelen her ikisine de bahse girmeye hazırdı. Lark eskiden biraz temizlik delisiydi, bataklıkta büyümüş on bir yaşındaki bir kızın olabileceği kadar. Artık hepsi gitmişti.

Endişe Cerise'i sıkıştırdı. Yüzünü sakın tuttu. Hiçbir şey gösterme. Onu utandırmayın.

Merdivenlerden çıktı, Lark'ın yanına oturdu ve sol botunu çıkarıp içindeki suyu boşalttı.

Lark, "Adrian ve Derril Doom Buggy'yi Yılan Yolu'nda sürüyorlar," diye mırıldandı.

Kum arabası saf eğlenceden yapılmış bir cehennem arabasıydı. Aslında Cerise daha önce onunla gizlice kaçmış ve o kadar çok eğlenmişti ki arabayı ters çevirmişti. Ancak kum arabasına yetişkin gözetimi olmadan dokunmak kesinlikle yasaktı. Onu çalmak ve pahalı benzini boşa harcamak üç hafta fazladan ev işi yapmakla cezalandırılıyordu.

Elbette hem on beş yaşındaki Adrian hem de on dört yaşındaki yardımcısı Derril bunu biliyordu ve sonuçlarıyla başa çıkabilirdi. En önemli sorun Lark'ın ispiyonculuk yapmasıydı. Lark asla ispiyonlamazdı.

Cerise kendini sakın bir şekilde diğer botu çıkarmaya zorladı. Kız kardeşinin kişiliğinin temeli değişiyordu ve o sadece çaresizce izleyebiliyordu.

"Çocuklar seni yanlarında götürmediler mi?"

Cevap o kadar sessizdi ki, zar zor duydu. "Hayır."

Altı ay önce olsa yaparlardı. İkisi de bunu biliyordu. Uzanıp Lark'ın kemikli omuzlarına sarılma dürtüsü Cerise'i kavradı ama hareketsiz kaldı. Bunu daha önce de denemişti. Kız kardeşi kaskatı kesilir, kayarak uzaklaşır ve ormana doğru kaçardı.

En azından Lark onunla konuşuyordu. Bu nadir görülen bir şeydi. Normalde ona ulaşabilen tek kişi annesiydi ve o bile son zamanlarda Lark'ı kendine çekmekte zorlanıyordu. Çocuk kendi dünyasında kaybolup gidiyordu ve kimse onu nasıl çekip çıkaracağını bilmiyordu.

"Anneme söyledin mi?" Cerise

sordu. "Annem burada değil."

Tuhaf. "Baba?"

"Gittiler. Birlikte."

"Ne zaman döneceklerini söylediler mi?"

"Hayır."

Cerise gerildi. Mire'da kaynaklar az, insanlar ise çoktu. Aileler en küçük şeyler için bile dişe diş savaşırdı. Neredeyse her klan kan davası içindeydi ve onlarınki de bir istisna değildi.

Mars ve Sheeriles arasındaki kan davası seksen yıl önce başlamıştı ve hâlâ devam ediyordu. Bazen parlak bir şekilde yanıyor, bazen de şu anda olduğu gibi için için yanıyordu ama her an açık bir savaşa dönüşebilirdi. Kan davası en son alevlendiğinde Cerise iki amcasını, bir halasını ve bir oğlunu kaybetmişti.

Kuzen. Daimi kural şuydu: dışarı çıkarsan, nereye gittiğini ve ne zaman dönmeyi planladığını birine bildirirsin. Ailenin reisi olan babaları bile bu kuralın dışına çıkmazdı.

Endişe onu sarmıştı. "Ne zaman ve neden gittiler?" "Gün doğarken ve Cobbler kıcını ısırıldığı için gittiler."

Yaşlı bir ayyaş olan Cobbler, bataklıkta kaçak içki için ufak tefek işler yaparak aylak aylak dolaşırdı. Cerise bu adamı hiç sevmezdi. Ailelerinin bakmadığını düşündüğü zamanlarda çocuklara kötü davranırdı ve sırf inadına herkesi sırtından bıçaklayabilirdi. "Devam et . . ."

"Yanıma geldi ve babama vahşi köpeklerin dedemin evine girdiğini söyledi. Onu kovalamışlar ve biri poposundan ısırılmış. Pantolonu delik deşik olmuş."

Sene Malikânesi yıllardır kapalıydı, büyükanneleri ve büyükbabaları on iki yıl önce kızıl hummadan öldüğünden beri. Cerise burayı güneşli, parlak sarıya boyanmış, bataklıkta bir renk lekesi olan bir ev olarak hatırlıyordu. Artık terk edilmiş bir enkazdı. Kimse yanına yaklaşmıyordu. Cobbler'ın da oraya gitmeye hakkı yoktu. Muhtemelen çalacak bir şey arıyordu.

"Sonra ne oldu?"

Lark omuz silkti. "Ayakkabıcı babam ona biraz şarap verene kadar konuşmaya devam etti ve sonra gitti. Sonra babam gidip büyükbabamın eviyle ilgilenmesi gerektiğini söyledi, çünkü orası hâlâ bizim arazimizdi. Annem de onunla gideceğini söyledi. Atlarına atlayıp gittiler."

Sene Malikanesi'ne kamyonla gitmek imkansızdı. At sırtında gideceklerdi.

"O zamandan beri onları görmediniz mi?" "Hayır."

Sene Malikanesi atla yarım saat uzaklıktaydı. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydılar.

"Annemle babamın öldüğünü mü düşünüyorsun?" Lark düz bir sesle sordu.

Oh, Tanrım. "Hayır. Babam bir kılıçla ölür ve annem bir Mire timsahını yüz metreden gözünden vurabilir. Bir şey onları durdurmuş olmalı."

Sessiz bir kükreme ağaçların arasından yuvarlandı; kum arabasının motoru bir egzersiz yapıyordu. Ahmaklar. Motoru kapatıp arabayı eve geri döndürecek kadar bile sabırları yoktu. Cerise yükseldi.

"Bırakın bununla ben ilgileneyim, eğer annem ve babam bir saat içinde dönmezlerse gidip kontrol edeceğim."

Çamların arasından eski bir kum arabası fırladı, çamurda sıçrayarak eve doğru ilerliyordu. Cerise elini kaldırdı. İki çamur-

Sıçrayan yüzler ön koltuktan ona dehşetle bakıyordu.

Cerise derin bir nefes aldı ve havladı. "Kramp!"

Elinden büyü fıskırdı. Lanet iki oğlanı da kavradı ve kollarındaki kasları büktü. Adrian iki büklüm oldu, tekerlek sola döndü, kumul arabası savruldu ve her şey büyük bir sıçramayla yan yatarak çamurun içinde kaymaya başladı. Cehennem arabası döndü, iki gözüpek adamı çamurun içine kustu, bir kez daha döndü ve durdu.

Cerise Lark'a döndü. "Oraya gidip onları yere sererken tekmelemekte özgürsün. İşin bittiğinde onlara her şeyi temizlemelerini ve doğruca ahıra gitmelerini söyle. Karen Teyze önümüzdeki üç hafta boyunca iki köleye sahip olacağı için çok sevinecek."

Cerise botlarını aldı ve eve doğru ilerledi. Belli belirsiz bir huzursuzluk hissi göğsünde tam anlamıyla bir dehşete dönüştü. Ailesini neyin alıkoyduğunu bulmalıydı ve ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Bir an için neredeyse ahırlara yönelecekti ama tek başına yola çıkmak belaya davetiye çıkarmak olurdu. Desteğe ihtiyacı vardı, kavgada sağlam birine. Daha sonra pişman olmaktansa şimdi yardım toplamak için fazladan bir on dakika harcamak daha iyiydi.

Bu işin sonu iyi bitmeyecekti, bunu biliyordu.

ÜÇ

WILLIAM evinin duvarına yaslandı. Bahçedeki iki kişi onu izliyordu. Oyuncak ordusunu tuhaf bulsalar da bunu kendilerine sakladılar.

İçindeki vahşi hırladı ve homurdandı, keskin pençeleriyle içini tırmaladı. Onu kontrol altında tuttu. Ölü çocukların görüntüleri eski bir yarayı deşiyordu ama öfkenin şu anda ona bir faydası olmayacaktı. Kızıl Lejyon'da geçirdiği süre boyunca Ayna'nın ajanlarına rastlamıştı. Kurallar onlar için geçerli değildi ve onlara sırtını dönmenin iyi bir fikir olmadığını çabuk öğrenmişti. Bir sonraki nefesinizin bıçakla kesilebileceğini bile bile bu adamlarla uğraşmak sizi tehlikeye atardı.

William bu ikisinin ne yapacağını ya da neden onu rahatsız etmeye geldiklerini bilmiyordu ve bu yüzden onları bir kurdun yaklaşan bir ayıyı izlediği gibi izledi: ne bir hareket, ne bir zayıflık belirtisi, ne de hırlama. Korkmuyordu ama onları kışkırtmak için de bir nedeni yoktu. Eğer bir sebep ortaya çıkarsa, boğazlarını parçalamakta tereddüt etmezdi.

Ayna'daki iki kişi de hiçbir hareket yapmadı. Erwin sol tarafta duruyordu. İkisi arasında daha büyük bir tehdit gibi görünüyordu. Çoğu insan Erwin'le tanıştıktan bir dakika sonra onu unuttu. Orta boylu, orta yapılı, dikkat çekici olmayan bir yüzü ve koyu sarı ya da açık kahverengi kısa saçları vardı. Sesi yumuşak, tavırları alçakgönüllüydü ve kokusu büyüye o kadar doymuştu ki her yer Şükran Günü'nden bir gün önceki pastane gibi kokuyordu. Kendini tutuş şekli, gevşek, aldatıcı bir şekilde kaygısız, iyiye işaret değildi.

Erwin'in yanındaki kadın oldukça yaşlıydı. Kısa boylu, zayıf, dimdik, kahve rengine bir teni vardı ve mavi bir elbiseyi zırh gibi giymişti. Elbisenin eteği yanlardan ayrılıyor, gri pantolonu ve esnek botları ortaya çıkıyor, kadının gerektiğinde hızlı hareket etmesini sağlıyordu.

Örgülü saçları kafasında karmaşık bir dağınıklık içinde duruyordu. Yüzü dikkat çekiyordu. Koyu renk gözleri vardı, siyah, keskin ve acımasız. Gözleri onu ürkütücü bir yoğunlukla izliyordu. Yırtıcı bir kuş tarafından takip edilmek gibi, soğuk ve öldürmeye hazır. Kadının kokusu William'a kadar süzüldü, katmanlı bir parfüm karışımı: böğürtlen, vetiver, portakal, biberiye, güller. Yüzünüze vuran bir koku. Yetki ondaydı ve insanların bunu bilmesini istiyordu.

Erwin ağır bir tetikçiydi ve kadının yanında gezinme şekli onu ele veriyordu. Adam koruma görevi görüyordu. Görünürde silahı olmadığına göre, bir flaşör olmalıydı. Büyü yapabilen herkes gücünü bir parıltıya, bir şimşek şeridine benzeyen konsantre bir akışa yönlendirmeyi öğrenebilirdi ve eğer yeterince parlaksa, bir şimşek gibi de yakardı.

William ağırlığını bir ayağından diğerine hafifçe aktararak kıpırdandı ve Erwin karşılık olarak gerildiğinde gülümsemesini gizledi. Bir Dönüşen olarak William'ın parıltısı yoktu ama mükemmel parıltılarla dolu bir birimde yeterince yıl geçirmişti. Eğer Erwin soluk mavi ya da beyaz renkte parlarsa, muhtemelen bir mavi kanlıydı ya da Rose gibi son derece yetenekliydi. Eğer yeşil ya da sarıyı başarırsa, besin zincirinde çok üst sıralarda değildi.

Erwin'in parıltısı ne kadar sıcaksa, kadın da o kadar yüksek bir mevkideydi. İyi bir flaşörü orta seviye bir kağıt toplayıcısını korumak için harcamanın anlamı yoktu.

"Flaş patlatabilir misin?"

William sordu. Erwin ona hafif bir gülümseme sundu.

"Kiminle uğraştığını bilmek istiyor," dedi kadın. "Gösteri yapmak için iznim var."

Erwin başını ona doğru eğdi ve William'a baktı. "Hedefi söyle." "Yaban arısı yuvası, yirmi metre solda, meşenin üzerinde. İkinci dal yukarıda."

O lanet şeyi vurmak için çok iyi bir atış olması gerekirdi. Declan muhtemelen vurabilirdi ama onunla ağacın yarısını havaya uçururdu.

Erwin döndü. "Ah."

Gözlerini beyaz bir parıltı kapladı. Beyaz şimşegin küçük dalları sağ elinden kıvılcımlanıp alevlendi ve bir akıma dönüştü. Ondan çıkan saf beyaz bir ışın, sanki bir bıçakla kesilmiş gibi arı yuvasını ikiye böldü.

Erwin sadece bir teşhirci değildi. O bir keskin nişancıydı. Anladım. "Virai'yi duymuşsundur," dedi kadın.

Çoğu Kızıl Lejyoner Virai'yi tanırdı. Kızıl Lejyon kara operasyonlar yapardı, bu yüzden Ayna'nın kas gücüne ve ham sayılara ihtiyacı olduğunda ilk olarak Kızıl Lejyon'a başvururlardı. Virai Ayna'nın başıydı, teşkilatın arkasındaki güçtü. Adı fısıldanıyordu.

"Elbette."

Kadın çenesini kaldırdı. "Ben Virai."

William gözlerini kırptırdı. "Virai mi?"

"Evet. İstersen bana Nancy diyebilirsin."

Nancy. Doğru. "Neden bana ölü çocukların resimlerini getirdin?"

"Çünkü son iki yılınızı burada güvenli ve rahat bir şekilde yaşayarak geçirdiniz.

Kim olduğunu hatırlatacak bir şeye ihtiyacın vardı."

Kibirli kocakarı. William yavaş bir kurt gülümsemesiyle dişlerini gösterdi. "Senin evcil keskin nişancın beni durduramaz. Onun gibileri daha önce de alt ettim." William zihninde aksiyon figürlerinin üzerinden atladı, Erwin'e çarptı, yere düşerken boynunu kırdı, yuvarlandı ...

"Belki," dedi Nancy. "Ama aynı anda iki tane alabilir misin?"

Gözleri bembeyaz parlıyordu. Büyü ondan parlayan bir örtüyle açıldı, uzun bir nefes aldı ve kayboldu.

Hayali saldırı, hayali William'ın Nancy'nin flaşıyla ikiye bölünmesiyle sona erdi. Onu yakalamışlardı. Başa çıkabileceği üstün bir flaşör. İkisnin arasında, parmaklarını birinin boğazına geçirmeden önce onu parçalara ayıracaklardı.

William kollarını kavuşturdu. "Ne istiyorsun?"

Kadın başını kaldırdı. "Kenar'ın derinliklerine gitmeni ve Örümcek'i bulmanı istiyorum. Aradığı nesneyi alıp bana getirmeni istiyorum. Eğer onu öldürürsen, bunu bir bonus olarak kabul ederim."

Sormuştu. "Neden ben?"

"Çünkü ajanlarımı tanıyor. Nasıl düşündüklerini biliyor ve onları öldürüyor. Onunla iki kez karşılaştın ve hayatta kaldın. Şimdiye kadar bu bir rekor." Dişlerini sıkarak çenesindeki kasların öne çıkmasını sağladı. "Örümcek en kötü düşman türüdür. O gerçek bir inanan, daha yüksek bir amaca hizmet ettiğine inanıyor. Ölene kadar durmayacak."

"Ve sen de adamlarını onu avlamak için harcamak istemediğin için buradasın," dedi William. Bir Dönüşen olarak harcanabilirdi. Bunda yeni bir şey yoktu.

Nancy'nin sesi bir kırbaç gibi şakladı. "Buradayım çünkü elimdeki tüm ajanlar arasında bu iş için en uygun kişi sensin ve bir başarısızlığa daha tahammül edemem. Bana yardım etmen için seni zorlayamam. Senin üzerinde hiçbir yetkim yok. Sadece rica edebilirim."

Eğer bu şekilde sorduysa, siparişinin kulağa nasıl geldiğini duymaktan nefret ediyordu.

Yine de *sordu*. Bu yeniydi. Hayatı boyunca ona emirler verilmişti. Ona bir şey sorma zahmetine katlanan tek kişi Declan'dı. Aptal blueblood ona gerçek bir insanmış gibi davranmakta ısrar ediyordu. Yine de, diye düşündü William, rahat bir hayatı vardı. Tek başına sormak onu bu hayattan kurtaramazdı ama Örümcek'i de masaya getirmişlerdi. Örümcek'in onu

Çocuk katili elinin altındaydı ve şimdi onu yiyip bitirecek, derisinin altında bir kene gibi yuvalanarak onu çıldırtacaktı. Adamı öldürmek zorundaydı. Bu, yarım kalan işinin son parçasıydı. Örümcek'i öldürecek, kanının tadına bakacak ve buraya ruhunda bir yük olmadan dönecekti.

Kenar'ın derinliklerine inmek, ha? Uçurum iki dünyanın birleştiği noktayı bir okyanustan diğerine kadar sarıyor, canı istediğinde genişleyip daralıyordu. Bazen üç mil, bazen de elli mil derinliğindeydi. "Örümcek Kenar'ın neresinde?"

"Bataklıklarda," dedi Erwin. "Buranın batısında, Kenar neredeyse yok denecek kadar daralıyor ve sonra aniden genişleyerek yerel halkın Bataklık dediği devasa bir bataklıkla içine alıyor. En az altı yüz fersah kare, belki de daha büyük olduğunu tahmin ediyoruz."

Dokuz yüz mil kare. "Cehennem gibi bir bataklık."

"Bataklık, Garip ile Louisiana Dükalığı ve Kırık ile Louisiana eyaleti arasında sıkışmış durumda," diye devam etti Erwin. "Çoğu çamur ve sudan oluşuyor, geçit vermiyor ve haritası yok. Dükalık yıllardır sürgünleri buraya atıyor. Kırık'a kaçamayacak kadar büyüyle dolular, bu yüzden orada kalıyorlar, dünyalar arasında mahsur kalıyorlar."

William kaşlarını kaldırdı. "Suçlularla dolu bir bataklık." Tam da evindeymiş gibi.

"Kesinlikle." Nancy başını salladı. "Örümcek bir şehir ajanıdır. Ciddi bir ihtiyaçtan başka hiçbir şey onu Mire'a sürükleyemez, orada kendi elementinin dışında. İşlerin kızıştığı bir düzine yer var ama onun yerine ekibi bataklıkları araştırıyor. Bir şey arıyorlar. Ne olduğunu bilmek ve ona sahip olmak istiyorum."

Fazla bir şey istemedi, değil mi? Sadece ay ve yıldızlar.

Erwin, "Louisianlılar Hava Kuvvetleri'ne bağlı bir wyvern müfrezesini Mire sınırına taşıdı," dedi.

William yüzünü buruşturdu. "Örümcek bataklıktan çıkar çıkmaz hava yoluyla nakledilmeyi bekliyorlar."

Erwin başını salladı.

Örümcek'in aradığı her neyse, onun için bir wyvern park etmeye razı olduklarına göre değerli olmalıydı.

Nancy'nin gözlerinde yırtıcı bir ışık parladı. "Louisiana Dükalığı bir savaş istiyor ama zaferlerinden emin olmadıkça bu riski almak istemiyorlar. Spider son on yıldır bu savaşı kazanmanın yollarını bulmaya çalışıyor. Bu sefer olağanüstü bir şey bulmuş olmalı. Eğer savaş

başlar ve Dükalık kazanırsa, sınırlarımız içindeki her Dönüşen öldürülecektir."

"Yapma," diye uyardı William. "Resimler beklenmedikti ama ben aptal değilim. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum." Değişkenler duygularını kontrol etmekte zorlanırlardı. Bu Hawk'ın en sevdiği taktiklerden biriydi: Dönüşenleri kızdırmak, kan kokusuyla ya da suratlarına indirilen bir yumrukla onları sinirlendirmek ve karşlarına çıkan her şeyi parçalamaları için savaşa göndermek. O yaşlı bir kurttu ve bu onun ilk avı değildi. "Ucuz numaralar bende işe yaramaz."

Nancy gülümsedi ve o da geri adım atma isteğiyle savaştı.

"Haklıymışım. İyi iş çıkaracaksın. Size elimizdeki tüm desteği vereceğiz. Silahlar, teknoloji, haritalar, Örümcek'in mürettebatı hakkında istihbarat."

William ona dişlerini gösterdi. "Senden ve bu görevden hoşlanmıyorum."

Nancy ona, "Beni ya da görevi sevmek zorunda değilsin," dedi. "Görevini tamamlaman gerekiyor. Hepsi bu."

"Bunu senin için yaptığımı varsayalım. Ne elde ederim?"

Nancy kaşlarını kaldırdı. "Birincisi, intikamını alacaksın. İkincisi, sana bir iyilik borçlu olacağım. Sırf bunun için sağ kolunu kesecek insanlar var. Ama daha da önemlisi, Örümcek'in başka bir Dönüşen çocuğu asla öldürmeyeceğini kesin olarak bileceksin. Bunu düşün, William Wolf. Ama bu konuda hızlı ol. Zaman kısa."

Soğuk bir yağmur bataklığın üzerine çiseliyor, ağaçları bulanıklaştırıyor ve dar yolu gizliyordu. Üç atın neşeyle takırdayan sesleri, kuşların gürültüsüne ve böceklerin cıvıltısına karışıyordu.

Seçme şansı olsaydı Cerise dörtnala koşardı. Bunun yerine hızını yavaş tuttu. İhtiyaçları olan son şey dörtnala giderken bir pusuya düşmekti.

"Bu Sheeriles," dedi Erian sağdan. İnce yapılı, sarışın, sanki eyer üzerinde doğmuş gibi at sürüyordu. Aileleri ve Sheeriles arasındaki kan davası annesini o on bir yaşındayken almıştı ve Cerise'in ailesi onu büyütmişti. Kuzenden çok bir kardeş gibiydi.

"Kan davasını yeniden başlatmak için hiçbir sebepleri yok," diye gürledi Mikita. Doğa, o doğduğunda bir ses kontrolü takmayı unutmuştu ve iki ses ayarıyla gelmişti: gök gürültüsü ve daha yüksek gök gürültüsü.

Erian'ın aksine Mikita, atın bir şekilde devasa cüssesinin altından kaçmasından korkuyormuş gibi at sürüyordu. Altı buçuk metre boyunda, iki yüz altmış kilo ağırlığında, şişman sayılmazdı, neredeyse bir Mar olamayacak kadar iriydi. Balık ve bataklık meyveleriyle beslenerek bu kadar büyümek zordu ama Mikita bunu bir şekilde başarmıştı.

"Sheeriles'in bir nedene ihtiyacı yok," dedi Erian.

"Biliyorlar ve bunu sen de biliyorsun. Sebep gösteremezlerse, Mire milisleri üzerlerine bir ton tuğla gibi çökecek," dedi Mikita.

Virajlı yoldan dönerlerken Mikita haklıydı, diye düşündü Cerise. Louisiana Dükaliğı, Mire'in nüfusunu sürgünlerle destekleme konusunda çok cömertti. Hiçbiri yasalara saygılı ya da barışçıl değildi. Edger aileleri birbirlerine yapışmış, tetik parmakları kaşınan yarı aç yerlilerle dolu klanlara dönüşmüştü. Mire'da kan davaları bataklık çiçekleri gibi açıyordu ve bazı eski topraklar ağır büyüler yapıyordu. Sadece kendi ailelerinde dört lanetleyici ve yedi flaşör saymışlardı ve bir de Catherine ve Kaldar gibi büyüler o kadar spesifik olan insanlar vardı ki bunun için bir isim bulamamışlardı. Eğer kan davaları kontrolsüz bırakılsaydı, çok geçmeden Mire'da kan davası güdecek kimse kalmazdı.

Bu yüzden Edgers sonunda bir araya gelerek kendi mahkemelerini ve kendi milislerini kurdu. Şimdi bir kan davasını yeniden alevlendirmek için bir neden göstermek gerekiyordu. Sheeriles bunu biliyordu. Sorun, umursadıklarını düşünmemesiydi.

Mikita, "O kadar paraları var ve yıllar boyunca bunu korumayı başardılar," dedi.

Erian kaşlarını çatı. "Paranın herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Paralarını bu kadar uzun süre saklayan insanlar aptal değildir. İşlerin kendi lehlerine sonuçlanacağını düşünmedikleri sürece risk almazlar. Gustave Amca ve Gen Teyze'yi sebepsiz yere vurmak büyük bir risk. Tüm ailemizin kan için feryat edeceğini biliyorlar."

Cerise iç geçirdiğini gizledi. Sheerile'lerin aksine Mars'lar bataklık fakiriydi: Toprakları ve sayıları vardı ama paraları yoktu. Lakaplarını bu şekilde kazanmışlardı: Sıçanlar. Sayıca çok, fakir ve gaddarlardı. Kötücül kısmı umurunda değildi, fakir kısmı hakkında hiçbir şey yapamazdı ve sayısız kısmı Şey, bu doğrudu. Bir savaşta Sheeriles kiralık silahlarını kaybederken, o akrabalarını kaybedecekti.

Bu düşünce Cerise'in irkilmesine neden oldu. Babasının yokluğu onu ailenin reisi haline getirmişti. Çocuklarının en büyüğüydü ve sahip oldukları tek tam eğitilmiş savaşçı oydu. Eğer ailesine bir şey olursa, o

ailesini ölüme gönderen kişi olacaktı. Cerise nefesini tuttu ve yavaşça bıraktı, onunla birlikte endişesini de boşaltmaya çalıştı. Bu sabah bir anda kötünden daha kötüye gitmişti.

Yol döndü ve Sene Malikânesi'nin köhne kabuğu görüldü. Cerise'in kalbi küt küt atmaya başladı. Sırık gibi bir adam verandada durmuş, verandanın direğine yaslanmış, saman sarısı saçları omuzlarına dökülmüştü. Adam başını kaldırdı, gözleri yanık tenli yüzünde parlıyordu ve yavaş, tembel bir gülümseme dudaklarını gerdi.

Lagar Sheerile. Sheerile kardeşlerin en büyüğü. Babaları üç yıl önce bir ağaçtan düştüğünden beri Sheerile klanını anneleri ile birlikte yönetiyorlardı. Sheerile Senior kafasını öyle bir çarpmıştı ki, artık bırakın düşünmeyi, karnını bile doyuramıyordu. Bu da ona iyi gelmişti.

Arkasından Erian usulca küfretti.

Lagar'ın yanında, kardeşi Peva, yarı çürümüş ahşap bir sandalyede sallanıyor, bir tahta parçasından bir şeyler yontuyordu. İkisinin de üzerinde, terk edilmiş konağın pencereleri yağmura rağmen ardına kadar açık duruyordu. Pencerelerde adamlar bekliyordu. İki arbalet, üç tüfek ve bir av tüfeği saydı. Sheeriles onları bekliyordu ve kiralık adamlar getirmişti. Çok da para ödemişlerdi; Kırık'ın tüfeklerini kullananlar çok pahalıydı.

Sheerile kardeşler, harap ev ve pencerelerdeki tüfekler hep birlikte Mire'in mükemmel bir fotoğrafını oluşturuyordu. Bir tür çarpık kartpostal gibi. Bunu Louisiana'dan gelen mavi kanlıların suratlarına çarpabilmeyi diliyordu. *Kenar'da hayatın nasıl olduğunu bilmek ister misiniz? Al bakalım. Başımıza daha fazla sorun açmaya karar vermeden önce bunu bir düşünün.*

Peva sandalyesinden kaydı, çok uzun görünen bacakları üzerinde uzun boylu, hantal bir formdu. Arbaleti yanında, bir parmaklığın üzerinde duruyordu. Bu lanet şeyle o kadar gurur duyuyordu ki ona bir isim vermişti. Wasp. Sanki Excalibur gibi bir şeydi. Peva ona uzandı ama fikrini değiştirdi. Zahmet etmemeye karar verdi, değil mi? Görünüşe göre, yeterince tehdit oluşturmuyorlardı.

Cerise Lagar'a baktı. *Ailem nerede, seni kendini beğenmiş orospu çocuğu?*

Kapı vuruldu ve Lagar'ın kılıcını taşıyan üçüncü Sheerile kardeş ortaya çıktı. Arig, on sekiz yaşında, en genç ve en aptal olanıydı. Karanlık bir odada, yabancılarla dolu bir kalabalığın içinde Cerise üçünü de saniyeler içinde seçebilirdi. Bir gün Sheerile kardeşleri öldürmek zorunda kalacağını bilerek büyümüştü ve onlar da o kendilerini öldürmeden önce kendisini öldürmeleri gerektiğini biliyorlardı. Bunu uzun zaman önce kabullenmişti.

Arig kılıcı Lagar'a uzattı ama sarışın Sheerile onu görmezden geldi. Bugün onunla dövüşmek istemiyorlardı. Henüz değil.

Cerise atını verandanın yanında durdurdu.

Lagar ona başıyla kısa bir selam verdi. "Size de güzel bir sabah."

"Sana da, Lagar." Tatlı ve neşeli görünmek için çaba sarf ederek gülümsedi. "Siz çocuklar kayboldunuz mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Lagar ona aynı dostça gülümsemeyi gösterdi. "Eğer kaybolmadıysan, o zaman benim topraklarımda ne işin var?"

Lagar etkilenmiş bir rahatlıkla kendini direğin üzerinden sıyırdı. "Benim toprağım, aşkım."

"Ne zamandan beri?"

"Baban bu sabah bana sattığından beri."

Hem de nasıl. Dudaklarını büzdü. "Söylemiyorsun."

"Arig," diye seslendi Lagar. "Tapuyu güzel misafirimize getir."

En küçük Sheerile erkek kardeş atına doğru koştu ve ona bir tüpe sarılmış bir kağıt parçası uzattı. Kadın tüpü ondan aldı.

Arig alay etti. "Küçük sevimli kız kardeşin Cerise nerede? Belki Lark sahip olduklarımdan biraz ister. Ona şimdiye kadar geçirdiğinden daha iyi vakit geçiretebilirim."

Şok edici bir sessizlik çöktü.

Bazı şeyler yapılmadı.

Lagar'ın gözlerinden ölümcül bir ateş süzüldü. Peva verandadan indi, Arig'a doğru yürüdü ve onu kulağından yakaladı. Arig uludu.

"Bize bir dakika müsaade edin." Peva Arig'i döndürdü ve kışına tekme bastı. "Ben ne yaptım ki?"

Peva onu tekrar tekmeledi. Arig çamurda debelenerek çürük verandaya çıktı ve eve girdi. İçeride bir şey gümbürdedi ve Arig'in sesi "Bağırsağa değil!" diye bağırdı.

Cerise Lagar'a baktı. "Yine ağızlıksız dolaşmasına izin mi veriyorsun?"

Lagar yüzünü buruşturdu. "Şu lanet tapuya bak."

Cerise kâğıdı açtı. İmza mükemmeldi: babasının keskin, dar karalaması. Lagar bunun için bir servet ödemiş olmalıydı. "Bu senet sahte."

Lagar gülümsedi. "Öyle diyorsun."

Ona geri uzattı. "Ailem nerede, Lagar?"

Zayıf kollarını iki yana açtı. "Bilmiyorum. Onları bu sabahtan beri görmedim. Bize malikâneyi sattılar ve gayet sağlıklı bir şekilde gittiler."

"O zaman evi kontrol etmemizin bir sakıncası yok."

Ona dişlerini gösterdi. "Aslına bakarsan var. Sakıncası yoksa."

Emniyet mandalları açıldığında yaylar ve tüfekler hep birlikte tıkırdadı.

Cerise kontrolü ele almak için savaştı. Kafasında şimşekler çaktı:

kısıraktan atlamak, onu ilk yaylım ateşine karşı kalkan olarak kullanmak, sundurmaya saldırmak, Arig'in karnını bir kılıç darbesiyle yarmak, Peva'ya saplanmak . . . Ama o zamana kadar hem Mikita hem de Erian ölmüş olacaktı. Üç atlıya karşı altı yaylı tüfek; bu bir yarışma değildi.

Lagar ona tuhaf bir hüzün ifadesiyle bakıyordu. Bunu daha önce bir kez görmüştü, iki yıl önce, Yaz Festivali'nde zil zurna sarhoş olduğunda. Adam alanı geçip onu dansa kaldırmış, Lagar da onunla birlikte şenlik ateşinin etrafında bir kez dönmüş ve tüm Mire'ı sessizliğe boğmuştu: kan davalı ailelerin iki varisi, büyükleri izlerken ölümle oynuyordu.

Adamın onu atından indirmeyi düşündüğüne dair saçma bir kuşkusu vardı. Deneyebilirdi de.

"Lagar," diye fısıldadı. "Benimle dalga geçme. Ailem nerede?" Lagar sesini alçaltarak yaklaştı. "Gustave'ı unut. Unut Genevieve. Ailen öldü, Cerise. Yapabileceğin hiçbir şey yok."

Midesindeki soğuk düğüm çözüldü ve öfkeye dönüştü. "Onlar sende mi, Lagar?"

Başını iki yana salladı.

Atı onun endişesini hissetti ve altında dans etti. "Onlar kimde?" Sheeriles onları ne kadar uzağa saklamış olursa olsun, onları bulacaktı.

Lagar'ın dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. Elini kaldırdı, büyük ilgi uyandıran bir nesneymiş gibi inceledi, parmakların bükülüp düzelmesini izledi ve tekrar ona baktı.

El. Louisiana casusları.

Buz Cerise'in omurgasından aşağı kaydı. El ölümcüldü. Herkes onlar hakkında hikâyeler duymuştu. Bazıları büyüyle o kadar çarpıtılmıştı ki artık insan bile değillerdi. Louisiana casusları onun ailesinden ne istiyor olabilirdi?

Lagar sesini yükseltti. "Tapunun bir kopyasını evinize göndereceğim."

Ona gülümsedi, kılıcının boynunda kaymasına izin vermeyi diledi. "Bunu sen yap."

Lagar eğilerek selam verdi.

"Buraya kadar," dedi. "Geri dönüş yok."

Başını salladı. "Biliyorum. Bu kan davasını büyük büyükbabalarımız başlattı, sen ve ben de bitireceğiz. Sabırsızlanıyorum."

Cerise atını döndürdü ve ilerlemesi için teşvik etti. Arkasında Mikita ve Erian yağmurun altında ilerliyordu.

Ailesi hayattaydı. Onları geri getirecekti. Onları bulacaktı. İzlerini kısır kanıyla boyamak zorunda kalsa bile, daha iyiydi.

CERISE, kısırağının toynaklarından çamur sıçrayarak, dörtnala avluya daldı. Erian'dan herkesi bir araya toplamak için önden gitmesini istemişti. Çok iyi bir iş çıkarmış olmalıydı, çünkü Mürid Teyze elinde yaylı tüfekle verandada duruyordu. Sol tarafta Lark çam dallarına oturmuş, sağ tarafta ise Adrian bir selviye tırmanmıştı. İkisinin de tüfeği vardı ve ikisi de sık sık ıskalamazdı.

Derril dizginleri ondan almak için koştu, gözleri fal taşı gibiydi. "Richard burada mı?"

Kuzeni başıyla onayladı.

"Kütüphanede." "Peki ya amcan

Kaldar?" Derril yine başını salladı.

"Güzel."

Yolculuk sırasında öfkesi kristalleşerek bir plana dönüşmüştü. Saçma bir plandı ama bir plandı. Şimdi aileyi bu plana uymaya ikna etmesi gerekiyordu. Son sayıma göre, Mar klanı çocuklar da dahil olmak üzere elli yedi kişiden oluşuyordu. Yetişkinlerden bazıları onu bezliyen görmüştü. Babasını dinlemişlerdi. Onlara kendisini dinletmek ise tamamen farklı bir konuydu.

Cerise çenesini kilitledi. Eğer ailesini tekrar görme umudu varsa, babasının düşürdüğü dizginleri yakalamalı ve ailesinin düşünmesine ve onunla tartışmasına fırsat vermeden önce onları sıkıca kavramalıydı. Onları bir arada tutmak zorundaydı. Ailesinin hayatı buna bağlıydı.

Cerise merdivenlerden yukarı yürüdü. Mikita da onu takip etti.

Kapıda duran Mürid Teyze'nin yanında durakladı. On santim daha uzun, siyah saçlı, siyah gözlü Mürid, kelimeleri çölün ortasındaki kıymetli bir su gibi azar azar kullanırdı ama yaylı tüfeği bir noktaya işaret etmekten asla geri kalmazdı.

Cerise ona baktı. *Benimle misin?*

Mürid hafifçe başını salladı.

Cerise rahat bir nefes aldı, kapıyı açtı ve içeri adım attı. "Tereddüt etme," diye mırıldandı teyzesi arkasından. "Ciddiymişsin gibi yürü." Kütüphane koridorun sonunda uzanıyordu. Evin en büyük odasıydı,

Mutfak hariç, genellikle ailenin toplanma yeri olarak hizmet veriyordu. Şimdiye kadar, ailesinin kaybolduğu haberi

tüm Rathole'a yayıldı. Kütüphane dolu olurdu. Teyzeleri, amcaları, kuzenleri. Koridordan aşağı inerken hepsi onu dinlerdi.

Cerise derin bir nefes aldı ve çamur izlerini umursamadan koridorda ilerlemeye başladı.

Kütüphaneye girdi, tanıdık yüzleri katalogladı. Emma Teyze, Petunia Teyze -kısaca Pete Teyze- Rufus Amca, sandalyelerde; Erian solda, ince sarışın vücudu bir sandalyenin üzerinde; Kaldar, siyah saçları karmakarışık, duvara yaslanmış; yarım düzine kişi daha; ve son olarak Richard, kuzenlerinin en büyüğü, uzun boylu, esmer, bir mavi kanlı duruşuyla masanın yanında bekliyordu.

Hepsi ona baktı.

Cerise sesini düz tuttu. "Sheerile kardeşler büyükbabamın evini ele geçirdi."

Oda bir mezarın içi gibi sessizleşti.

"Lagar Sheerile bana Sene Malikanesi'nin babam tarafından imzalanmış bir satış senedini gösterdi."

"Bu bir sahtekârlık," dedi Pete Teyze. "Gustave asla Sene'yi satmaz."

Cerise elini kaldırdı. "Annem ve babam kayıp. Lagar onların El tarafından kaçırıldığını söyledi."

Richard'ın yüzü soldu.

"Louisiana casusları mı?" İnce yapılı, saçları Richard'ınki gibi koyu renk olan Kaldar kendini duvardan sıyırdı. Richard'ın buz gibi bir asalet yaydığı yerde, kardeşi eğlenmek için yaşıyordu. Bal renginde vahşi gözleri, bir kulağında gümüş bir çember ve bazen bıçağını birinin karnına saplarken ya komik bir şey söyleyen ya da sırtıtmak üzere olan bir ağzı vardı. Richard bir general gibi düşünürken, Kaldar bir suçlu gibi düşünüyordu ve umutsuzca ikisine de yanında ihtiyacı vardı.

Kaldar öne doğru eğildi, gözlerinde sert ve hırçın bir ışık parlıyordu. "El bizden ne istiyor?"

"Lagar söylemedi. Şu andan itibaren, kan davası resmen başladı. Peter Amca, Emily ve Antoine'a binicilerin gönderilmesini istiyorum. Herkesi Rathole'a çekiyoruz. Birinin Urow'u da uyarması gerek."

"Ben hallederim," dedi Rufus Amca.

"Teşekkür ederim." Cerise tam olarak ne söyleyeceğini bilmeyi diliyordu ama ne söyleyecekse söylemek zorundaydı. *İşte başlıyoruz.* "Büyükbabamın evini geri almalıyız. İlk olarak, ailem orada kayboldu. Eğer herhangi bir ipucu varsa, Sene'de olmalı. İkincisi, size Mire'in nehirlerle beslendiğini söylememe gerek yok.

itibar. Sadece başkalarının bizi düşündüğü kadar güçlüyüz. Sheeriles'in topraklarımızdan bir parça koparmasına izin verirsek, toparlansak iyi olur."

Tartışma yok. Buraya kadar her şey yolunda.

"Kaldar, tapuya itiraz etmek için ne kadar zamanımız var?"

Kuzeni omuz silkti. "Dilekçeyi yarın akşama kadar Mire mahkemesine sunmamız gerekiyor. Mahkeme tarihi on gün ile iki hafta arasında değişebilir."

"Oyalayabilir misin?"

"Bize bir, belki iki gün kazandırabilirim."

Richard'ın dar dudakları kaşlarını çatı. "Yasal yollara başvurursak kaybederiz. Sheeriles'in tapusuna itiraz edebilmemiz için Sene Malikânesi'ni Büyükbaba'ya veren belgenin aslına sahip olmamız gerekiyor. Onun sürgün emrine ihtiyacımız var. Ama elimizde yok."

Cerise başını salladı. Bu belge ve diğerleri dört yıl önce, depo binalarını neredeyse yerle bir eden bir sel felaketinde yok olmuştu. Buraya gelirken bunu da düşünmüştü.

Genç çocuklardan biri, "Yerine birini bulabilir miyiz?" diye sordu.

"Hayır." Kaldar başını salladı. "Louisianlılar birini sürgüne mahkûm ettiklerinde, emirlerin üç kopyası kesilir. Biri doğrudan Kraliyet Arşivleri'ne gider, ikincisi sürgünü taşıyan mareşaller tarafından taşınır ve Sınır'a ulaştıklarında Sınır Muhafızları'na teslim edilir, üçüncüsü de sürgüne verilir. Sınır Muhafızları bizim için bu emri bulmak için kendilerini parçalayacak değiller. Asla soracak kadar yaklaşamayız. Bizi vuracaklar ve cesetlerimizi sınır boyunca ağaçlara asacaklar."

"Her sürgün emir taşır mı?" Cerise sordu.

"Her yetişkin," dedi Kaldar. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"İki yetişkin sürgün vardı, Büyükbaba ve Büyükanne," dedi Richard. "Büyükannenin emri selde yok olan evraklar arasında değildi. Biliyorum, onları inceledim. Nerede o?"

"Hugh," dedi Mürid Teyze.

Cerise başını salladı. "Aynen öyle. Hugh Amca Broken'a gitmeden önce, Büyükanne'nin emrinin orijinal kopyası da dahil olmak üzere tüm arşiv belgelerinin onaylı kopyalarını saklamak için yanına aldı. Bunu hatırlıyorum çünkü annem ona verirken ağlamıştı."

Richard gözlerini kıstı. İçlerinde en temkinli, en mantıklı ve her zaman sakinliğini koruyan oydu. Sen sadece

granit bir kayayı çingırdatmayı dene. Aile ona saygı duyuyordu. Eğer onu planına ikna ederse, gerisi gelirdi.

"Hugh Broken'da," dedi Richard. "Onun peşinden gidemezsin, Cerise. Şimdi olmaz." "Ben koşan biriyim

"Ben yaparım," dedi Kaldar. "Zaten oraya koşan benim."

"Hayır." Sesine, hepsinin gözlerini kırıştırtmasına yetecek kadar çelik yükledi.

Erian bir şey söylemeye hazır görünüyordu ama ağzını kapattı.

"El aldı ..." Cerise *ailem* demek istedi ama kendini kontrol etti. İşin kişisel kısmını denklemden çıkarması gerekiyordu, yoksa onun histerik olduğuna karar verirlerdi. "Gustave ve Genevieve'i almalarının bir nedeni var. Onlardan ya da bizden bir şey istiyor olmalılar. Bizi izliyor olacaklar. Bu yüzden onlar bizi teker teker avlamadan önce herkesi ana eve çekmeliyiz.

"Kırık'a gitmek üç gün sürer ve bu da kestirme yollarla ve tekneyi çekecek iyi bir rolpie ile olur. Oradan ayrılan kişi El'in casuslarıyla karşılaşma riskini göze almış olur." Cerise Kaldar'a baktı. "Sen bir hırsızısın, savaşı değil. Erian çok asabi, Mürid Teyze yolu bilmiyor, Mikita'nın hayatta kalma becerisi yok ve sen Richard, sınırdan Kırık'a geçemezsin. Sende çok fazla büyü var. Geçiş seni öldürür."

Onları inceledi. "Geriye ben kalıyorum. Son birkaç sefer Kaldar'la gittim, yolu biliyorum ve hepimiz arasında El'le bir savaştan sağ çıkma şansı en yüksek olan benim."

Richard kararsızdı; gözlerindeki tereddütü görebiliyordu. "Gustave'ı daha yeni kaybettik. Seni kaybedersek, en güçlü flash eğitilmiş savaşımcıyı da kaybederiz."

"O zaman hayatta kalmak zorundayım," dedi. "Başka seçeneğimiz yok Richard. Yarın, Kaldar davayı açar açmaz ve mahkeme tarihimiz belli olur olmaz gitmek zorundayım. Eğer sen ya da bir başkası farklı bir yol bulabilirse, bunu duymaktan mutluluk duyarım."

Uzun bir süre sessizlik oldu ve sonra herkes aynı anda konuştu. Richard hiçbir şey söylemedi. Cerise onun kasvetli gözlerine baktı ve kazandığını anladı.

DÖRT

Büyük Bayou Takas Buluşması hasır şapka takmış dev bir plastik ineğin önünde gerçekleşti. William, ineğin bir zamanlar siyah beyaz olması gerektiğini düşündü, ama yıllar süren yağmur ve rüzgar onu tekdüze soluk bir griye dönüştürmüştü. Bez bebeklerden plastikle mühürlenmiş eski beyzbol kartlarına, yemek takımlarından taktik bıçaklara kadar her şeyin satıldığı tezgâhları ve derme çatma stantları inceledi. Sağ tarafta, Corvette'ine alıcı bulmaya çalışan bir adam avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Solda, Elvis'in kadife bir resmiyle süslenmiş bir kabindeki sıska bir kadın, kafesteki bir çift papağana durmadan bir şeyler mırıldanıyordu. Nemli havadan ıslanan kuşlar birbirlerine sokulmuş ve muhtemelen kafes açılırsa kadını öldürmeyi planlıyorlardı.

Bu Ayna'nın parlak stratejisiydi. William kendi kendine başını salladı. Tuhaflar'dan Bataklik'a girmek neredeyse imkânsızdı: sınır tuzaklarla doluydu ve Louisiana Muhafızları tarafından yoğun bir şekilde devriye geziliyordu. Bunun yerine, Ayna onun arka kapıdan, Kırık'tan gizlice girmesini ayarlamıştı. Talimatları basitti: Louisiana'nın sevimli eyaletinde bulunan küçük Verite kasabasına git. Great Bayou Swap Meet'e katıl. Saat tam yedide ineğin yanında bekle. Bir rehber gelecek ve onu Edge'e götürecekti. Harika bir plan. Ne yanlış gidebilir ki?

Askerlik yaptığı yıllarda öğrendiği bir şey varsa, o da ters gidebilecek her şeyin ters gideceğiydi. Özellikle de rehberin serbest çalışan biri olduğunu düşünürsek.

Evsiz bir kadın gelip ineğin arka ayaklarının yanında bir yere yerleşti. Bir kir tabakası yüz hatlarını gizliyordu. Bir zamanlar Broken'daki bir askere ait olması gereken, kirden kirlenmiş, yırtık pırtık bir sahra ceketini giyiyordu. Siyah bir kayak başlığı saçlarını gizliyordu. Kirli kot pantolonu ceketin altından dışarı çıkmış, şaşırtıcı derecede sağlam görünen bir çift botun içine sokulmuştu. Kadının kokusu adamın üzerine sinmişti. Sanki eski bir spagettinin içinde yuvarlanmış gibi ekşi kokuyordu. Tek bildiği, onun da Edge'e gideceği ve bütün yolculuk boyunca bu çürümüş domates sosunu koklamak zorunda kalacağıydı. Geçen Pazar History Channel'da Büyük Buhran'la ilgili bir belgesel izlemişti ve kadın o berduşlardan herhangi birine taş çıkartırdı.

Bu iş gittikçe daha da iyiye gidiyordu. Kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu, diye düşündü William. Şu anda karavanına dönmüş, güzel bir kahve içiyor olabilirdi. Ama *hayır*, kahraman olmak zorundaydı.

Mirror ona Mire, Spider'ın ekibi ve sırt çantasına tıktırdıkları yaklaşık bin aletin işleyişi hakkında dört günlük hızlandırılmış bir kurs vermişti. Hafızası mükemmele yakındı. Hawk'tan geçen tüm Dönüşen çocuklar ezberleme konusunda eğitilirdi. Asker olmaları, görev haritalarını ve hedeflerini hatırlamaları bekleniyordu. Onun hafızası Dönüşenler arasında bile istisnai bir seviyedeydi.

William Broken'da alışkanlıklarından dolayı alıştırma yapmış, silah kataloglarından çizgi filmlere kadar okuduğu ve izlediği rastgele şeyleri ezberlemişti. Ortalama bir ciltsiz kitabın ilk yüz ya da daha fazla sayfasını bir kez okuduktan sonra ezbere okuyabiliyordu. Ancak Ayna'nın içine tıktırdığı bilgi miktarı beynini bile zorluyordu ve şimdi sanki hayalet arılar kafatasında bir kovan yapmış gibi uğulduyordu. Eninde sonunda zihni bu bilgilerle uzlaşacak ve ya onları kalıcı olarak öğrenecek ya da unutmasına izin verecekti ama şimdilik bu bilgiler başını fena halde ağrıyordu.

Kalabalığın arasından ineğe doğru yürüyen bir adam çıktı. Kırk yaşlarında, kel olmasaydı kefal gibi kesilmiş gri saçlı adam sol bacağını sürükleyerek hafif aksayarak yürüyordu. Siyah kot pantolon, siyah tişört, gri flanel gömlek ve bir Remington tüfek giymişti. William'ın durduğu yerden 7400 gibi görünüyordu ama emin olmak için daha yakından görmesi gerekiyordu.

Adam birkaç adım ötede durdu ve ona baktı. William çenesini kaldırdı ve ona düz bir bakış attı. Yeni gelen adam ona girişimci bir adam gibi görünmüştü. Siz uyurken çantanızdaki bir kutu mendil için boğazınızı kesebilecek türden.

Adam kadına döndü, ona uzun uzun baktı ve çimlere tükürdü. "Edge için mi buradasın?"

"Evet," dedi

William. Kadın

başıyla onayladı.

Evet, önümüzdeki birkaç günü o büyüleyici kokunun eşliğinde geçirecekti. Daha kötüsü de olabilirdi. En azından kusmuk gibi kokmuyordu.

"Adım Vern. Beni takip edin."

Vern takas toplantısından çalıların arasına doğru topallayarak ilerledi. Berduş da onu takip etti. William sırt çantasını omuzladı ve peşlerinden gitti.

Sınırı hissettiğinde alırların arasında yaklaşık yirmi dakika yürüdüler. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Vern arkasını döndü. "İşte anlaşma. Buradan Sınır'a geçeceğiz. Geçerken ölürsen, bu senin sorunun. Kalp masajına falan güvenme. Eğer başarılırsanız, bataklıklara doğru iki günlük bir yolculuğumuz olacak. İkiniz de yarısını ödediniz. İkinci yarısını Sicktree'ye indiğimizde ödeyeceksiniz. Eğer bana sorun çıkarırsan, seni vururum ve bunun için ikinci kez endişelenmem. Fikrini değiştirir ve tekneden inmek istersen, bataklıkta inersin. Geri dönmeyeceğim ve para iadesi de yapmayacağım. Anlaştık mı?"

"Yeterince açık," dedi

William. Kadın başını salladı.

Vern yüzünü buruşturdu. "Dilsiz falan mısın? Boş ver, beni ilgilendirmez."

Döndü ve sınıra doğru adım attı. *İşte gidiyoruz*. William gelen acıya karşı gerildi ve onu takip etti.

Otuz saniye acı çektikten sonra, üçü de diğer tarafta iki büküm olmuş, nefes almaya çalışıyorlardı.

William önce doğruldu, sonra Vern. Kadın eğilmiş, küçük acı dolu yutkunmalarla havayı emmeye devam ediyordu. Vern alırların arasından aşağıya, akan su seslerinin bir dereyi haber verdiği yere doğru yöneldi.

Serseri kadın hareket etmedi. Kanında çok fazla büyü vardı.

"Anladın mı?" William sordu.

Bir iniltiyle doğruldu, onu iterek geçti ve Vern'i takip etti.

Bir şey değil. Bir dahaki sefere kendi işine baksın.

alılıkları itti ve neredeyse suya doğru koşacaktı. Önünde dar bir dere uzanıyordu, durgun suyu koyu çay rengindeydi ama hâlâ yarı saydamdı. Kalın, şişkin gövdeli dev selviler dereyi çevreliyordu. Sanki tetikte bekliyorlarmış gibi sık bir şekilde duruyorlardı, budaklı kökleri onları çamura sabitliyordu. Vern en yakın ağacın dibinde, boyası dökülmüş, kenarları ezik, geniş ve sığ bir teknede bekliyordu. Teknenin büyük bir bölümünü ahşap bir kamara kaplıyordu, kamaradan çok güneşten korunmak için bir sığınaktı bu: ön ve arka duvarlar eksikti. Teknenin burnundan suya doğru sarkan iki halat sarkıyordu.

"Motor yok mu?" William gemiye adım atarak sordu.

Vern ona zihinsel engelliler için ayrılmış bir bakış attı. "Edge'den değilsin, değil mi? Birincisi, bir motor ses çıkarır, bu yüzden tüm bataklık

ve ikincisi, motorlu bir tekneniz var, bu çok değerli bir şey. Edgers bunun için seni vurur."

Vern ipleri aldı. İki ikiz kafa, bir şekilde su samuru kafası yapmış iki Loch Ness canavarı gibi, uzun kıvrımlı boyunlarıyla sudan çıktı.

"Rolpie gücü," dedi Vern. "Lanet olası ellerini aracın içinde tut ve yanlardan uzak dur. Mire timsahlarla dolu, çoğu bu tekneden daha büyük. Gölgenizi suda görürlerse sizi yakalamak için tekneye atlarlar. Ve ben seni kurtarmak için tekneye atlamayacağım."

Dudaklarını şapırdatarak dizginleri tokatladı. Rolpiller dalışa geçti ve tekne havalanarak karanlık suda bataklığa doğru süzüldü.

WILLIAM kulübenin duvarına yaslandı ve bataklığın kayışını izledi. Dün sabah biri ona cehennemin neye benzediğini sorsaydı, bilmediğini söylerdi. Bataklıkta yirmi dört saat geçirmişti ve artık bir cevabı vardı. Cehennem Bataklığa benziyordu.

Tekne, yoğun bitki örtüsü ve sazlıklarla çevrili nehirde sürünerek ilerliyordu. Uzakta selviler yükseliyordu; şişmiş gövdeleri, çamurda çömelmiş bira bağırsakları olan yaşlı adamlar gibi acayip derecede şişmandı. Yarım saat sonra güneş doğacaktı ve gökyüzü ile su, yıpranmış bir on sentin soluk grisi gibi parlıyordu.

William derin bir nefes alarak diliyle kokuların tadına baktı. Bu yerde rüzgâr yerine geçen havanın cılız kıpırtıları yosun, balık ve çamur kokuyordu. Kenar'da duyuları yeniden keskinleşti ve pislik, çürüme ve su karmaşasından yükselen pis koku, sıcakla birleşince, sırf sinirini boşaltmak için birini ısırarak istemesine neden oldu.

Teknenin sürekli hareket etmesi sinirlerini bozuyordu. Kurtlar sağlam zeminde yürümeliydi, bu fiberglas kabuğun ya da her ne haltsa, rolpillerden biri her hava aldığı anda sallanıp durmakta ısrar eden şeyin üzerinde değil. Ne yazık ki sağlam zemin çok azdı: kıyı çamur ve sudan oluşan bir çorbaydı. Gece için durduklarında ve sağlam gibi görünen zemine bastığında, botları ayak bileğine kadar batmıştı.

Geceyi tekne geçirmişti. Spagetti kraliçesinin yanında.

William serseri kıza baktı. Kız onun karşısında, bir yığın halinde oturuyordu. Kokusu gece boyunca daha da kötüleşmişti, muhtemelen

rutubet. Sonuncusu gibi bir gece daha geçirirse, sırf havayı temizlemek için onu o nehre atabilirdi.

Onun baktığını gördü. Koyu renk gözleri onu hafif bir küçümsemeyle süzüyordu.

William öne doğru eğildi ve nehri işaret etti. "Neden spagetti sosunun içinde yuvarlandığını bilmiyorum," dedi gizli bir sesle. "Gerçekten umurumda değil. Ama şuradaki su sana zarar vermez. Yıkamayı dene."

Dilini dışarı çıkardı.

"Belki sen temizlendikten sonra," dedi.

Gözleri irileşti. Uzun bir süre ona baktı. Koyu renkli irislerinde küçük çılgin bir kıvılcım parladı. Parmağını kaldırdı, yaladı ve alnındaki kiri ovuşturdu.

Şimdi ne olacak?

Kız ona lekeli parmağını gösterdi ve yüzünü hedef alarak yavaşça ona doğru uzandı.

"Hayır," dedi William. "Kötü serseri." Parmak yaklaşmaya devam etti.

"Bana dokunursan, ilişkiyi keserim."

İleride bir şey sıçradı. İkisi de nehre baktı. Birkaç yüz metre ötede bir dalga yüzeyi kırıstırıyordu.

Kız gözlerini kısarak baktı.

İşte yine geldi, sığ bir dalgalanma. Bir aşağı bir yukarı. Bir şey tekneye doğru hızlandı.

"Köpekbalıkları!" Kız Vern'e doğru hamle yaptı. Adam kıza bakakaldı.

"Köpekbalıkları, seni moron!" Suyu işaret etti.

Dalgalar yüzeyi yararak geçti. Kocaman bir yüzgeç ortaya çıktı. Bir ikincisi onu izledi.

Vern çantasına uzandı ve bir el bombası çıkardı. William kızı yakaladı ve teknenin dibine fırlatarak onu korudu.

El bombası suya düştü. Gök gürültüsü William'ın kulaklarını tokatladı, patlama dalgası teninde yuvarlandı. Tekne savruldu.

Vern'in nehre dalıp kıyıyı hedeflediğini görmek için tam zamanında dönüp baktı.

Köpekbalıkları tekneye doğru ilerledi, hiç de yıpranmamışlardı. Öndeki balık yüzeye doğru fırladı ve sırtını saran kalın kemiksi plakaları gösterdi. Lanet şey tekneden daha büyüktü.

Rolpiller köpekbalıklarını hissetti ve çırpınarak nehri köpürttü. Hayvanları tekneye bağlayan ikiz kılavuzlar gerildi, burun kısmına cıvatalanmış metal klemensler sarsıldı. Tekne bir aşağı bir yukarı dans etti.

Kız iplere düştü. Küçük bir bıçak parladı.

William ağır taktik bıçağını kınından çekip çıkardı. "Dur."

Kadın geri çekildi ve adam tek bir kesikle ipi kesti.

Rolpie sudan sıçradı ve derinlere daldı. *Git*, diye ısrar etti William. *Git*. İkinci ipi kesti. Kopan ip uçu ve ikinci rolpie köpüklü bir fiskiyenin içinde yüzeye çıktı. Kocaman çeneler köpüğü deldi. Üçgen köpekbalığı dişleri parladı ve rolpie'nin yan tarafını yırttı. Yaratık çığlık attı. Kız O da çığlık attı, yumruğunu parmaklığa vurdu. William dişlerini sıktı.

Köpekbalığı Rolpie'nin böğründen kanlı bir et parçası kopardı.

William sırt çantasından bir arbalet kundağı çıkardı ve aktivasyonu çekti. Dipçik hafif bir klik sesiyle kollarını çıkardı. Küçük silah modellerinin en yenisiydi, sadece bir ayak uzunluğundaydı ve kesinlikle gerekli olmadıkça kullanmaması için kesin emir almıştı. William kolunu geri çekerek ön koluna bağlı deri sadağı ortaya çıkardı, bir sürgü çekti, tek bir yumuşak hareketle doldurdu, balığı gördü ve ateş etti.

Beyaz bir yıldız havada süzüldü. Mermi köpekbalığının solungaçlarından filizlendi. Cıvatanın başı yeşil renkte göz kırptı ve bir büyü darbesiyle patladı. Balık doğruca nehrin dışına fırladı, siyah ağız açıktı, kafasının yan tarafındaki delikten kan akıyordu ve sırt üstü yere çakıldı. İkinci köpekbalığı ilkine çarparak onu döndürdü. Kan nehre karıştı. Rolpie can havliyle kaçarak uzaklaştı.

Yaralı köpekbalığı çırpındı ve aşağı daldı. İkinci balık kovalamaya başladı. Tekne akıntıya karşı sürünerek ilerledi.

William derin bir nefes aldı. Dövüşün heyecanı hâlâ damarlarında dolaşıyor, onu ateşliyordu. Kendini canlı hissediyordu, son iki yıldır hiç olmadığı kadar canlı.

Yaşlı kadın haklıydı. Kim olduğunu unutmuştu. O bir kurt ve bir katildi.

"Teşekkür ederim," dedi berduş kız.

"Boku yedik!" Vern kıyıda duyurdu.

Tekne, sakat bir salyangoz hızıyla akıntıya doğru sürükleniyordu. Vern sakat bacağıyla bile ayak uydurmakta zorlanmıyordu.

"Onlar kemik köpekbalıkları. Eski türden. Bazen Garipler'den yüzerek gelirler ve bataklıkta sıkışıp kalırlar. Tabii ki bir ya da iki hafta içinde tatlı sudan ölüyorlar, pislikler, ama bu arada zararlarını veriyorlar. Her şey bitti."

Teknenin altı yumuşak çamura sürtündü ve durdu. Onları en yakın kıyıdan ve Vern'den yaklaşık kırk metre ayırıyordu.

"Ne demek bitti?" William söyledi. "Beni Sicktree'ye götürdüğünde bitecek."

Vern ona baktı. "Aptal mısın sen? Rolpilerimiz yok, yani gücümüz yok ve manevra yapamıyoruz. Sicktree'ye yürüyerek gitmek günler sürer."

William'ın çevresel görüş alanının kenarında, berduş kız suya doğru kaydı. Bunu sessizce, su sıçratmadan yaptı ve suya daldı. William'ın kulakları bile sadece en ufak bir ses algıladı. Spagetti kraliçesinin gizli yetenekleri vardı. Hangi cehenneme gidiyordu?

"Etrafına bak dostum!" Vern kollarını salladı. "Orası park değil. O bataklık seni öldürecek. Broken tekneyle sadece bir gün, yürüyerek ise yaklaşık üç gün uzaklıkta."

Yanlış gidebilecek her şey ... "Hiç sanmıyorum." William sesine biraz hırıltı karışmasına izin verdi. "Seni beni Sicktree'ye götürmen için tuttum. Oraya gidiyoruz."

Vern tüfeğini kaldırdı. "Teknemden defol, seni garip züppe." William arbaletini kaldırdı. "Aptal olma."

Vern alay etti. "Bana o oyuncakla vuramazsın. . ."

Vern'in arkasındaki sazlıklardan karanlık bir figür çıktı. Bir metre uzunluğunda ince bir bıçak, ışığı yansıtarak Vern'in adem elmasına doğru kaydı. William gözlerini kırptırdı. Pürüzsüz.

Berduş kız Vern'in kulağına eğildi ve bir şeyler fısıldadı. Vern'in parmakları açıldı. Tüfek ıslak bir sıçramayla çamura düştü.

Kız bıçağı kenara çekti. William dişlerini gösterdi. O bir belaydı. Kız için iyi, adam için kötü.

Vern omzunun üzerinden bağırarak son sürat topallayarak uzaklaştı. "Bunu unutmayacağım! Unutmayacağım. Göreceksin."

Berduş kız tüfeği ayağıyla yakaladı ve tekmeleyerek eline aldı. Tüfeğin namlusu William'a dik dik baktı. "Benim tekнемdesin."

Şaka yapıyor olmalısın. "Bu tekneyi alabilirsin. Bütün bataklık senin olsun, umurumda değil. Sicktree'ye vardıktan sonra."

"Bu çok güzel bir arbalet," dedi kız. "Ve onu çok iyi kullanıyorsun. Ama onu doldurman için gereken sürede seni iki kez vurabilirim."

William dişlerini gösterdi. "Bu teoriyi test etmek ister misin?"

Sırıttı. "Vurulma riskini almak istediğinden emin misin? Bu kurşun göğsünde çok pis bir delik açabilir."

William sadağından bir ok daha çıkardı.

Kız onun soluna nişan aldı ve tetiğe bastı. Bataklıkta zayıf bir tıkırtı yankılandı. Tüfeği açtı ve küfretti.

"Dün gece siz ikiniz uyurken boşalttım." William onu gördü. "Vern bana pek güvenilir biri gibi gelmedi. Görünüşe göre tekne bende kalacak."

Tüfeğini indirdi. "Yeni teknenizi nerede kullanacağınızı sorabilir miyim?"

"Sicktree'ye."

"Peki Sicktree'nin hangi yönde olduğunu düşünüyorsunuz?"

William durdu. Akarsu en az yarım düzine kez dönmüştü. Bataklık yerleşiminin akıntının yukarısında bir yerde olduğunu biliyordu ama tam olarak nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ayna'da Kenar'ın bu kısmının haritası yoktu ama haritaları olan kısımlar küçük dereler, göletler ve çamur kıyılarından oluşan bir labirente benziyordu.

"Anladığım kadarıyla Sicktree'ye giden yolu biliyorsun."

Gülümsedi. "Evet. Rehberin olmam için beni tutmalısın. Ya da önümüzdeki birkaç haftayı Bataklık'ta dolaşarak geçirebilirsin."

Ona sahipti. William düşünür gibi yaptı. "Seni kiralamak mı? Yeni tekne binme ayrıcalığının yeterli olacağını düşünüyorum."

"Anlaştık." Suya doğru ilerlemeye başladı.

"Teklifimin bazı şartları var." Kız gözlerini devirdi.

"Bir, eğer boğazımı kesmeyi düşünüyorsan, yapma. Ben senden daha hızlı ve güçlüyüm, ayrıca hafif uyurum."

Omuz silkti. "Peki."

"İki, ilk fırsatta banyo yapacaksın." "Başka bir şey var mı?"

William bunu düşündü. "Hayır, bu her şeyi açıklıyor."

Kız suda ilerledi, kendini tekneye çekti ve baş taraftaki bölmeyi kazdı.

William onu izledi.

Büyük bir kanvas bohçayı çekip kenara sürükledi.

"Bu da ne?"

"Bir şişme bot. Tüm koşucular her ihtimale karşı bunları taşır." Büyük botu okşadı. "Bu kötü çocuk rolpiler tarafından çekilmek içindir. Ağırdır. Şişme bot hafif ve mecbur kalırsak onu taşıyabiliriz."

Kordonları çekerek brandayı sabitledi, içine girdi ve küfretti. "Cimri. Şişme yok, uyku tulumunu oraya tıkmış." Ayağa kalktı, uzun bir süre kulübeye baktı ve çatısını örten brandayı çekiştirdi. "Yardım edecek misiniz, Lord Weird? Elbette ben terlerken kışının üstünde oturabilirsin ama bu iki kat daha uzun sürer."

Brandanın kendi ucunu kavradı ve sarsıldı. Kamuflej kumaşı düştü ve kamaraya bağlanmış sığ, kare burunlu bir bot ortaya çıktı.

"Bir punt." Berduş kız iç çekti. "Onu bir kayak gibi sııklamamız gerekecek."

William'ın kayak ya da punt'ın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama umurunda da değildi. Bu bir tekneydi ve yüzebiliyordu, bu da onu Sicktree'ye, orada kendisini bekleyen Mirror'ın temsilcisine götürebileceği anlamına geliyordu. Küçük tekneyi çatıya bağlayan halatı kesti.

"Bana William de."

"Cerise," dedi berduş kız. "Benim de bir kuralım var." Adam ona baktı.

"Soru yok," dedi.

İşte bu ilginçti. William başını salladı. "Bununla çalışabilirim."

BEŞ

Tekne, aldatıcı derecede sakin akıntının üzerinde süzülüyordu. Küçük benekli kurbağalar geniş kraliçe tacı yapraklarının üzerine tünemişti. Solda bir yerde, sazların arasında, uzun bacakları üzerinde yürüyen bir saz yürüyüşçüsü, rakip kuşları uzaklaştırmak için boğazından kesik kesik tıkırtılar çıkarıyordu.

Cerise direğe doğru eğildi ve ceketini gizlice kendine daha sıkı kenetledi. Astarın içine gizlenmiş sert plastik paket kaburgalarına batıyordu. Hâlâ oradaydı. Hugh Amca'nın izini sürmek planladığından uzun sürmüştü; taşınmıştı ve yeni evini bulmak için iki gününü harcamıştı. Mahkeme tarihine sadece dört gün kalmıştı. Acele etmesi gerekiyordu. Belgeleri zamanında getiremezse ailesi mahvolacaktı. Hızlı hareket etmek zorundaydı ve hızlı olmak, bir tekne ve onun sahibi olduğunu düşünen garip, mankafa bir karacı için hiç de kolay değildi.

Lord William kış tarafta oturuyordu. Kaslı, fit, siyah deriye bürünmüş ve bir erkeğin olabileceğinden çok daha yakışıklıydı. Onu ilk gördüğünde neredeyse bir kez daha bakacaktı. Uzun boylu, esmer ve ölümcül bir havası vardı. Ancak şu anda yüzünde ağzı ıslak ıspanakla dolmuş bir adamın ifadesi vardı. Belki de güzel deri pantolonu ıslandığı için üzgündü.

Lord William kötü haberdi. Garipler'den gelen bir mavi kan olduğu gün gibi ortadaydı: pahalı kıyafetler, bakımlı saçlar ve mükemmel silahlar. O küçük yaylı tüfek patladığında bir büyü kıvılcımı hissetmişti. Ve onu hızlıca ateşlemiş, nişan almak için duraklamamış ve yine de o lanetli balığı solungaçlarından vurmuştu. Adam eğitilmişti, Garipler'den gelen mavi kanlıların askerlik oynamak istediklerinde aldıkları türden bir eğitim. Dengesi mükemmeldi; teknenin üzerinde sanki sağlam bir zeminmiş gibi yürüyordu. Ayakları hafifti. Çok hızlıydı. Kollarındaki kaslar bir gösterge ise, muhtemelen çok güçlüydü. Kötü haber.

Yolcu olarak neden başka bir Edger ya da Kırık'tan bir aptal bulamadı? Hayır, burada Lord Deri Pantolon var. Garipler'de soylular uzmanlaşırdı. Bazıları büyükbabası gibi akademisyen olurdu. Bazıları kendilerini kamu hizmetine adadı. Bazıları da katil oldu. Tek bildiği, büyükbabasının ağaçları kesen çok yetenekli mavi kanlılardan biri olduğuydu.

ve en ufak bir tehlike anında her yerden silahlar fıskırıyordu.

Cerise bir kez daha baktı. Mavi kanlı adam Mire'ı inceliyordu ve Cerise kendini oyalanmaya bıraktı. Bir erkekte gördüğü en güzel saçlara sahipti: koyu kahverengi, neredeyse siyah ve samur gibi yumuşak, omuzlarına kadar dökülüyordu. İçine biraz çamur atarsa ne yapacağını merak etti. Muhtemelen onu öldürürdü. Ya da en azından denerdi. Onun bu savaşı kazanmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Yetenekli ya da değil, onun kılıcını ya da büyüsunü durduramazdı.

Onun yüzünü inceledi. Güçlü bir çene. İçinde yumuşaklıktan eser olmayan dar bir yüz, kare çene, siyah kaşların altında akıllı ela gözler. İlginç gözler, neredeyse kehribar sarısı. Bir rakibin gözlerine bakardınız. Gözler size nasıl bir insanla karşı karşıya olduğunuzu söylerdi. William'ın gözlerine baktığında bir yırtıcı gördü. Orada sakın sakın oturuyordu ama gözlerinin ardındaki bir şey şiddet vaat ediyordu. Bunu bir katilin diğerini hissettiği gibi hissetti.

Kötü haber.

Onu bakarken yakaladı ve kaşlarını çattı. "Ver şu lanet şeyi bana."

Cerise direğe doğru eğildi. "Merak etme, daha güçlü bir akıntıya yakalandığımızda şansını yakalayacaksın. Şimdilik güzelce otur ve manzaranın tadını çıkar. Bakın, sizi eğlendirecek sevimli bir Mire timsahı var."

Yan tarafa baktı, iki büyük sarı göz yüzen bir su yosunu kümesinden ona bakıyordu.

Bakalım neler yapabiliyorsun, Lord Bill. "O sadece bir bebek. En fazla 18 feet. Bizi rahatsız etmez. Çok daha büyürler."

Tepki yok. *Hadi ama, küçük tekne, büyük timsah, bu herkesi endişelendirmeli.*

"Birkaç yıl içinde yaklaşık yirmi beş metreye ulaşabilir. Bazı yaşlılar otuza kadar uzar. Biz onlara ervaurg deriz. 'Büyük yiyici' anlamına gelir. "

Lord Bill ilgisiz görünüyordu. *Hmm.*

Cerise onu biraz daha zorladı. "Ervaurglar normal hayvanlar gibi değildir. Bir köpeği beslediğinizde oturur ve yemeğini vermenizi bekler. Bir Mire kedisini beslediğinizde, ödül mamasını kapar ve elinizden alır. Bir Mire timsahını beslemek, bir çift dev, jilet gibi keskin makası beslemek gibidir. Bir an suyun üzerindeki bir kancada bir parça inek karkası tutuyorsunuz ve sonra kocaman çeneler çıkıyor ve"-parmaklarını şıklattı-"et gitti. Çekme yok, ekstra ağırlık yok, hiçbir şey yok. Sadece çeneler ve boş bir kanca."

"O zaman onları beslemek pek mantıklı değil," dedi William.

"Bunu deri için yapıyoruz. Otuz metrelik bir ervaurg çok fazla deri taşır ama derisinden bir şey yapmak çok zordur. Onunla bir tekneyi zırhlatabilirsiniz ama bunun dışında pek bir işe yaramaz. Ancak gençken derileri esnektir, bu yüzden deri tüccarları onları timsah çiftliklerinde inek gibi yetiştirir ve çok büyüdüklerinde zehirli etle öldürürler. Mire timsah derisi az sayıdaki ihraç ürünlerimizden biri."

"Bütün bir gün boyunca konuşmamak seni öldürmüş olmalı," dedi.

Yakışıklı, korkutucu ve götün teki. Garipler'den gelen şımarık zengin bir asilzadede beklediği gibi. Sopasıyla onun kafasına vurduğunu hayal etti ve ona parlak bir gülümseme verdi.

Gözleri kısıldı. "Anladım. Dişlerini saklamak için ağzını kapalı tutuyorsun."

Ve zekice. Evsiz insanların dişleri iyi olmazdı. Kaldar gitmeden önce bunu ona vurgulamıştı.

Cerise aptal bir Lord Bill'i zeki olana tercih ederdi -zeki olan daha çok sorun çıkarırdı- ama sonuçta bunun bir önemi yoktu. Söz vermişti ve sözünü tutacaktı. Sicktree'ye varacaklardı ve sonra onu göz açıp kapayıncaya kadar indirecekti. Sadece onu dikkatle izlemesi ve kılıcını yakınında tutması gerekecekti.

Bataklık aynı anda hem vahşi hem de güzel bir şekilde akıp gidiyordu. Cerise bu tarafa gelmeyeli birkaç ay olmuştu ama burayı yeterince iyi hatırlıyordu. Kaldar'ın Kırık'a yaptığı gezilerde en sevdiği suç ortağıydı. Hugh Amca'yı aramaya gelmeyi o kadar çok istemişti ki, Cerise bile onu geride kalmaya ikna edememişti. Richard'ı aldı. Kaşlarını çattı ve Kaldar pes etti.

Cerise gökyüzüne baktı. *Lütfen onları Rathole'da güvende tut. Lütfen.* Birinin onu Sicktree'de karşılayıp eve geri götürmesi gerekiyordu ve bunu Urow'un yapmasına izin vermişti çünkü o ailenin sahip olduğu en iyi rolpie sürücüsüydü ve Cerise daha fazla dayanamayana kadar dırdır edip ailesinin suçluluk duygusunu üstüne bindirmişti. Urow zor biriydi. İri ve güçlüydü ve bunun onu iyi bir savaşçı yaptığını düşünüyordu. Ayrıca aile işine dahil edilmekle ilgili olarak omzunda bir çip vardı. Hayır demeliydi ama bunun onu ezeceğini biliyordu ve bu yüzden demedi. Şimdi bu karar ona yıpranmış sinirler içinde bir demete mal oluyordu.

Ama sonra Urow bir tekne ve iyi, hızlı bir rolpie ile gelecekti ve zaten yeterince geç kalmıştı. Onu zamanında Rathole'a götürebilmesi için teknesine ve çılgın sürüşüne ihtiyacı olacaktı.

Cerise ceketini fırçaladı ve sert kâğıt paketini tekrar hissetti. Hâlâ orada.
Dayan anne, baba. Geliyorum.

Kadın yerde cenin şeklinde kıvrılmış yatıyordu. Örümcek iç çekti. Cildi sağlıksız bir yeşilimsi renk almıştı. Bacaklarını ve kollarını kaplayan morluklar da bu duruma yardımcı olmuyordu. İşkence sırasında en az hasarla en fazla acı doktrinine her zaman inanmıştı - onun bedenini değil ruhunu kırmak istiyordu - ve seansları sadece en hafif yaraları bırakıyordu. Ne yazık ki Genevieve boş zamanlarında gardiyanlara saldırmakta ve kendini öldürmeye çalışmakta ısrar ediyordu. Yaralanmasına neden olmadan onu zapt etmenin zor olduğu kanıtlandı.

Girişimleri gittikçe daha da pervasızlaştı. Bu sonuncusu zekice uygulanmıştı ve neredeyse onu elinden alıyordu. Genevieve'i kaybetmeyi göze alamazdı. Henüz değil.

Örümcek kirli duvarın yanında bekledi. Burası küf kokuyordu. Tanrılar, bataklıktan nasıl da nefret ediyordu.

Genevieve yumuşak bir iniltiyle kıpırdandı. Göz kapakları titredi ve *"Hayır"* diye fısıldadı.

Galyalı. Sonunda. Ana diline geri dönmüştü. Bu onun zırhını kırdığı anlamına geliyordu. Çok az, çok geç. El ona Ayna'nın onun Mire'daki faaliyetlerinden haberdar olduğunu ve bir ajan gönderdiğini bildirdi. Ajanın kimliğini tespit edememişlerdi ama Örümcek Adrianglilerin en iyilerini göndereceğini umuyordu. Ayna arada bir değerli rakipler ürettiyordu ve projenin bütünlüğünü tehlikeye atmayı göze alamazdı. Bazı zor kararlar verilmesi gerekecekti.

"Evet," dedi ona Galya dilinde.

Genevieve kendini yukarı çekti. Mavi ve siyah bir yüzük boğazını sıkıyordu.

"Boynundaki çürük korkunç görünüyor," diye aynı dilde devam etti. "Yakanla kendini boğmak için büyü kullanmanın zarif bir hareket olduğunu kabul etmeliyim. Söylesene, metal değiştirmeyi ailen Kenar'a sürgün edilmeden önce mi yoksa sonra mı öğrendin?"

Ona yoğun ve odaklanmış bir nefretle baktı.

"Benden nefret etmeniz beni üzüyor," dedi. "Samimi olmaya çalışıyorum. Sen de benim gibi en eski mavi kanlı ailelerden birinin soyundan geliyorsun. İyi bir kırmızı şarap ve ara sıra nükteli sözlerle renklendirilmiş medeni bir sohbet yapıyor olmalıydık. Bunun yerine kendimizi burada bulduk." Kollarını iki yana açtı. "Dünyanın tüm pisliklerinin kanalizasyonunda, sen hırpalanmış bir hayvana dönüşmüşsün ve ben de senin hırpalayıcınım."

Cevap vermedi. Adam yanılıyordu. Yakın zamanda kırılmayacaktı. Yazık oldu.

"Bir yetişkini boğarak öldürmek yaklaşık beş dakika sürer," dedi Örumcek ona. "Bu yüzden benim mesleğimdeki insanlar hedefin boynunu kırmayı tercih ediyor. Sık sık zamanımız azalır. Adamlarımın tasmayı çıkarması otuz saniye sürdü. Hiçbir noktada boğulma tehlikesi yaşamadınız. Ama bir şekilde başardınız. Görüyorsunuz, şimdi zamanım kısıtlı. Artık seni nazıkçe boğup itaat etmeni bekleyemem. Şimdi seni kırmak zorundayım."

Tepki yok. Sanki bir mankenmiş gibi.

Ona doğru eğildi. "Tanrı aşkına Genevieve, bu senin son şansın. Adrianglia ve Louisiana arasındaki savaş kaçınılmaz. Senin hayatında olmasa bile benim hayatımda savaşılacak. Günlük savaşı kazanmanın anahtarını elinde tutuyor. Bu savaş kararlı bir güç gösterisiyle çabucak çözülmüşse, her iki tarafta da binlerce hayat kurtulacak. İşte bu yüzden o çeviri benim için hayati önem taşıyor. Onu alacağım."

Ona tükürdü. Adam tükürüğü savuşturmak için yeterince eğildi ve başını salladı. "Bir cevaba ihtiyacım var. Günlüğü tercüme edecek misin? Cevap vermeden önce düşün, çünkü yanlış bir kelimeyle ölüm fermanını imzalayacaksın. Kocanı düşün. Kızlarını."

Çatlamış dudakları kıpırdadı. "Cehenneme kadar yolun var."

Örumcek iç çekti. İnsanlar neden onu hayal kırıklığına uğratmakta ısrar ediyordu? "John?"

Kapı açıldı ve John hücreye adım attı. Uzun boylu, zayıf ve kambur, giysileri sürekli buruşuk olan adamın nevrotik bir akbabayı andıran temkinli bir tavrı vardı. Spider insan değiştirme konusunda yetenekli birkaç büyücüyle çalışmıştı ve John ne en zoru ne de en kolayı idi. Ancak yaptığı işte en iyisiydi.

John başını eğdi. "Evet, lordum?"

"Onu kaynaştırmamız gerekecek."

Şok Genevieve'in yüzünü tokatladı. "Sen bir canavarsın!"

Örümcek kızın boynunu kavrayarak onu yerden kaldırdı ve kendi göz hizasına getirdi. "Dünya canavarlarla dolu. Ben canavar olmayı seçtim, böylece vatandaşlarımın geri kalanı ailelerinin benim gibiler tarafından korunduğunu bilerek yataklarında huzur içinde uyuyabilir. Elimi kolumu bağladınız, Madam. Kararlarınızın sorumluluğunu alın."

Onu düşürdü.

"Devam edin ve beni fünyeleyin," diye tısladı. "Hepinizi öldüreceğim. Hiçbir şey alamayacaksınız. Ailem sizi o günlük olmadan bataklığa gömecek."

Yorucu. Örümcek John'a baktı. "Ne kadar zamanımız var?"

John yerdeki kadını inceledi. "Elli yaşına yaklaşıyor. İdeali bir ay ama ben iki haftada yapabilirim."

"On gün olsun."

"Durumu stabil olmayacak."

Spider adamın dikkatini çektiğinden emin olmak için uzun bir süre John'a baktı. "O benim anahtarım, John. Eğer onu kırarsan, çok sinirlenirim."

Değişiklik uzmanı yutkundu.

Örümcek kapının önünde durakladı. "Bana ne zaman ilk aşamaya geçtiğini söyle. Kızı aile yerleşkesini terk etti ve Kırık'a gitti. Nedenini bilmek istiyorum."

İLERİDE, Sandal Deresi'nin ağzını işaret eden parlak yeşil bir taze bitki örtüsü vardı. Cerise tekneyi döndürerek otların arasına soktu. Pruva yeşil sazlara çarptı. Tüm ağırlığını vererek direğe asıldı. Tekne yeşili yırtarak geçti ve berrak suya indi.

Önlerinde mor söğütlerle çevrili dar bir kanal uzanıyordu. Küçük eflatun ve mavi yapraklar durgun suyu kirletiyordu.

Lord Bill'in kaşları birbirine çarptı ama soruları varsa bile bunları kendine sakladı.

"Şu arkadaki nehir yarım mil sonra biraz bunar," dedi ona. "Bataklığın içinden aktığını unutuyor ve iyi bir akıntıya kapılıyor. Akıntıya karşı kürek çekmek yerine, tüm bu karmaşayı atlıyor ve kendimize birkaç saat kazandırıyoruz. Yaklaşık yedi mil sonra ana nehre dönmüş oluruz."

Sopayı ona doğru fırlattı. O da havada yakaladı. İyi refleksler.

"Sıra sende. Kollarını kullanma, bırak işi ağırlığın yapsın. Öğle yemeğine bakarım."

Lord Bill sanki suyun üzerinde doğmuş gibi dengesini koruyarak ayağa kalktı ve sırtı suya sapladı. Tekne tahmin edilebileceği gibi altından kaydı. Birkaç denemeden sonra kendini toparladı.

Cerise oturdu, çantasını karıştırdı ve kısa bir olta ile Vern'in teknesinden aldığı yem kutusunu çıkardı. Büyük beyaz bir kurtçuk oltasına takıldı ve oltanın suya düşmesine izin verdi.

"Henüz bir şey yok mu?" William Cerise'e baktı.

Berduş kız başını salladı. Oltta teknenin arkasında unutulup gitmişti. Tetikte oturuyordu, bakışları kıyıları tarıyordu, vücudu sakin ama hazır. Saldırı bekleyen deneyimli bir asker gibi.

"Bir terslik var," diye mırıldandı. "Akarsu balıklarla dolu olmalı. Köpekbalıkları için çok iyi kapatılmış ve ervaurlar için çok küçük."

"Ya da balıkçılıkta berbat olabilirsin." Bataklığı inceledi. Yırtık bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Kıyıdaki söğütler, saçlarını suda yıkayan ince kadınlar gibi sıralanmıştı. Çılgın bir kuşun uzaktan gelen çığlıkları dışında en ufak bir ses yoktu.

William derin bir nefes aldı. Her zamanki yosun, balık ve bitki örtüsünün dışında tuhaf kokular yoktu. Ve Cerise. O haklıydı. Çok sessizdi.

Berduş kraliçe çömeldi ve ceketinin içine uzandı. *İşte bıçak geliyor.* Onun tekrar çıkarmasını bekliyordu. Bir ayak uzunluğunda, dar, tek ağızlı, basit kabzalı. İyi durumdaydı. Evsiz değildi -kılıç onu dişlerinden önce ele veriyordu- ama kılıcı tutuş şekli ona tuhaf gelmişti. Tutuşu gevşekti. Neredeyse narindi, kabza uzun ince parmaklarının arasında sıkışmıştı. Silahınızı kavramak sizi sakarlaştırırdı ama en iyisi sıkı bir tutuştu. Kılıcınızı bir resim fırçası gibi tutarsanız, er ya da geç biri onu elinizden düşürürdü.

İleride yaşlı bir söğüt bankın üzerine eğilmiş, uzun dalları nehre doğru iniyordu. Söğüt yapraklarının altındaki suda koyu bir gölge oynayıyordu.

"Kımıldama," diye fısıldadı Cerise.

Elinde sopasıyla donakaldı. Tekne son hızını da kullanarak yavaşça süzülüyordu.

Dalgalar söğüdün altında titreşti, nehri buruşturdu ve gözden kayboldu. Cerise pruvada çömelmiş, bir şahin gibi suyu izliyordu.

Devasa, küt bir baş nehri yüzeyden bir santim kadar yarmış, onu kıvrımlı, yılankavi bir gövde takip etmişti. William nefesini tuttu. Durdu

Geliyor ve geliyordu, inanılmaz derecede uzun, tam bir sessizlik içinde hareket ediyordu, o kadar büyüktü ki gerçek dışı görünüyordu. Alçak bir yüzgeç suyu yarararak geçti, güneş sarı beneklerle beneklenmiş kahverengi postun üzerinde parıldadı ve yaratık gözden kayboldu.

En az 15 feet. Belki daha da fazla.

"Bir çamur yılanbalığı," diye fısıldadı Cerise.

William direğe doğru başını salladı. Kadın başını salladı.

Tekne akıntıya kapılarak sağ kıyıya doğru sürüklendi. Dip çamuru kazıyordu. Durdular. İtmek için direği kaldırdı.

Yılan balığı bir gümbürtüyle teknenin yan tarafına çarptı. Tekne uçtu. William kıyıya sıçradı. Ayakları çamura değdi, çamur birdenbire sıvılaştı ve kalçalarına kadar battı.

Yılan balığının küt kafası sudan şaha kalktı ve tısladı, siyah ağzında keskin iğne dişlerden oluşan bir orman parladı. Yaratık kuru karaya doğru hamle yaptı ve kısa, güdük pençeleriyle çamuru tırmaladı. Lanet şeyin bacakları vardı. Berbat bir yer, berbat bir balık.

William sıırığı döndürdü ve kâbus gibi ağzına sapladı. Çeneleri tahtaya kilitlendi ve onu elinden söküp aldı. Yuvarlak balık gözleri ona sabitlenmişti, ifadesiz ve aptalca.

Ceketinden bir bıçak çıkardı.

Yılan balığı şaha kalktı. Alnında parlak kırmızı bir işaret parlıyordu; gözleri iki açık siyah daire şeklinde olan kıpkırmızı bir kafatası.

William hırladı.

Balık saldırdı.

Çelik parladı, yılan balığının sol gözbebeğini derinlemesine ısırdı ve geri çekildi. Balık gözünün sütümsü jeli serbest kaldı, altın rengi irisi ıslak pamuk üzerindeki küçük bir madeni para gibi parlıyordu.

Yılanbalığı sarsıldı. Kocaman vücudu sağa sola savruldu. Balık nehre daldı ve hızla uzaklaştı.

Berduş kız içini çekti ve bıçağı koluna sildi. "Bu kıyıda herhangi bir yönde elli metre boyunca tek bir çukur var ve sen doğrudan içine atlamayı başardın. Bu gerçek bir yetenek ister. İşimi zorlaştırmaya mı çalışıyorsunuz Lord Bill?"

Lord Bill?

"Adım William. Sen benim avımı çaldın." Ellerini çamura dayayıp kendini kurtarmaya çalıştı ama çamur altında parçalandı. Kadın onun boğazını bir kulağından diğerine kesebilirdi ve bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu.

"Tabii ki yaptım. Tam da o büyük kötü balığı küçük parçalara ayırmak üzereydin." Cerise sol eliyle bir söğüt ağacını kavradı ve ona doğru eğildi. Adam onun parmaklarını kavradı. Kadın homurdandı ve onu çekip kurtardı.

Bir kadına göre güçlü. Ve de hızlı. Bu şimdiye kadar gördüğü en hızlı vuruşlardan biriydi.

Cerise ona bakıyordu. "Çok sevimli görünüyorsun."

Siyah yapışkan çamur pantolonunu lekeledi ve havayı eski çürük kokusuyla doldurdu.

Harika. Ve balığı öldüremedi bile.

"Bu turba," dedi. "Hemen temizlenecektir. Yılan balığı birkaç dakika içinde geri gelmeyecek, bu yüzden temizlemek istiyorsan şimdi tam zamanı."

William botlarını çıkardı, yarım galon çamuru kıyıya boşalttı ve dereye girdi. Yağlı torf kaygan bir dalga halinde üzerinden yuvarlandı ve hiçbir leke bırakmadı.

Çok iyi bir kılıç darbesiydi, hızlı ve kesindi. Profesyonelce. Ayna'nın Mire'da hiç kadın ajanı yoktu. Belki de El'di, Örümcek'in ekibinden biri. William zihninde Örümcek'in bilinen dalkavuklarını gözden geçirdi, zihinsel olarak onu kadınlarla karşılaştırdı. Eşleşme yoktu. Ya Ayna'nın onun hakkında hiçbir bilgisi yoktu ya da paylaşmayı ihmal etmişlerdi.

William'ın içinde dönüp onu yakalamak, suyun altına sokmak ve yüzündeki tüm kiri temizlemek için belirgin bir dürtü vardı, böylece onun neye benzediğini görebilecekti.

O bir blueblood'du. Gizliliğini korumak zorundaydı.

William dışarı tırmandı. Berduş kraliçe onu kocaman bir gülümsemeye karşıladı. "Şu ana kadar bataklıkta turunuzdan nasıl keyif aldınız?"

Ukala. Botlarını çekti. "Bacakları olan markalı balıklar rehber kitapta yoktu. Paramı geri istiyorum."

Gözlerini kırıştırdı. "Damgalı derken ne demek istiyorsun?" "Gözlerinin arasına bir kafatası kazınmıştı." "Kırmızı mı parlıyordu?"

"Evet."

Yüzü düştü. Başını gökyüzüne doğru eğdi. "Bu yaptığın çok çirkindi. Bunu hak etmedim. Uğraşmam gereken yeterince şey var, o yüzden pencerelerime taş atmayı bırakmaya ne dersin? Eğer işleri halletme şeklimi beğenmiyorsan, aşağı gel ve bu karmaşayı kendin düzeltmeyi dene."

"Kimi götürüyorsun?"

"Büyükanem ve büyükbabamı."

"Gökyüzünde mi?"

Onunla yüzleştii, kara gözleri öfke doluydu. "Onlar öldü. Başka nerede olabilirler ki?"

William omuz silkti. Belki de Dönüşenlerin anlamadığı tuhaf insani şeylerden biriydi bu. Ya da belki sadece deliydi. Bütün Edger'lar deliydi. Bunu en başından beri biliyordu. Deli bir kadının onu bataklığın derinliklerine götürmesine izin veriyordu. Bu nasıl iyi sonuçlanmayabilirdi ki?

Tanrım, karavanını özlemiş. Ve kahvesini. Ve kuru çoraplarını. Cerise devrilmiş tekneye doğru yürüdü.

"Kafatası ne anlama geliyor?" "Boş ver."

Direği aldı ve onun önüne geçti. "Kafatası ne anlama geliyor?"

Tekneyi ters çevirdi. "Bu Sect."

Onu takip etti. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Yılanbalığı Gospo Adir Tarikatı'na ait. Onlar büyücüler. Yılan balıklarını ve diğer şeyleri büyüyle değiştirip bekçi köpeği olarak kullanıyorlar. Yılan balıkları doğaları gereği kindar olurlar ama bu yılan balığı geliştirilmiş, yani akıllı ve izinsiz girenleri avlamak için eğitilmiş. Bu lanet şey onu öldürmek zorunda kalana kadar bizi takip edecek ve eğer onu öldürürsek, Tarikat bunun için tazminat ödememi isteyecek."

Cerise tekneyi kıyıdan itti ve çantalarını içine attı.

"Yani doğru anlamış mıyım - balık bize saldırıyor, ama siz bunun için bu Sect'e tazminat ödemek zorunda mısınız?"

Cerise iç geçirdi. "Atlamadan önce bakın, Lord Bill. Bu iyi bir kuraldır. Öğren bunu."

Blueblood. Mavi kanlı gibi davran. Mavi kanlılar işe alınanlara hırlamazlar.

"Wil-li-am. Hatırlayabilmen için daha yavaş söylememi ister misin?"

Dişlerini sıktı. "Tarikatla uğraşmaktan nefret ediyorum. Hiç makul değiller. Sonunda o aptal yaratığı öldüreceğiz ve sonra Emel bunun için kafamda bir delik açacak."

"Emel kim?"

"Kuzenim. Kızıl Ölü Çağırın. Bu yüzden tazminat ödemek zorundayım. Yılan balığı beni kokumdan tanıyor. Tek başıma olsaydım bana saldırmazdı, yani sen yanımda olmasaydın, bu karmaşanın içinde olmazdım."

Bu yolculuk bitmeden onu boğacaktı. "Bir dahaki sefere balığın beni yemesine izin mi versem?"

"Bu kesinlikle işleri kolaylaştıracaktır."

William sabrının son kırıntılarını da bir araya getirerek Declan gibi davranmaya çalıştı. "Balık için sana ödeme yapacağım."

"Evet, evet ve gökyüzünü kesen domuz sürüsü günün bu saatinde özellikle güzel görünüyor."

Kendini kaybetti ve hırladı. "Öldürmek zorunda kalırsak lanet balığın parasını ödeyeceğimi söyledim!"

Ellerini havada salladı. "Bana büyük bir iyilik yapın Lord William. Önümüzdeki birkaç mil boyunca düşüncelerini kendine sakla. Konuşmaya devam edersen sana bu sopayla vurmak zorunda kalacağım ve bunu kimse istemez."

Akıntı dönerek tekrar nehre döküldü. Cerise direğe yaslandı ve tekne daha geniş olan suya kaydı.

Bu hızla giderse akşam olmadan Broken Neck'e varacaklardı. Gecenin bir yarısı turba adaları ve batık selvilerden oluşan labirenti geçme riskini göze almak istemiyordu, hele ki o lanet yılanbalığı onları takip ederken. Kamp yapmak için güvenli bir yer bulmaları gerekecekti. Belki de Broken Neck'ten tamamen uzak durmalıydılar. Yan derelerden birini seçerlerdi. Daha güvenli ama daha yavaş olurdu. Ve onun zamanı kısıtlıydı. Daha çok da o aptal mavi kan yüzünden.

Benim avımı çaldın. Ha.

Cerise ona baktı. Lord *William* arbaletini çıkarmıştı. Kehribar rengi gözleriyle suyu taradı. Sessiz ve tetikte oturuşunda son derece yırtıcı bir şey vardı. Pençelerini canlı ete batırmak için bekleyen bir kedi gibiydi.

Cerise yılanbalığını ve elinde sadece bir bıçakla çamura saplanmış William'ı düşündü. Çoğu insan paniğe kapılırdı. O sadece balığın ona saldırmasını bekledi. O zamanlar da gözleri yırtıcıydı. Hesapçı, sıcak kehribar rengi gözler, öfke dolu, sanki yılan balığı ona saldırdığı için hakarete uğramış gibiydi.

Garipler'den sürgün edilenlerden payına düşeni almıştı. Louisiana arada bir Kenar'a bir mavi kan gönderirdi. Bazıları güçlü, bazıları çaresizdi ama hiçbiri William gibi değildi. Onu açmak ve neyden yapıldığını anlamak istiyordu. Neden burada, Bataklık'taydı? Ne istiyordu?

O sadece bir mavi kanlıydı, diye hatırlattı Cerise kendine. Onu Sicktree'de bırakacaktı. Endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı. Sadece ona bakmayı seviyordu, çünkü yakışıklı bir yüzü vardı ve koca bataklıkta ikisi yalnız olduğu için bakacak başka bir şey yoktu.

"Yılanbalığını mı arıyorsun?" Cerise sordu.

Ona bir bakış attı ve Cerise neredeyse sırtığı elinden düşürüyordu. Gözleri karanlıkta saklanmış vahşi bir kedinin irisleri gibi parlıyordu.

Vay anasını.

Cerise gözlerini kırptırdı. William'ın gözleri normal ela rengine dönmüştü. Onların parladığını gördüğüne yemin edebilirdi.

Kendini neye bulaştırdı böyle?

"O lanet balığı öldüreceğim," diye homurdandı William.

Oh, Tanrı aşkına. "Çılgın büyücüler, anal kuzen, mali sorumluluk, bunlardan herhangi biri nüfuz etti mi?"

"Bu balık buradaki yanlış olan her şey."

"Peki, Tanrı aşkına, Mire'in nesi var?" Cerise Mire'da neyin yanlış olduğu hakkında bir kitap yazabilirdi ama bu hakkı burada doğup büyüdüğü için kazanmıştı.

Yüzünü buruşturdu. "Burası bunaltıcı ve nemli. Çürüyen bitki, balık ve durgun su kokuyor. Sürekli yer değiştiriyor. Hiçbir şey görüldüğü gibi değil: katı zemin çamur ve balıkların bacakları var. Burası uygun bir yer değil."

Cerise sırtıttı. "Çok eski. Mire, atalarımız doğmadan önce çok eskidi. Bitkilerin hüküm sürdüğü ve hayvanların vahşi olduğu başka bir zamanın parçası. Ona saygı gösterin Lord William, yoksa o sizi öldürür."

Üst dudağı kalkarak dişlerini ortaya çıkardı. Köpeklerinin hırlamadan hemen önceki bu kesin bakışını görmüştü. "Denemekten memnuniyet duyarız."

Bataklıkla savaşmaya hazırdı, değil mi? Cerise güldü. O ise ters ters baktı. Onun titiz kıçının Kenar'da ne aradığını öğrenmek için can atıyordu ama kişisel sorularla ilgili bir kural koymuştu ve buna uymak zorundaydı.

"Peki uygun bir yer nedir?"

"Bir orman," dedi William, ifadesi mesafeliydi. "Toprağın kuru toprak ve taş olduğu bir yer. Uzun ağaçların büyüdüğü ve yüzyılların sonbaharının köklerini sardığı yer. Rüzgârın av ve kır çiçekleri koktuğu yer."

"Çok güzeldi Lord Bill. Hiç şiir yazdınız mı? Mavi kanlı leydiniz için bir şeyler?"

"Hayır."

"Şiir sevmiyor mu?" "Bırak onu."

Hehe. "Oh, demek bir hanımın yok. Ne kadar ilginç-"

Büyü tenini karıncalandırdı. Elleri buz gibi oldu. İçini bir ürperti kapladı. Dişleri gıcırdadı, dizleri titredi ve sırtındaki küçük tüyler

Boynu diken diken oldu. Korku onu sardı ve ardından hızlı bir mide bulantısı kıpırdanması geldi.

Nehrin kıvrımında onları kötü bir şey bekliyordu.

Tanıdık bir tiksinti William'ın boğazını sıktı ve sıktı. Midesi guruldadı. Görünmez büyü derisinden kıvılcım çıkardı.

El. Güçlü bir büyü, hızla geliyor. İleride nehir sola doğru kıvrılıyordu. Örümcek'in ekibinden biri dönüşün hemen yanında olmalıydı. Bir kişi de olabilir, on beş kişi de. Bunu söylemek imkânsızdı.

Cerise kış tarafında dondu kaldı. Vücudu titriyordu. "Saklan," dedi adam. "Şimdi."

Kayığı sazlıkların arasına soktu, direği nehrin dibine batırdı ve çömelerek onları yerinde tuttu. Cebinden beyaz bir madeni para çıkardı, kollarını ona doladı ve metali sıktı. *Umarım Ayna'nın aletleri işe yarar.*

Para parmaklarında ısındı. Elinden belli belirsiz bir büyü aktı, Cerise'in koluna, ceketinin ve kot pantolonunun üzerine, kollarına damladı ve tüm tekneyi yuttu.

Cerise gerildi. Elleri, parmak eklemleri tamamen beyazlaşana kadar direği kavradı. Gözbebekleri büyüyerek karanlık havuzlara dönüştü.

El'in büyüüne bir tepki. En azından serseri kraliçe Örümcek için çalışmıyordu.

Cerise titredi. İlk maruz kalma her zaman en zoru olmuştur. Adam Örümcek'i kovalayarak tolerans geliştirmişti ama Cerise'in hiç toleransı yoktu. Eğer onu hemen kontrol altına almazsa, kendini kaybedecek ve büyüyu bozacaktı.

William onu kendine doğru daha sıkı çekti, bırakma ihtimaline karşı direği sıkıştırdı ve kulağına fısıldadı. "Kımıldama."

Büyük bir tekne nehrin kıvrımını döndü.

Cerise ürperdi. Büyünün tutmasını dileyerek onu kendine doğru çekti.

Etraflarındaki sihirli parlaklık bir düzine tonla dönüyor ve sazlıkların yeşili ve suyun grisiyle bir ayna hassasiyetiyle eşleşiyordu. Tek bir rolpie tarafından çekilen tekne akıntıya karşı ilerliyordu. Güvertede ellerinde tüfeklerle adamlar bekliyordu. El'in müdavimleri değillerdi; teçhizatları çok çeşitliydi. Muhtemelen yerel yetenekler. Tüfekleri saydı. Yedi tane. Çok fazla

kolayca öldürebilirdi. O kalabalıktan biri Örümcek'in ekibinden olmalıydı.

Kış tarafında bir adam ayağa kalktı. Omuzlarından uzun gri bir pelerin sarkıyordu.

Adam elini kaldırdı ve tekne durdu. Rolpie'nin kafası suyun içinden çıktı. Kış taraftaki adam pelerinini çıkardı. Bol bir pantolon giymişti ve gömleği yoktu. Çok zayıftı, sanki biri bir iskeleti sıkı bir kasla sarmış ve üzerine kırmızı balmumundan bir deri dökmüştü.

William kafasında Spider'ın ekibini gözden geçirdi. Birkaç erkek ajan iskelet gibi zayıftı ama sadece birinin teni kiremit kırmızısıydı. Ruh. Örümcek'in iz sürücüsü. Ayna'nın istihbaratına göre, Örümcek'le kalçadan birleşmişlerdi. Demek sonovabitch bataklıktaydı.

William'ın parmak eklemleri arasındaki deri kaşınıyor, pençeleri serbest bırakmak istiyordu. O kürdan boynundan bir ısırık alsa Örümcek'in izini süremezdi. Yedi tüfek ve elli metre su, hiç şansı olmayacağı anlamına geliyordu. İyi, atışını daha sonra yapacaktı. Ruh'un tadı muhtemelen iğrençti zaten.

William derin ve eşit nefes aldı. Yedi adamı ve iz sürücüyü öldürmek zordu. Sıkışık bir yerde, sağlam bir zeminde belki. Özellikle de karanlıksa. Onları bıçakla ya da dişleriyle deler geçerdi ve neye uğradıklarını anlamazlardı. Ama burada, büyü bozulursa, kolay hedef olurlardı.

Ruh onları görürse tekneyi havada çevirip kalkan olarak kullanacak ve kaçmaya başlayacaktı. Kız onu yavaşlatacaktı ama selvilere tek parça halinde varırlarsa Ruh'un tayfasını teker teker avlayabilirdi.

Selvilere ulaşmak çok zor olurdu.

Yaşlı, tıknaz Edger teknenin pruvasına cıvatalanmış bir çarktan bir misina çekti ve rolpie'nin uzun, kırılğan boynunu bir düğümle yakaladı. Bir elini misinanın üzerinde tutarak çarkı çevirdi ve aşağıya doğru sardı. Rolpie irkildi, irkildi ve tele takılmış bir balık gibi geri çekildi ama misina boynunu kavradı ve onu teknenin yan tarafına doğru sürükledi. Dalacak yeri kalmayan ve başı suyun üzerinde sıkışıp kalan hayvan gevşedi.

Ruh baş tarafa demir attı, çıplak ayakları kuş pençelerini andıran parmaklarıyla güvertayı kavıyordu. Suyun üzerinde öne doğru eğildi, vücudu normal bir insanı nehre düşürecek kadar eğildi ve sağ kolunu suyun yüzeyine doğru uzattı.

Ruh'un omzunda bir et çıkıntısı büyüdü. Yavaşça sıkılıp gevşiyor, her kasılmada daha da kalınlaşıyordu. Bu da ne?

Ruh inledi. İz sürücünün sağ deltoidinin üzerinde devasa bir sarı iksir damlası şişti ve patlayarak bir dokunaç saldı.

Asit William'ın ağzını yaktı. Doğru, eğer Ruh'la dövüşürse, onu yukarıdan, tam kürek kemiklerinin arasından sırtından bıçaklamak iyi olurdu.

Dokunaç, iz sürücünün omzunun üzerinde, ham kas renginde bir solucan gibi titredi ve Ruh'un kırmızı tenine yapıştı. İksirle yağlanan dokunaç kayarak kolundan aşağıya doğru kıvrıldı. Onu bir diğeri izledi, ilkinin etrafında dönüyordu, sonra bir başkası.

Cerise öğürdü. Onu daha sıkı kenetledi. Eğer kusarsa, vücut sıvısı büyüü bozacaktı.

Dokunaçlar suyun içine daldı. Rolpie inledi ve çığlık atarak kaçmaya çalıştı.

Mide bulandırıcı bir büyü üzerlerine çığ gibi düştü. Rüzgâr olsaydı, tekneyi sallardı.

Cerise onun pençesinde titredi.

Panik yapmayın. Sadece panik yapma. "Tuttum seni," diye fısıldadı kulağına.

Tekneden ince büyü dalları uzanıyordu. Renksiz, yerden yükselen sıcak hava gibi pırıl pırıl, nehrin yüzeyi boyunca, sazlıkların arasından onlara doğru kıvrıla kıvrıla ilerliyorlardı.

Büyü bozulursa, mahvolurlardı.

Büyü havada asılı kaldı, bekledi, araştırdı. Renksiz dallar ayna büyüünün kenarlarında geziniyordu.

Bekle. Dur, lanet olsun, dur.

Para William'ın elini yaktı. Bir spazm Cerise'i sarstı. "Neredeyse bitti," diye fısıldadı. "Neredeyse bitti."

Teknede Ruh doğruca onlara baktı.

William nefesini tuttu.

Sihirli dallar şişti ve yarıldı, teknenin etrafından aktı. Kıyının tadına baktılar, çamurun üzerinde süründüler ve geri çekildiler.

Ruh Edgers'a döndü. William zorlandı. Kulakları Ruh'un belli belirsiz sesini duydu.

"Kız yapmadı. Bu taraftan. Devam edelim..."

Bir kızı arıyorlardı. Kızı mı? Bu kızı mı?

İz sürücü dokunaçlarını nehirden çıkardı. William su damlayan uzun, kırmızı, kirpik inceliğinde kıllarla kaplı karmaşık bir ağın görüntüsünü yakaladı ve sonra ağ kendi üzerine katlandı. Kirpikler dokunaçların içine kaydı; dokunaçlar elastik lastik kordonlar gibi omuza doğru yuvarlandı ve deri üzerine kapandı. Ruh yapışkan ikoru koluna masaj yaparak losyon gibi deriye yedirdi ve pelerinine uzandı.

Yaşlı Edger ipi bıraktı ve rolpie nehrin aşağısına doğru fırladı, can havliyle kaçtı ve tekneyi de beraberinde sürükledi.

William bekledi. Bir dakika geçti. Bir dakika daha. Yeterince uzun. Parayı bıraktı. Avucunda işe yaramaz ve soğuk bir şekilde duruyordu, tüm şarjı bitmişti. Onu Ayna'ya vermek zorundaydı. Güzel oyuncaklar yapıyorlardı.

Cerise öne doğru yığıldı ve bir topun içine kıvrıldı. Kirle kaplı olmayan kısımları o kadar solgunlaşmıştı ki yeşil görünüyorlardı. El'in büyüsüne maruz kalmanın artçı etkisi şimdi tüm gücüyle ona vuruyor olmalıydı.

Eğer Spider onu istiyorsa, William onu kendine saklamak zorundaydı. Er ya da geç Örümcek onu aramaya gelecekti ve o zaman dört yıl önce başladıkları dansı bitireceklerdi.

Cerise öksürdü.

İçindeki vahşi dişlerini gösterdi. Zayıf ve korkmuştu. Neredeyse acınacak haldeydi.

Herkes için kolay bir av. Onu korumak zorundaydı yoksa kendini öldürtecekti. "Seni arıyorlar." Sesini tempolu tuttu.

Karnını tuttu. Kelimeleri zorlanarak çıktı. "Kişisel soru sormak yok."

"İşte El. Louisiana casusları. Seni neden istiyorlar?" Başını salladı.

İyi. El'in büyüsünün etkileri zamanla daha da kötüleşti. Tıpkı bir kurt sürüsünün kanayan bir geyiği beklediği gibi, onun gelmesini beklemek zorundaydı. Er ya da geç geyik kendini yere atacak ve sonra yemek vakti gelecekti.

William sırtığı ondan aldı ve suya batırarak tekneyi akıntıya doğru itti.

ALTI

CERISE titredi. Buzlu iğneler omurgasına battı ve sırtındaki kaslara saplandı. Boynu kaskatı kesildi. Ağzı kurumuş ve acılaşmıştı.

Tüylü bacakları olan bir şey koluna tırmandı. Ona doğru dokundu ama parmakları hiçbir şeyin üzerinde durmadı. Cildi temizdi. Emin olmak için kolunu ovuşturdu, dirseğindeki küçük bacakların dokunuşunu hissetti, orayı ovuşturdu ve sonra düzinelerce görünmez böcek omuzlarına ve sırtına dağıldı. Sert böcek kılları ve minik kitin pençeleri onu tırmaladı, boynundan aşağıya doğru sıçradı. Sarsıldı, kendini tırmıkladı.

William ona doğru eğildi ve elini tokatladı. "Çek ellerini üzerimden."

"Eğer onları kendinden uzak tutarsan yaparım."

"Sana ne?" Ceketini kendi kendine sıktı, pürüzsüz plastiğin içindeki kâğıtları hissetti. Hâlâ oradaydı.

"Gördüğün o kızıl ucube bir iz sürücü. Çok az şeye ihtiyacı var, biraz tükürük, nehirde birkaç damla kan ve nerede olduğunuzu bilecek. Akıntıya karşı kürek çekiyoruz. Kendini kanlı bir şekilde pençelersen, akıntı onu aşağı çekecek ve bir sonraki durağında tadının neye benzediğini öğrenecek. Sonra tekneyi geri döndürüp yedi tüfekleriyle bu tarafa gelecekler."

"Nereden biliyorsun?"

Elini kızın alnına dokundurdu ve kız geri çekildi; teni sıcaktan yanıyordu. Ona terden ıslanmış avucunu gösterdi.

"Şu anda derinizde hayalet böceklerin gezindiğini düşünüyorsunuz. Kalbin küt küt atıyor. Diliniz kurumuş ve ağzınızın tadı pamuk gibi; elleriniz ve ayaklarınız donuyor ama vücudunuz sıcak. Bunu biliyorum çünkü ben de yaşadım." Tekneyi itmeye devam etti.

Kaşım. Isınmak için kendine sarıldı. Dişleri takırdıyordu.

Kaşım. "Nasıl başardın?"

William yüzünü buruşturdu. "Ben Adrianglia'da askerdim. El'in ucubeleriyle daha önce de karşılaşmıştık." Direğe doğru eğildi. "Adrianglia Aynası ve Louisianalı El yıllardır soğuk bir savaş veriyor. Adrianglia ve Louisiana birbirine çok benziyor. Gerçek bir savaş çıkarsa yıllarca sürer, onun yerine birbirlerine casus atıp duruyorlar,

zafere giden bir arka kapı arıyorlar. Adriyatik casusları, aletlerinde ve silahlarında büyü kullanırlar. Louisian casusları sihirlidir. O kadar değişmişler ki bazıları artık insan değil."

Bunların hepsini zaten biliyordu. "Bu seni neden hasta ediyor?"

"Sonunda El'in ucubeleri o kadar berbat bir hale geliyorlar ki çarpık büyü. Bu büyü bizim için bir zehir. Bu çürümüş bir ceset bulmaya benzer - kokusu sizi kusturur, bu yüzden yemenin kötü olduğundan hiç şüpheleniz olmaz. Burada da aynı şey geçerli. Ne kadar berbat durumdalarsa, büyüleri de o kadar kötüdür. Bunu onlar da biliyor. Avlarını zayıflatmak için kullanıyorlar. Eninde sonunda vücudun alıŖacak ama o zamana kadar savunmasız olacaksın."

"Ne zaman geçecek?"

"Değişir."

Ne tür bir cevaptı bu? "Seninki ne kadar sürdü?" Cevap vermeden önce küçük bir duraklama oldu. "On sekiz saat."

"Tırmalamadan nasıl durdun?"

"Ben yapmadım. Beni boynumdan bir hücreye zincirlediler ve bıraktılar."

"Bu korkunç." Tam olarak ne tür bir ordudaydı ki kendini kana bulamasına izin verir miydi? "Seni sakinleştiremezler miydi ya da s-s-s-şey?"

Sesi gerçekçiydi. "Onunla uğraşmadılar."

"Bu doğru değil." Dişleri dans etti ve Cerise ısırarak dizlerinin kontrol edilemez bir şekilde titremesine neden oldu. "Daha da kötüleşecek, değil mi?"

Ona doğru eğildi ve gözlerinin içine baktı. "Yüzen küçük kırmızı noktalar görüyor musun?"

"Hayır."

Yüzünü buruşturdu. "O zaman daha da kötüleşecek." Müthiş. "W-w-w ... w-w-w ... w-w-w ..." "Acele etme," dedi ona.

"B-b-b-b-b-garip pislikler."

Kısa bir kahkaha attı.

Böcekler çılgın oyunlarına devam ettiler. Keşke ısınabilseydi...

"Sicktree'ye giden başka bir yol var mı?"

Zihninin onun sorusunu sindirmesi birkaç uzun dakika aldı. Sonunda Cerise anladı. "İz sürücü eninde sonunda geri dönecek. Nehirden ayrılmalıyız."

Başını salladı. "Bu doğru."

Kollarındaki böcekler derisini kemirmeye, derinin içine girmeye, kaslardan damarlarına ve içindeki kana doğru kemirmeye başladılar. Kaşınmamak için yumruklarını sıkı.

Burnu akıyordu. Elinde bıçak gibi keskin bir şey olsa ve onu derisine sürtebilse böceklerin yok olacağına dair saçma bir his vardı.

William direğin keskin bir darbesiyle tekneyi döndürdü. Tekne kıyıya çarptı. "Bunu aklından bile geçirme."

Cerise elinde kısa kılıcını tuttuğunu fark etti. Burnunu çekti. William elini uzattı.

"Bu benim," dedi.

"Şu anda buna ihtiyacın yok."

Cerise derin bir nefes aldı ve her kelimeyi keskin bir doğrulukla telaffuz etti. "Eğer kılıcımı almaya kalkarsan, seni onunla öldürürüm."

Gözleri onu inceledi. "Peki," dedi. "Bana Sicktree'ye nasıl gidebileceğimizi söylersen bıçağın için seninle dövüşmem."

Cerise zihnini çalışmaya zorladı. Paslı bir su değirmeni gibi yavaşça çalışmaya başladı. "Küçük bir dere. Nehrin üç mil yukarısında, sağ tarafta, biri yıldırımdan kavrulmuş iki çamın arasında. Bizi Mozer Gölü'ne götürecektir ama son iki mil boyunca tekneyi sürüklememiz gerekecek."

Bir kere kaşınmaya başladı mı, durmazdı. *Hiç böcek yok, hiç böcek yok.*

"Serseri

kraliçe!" "Ne?"

"Mozer Gölü."

Mozer Gölü. Lanet Mozer Gölü ne olacak? Su yollarını hayal etti. Sicktree. Sicktree'ye, o boktan lağım çukuru kasabaya gidiyorlardı. Sicktree'de hayati bir şey vardı.

Urow.

Urow Sicktree'deydi. Kuzenine ulaşmalıydı ki onu bir an önce eve getirebilsin, mahkeme gününe yetişebilsin, evi geri alabilsinler, Sheerile'leri ve El'i öldürüp ailesini geri alabilsinler. *Aileyi kurtar. Sicktree'ye git. Tamam.*

"Mozer Gölü, Tinybear Deresi'ne açılıyor" dedi. "Tinybear, Bigbear'a dönüşecek. Bigbear ana nehre katılmadan önce tekneyi terk edebilir ve bataklığı yürüyerek Sicktree'ye geçebiliriz."

Cerise rotayı zihninden geçirdi. "Üç mil, sağda dere, Mozer Gölü, Tinybear, Bigbear, Miller's Path." Durakladı, doğru söyleyip söylemediğinden emin değildi. "Üç mil, sağda dere, Mozer Gölü, Tinybear, Bigbear, Miller Yolu."

"Teşekkür ederim, Dora. Kılıcı sırt çantasına geri koy ve gidelim." Nehre doğru başını salladı.

"Dora kim?"

"Sensin. Kaşif Dora. *Vamanos*. Kılıcı yerine koy yoksa onu senden alırım."

Küstah herif. "Bana dokunursan ölürsün," dedi ona.

Kıkırdadı. Kısık ve derin bir sestti. Kurtlar böyle gülerdi.

Cerise kılıcını kınına soktu ve kına sarıldı. Böcekler daha sert kazıyor, minik çelik çeneleri bağlarını çiğniyor, derisinin altındaki kasları kanlı yumuşak bir lapaya dönüştürüyordu. Cerise çenesini kilitledi ve çamurlu sudan çıkarken kıpkırmızı tüylerle kayganlaşmış dokunaçlardan oluşan grotesk ağı hatırladı. *Lanet ucube. Bir dahaki karşılaşmamızda kollarını eşitleyeceğim. Ailemin nerede olduğunu söyleyene kadar seni parçalara ayırmaya devam edeceğim.*

Kalın gri bulutları işaret ederek, "Yağmur yağacak," dedi.

William bulutlara baktı. "Yağmur bizim için iyi. İzimizi kapatır." Durakladı ve ona doğru eğildi. "Her şey kafanın içinde. Seni itip kakmasına izin verme. Tekrar ayağa kalkana kadar seni güvende tutacağım."

Onu güvende tut, ha. Kendini güvende tutacaktı. Bankta büzüşen Cerise ceketini daha sıkı sardı ve kaşınmamaya çalıştı.

CERISE'in kestirme deresi, bir buçuk ayak su ile çamurla kaplı olduğu ortaya çıktı. Tüm yükü taşıyan tekne için çok sığdı. William tutuşunu değiştirdi ve kayığı ve çantalarını sürükleyerek ilerledi. Cerise kılıcını çekmiş, onun önünde yürüyordu.

Onu derisine götürmemişti. Kaşınmamıştı da ama El'in büyüsü etkisini göstermişti: sanki ağır bir yük taşıyormuş gibi eğilmişti ve son bir saattir ona tek kelime etmemişti. Rahatlamış mıydı yoksa iğnelemesini özlemiş miydi emin değildi.

Bataklık karanlığa bürünmüştü. Gölgele kaybolmuştu. Fırtına bulutları tepede çalkalanıyordu, gri, kalın ve ağır. Bir rüzgâr sazlıkların ve çalılıarın arasından geçerek çalılıarı hışırdattı. Yağmur çok yakındı.

Cerise ilerlemeye devam etti. Ayaklarını sürüyerek yürümeye başlamıştı. Büyüye karşı ne kadar hassas olursanız, El o kadar sert vuruyordu. Ruh, William'ın bile öğürmesine neden olacak kadar değişmişti ve El'in büyüüne daha önce de maruz kalmıştı.

Nihayetinde her şey iradeye bağlıydı. Cesareti ve dayanıklılığı vardı - William ona bunu vermişti - ama en kötüsü henüz gelmemişti. Etkileri gerçekten ortaya çıktığında, ki eninde sonunda çıkacaktı, kasılmalar geçirebilirdi. Eğer ölürse, Örümcek'teki şansı da onunla birlikte ölebilirdi. Onu hayatta ve güvende tutmak zorundaydı.

Şimşek çaktı. Gök gürültüsü yaprakları sallayarak yuvarlandı. Hava yanık gökyüzü kokuyordu. Ağır, soğuk damlalar selvilerin üzerinde davul çaldı, önce birkaç tane, sonra daha fazla, sonunda bulutlar patladı ve bataklığa bir sel yağdı, o kadar yoğunlu ki birkaç metreden ötesini bile zar zor görebiliyordu.

William yüzünü karanlık gökyüzüne kaldırdı ve küfretti.

Cerise ona döndü. Yağmur onu sıırıslam etmiş, giysilerini tek bir koyu kütleye dönüştürmüş ve yüzündeki çamurla karıştırmıştı. Çamurun içinden filizlenmiş gibi görünüyordu, çamur kıyısından çıkan bir çalı gibi. Kan çanağına dönmüş gözleri ona bakıyordu. Dumanlar içinde koşuyordu.

Cerise ağzını açtı. Kelimeler yavaşça döküldü. "Merak etme, erimeyeceksin. Yeterince tatlı değil."

"Bahsettiğim noktaları görüyorsan bana söyle."

"Söyleyeceğim."

Devam ettiler. Tekne yere sürtündü ve sıkıştı. Cerise çantasını karıştırarak, "Onu taşımamız gerekecek," dedi.

William sırt çantasını omuzladı. Teknenin burnunu kaldırdı. "Ben hallederim," dedi ona.

"Çok ağır."

"Ben hallederim." Kayığı ters çevirdi ve omuzlarına aldı. Onu ve tekneyi birkaç mil boyunca taşıyabilirdi ama Cerise'in bunu bilmesine gerek yoktu. Görüş alanı ayaklarının hemen altındaki küçük alana kadar daraldı, geri kalanını karanlık tekne ve Cerise'in ceketini ve bacakları kapladı. İlerlemeye devam ettiler.

Su ve çamur William'ı iliklerine kadar ıslatmıştı. Derisinin altında ve botlarının içindeydi. Çorapları ayaklarına yapışan vıcık vıcık kümeler oluşturmuştu. Islak giysilerden kurtulup dört ayak üzerinde koşmak için hayatının bir yılını verebilirdi. Ama kız ve yükü onu insan derisi içinde tutuyordu.

Karavanını özlemişti. Kuru, düz ekran televizyonu ve buzdolabında birası olan küçük, eski püskü karavanını. Ve kuru çorapları. Broken'da en çok sevdiği şeylerden biri de buydu. İsteddiği tüm çorapları satın alabiliyordu.

Cerise durdu ve adam neredeyse tekneyle ona çarpacaktı. "Ne oldu?"

"Sapağı kaçırdık!" diye bağırdı fırtınanın içinden. "Yağmur yüzünden dere yön değiştirmiş olmalı. Sola doğru çok uzaktayız. Şu tarafa, göle doğru gitmeliyiz!"

Elini sağa, ağaçların arasındaki karanlığa doğru salladı. Ters gidebilecek her şey ters gitti. Asla başarısız olmadı.

William döndü ve onu çalıların arasından takip etti. Tanıdık bir hayalet baskısı tenini okşadı. Sınıra yaklaşmışlardı. Öfkeli bir an için kızın onu bir daire çizerek sınıra geri götürdüğünü düşündü.

Kadın yine durdu. Adam geri çekildi. İmkansız kadın.

Cerise işaret etti. "Bak!"

Görmek için kayığı kaydırды. Önlerinde gölün geniş alanı çamurlu bir cam gibi uzanıyordu. Sol taraflarında bir rıhtım suya doğru çıkıntı yapıyordu ve rıhtımın dibinde bir ev vardı.

Karanlık pencereler. Havada duman ya da insan kokusundan eser yok. Evde kimse yok.

Yanındaki yol çok düzgün asfaltlı görünüyordu. William odaklandı ve çatıdaki çanak antenin dış hatlarını seçti. Kırık bir ev. Haklıydı, sınıra yaklaşmışlardı.

Cerise daha yakına eğildi. "Bazen Mire, Kırık'a giden cepler oluşturur. Genellikle küçüktürler ve bir süre sonra kaybolurlar."

Ona doğru eğildi. "O cebi vurursak, Kırık seni büyüenden arındıracak. Tüm hastalıkların için bir tedavi."

Gözlerinde küçük bir ışık parladı.

Şimşek çaktı, dünyanın kalbi küt küt atmaya başladı.

Karanlık bir cisim gölün yüzeyini yararak sudan yükseldi. William kayığı kenara fırlattı ve Cerise'i arkasından itti.

Karanlık şey dik durdu. William gözlerini kısık ışığa dikerek baktı.

Yedi ayak boyundaki yaratık kalın sütun bacakları üzerinde yükseliyordu. Bileklerinden çıkan sekiz inç uzunluğundaki iki kemik pençe, parmaklarının ötesine uzanıyordu. Kafası

Yeterince insani görünüyordu ama kaba tümsekler vücudunun hatlarını bozuyordu, sanki acelesi olan biri tarafından kaba bir taştan oyulmuş gibiydi.

Şimşek tekrar çaktı ve adam onu gördü, bir saniyelik ışıktaki gün gibi açıktı. Kan çanağına dönmüş deli gözler, büyük bir çeneyle son bulan insan suratından ona bakıyordu. Sulu sarı çamur rengindeki derisi, sanki vücuduna göre çok büyükmüş gibi yarattığın boynunda ve kollarında buruş buruştu. Kalın kemikli plakalar sırtını, karnını ve uyluklarını kaplıyordu.

Thibauld, hafızası ona öyle söyledi. Örumcek'in mürettebatından biri. Ciddi şekilde değiştirilmiş, pusucu sınıfı. Kahretsın.

Thibauld onlara baktı, William'ın yüzünden kıza ve geriye baktı. Sınıra giden yolu kapatmıştı. Eve ulaşmak için onu geçmeleri gerekiyordu. Ayna'nın istihbaratına göre, Thibauld'un üstün bir koku alma duyusu vardı. Karada kötü bir rakipti ama suda cehennem gibiydi. Örumcek, Cerise'in bu tarafa gelme ihtimalini düşünerek onu göle park etmiş olmalıydı. Muhtemelen büyük su yollarının çoğunu kapatmıştır.

William ajana olan mesafeyi değerlendirerek odaklandı. Arbalet sırtındaki çantadaydı. Çantayı bırakmak için bir saniye, arbaleti çekmek için iki saniye, doldurmak için bir saniye daha ... çok uzun. Bıçağına güvenmek zorunda kalacaktı.

El'in ajanı kollarını kaldırdı. Uzun pala pençeleri Cerise'e dönüktü. Ağzı ardına kadar açılmış, sıra sıra kısa üçgen dişleri ortaya çıkmıştı. Bir peynir rendesi gibi eti parçalayabilirdi ve çeneleri kemiği ısırarak kadar güçlü görünüyordu. Harika.

Thibauld'un ağzından her kelimeyi acı verici bir yavaşlıkla telaffuz eden donuk, derin bir ses çıktı. "O benim."

"Hayır," dedi William ona.

Pençeler onu işaret ediyordu. "Sen . . . öleceksin," diye söz verdi ajan. "Bugün değil."

Cerise saldırdı. William onun hamlesini sezdi ve kolunu uzatarak Cerise pençelerin tadına bakamadan onu yere düşürdü. "Arkamda kal!"

Cerise çamura çakıldı ve orada kaldı.

Thibauld'un vücudundaki kaslar genişledi ve gevşek deriyi sıkılaştırdı. William sırt çantasını omuzlarından indirdi.

Thibauld'un grotesk boğazından tuhaf, uğultulu bir ses çıktı. El'in ajanı saldırdı.

William sola kaçtı. Pençeler yüzünü kapladı. Ağaç gövdesinden kolunun altına girdi ve kaburgaların üzerindeki açıkta kalan deri şeridini kesti. Bıçak sert kasları kesti. Tekrar kesti, bıçağın zararsız bir şekilde derinin üzerinde kaydığını hissetti.

Kemik plakası. Lanet olası zırhlı hindi. Plakalarla kaplı olmayan kısım kalın kaslarla korunuyordu. Bıçağı yeterince hasar vermiyordu.

Thibauld kollarını açarak döndü ve ona ters vuruş yapmayı hedefledi. William geri çekildi. Thibauld ıskaladı ama pençeleri parçalayan bir yel değirmeni gibi dönmeye devam etti. William ilk darbeyi savuşturdu, ikincisini savuşturdu ve sonra Thibauld'un kolu omzuna çarptı.

Darbe onu ayağa kaldırdı. William uçtu, bir top gibi kıvrıldı, sırtını çamura çarptı ve yuvarlanarak ayağa kalktı. Sol kolu uyuşmuştu. Güçlü piç. William bir darbe daha almayı göze alamazdı.

On adım ötede Thibauld kan çanağına dönmüş gözlerini kırıştıtarak başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Cerise'i arıyor. *Hayır, aramıyorsun.*

"Buraya gel, aptal! Dikkatini ver!"

Ajan ona bakakaldı.

"Peki, ne bekliyorsunuz? Özel bir davete mi ihtiyacınız var?"

Thibauld ileri atıldı. *Doğru, bana gel, yaklaş, kızdan uzaklaş.*

Thibauld sadece bir metre uzaktaydı. William ileri atıldı, belli ki ajanın göğsünü hedefliyordu. Thibauld karşı hamle yaptı, pençelerini öldürmek için kaldırdı. *Yere düştü.* William hamlesini tersine çevirdi. Bıçağı ajanın kolunun iç tarafını oydu ve pazılarının hemen altındaki eti derinlemesine kesti. Pençelerin altından eğildi ve geri çekildi.

Hiçbir şey yok. Böyle bir kesik kolu devre dışı bırakmalıydı ama Thibauld'un durumu daha kötü görünmüyordu.

Kan yok, acı sesi yok, irkilme yok. Hiçbir şey yok.

Thibauld kollarını kaldırarak duruşunu değiştirdi. Ajan onu pençeleriyle yakalayamazdı, bu yüzden boğuşmaya karar verdi. William dişlerini sıktı. Eğer tek başınaysa, kesip kaçacaktı. Thibauld ne kadar çok koşarsa o kadar çabuk kan kaybından ölecekti. Ama koştuğu anda, Thibauld hâlâ çamurda yatan Cerise'e doğru hantalca ilerleyecekti. Geriye dönüp baktığında, onu biraz fazla itmiş olabilirdi. Ya da El'in büyüü onu gösterdiğinden daha fazla hırpalamıştı.

Thibauld'un kolunda dar bir kırmızı çizgi kabardı. Woo-hoo, bir çizik atmayı başarmıştı. Harika. Şimdi bunlardan yüz tane daha yaparsa hazır olacaktı.

Thibauld boynunu gerdi ve koluna baktı. "Hepsi bu kadar mı?" "Merak etme, bu sadece küçük bir ön sevişme." William paytak paytak yürüyerek Ayak. "Hareket ettiğinde böyle görünüyorsun."

Thibauld böğürdü ve saldırdı.

William fırladı, kesiyor, biçiyor, saplıyor, bıçağını ölümcül bir metal bulanıklığına dönüştürüyordu. Thibauld karşılık verdi, devasa kolları gittikçe daha hızlı sallanıyordu. Pençeler William'ın yan tarafını taradı, deriyi yırttı. Acı onu yaktı. Bunu görmezden geldi ve kesmeye devam etti, açığıdaki eti kesin bir vahşilikle oydu. Sol, sağ, sol, sol, aşağı, kes, *kes, kes* . . . Thibauld'un devasa gövdesi kanla kaplandı.

Yeterli değildi. William bıçağı kabzasına kadar zırhlı pulların altına soktu ve kalbi hedef aldı. Ajan kükredi ve savurdu. William geri çekilip bıçağı serbest bıraktı. Yeterince uzağa değil. Yumruk onu yakaladı ve etrafında döndürdü. Dünya bir saniyeliğine bulanıklaştı. William doğruldu, bıçak elindeydi, Thibauld'un boynunu kesmeyi hedefliyordu ve ... ajan sendeleyerek geri çekilirken çamura düştü, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Thibauld'un kocaman bacakları titredi. Boğuk bir nefes çekti.

Üst yarısı yana doğru kayarak çamura devrildi ve Cerise'in elinde çıplak bir kılıç olduğu ortaya çıktı. Ajanın gövdesinin kütüğü uzun bir saniye boyunca dik durdu ve ardından ıslak çamura kan dökerek düştü.

Ne oluyor be?

Cerise kılıcını sol eline geçirdi ve cesedin yanından geçerek ona doğru yürüdü.

Eğer daha iyi bilmeseydi, Thibauld'u ikiye böldüğüne yemin edebilirdi. Kabuğu ve her şeyiyle. Bunu nasıl başarmıştı? Kılıçlar bunu yapamaz.

Gözleri çamura bulanmış yüzünde kocaman ve karanlıktı. Derinliklerine baktı ve çok geç olana kadar yumruğunu kaçırdı. Keskin bir yumruk karnına saplandı. Esnemek için zamanı bile olmadı. Solar pleksusunda acı patladı.

"Bunu bir daha asla yapma," diye bağırdı Cerise.

Onun elini tuttu. "Seni koruyordum, seni aptal."

"Korunmaya ihtiyacım yok!"

Arkasında bir yarasa selvi ağacının gövdesine tırmandı. William Cerise'i yakalayıp yolundan çekti ve bıçağını fırlattı. Bıçak döndü ve küçük bedeni keserek onu ağaca sabitledi. Cerise ondan uzaklaştı.

"Deli misin sen?"

"Bu bir ölü," dedi ona.

Morumsu, yarı saydam sihirli dokunaçlar yarasadan uzanıyor, bıçağa tutunarak onu çıkarmaya çalışıyordu.

"Bu da ne böyle?"

"Bir izci. Yarasalar yağmur sırasında saklanır." Bir "ölücü", doğrudan Örümcek'e rapor veren bir keşif ustası anlamına geliyordu. Yarasanın onları görmediğinden oldukça emindi ama yine de emin olamıyordu.

Cerise tökezledi. Bacakları kıvrıldı; sallandı ve yarı düştü, yarı çamurun içine oturdu.

Onun yanına çömeldi. "Ne oldu?" "Noktalar..." diye fısıldadı.

William onu çamurdan çıkardı ve yağmurun içinden sınıra doğru koştu, yolda çantalarını arakladı.

Sınırın baskısı William'ı çenesinden yakaladı ve kemiklerini öğüttü. Cerise'i taşıyarak acının içinden geçti. Dönüşenlerin büyüü yoktu. Onlar sihirliydi ve sınırı geçmek canını yaksa da üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi.

Diğer tarafta durdu, nefesini tuttu. Cerise kollarında küçük bir yığın halinde yatıyordu.

Oh, lanet olsun. Sınırları onun baş edemeyeceği kadar hızlı aşmış olabilirdi. William ona bakabilmek için onu daha yukarı kaldırdı.

"Konuş benimle."

Kansız yüzü yağmurdaki beyaz bir leke gibiydi. Onu biraz salladı ve uzun, koyu kirpiklerinin titrediğini gördü.

"Gitti," diye fısıldadı. Adam onun güzel gözleri olduğunu fark etti, iri ve koyu kahverengiydi ve o anda rahatlamamanın ısıltısını taşıyordu. "Böcekler gitti. Noktalar da."

"Güzel." Eve doğru yürüdü.

"Beni yere bırak."

Çok iyi bir kılıç darbesiydi. İyi de bir yumruktu. Tüm o kir ve çamurun altında kızın neye benzediğini görmek için can atıyordu. "Seni yere bırakırsam düşersin ve çamurda yuvarlandıktan sonra seni tekrar kaldırmak istemem. Zaten yeterince çamurluyum."

"Sen bir haydut ve pislisin," dedi ona, küçük, düzgün dişlerini göstererek.

Çırpınacak enerjisi varsa, bunu atıyordu. Güzel. "Çok tatlı şeyler söylüyorsun. Ve sürdüğün spagetti parfümüne bayılıyorum. Hiçbir serseri karşı koyamaz."

Hırladı. Heh.

"Kızgın bir tavşan gibi konuşuyorsun." Onu tekrar yumruklamaya karar vermesi ihtimaline karşı daha sıkı tuttu ve koşarak eve, verandanın basamaklarını çıkıp kapıya gitti. Kapı iyi ve sağlam görünüyordu.

"Bekle."

Kadının sesindeki telaş onu durdurdu. "Ne?"

Cerise çamurlu elini kapının pervazına kazınmış küçük bir işarete doğru kaldırdı ve destek için diğer eliyle ona tutundu. Yatay çubuğu belli bir açıyla eğilmiş A harfi.

Dipsiz gözleri daha da büyüdü. "Gitmemiz gerek," diye fısıldadı Cerise.

"Mektup ne anlama geliyor?"

"Alfalar."

Daha fazla açıklama bekledi.

"Onlar Kenar'dan ya da Garip'ten değiller. Onlar Kırık'ta kendilerine ait bir şey ve çok tehlikeliler. Onları bazen görüyoruz ama biz onları rahat bırakırsak onlar da bizi rahat bırakıyor. Bu ev onlara ait. Eğer içeri girersek ve bizi burada bulurlarsa, ölürüz."

William omuz silkti. "Bir şey olmaz. Ev aylardır boştu."

"Nereden biliyorsun?"

Açıklanamayacak kadar çok şey vardı: kapının kenarına yerleşmiş kir tabakası, insan kokularının yokluğu, artık kendi bölgeleri olarak gördükleri yerden geçen, kimi haftalar kimi günler öncesine ait küçük hayvanların kokuları ... "Sadece biliyorum. Bu alfalar her kimse, buralarda değiller. Kalmak için kuru bir yere ihtiyacımız var."

Cerise'in yüzü telaşla sıkıştı. "Beni dinle. Gitmek zorundayız. Bu kötü bir şey.

."

William kapıyı tekmeledi. Kapı patlayarak açıldı.

"Çok geç." Kadın onun kollarında dondu kaldı.

Ev karanlık ve boş görünüyordu. Hiçbir alarm sessizliği bozmadı. Kimse onlarla savaşmak için ortaya çıkmadı.

"Lanet olsun, William."

Adını söyleme şekli hoşuna gitmişti. "Merak etmeyin, Hobo Majesteleri. Seni güvende

tutacağım." Ona

küfretti.

William eşikten adımını attı ve onu dikkatle yere bıraktı. Sallandı ve kendini duvara tuttu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Evi kontrol etmek için. Başka nereye?" Duvardan uzaklaştı ve koridorun derinliklerine doğru ilerledi.

William içine çekti. Koku imzaları eskiydi ve kulakları hiçbir ses duymuyordu. Zamanını boşa harcıyordu.

Askeri tecrübesi olan biri ona düşman topraklarında nasıl davranması gerektiğini öğretmişti. Yaşadıkları onca şeyden sonra, sivil bir kadının ilk yumuşak zemine inmesi gerekirdi. Bu kadın evi temizlemeye gitti. Muhtemelen gücü tükenecek ve bir dakika içinde yere yığılacaktı.

Edgers disiplinsiz ve eğitimsiz bir gruptu. Bir boku yarım yamalak yaparlardı ve aptal şansı ve duayla geçinirlerdi. Cerise öyle değildi. Bir cesedi bu şekilde ikiye bölebilecek bir Edgers da tanımıyordu. Çok yoğun bir flaş bunu yapabilirdi ama parlayan şeridi görememişti. Ayrıca, çoğu Edger beyaz parlayamazdı ve bu tür bir hasar vermek için beyaz bir parıltıdan daha azı yeterli olmazdı.

Berduş kraliçeyi hafife almamaya dikkat etmeliydi, yoksa bu ona pahalıya mal olurdu.

Kulakları mekanik bir mırıltıya takıldı. Ampuller yanıp söndü ve sarı ışıkla tutuştu. Bir jeneratör bulmuş olmalıydı. Perdeleri indirerek oturma odasının etrafında döndü.

Cerise evin derinliklerinden göründü. "Boş." Ona özenli bir selam verdi. "Sana söylemiştim."

"Jeneratörü buldum. Bir de banyo var. Su ılık ama temiz."

William'ın gözünün önüne bir duş ve kabarık havlular geldi. Başıyla onayladı. "Git. Ne kadar çabuk yıkanırsan ikimiz için de o kadar iyi olur."

Ona attığı bakış öldürmeye yetecek kadar keskindi. Ayağının üzerinde döndü, çantasını aldı ve banyoya yöneldi. Akıllıca. Çantanın içinde ne olduğunu görmek istedi.

William oda oda dolaşarak evi aradı. Burası birinin tatil kaçamağına benziyordu: nispeten yeni ve maket tekneler ve deniz kabukları gibi saçma sapan şeylerle doluydu. Bir sürü ıvır zıvır vardı, ama birinin gerçekten yaşadığı bir yerde ortaya çıkan yıpranma ve aşınmadan eser yoktu. Kiler konserve kutularıyla doluydu. Yiyecekler iyiydi.

William oturma odasına döndü, ana ışıkları söndürdü, birkaç küçük lambayı yaktı, sadece görebileceği kadar yumuşak bir ışık verdi ve bekledi.

Giysileri üzerine sarkmış, tenine nemli bir şekilde yapışmıştı. Islak çorapları ayaklarını sürtüyordu. William botlarını ve vıcık vıcık olmuş çoraplarını çıkardı ve ayak parmaklarını kıvırdı. Parke zemin ayaklarının altında hoş ve serin bir his uyandırıyordu.

Rafta bir yelkenli gemi maketi duruyordu. Onu indirdi ve küçük çizgilerle oynadı. Geminin küçük denizcilere ihtiyacı vardı. Evdeki koleksiyonundan birkaç eski küçük GI Joe vardı, onlar sığabilirdi. Hayır, onlar çok büyük olurdu.

Temizlemek ne kadar sürer ki zaten?

Arkasından bir kapı açıldı. "Bitti," diye duyurdu Cerise.

Arkasını döndü ve donakaldı.

Kasketini, ceketini ve kirli kot pantolonunu çıkarmış, bir şort ve göğüslerini saran büyük boy bir tişört bulmuştu. Çok uzun ve koyu renk saçları taranmış bir dalga halinde beline kadar dökülüyordu. William onun bronz yüzünü, dolgun ağzını, dar burnunu, samur kirpiklerle çerçevelenmiş iri badem gözlerini içine çekti. Gözler ona güldü ve nerede olduğunu ya da neden güldüğünü unuttu.

Kokusu ona doğru süzülüyordu, gerçek kokusu sabun kokusuyla karışıyordu. Temiz ve yumuşak kokuyordu... bir kadın gibi.

İçindeki vahşilik başını kaybetmiş, içini tırmalıyordu.

İstemek. Kadını istiyorum.

"Lord Bill?" diye sordu.

Düşünceleri hummalı bir çağlayan halinde yuvarlanıyordu. *İstemek . . .*

Çok güzel . . .

Çok yakın ve çok güzel duruyor. Kadını istiyorum.

"Dünya'dan William'a mı?"

O güzel kara gözleriyle ona bakıyordu. Tek yapması gereken ona uzanmaktı ve ona dokunabilirdi.

Hayır. Yanlış.

Ona izin vermemişti. Eğer dokunursa, onu alacaktı. Kadınları izinsiz almak yanlıştı.

William kendini geri çekerek kontrolü yeniden ele aldı. Vahşi büküldü ve hırladı ve çığlık attı, ama onu daha derine ve daha derine zorladı. Kırbacı hatırlıyor musun? Evet, herkes kırbacı hatırlıyordu. Herkes bir kızı izinsiz öptüğü için cezalandırıldığını hatırlıyordu. Sırtındaki yara izleri kaşınıyor, ona hatırlatıyordu. İnsanların kuralları vardı. Kurallara uymak zorundaydı.

O bir Dönüşen'di. Ve bir Dönüşen, parasını ödemedikçe ya da kadın söylemedikçe kadının onu isteyip istemediğinden asla emin olamazdı. Bu kadın onu istemiyordu.

onu. Kıyafetlerini çıkarmıyordu, aralarındaki mesafeyi kapatmaya çalışmıyordu ve içgüdüleri ona onu satın alamayacağını söylüyordu.

O yasak bölgedeydi.

"Duş sırası bende," dedi. Sesi düz geliyordu. William onun yanından geçip gitti ve kendini banyoya doğru yürümeye zorlayarak kapıyı kapatıp sürgüleyerek kendini içeri kilitledi.

CERISE yutkundu ve duş fayanslarına çarpan suyun sesini dinledi. Tüm vücudu gerginlikle uğulduyordu, sanki az önce bir yaşam savaşıdan sağ çıkmış gibiydi.

Şaşkın bir sessizlik içinde ona bakarken yüzünde beliren şok ifadesi paha biçilemezdi. Neredeyse gülecekti. Ve sonra William vahşileşmişti. Gözlerinin içinden vahşi bir şey ona bakıyordu, çılgın, vahşi ve şehvet dolu bir şey. Bir an için onunla dövüşmek zorunda kalacağını düşündü ve sonra sanki iç kepenkleri kapanmış gibi ortadan kayboldu.

Onun aklını başından almıştı. Eğer ona bir kez daha serseri kraliçe deseydi, onu boğmayı planlıyordu. Ama bunu beklemiyordu.

Onun bakacağını, belki de flört edeceğini düşünmüştü. Ama Broken'daki insanların dediği gibi, adam iki saniye içinde sıfırdan altmışa çıkmıştı. Daha önce bunu yapan bir erkek görmemişti.

Daha önce kendisine böyle bakan bir erkekle hiç karşılaşmamıştı. Karşı konulmazmış gibi.

Cerise sırt çantasını karıştırdı, bir eşofman altı çıkardı ve üzerine geçirdi.

Kendini geri çekmişti. Aferin ona ama kaderi kışkırtmaya gerek yok.

İçindeki adrenalin patlaması soğumuştur. Üzerine bir sıcaklık çöktü, ardından yumuşak bir yorgunluk geldi. Ne biliyorsun, Lord Bill bir Mire kızı için neredeyse kafasını kaybediyordu. Sırıttı. *Hobo kraliçesi, shmobo kraliçesi, seni gafil avladı.* "Aklını kaçırmak" bunu anlatmaya yetmiyordu bile. Ona baktı.

Sanki bir çeşit manyakmış gibi.

Bunun bir önemi olmamalıydı. Bildiği kadarıyla William her kadına bu gözle bakıyordu. Belki de tam olarak öyle bakmıyordu, çünkü bir şekilde öldürülmeden yetişkinliğe ulaşmayı başarmıştı.

Yine de önemliydi. Onun yaptığı her şeyde keskin ve tehlikeli bir yan hissediyordu ve bu onu bir pervane gibi kendine çekiyordu. Kavgayı düşündü. Onu yolundan itmişti. Sert bir itiş değildi ama zar zor ayakta duruyordu ve kötü bir şekilde düşmüştü, sırtüstü yatmıştı, rüzgâr

İçinden çıkmıştı. Yaklaşık yarım dakika boyunca orada öylece yattı, sersemlemiş bir halde ayağa kalkmaya çalıştı ve William'ın El'in ucubesini daha uzağa çekmesini dinledi.

Onu iyi niyetle yere serdiği doğrudu ama bunun için ona daha sert bir yumruk atmalıydı. İyi ki kimse buna şahit olmamıştı, yoksa tüm Mire'in alay konusu olacaktı. Cerise yüzünü buruşturdu. Gerçekten de adamın çenesine bir tane çakmak istemişti ama birinin çenesine vurmak elinin ağrımamasını garantiliyordu. Büyükannesinin ona öğrettiği ilk derslerden biri buydu: Elleri iyi bak. Kılıcını tutmak için onlara ihtiyacın var.

Sonunda sendeleyerek ayağa kalktığında, o kahverengi canavar neredeyse elli metre uzağındaydı. Kocaman, zırhlı ve pençelerle silahlanmıştı. Ve William onun peşinden bir bıçakla gitmişti. Onun deli ya da aptal olduğunu söyleyebilirdi ama oraya vardığında El'in ucubesi sıkışmış bir domuz gibi kanıyordu. Neredeyse kan izlerinin üzerinde kayacaktı. Birkaç dakika daha geçseydi William onun kanını kurutacaktı.

Duştaki su durdu.

Cerise koridorda ilerlerken William dışarı çıktı ve onu kapıya bakarken yakaladı.

Sol tarafta bir kiler vardı. İçinde et olan bir şeyler aramak için konserveleri karıştırdı.

Cerise güzeldi, bunu biliyordu. Mire'da kim olduğu ve neler yapabileceği her zaman göz önünde bulundurulurdu. O Cerise Mar'dı. Arkasında Sıçanlar vardı ve kılıcı ünlüydü. Ailesi tam olarak birinci sınıf bir kayınvalide değildi ve bazı erkekler kılıcını ne kadar iyi kullandığı konusunda sorun yaşıyordu, ama yine de onunla birlikte olma şansı için kışkırtıcıyı yırtacak yeterince erkek vardı. Eğer isterse, istediği erkeği seçebilirdi ve bir süreliğine seçti de, ta ki ailenin mali durumunu düzeltmekle uğraşana kadar.

Fakir olduğunuzu bilmek başka bir şeydi. Ama bu bilgiyle yaşamak, bunu tekrar tekrar yüzüne vurmak, çocuklara kış için yeni kıyafetler alabilmek ya da bir akrabanın kefaletini ödeyebilmek için acele etmek, entrikalar çevirmek ve kurnazlık yapmak zorunda kalmak başka bir şeydi. Bu onun yaşama isteğini tüketti.

Ve sonra Tobias vardı. Tam bir baş belası olduğu ortaya çıktı.

Şimdi bir adam ona yaklaştığında aklından geçen ilk şey adamın gerçekten ne istediğiydi. Onun peşinde miydi, yoksa ailenin az da olsa parasının peşinde miydi? Güvenilir biri miydi? İşi ne kadar berbat edebilirdi ve bu sorunu çözmek zorunda kalırlarsa aileye ne kadara mal olurdu?

Uzakta mı? Bu çok fazla içiyordu, bunun ilk evliliğinden bir çocuğu vardı ve başka biri tarafından iyi bakıldığını görmek istiyordu, üçüncüsü hareket eden her şeyin üstüne atlıyordu ... Çok pervasız, çok aptal, çok çabuk öfkeleniyordu. Çok geçmeden seçici olmakla ünlendi ve öyle olduğunu düşünmüyordu. Öyle olsa bile, olmamayı göze alamazdı.

Ama William bunların hiçbirini bilmiyordu. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve ailesi de umurunda değildi. Onu gafil avladı ve dürüst bir tepki aldı.

Cerise onun gözlerindeki bakışı hatırladı ve ürperdi.

Asıl soru, adam duştan çıktığında ne yapacaktı? Bu düşünce onu durdurdu. İyi durumda olmalıydı. Bir öküz kadar güçlüydü - bataklıkta tek başına kürek çekmek hiç de kolay değildi ve sanki toplam ağırlıkları hiçbir şey değilmiş gibi onu ve çantaları kaldırıp koşabilirdi. Hayal gücü William'ın duştan çıkıp havluyla kurulandığı bir resim çizmeye çalıştı ve bu düşünceye hemen kapıyı çarptı. Eğer aşık olduysa sorun değildi. Ama endişelenmesi gereken başka şeyler vardı.

Bir yanı gerçekten de onun tepkisinin sadece bir kerelik bir şey olup olmadığını ya da kendisine tekrar o şekilde bakmasını sağlayıp sağlayamayacağını öğrenmek istiyordu.

Cerise raftan iki kutu et yahnisi aldı ve mutfığa geri döndü. *Önemli değil*, dedi kendi kendine. *On beş yaşında değilsin. Bunu aklından çıkar. Kurtarman gereken ebeveynlerin var.*

Birkaç dakika içinde duştan çıkacaktı ve kadın ona nasıl görüldüğüne bakmaksızın potansiyel bir düşman gibi davranmak zorundaydı. Böylesi daha güvenli.

Lord Bill bir muammaydı. Bir mavi kan gibi giyiniyor, bir mavi kan gibi konuşuyordu ama Mire'a Kırık'tan gelmişti. Garipler'den gelen soylular genellikle Kırık'a giremezdi. Çok fazla büyüyle doluydular ve geri dönmek zorunda kalıyorlardı ya da ölüyorlardı. Ya büyü konusunda başarısızdı ya da soyunda çok tuhaf bir şeyler vardı. Sonra ateş dolu gözler vardı. Ve şimdi de bu.

El'i biliyordu. Bunu kullanması gerekiyordu. Haddini aşarsa onu her zaman öldürebilirdi.

Ocağın üstü süslü bir camdı. Cerise ocağı açtı, gözlerden biri kırmızı yanana kadar bekledi, üzerine bir tencere koydu ve yahniyi içine boşalttı. Blueblood olsun olmasın, Lord Bill'i er ya da geç anlayacaktı. Ya da kendi yollarına gidecekler ve sorun kendiliğinden çözülecekti.

Kapı açıldı.

Cerise bunun merak olduğuna karar verdi. Sadece normal, sağlıklı bir merak. Güveçle meşgulmüş gibi davrandı.

Ona bakıp gözlerini kaçırabilirdi. Oh, Tanrım. Anında bir hata yaptığını anladı.

Kot pantolon ve beyaz bir tişört giymişti. Kıyafetleri ona göre şekillenmişti. William yapılı değildi, yontulmuştu, sert güç ve ölümcül hız düşünülmüştü. Zayıflık yoktu. Hayatı için savaşılmaya alışmış ve bundan hoşlanan bir adamın bilenmiş, yağsız vücuduna sahipti. Ve ona doğru bir kılıç ustası gibi ilerliyordu: doğal bir zarafet ve güçle dokunulmuş emin, ekonomik hareketler.

Bakışları karşılaştı. Vahşi şeyin gölgesinin William'ın gözlerinde kaydığını gördü ve yahniyi karıştırmayı bıraktı.

Uzun ve gergin bir an boyunca birbirlerine baktılar. Lanet olsun. Bunun olmaması gerekiyordu.

Dönüp iki metal kase aldı, güveçleri içlerine doldurdu ve masaya koydu. Adam yerine oturdu, kadın da onunkine, bakışları yine kesişti ve Cerise hangisinin başının daha çok belada olduğundan emin olamadı.

William öne doğru eğildi, sanki elinden alacakmış gibi kâsesini yaklaştırdı. Tıraş olması gerekiyordu ama kirli sakalıyla kötü görünmüyordu. Aslında tam tersi. Adam yüz ifadesini sakın tutuyordu ama kadın doğuştan gelen bir sezgiyle adamın kendisini ve onunla bir şeyler yapmayı düşündüğünü biliyordu. Kendini on beş yaşında ilk kez bir erkekle dans eden, gergin, titrek, yanlış bir şey söylememeye ya da yapmamaya çalışan ama her an içten içe heyecanlanan biri gibi hissediyordu.

Harika. Hangisinin daha aptal olduğuna karar veremiyordu.

"Yemekler berbat. Kusura bakmayın. Ama sıcak," dedi ses tonunu sakın tutarak. "Daha kötülerini de yedim." Onun sesi de düzdü.

"Bu soba harika."

William kâsesinden başını kaldırdı. "Ne pişiriyorsun?"

"Ana evde büyük bir odun sobası ve küçük bir elektrikli soba var. O kadar da güzel değil." Cerise iç geçirdi ve üzerinde küçük bir GE logosu olan cam ocakla göz göze geldi. "Bunu çalmak istiyorum."

"O lanet yılanbalığını atlatmada iyi şanslar." Güvecine yumuldu. "Eğer onu yanımızda getirirsek, her zaman üzerine atabilirsin."

Sanki sobayı bataklıkta sürüklemeyi düşünüyormuş gibi durakladı.

"Şaka yapıyorum," dedi ona.

William omuz silkti ve yemeğine geri döndü.

Gömleğinin yan tarafında ince kırmızı bir leke yayıldı. "Kanaman var."

Kolunu kaldırdı ve yan tarafına baktı. "Yeniden açılmış olmalı. O pislik beni tırmaladı."

Pençeleri yarım ayak uzunluğundaydı. "Ne kadar derin?" Tekrar omuz silkti. Daha fazla kırmızı sızdı.

"Omuz silkmeyi bırak." Sandalyesinden atladı ve ona doğru yürüdü. "Gömleğini kaldır."

Gömleğini sıyrarak yan tarafını ortaya çıkardı. Kaburgalarında iki derin kesik vardı. Hayati tehlikesi yoktu ama tedavi edilmediği takdirde ona iyi gelecek bir şey de değildi.

"Bunu neden bandajlamadın?"

"Gerek yok. Ben çabuk iyileşirim."

Evet. "Kımıldama." Çantasını kaptı ve içinde gazlı bez, bant ve bir tüp Neosporin olan bir Ziploc poşeti çıkardı. "En azından yıkadın mı?"

Başını salladı.

"Güzel. Çünkü enfeksiyon kapıp bayılırsan seni bataklıkta sürüklemem." Ellerini sabunla yıkadı ve kesiklere Neosporin sıktı. "Bu Kırık'tan gelen bir ilaç. Yaradaki enfeksiyonu öldürür."

"Ne işe yaradığını biliyorum," dedi.

"Peki bir mavi kanlı bunu nasıl bilebilir?"

"Kişisel sorular sormak yok."

Ha. Kendi kuralına yüzüstü düştü. Cerise pansuman yaptı ve kesikleri bantladı. "Oh, bak. Zarar görmeden kurtulmuşsun."

"Neosporin kokuyor."

"Aş artık bunu."

Adam gömleğini indirdi ve Cerise adamın pazularındaki maviliği bir an için fark etti. Cerise uzandı ve adamın kolunu yukarı çekti. Omzunun büyük bir kısmının büyük bir çürük kaplamıştı.

"Bunun için de merheminiz var mı?" William sordu.

"Hayır, ama şimdi sana yumruk atmak zorunda kalırsam, en çok nerenin acıyacağını biliyorum." Kolunu bıraktı ve malzemelerini kaldırmaya gitti. Ne pazıymış ama. Sırtı da oldukça kaslıydı ve muhtemelen bir

Karın kaslarının dörtte biri. Ya hâlâ askerdi ya da yaşamak için kötü bir şey yapıyordu. Erkekler mecbur kalmadıkça böyle formda kalmazdı.

Kadın masaya geri döndü.

"Teşekkürler," dedi ona.

Cerise şimdi onun için bir şans olduğuna karar verdi. Ondan alabildiği kadar çok bilgi almalıydı. Yarın ne olacağını kim bilebilirdi ki? "Sanırım o kaplumbağa şey El'in ajanlarından biriydi."

Başını salladı.

Hadi ama Lord Bill, her şeyi kendine saklama. Tekrar denedi. "Peki ya şu yarasa? Yanından geçtiğimizde bir süredir ölü gibi görünüyordu. Yan tarafında bir delik vardı ve bıçağı saplamadan önce bile iç organlarını görebiliyordunuz. Leş gibi de kokuyordu."

Tekrar başını salladı.

Belki de çok ince davranıyordu. "Bana El'den bahset. Lütfen."

"Soru sormak yok. Kuralı sen koydun, unuttun mu?" William çatalıyla bir parça ete takıldı ve hızla çiğnedi. Hızlı yemişti; o neredeyse bitirmek üzereyken, o ancak yarısını bitirebilmişti.

"Takas etmeye hazırım."

William kâsesinin kenarından ona baktı. "Bir cevap için bir cevap."

"Evet."

"Ve bana dürüstçe cevap verecek misin?"

Cerise ona en içten gülümsemesini verdi. Adamın ne tarafa eğildiğine bağlı olarak iki hikâyesi hazır. "Elbette."

Kısa bir kahkaha attı. "Sen bir Edger'sın. Eğer bundan bir şey elde edeceğini düşünseydin yalan söyler, beni soyar ve bataklıkta çırılçıplak bırakırdın."

Akıllı piç. "Edge'e ilk kez geldiğini söylediğini sanıyordum." "Şimdi de araya bir soru sıkıştırmaya çalışıyorsun. Benim doğduğumu mu düşünüyorsun? dün."

Eğer dün doğduysa, çok hızlı olgunlaştığı kesin. "Sana söz veriyorum."

Güveçte boğuldu, öksürdü, başını geriye attı ve güldü.

Bir blueblood'a göre çok komikti. Cerise gözlerini devirdi ve gülmek için elinden geleni yaptı. "Oh, lütfen."

William kaşığıyla gökyüzünü işaret etti. "Onlara yemin et."

Kaşlarını kaldırdı. "Yalan söylersem büyükannemle büyükbabamın üzüleceğini nereden biliyorsun?"

"Yapmayacaklarını nereden biliyorsun?"

İyi bir noktaya değindin. Gözlerini tavana doğru kaldırdı. "Adil oynayacağıma söz veriyorum."

William arkasına yaslandı, yarı kapalı gözlerle onu izliyordu. "Yarasa hakkında bir şeyler bilmek ister misin?"

"Yeni başlayanlar için."

"Onlara ölümler deniyor. Ben Adrianglian'ım. Size söyledim, hepimiz sihrimizi güçlendiren aletler ve oyuncaklarla ilgiliyiz. Bazılarının implantları var; bazıları askeri sınıf büyü amplifikatörleri kullanıyor. Louisiana diğer yolu seçti. Onları ucubeye dönüştüren kalıcı, onarılamaz vücut modifikasyonu geçiriyorlar. Bazıları kışkırlardan dokunaçlar çıkarıyor. Bazıları zehirli dikenler tükürüyor. Duyduğuma göre, vücutlarına yaptıkları bu tür şeyler diğer ülkelerde yasaklanmış. Nehirde gördüğün iz sürücü öyle doğmadı. Pusucu da o zırhı kendi başına yetiştirmede. Onları bir yerde pişirmişler."

Zırhlı ucube çirkindi ama iz sürücü onu derinden rahatsız ediyordu. O dokunaçların kayışını izlemek ilkel, derinlere yerleşmiş bir tiksinti uyandırıyor. Bu görüntüyü zihninden asla silemeyecekti ve ona borcunu ödemek için sabırsızlanıyordu. "O iz sürücüyü bir gün öldüreceğim."

"Sıraya girin."

İkisi de yüzlerini buruşturarak birbirlerine baktılar.

"El bir tür büyücü, bir gözcü ustası kullanıyor," dedi William. "Kuzenin bir büyücü olduğunu söylemiştin. Doğal büyücülerin nasıl çalıştığını biliyor musun?"

En sevdiğiniz bebeğin kafasını kopardılar, içine ölü bir kuş doldurdular ve onu gezdirdiler. Sonra da neden üzüldüğünüze şaşırdılar. "Hiç istemediğim kadar."

"Bu seferki işi tamamen yeni bir seviyeye taşıyor. Bir izci ustası kendinden parçalar koparıyor ve bunları cesetlerin içine doldurarak onları birer ölüye dönüştürüyor."

Ew. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Bu ölümler onun bir parçası haline geliyor. Onların gördüklerini görüyor. Sonra kendine sakın bir yer bulup onları gönderiyor ve raporların gelmesini bekliyor."

"Bu inanılmaz derecede iğrenç."

"Benim sıram." William eğildi, ela gözleri doğrudan bir bakışla onu sabitledi. Tuhaf bir bakıştı bu, manyetik ve güçlüydü ama hiçbir şeye ihanet etmiyordu. Sesi sessizdi, bir fısıltının biraz üzerindeydi ve Cerise onu duymak için daha da yaklaştı. O gözlere bin yıl boyunca bakabilir ve geçen zamanı hiç fark etmeyebilirdi.

"El seni neden istiyor?"

"Gözlerinizle yaptığınız çok güzel bir numara Lord William," d i y e mırıldandı. "Çok korkutucu."

"Soruya cevap ver." "Ailem ellerinde." "Neden?"

Ona gülümsedi. Gerçekten de eşit bir takas alacağını düşünmüştü. "Bu ikinci bir soru. Batakılık'ta ne yapıyorsun?"

"Ailemden çalınan bir şeyi arıyorum. Bir aile yadigârı, bir yüzük. Eski Kıta'daki bir Anglian kralı tarafından bize verilmişti. Onu çalan adam buraya geldi ve ben de onu geri almak zorundayım."

Eğer ailesi gerçekten o kadar eskiyse, parlayabiliyor olmalıydı. Arbalet kullanıyordu, bıçak kullanmakta ustaydı ve muhtemelen çıplak elleriyle rakiplerini biçebilirdi ama şimdiye kadar parlayamamıştı. Muhtemelen yapamadığı içindi. Kırık'a yaptığı yolculuktan da sağ çıkamamış olmalıydı. Cerise kendi kendine gülümsedi. Doğru tahmin etmişti. Lord William'ın uzun atalar listesinden biri çamurlu sulara ayak basmıştı; damarlarında ya bir Edger'ın ya da Kırık'tan gelen bir göçmenin kanı akıyordu.

"El neden aileni kaçırdı?" William sordu. "Bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun."

Başını iki yana salladı. "Ailemiz kan davası içinde. Son seksen yıldır öyle. Bir nesil birbirini katlediyor, bir sonraki nesil yetişene kadar kan davası bitiyor ve sonra tekrar başlıyoruz. Birkaç gün önce, ailem arazimizin kenarındaki eski bir evi kontrol etmek için ayrıldı. Geri dönmeyince onları aramaya çıktım. Arazide kavgalı olduğumuz aileyi buldum. Bana ailemi El'in aldığını söylediler. Nedenini söylemeyi ihmal ettiler."

"Arazinizde bulunmaları konusunda hiçbir şey yapmadınız mı?"

Adamın sesinde bir onaylamama iması yakaladı. İçinde öfke kabardı. "Bu fazladan bir soru, William. Ama olsun. Ben cevaplayayım. Benim üç atlım vardı; onlarınsa altı tüfeği. Hesap yaptım ve sonuçlar benim lehime değildi. Ama benim adıma endişelenme. Bu iş bitmeden gözlerindeki ışığın söndüğünü göreceğim."

Kalktı, kâsesini yıkadı ve yatak odasına gitti.

YEDİ

WILLIAM yahniyi bitirdi - yemekti ve bir daha ne zaman yiyebileceğini bilmiyordu. Kasesini çalkaladı, sessiz kurt ayaklarıyla kızın yatak odasına doğru yürüdü ve kapıyı parmak uçlarıyla iterek açtı. Kız çoktan uyumuştı. Duvara yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış, kılıcını omzuna dayamış uyuyordu. Biraz daha yaklaşırsa kızın uyanıp kılıcını ona saplayacağını hissediyordu, bu yüzden kapıda öylece durdu.

Koyu renk saçlarının yüzünü nasıl çerçevelediğini, omuzlarının üzerinden neredeyse yere kadar nasıl döküldüğünü inceledi. O kadar güzeldi ki, bir tabloya bakmak gibiydi. Ama bu resim canlı ve sıcaktı ve kokusu, uzak durması gerektiği için köpek yavrusu gibi mızızlanmasına neden oluyordu.

Yan tarafındaki yarayı onarmıştı. Kıpırdamadan oturmuş ve onun yapmasına izin vermişti. Kadının parmaklarının teninde bıraktığı hissi hâlâ hatırlıyordu. Eğer onun ne düşündüğünü bilseydi, çılgılık atarak kaçardı. Belki de kaçmazdı. Çılgılık atmak ona göre bir şey değildi.

Hikayesi kulağa yeterince gerçekçi geliyordu. Edgers aptalca şeyler yüzünden kavga etmeye bayılırdı ve kavgalar bir kez başladı mı asla bitmezdi. Risk ne kadar küçükse, o kadar sert savaşlılardı.

Cerise ona kendi adı dışında tek bir isim bile vermemişti ve onun bile gerçek olduğuna dair hiçbir garantisi yoktu. Onu Sicktree'de bırakıp bataklıkta kaybolmayı planlıyordu. Eğer sağlam bir zeminde olsalardı onu takip edebilirdi ama suyun koku izlerini bozduğu bataklıkta bundan emin değildi. Ne yaptığını biliyordu.

Eğer bu normal bir çatışma olsaydı, işler basit olurdu. O bir düşman olurdu. Ama eğer doğruyu söylüyorsa, o bir kurbandı, savaşmayan biriydi. Savaşçı olmayanlar sınır dışı edilirdi. Ona saldırarak kendini bir düşman haline getirene kadar, ona böyle davranmak için hiçbir gerekçesi yoktu.

Onun kendisinden hoşlanmasını istiyordu. Broken'da bile kadınlar ondan nadiren hoşlanırdı. Onda bir sorun olduğunu sezmiş gibiydiler ve ona uzak durdular.

William'ın ihtiyacı olan şey ailesine girmenin bir yoluydu, böylece Örümcek'in neden onlarla uğraşmaya karar verdiğini anlayabilirdi. Cerise onun içeri girme yoluydu. Onu sevmesini sağlamalı ya da en azından yanında getirebileceği kadar yararlı olduğunu düşünmesini sağlamalıydı. Bir insan gibi düşünmeli ve sinsi olmalıydı.

Sinsi olmak onun erdemleri arasında değildi. Kediler sinsi idi. Tilkiler de. O bir kurttu. İstedğini alırdı ve eğer alamazsa, onu almak için bir fırsat çıkana kadar beklerdi. Ertesi günün sonunda Sicktree'ye varmayı umduğunu söylemişti. Fırsat penceresi daralıyordu. Zamanı tükeniyordu.

William ona son bir kez baktı ve oturma odasına doğru ilerledi. Kanepenin minderlerini çekti, yere derme çatma bir palet yaptı ve kapıyı kapatarak uzandı. Mirror'ın Sicktree'de Zeke Wallace adında bir adamı vardı. Resmi olarak deri tüccarı ve tahnitçiydi. Gayri resmi olarak Adrianglia için çalışıyor ve boş zamanlarında kaçakçılık yapıyordu. Erwin'e göre, Zeke ona Örümcek hakkında güncel istihbarat sağlıyordu: onun ve ekibinin nerede görüldüğü, Mire'da kimlerle temas kurdukları vb. Zeke, Cerise'in kimliğinin belirlenmesine yardımcı olabilirdi ama hepsi bu kadardı. Gerisi ona kalmıştı.

Düşün. Sen de bir insansın. Düşün.

Hâlâ bir şeyler bulmaya çalışıyordu ki uyku onu yakaladı.

Zayıf adımların sesi William'ı uykusundan çekip çıkardı. Gözlerini açtığı anda Cerise'in çıplak ayak bileklerinin yanından geçip gittiğini gördü.

Ondan kaçmak. *Hiç sanmıyorum.*

William çömeldi ve onu takip ederek dışarı çıktı. Kasvetli göl, asık suratlı gri bir gökyüzünün altında sakın sakın uzanıyordu. İskelede Cerise dizlerine kadar suya girmişti, üzerinde hâlâ uzun tişörtü vardı. Onu takip etti, çimlerin üzerinden sessizce iskeleye doğru ilerledi, yüzünü görebilene kadar tahtaların üzerinden geçti. Gözleri kapalıydı. Başını kasvetli gökyüzüne kaldırdı ve sanki birini karşılıyormuş gibi kollarını hafifçe açarak ayağa kalktı.

Saçları parlak bir şelale gibi omuzlarına dökülüyordu. Yüzü hüznüydü.

William iskelenin kenarına oturdu. Şimdi ne halt ediyordu?

CERISE sabah havasını içine çekti. Çok kötü uyumuştı. Bir keresinde rüyasında Sicktree'ye vardıklarını ve Urow'un öldüğünü görerek uyandı. Bir sonraki rüyasında ev saldırıya uğramıştı. Rüyasında

O kadar canlıydı ki ayağa kalktı ve kapısına kadar gitti. O noktadan yemek odası ve oturma odasını görebiliyordu, ikisi de karanlıktı ve William kapının önünde uyuyor, davetsiz misafirlere yolu kapatıyordu. Rüyalarında, mavi kanlıdaki sertlik kayboluyordu. Huzurlu ve sakin görünüyordu. Onu izlemek ona güven verdi ve tekrar uykuya daldı.

Artık sabah olmuştu ve uyanıktı ama endişesi geçmeyi reddediyordu. Onu eyerledi ve mahmuzları içine gömdü. Artık tüm ailenin sorumluluğu onun üzerindeydi ve bu onu bir çapa gibi aşağı çekiyordu, o kadar ağırdı ki göle dalarsa batır mı diye merak ediyordu.

Sadece babasının emirlerine itaat etmek zorunda kaldığında hayat çok daha kolaydı. Çok daha kolay. Onu ve annemi o kadar çok özliyordu ki, canı yanıyordu. Onları bulamazsa, aile parçalanacaktı. Ve Lark... Lark'a ne olacağını hayal bile etmek istemiyordu.

Batmayacağım. Yüzeceğim.

Cerise derin bir nefes aldı ve kendini usulca soğuk suyun içine bıraktı. Su onu aldı ve beraberinde taşıdı. Gerindi, ağırlıksızdı, uzun saçları yumuşak bir tül halinde etrafına dökülüyordu. Bunu küçüklüğünden beri yapardı. Su onu rahatlatmakta asla başarısız olmamıştı.

Başarısızlık oldu. İşin sırrı riski kabullenip yine de denemektir. Su ona vuruyor, gerginliğini alıp götürüyordu. Sakinlik geldi.

Gözlerini açtı. Hamile karanlık gökyüzü yağmurla tehdit ediyordu. Rıhtımın karanlık tahtaları yanından kayarak geçti. William'ın yüzü, rıhtımdan ona bakarken göründü.

Tuhaf görünümlü parlak bir böceğe rastlamış bir çocuk gibi şaşkınlıkla ona baktı.

"Merhaba," dedi.

"Ne yapıyorsun?"

"Yüzüyorum."

"Neden?"

"Rahatlatıcıdır. Sen de denemelisin." Bunun bir davet gibi geldiğini çok geç fark etti. Harika. Sadece harika. Ağzını açmadan önce düşünse ölür müydü acaba? *Benimle atlayın Lord Bill, burada yarı çıplak yüzüyorum.*

William başını salladı. "Hayır."

Dur bir dakika. Ne demek "hayır"? "Neden olmasın?"

"Suyu sevmiyorum."

"Neden?"

William yüzünü buruşturdu. "Islak. Ve pel . . . saçlar sonrasında saatlerce balık gibi kokuyor."

Cerise gözlerini kırptırdı. Adam ciddi miydi? "Yüzmek eğlencelidir."

"Hayır, yüzmek sizi A noktasından B noktasına götürür. Yaptığınız şey yüzmek değil. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Fikir dolu, Lord Bill. "Yüzmek sizin için iyidir ve sonrasında değerli saçlarınızı her zaman şampuanlayabilirsiniz. Saçlarınız yıkandıktan sonra güzel görünüyor."

Yüzünü buruşturdu.

"Eminim Garipler'deki kadınlar size her zaman harika saçlarınız olduğunu söylüyordur, Lord Bill." Bahse girerim ona da günah kadar yakışıklı olduğunu söylemişlerdir.

Yüzü asıldı. "Tuhaf kadınlar bana hiçbir şey söylemez. Para vermediğim sürece benimle konuşmazlar."

Bu ne burada ne de orada olan bir şeydi. William ona baktı. "Bu çamurlu su birikintisinde sıçramayı bitirdiysen, şimdi Sicktree'ye gitmek istiyorum."

Cerise kaşlarını kaldırdı. "Çamurlu su birikintisi mi?"

"Size kristal berraklığında dev bir dağ gölü gibi görünebilir, ama inanın bana, bu kirli küçük bir gölet. Eminim dibi de yumuşacık balçıktır. Sanırım çürümüş spagetti kokusunu balık kokusuyla takas etmek bir gelişme..."

Bu göle dalacaktı. Sadece bunu bilmiyordu. Cerise ayağa kalktı ve yumuşak çamura bastı. Su göğüslerinin hemen altına kadar geliyordu ve ıslak gömleği vücuduna yapışmıştı. William'ın bakışları onun göğsüne takıldı. *Evet, bakmaya devam edin Lord Bill. Bakmaya devam edin.*

Cerise elini kaldırdı. William öne doğru eğildi, suyun üzerinde durdu. Güçlü ve kuru parmakları Cerise'in elini kavradı. Cerise gülümsedi, elini kavradı ve dizlerini bükerek tüm ağırlığıyla ona vurdu, onu göle atmaya çalıştı.

William'ın kolundaki kaslar şişti. Adam kolunu esnetti ve kız kendini sudan çıkarılmış hissetti. William onu sudan çıkardı ve bir süre gölün üzerinde tuttu.

Ensesindeki küçük tüyler diken diken oldu. Kimse o kadar güçlü değildi.

William'ın ağzında bir gülümseme belirdi. Onu dikkatle iskeleye oturttu ve omuzlarından yakaladı. "İyi misin?"

Çok yakın duruyordu.

Cerise yüzünü yukarı kaldırdı. "Tamam."

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı; hafif aç, sahiplenici bir ifade. Omuzlarındaki elleri kuru ve sıcaktı.

Eğer öne doğru küçük bir adım atarsa, göğsü onun göğüslerine değecekti. *Bir şey söyle, seni aptal. Onu kendine getir.* "Sık sık serseri kraliçeleri pis su birikintilerinden kurtarır mısınız Lord Bill?"

"William," dedi ona sessizce. Samimi bir istek gibi gelmişti.

"Senin tarafın nasıl?"

Gömleğini kaldıracak kadar uzun süre onu bıraktı. Pansuman gitmişti - muhtemelen kışından çıkarmıştı- ama kesikler kabuk bağlamıştı. Bu hızlı bir iyileşmeydi.

William başını eğerek ona baktı. Bakışlarında tehditkâr bir şey yoktu ama kadın büyük, dikkatli bir yırtıcı tarafından takip edildiği hissine kapıldı. Bu lanet bataklıktan çıkıp kasabaya gitmeleri gerekiyordu, orada başka insanlar da olabilirdi ve onu bırakabilirdi.

"Belki yüzmek iyi olur," dedi.

Olamaz. Hayır, hayır, hayır.

Cerise söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışarak onun arkasından baktı. Bakışları sınırın hemen ötesindeki gölde sallanan hırpalanmış tahta parçalarına takıldı. Gözlerini kısarak onlara baktı. Evet, yeterince emin. Cerise yemin etti.

Döndü. "Ne?"

"Göldeki şu çamurlu kırık tahtaları görüyor musun?" Adam kadının işaret ettiği yere baktı. "Evet?"

"Sanırım bu bizim teknemiz."

CERISE sınırdaki durmuş, Kırık'a bakıyor ve William'ın ağzından dökülen küfürleri dinliyordu. Daha önce hiç duymadığı birkaç kelime kullanmıştı ve onları daha sonra kullanmak üzere dosyaladı. Ne anlama geldiklerini Kaldar'a sorması gerekecekti.

Tekne artık yoktu. Pençe izlerinin çevrelediği uzun leke, teknenin yıkımından kimin sorumlu olduğu konusunda hiçbir şüphe bırakmıyordu.

"O lanet balığı çıplak ellerimle öldüreceğim!" Küfürleri bitmiş olmalı.

Cerise iç çekti. Topun bir parçası yirmi metre solda, diğeri bir çalının üzerinde, üçüncüsü ise gölün içindeydi. "Parçaları birbirinden bu kadar uzağa fırlatmak için gerçekten de çok çırpınmış olmalı."

William bunu bir dizi küfür daha savurmak için bir işaret olarak algıladı.

"Burası bir göl evi," dedi. "İçeride mutlaka bir tür tekne vardır."

Yirmi dakika sonra garajda buldukları dar bir kanoya tırmandılar ve sınır boyunca kürek çektiler. Geçiş onun nefesini kesti. Küçük acı verici iğneler içini deldi. Cerise yere yığıldı. Her şeyin bir bedeli vardı. Büyüsünün bedelini böyle ödemişti. Şanslıydı. Ailesinin çoğu Kırık'a bile geçememişti.

"İyi misin?" William kış tarafından sordu.

"İyi." Acısını yuttu. Lord Bill'in durumu daha kötü görünmüyordu. "Şuraya nişan alıyoruz." Gölün karşı ucunda, dar bir nehrin suya döküldüğü yeri işaret etti.

Kürek çekmeye başladılar. Kano hafif ve kolay bir şekilde ilerliyordu.

Önünde William kürek çekiyordu, sırtında sert kaslar çalışıyordu. Neden onunla şimdi tanışmak zorundaydı? Neden bir ay önce değil? O zaman gerçekten flört edebilir ve bu konuda bir şeyler yapma lüksüne sahip olabilirdi. Bütün bu olanları gerçekten iyi idare edemiyordu. Önce onu gölde oynaşmaya davet etti, sonra kendisini süzmesine izin verdi, sonra da ...

Nehrin yüzeyi benek benekti. Dalgalardan küçük gümüşü çizgiler ters bir doluyla fışkırıyor. Balıklar korkudan ne yapacaklarını şaşırdılar. Cerise kılıcını kaptı.

"Bir şey geliyor!"

William küreği tekneye bıraktı ve bıçağını çekti.

Uzun, yılankavi bir gölge suyun altından kaydı. Cerise güdük, şişman pençelerin bir görüntüsünü yakaladı. Yine mi? Hepsine lanet olsun...

Yılan balığı teknenin altına doğru fırladı. Cerise kılıcını suya saplayarak hamle yaptı ve kılıcın ucunun zırhlı kafadan kaydığını hissetti. Yaratık dalarak kasvetli derinliklerde kayboldu ve Cerise geri çekildi.

Göl sakin bir şekilde uzanıyordu.

Yumuşak bir dalga yükseldi ve tekneye doğru hızla ilerledi. Yavru balık nafile bir kaçma çabasıyla havaya sıçradı. Kanoyu kavradı.

"Çarpacak. Yere yat!"

Kör kafa tekneye çarptı. Küçük tekne, yılanbalığının kafatasına yaslanarak savruldu. Yuvarlak bir balık gözü ona bakıyordu.

William bıçağıyla kafasına vurdu. Yılanbalığı fırladı ve William'ın bacaklarına saldırdı. Tekne savruldu ve William suya düştü.

Olamaz. Yılan balığının mavi kanlıyı yemesine izin verdi.

Cerise bir nefes aldı ve onun peşinden daldı.

Soğuk su tenini yaktı. Cerise yoğun gri-yeşil derinlikte asılı kalmış, hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey duymuyordu.

Gospo Adir büyüünün buz gibi bir kıvılcımı sola doğru parladı. Bir rolpie gibi yüzdü, ayaklarını hep birlikte tekmeledi.

Pullu bir bedenın dış hatları önünde belirdi.

Yılan balığının hareketsiz yattığını fark etmeden önce kılıcını omurgasına sapladı. Soluk kan sızdı ve opak bulutlar halinde suya yayıldı. Cerise'in dilinde bakır tadı vardı.

Yüzeye çıktı ve William'ın bir eli teknele, onu aradığını gördü. İki kulaçta ona ulaştı.

"İslanmadığın sürece mutlu değilsin," diye homurdandı.

"İslaklığın kurudan daha iyi olduğu zamanlar vardır ama bu onlardan biri değil," diye hırladı. "Sana söylediğim gibi inmiş olsaydın, balık seni teknele atmazdı."

"Beni bayıltmadı. Atladım."

Sevgili Tanrılar. "İçinde Gospo Adir yılan balığı olan suya mı atladın?" "Teknele iyi bir kesik alamadım."

İnanılır gibi değil. "Deli misin sen?"

"Bak kim konuşuyor, bataklık denizkızı."

"Seni kurtarmak için atladım, seni aptal!"

Suya daldı ve hemen onun yanında sudan çıktı. İşte yine oradaydı, içinde sakladığı o vahşi şey, gözlerinin içinden ona bakıyordu. Eğer ona yeterince uzun süre bakarsa, ne olduğunu anlayabilirdi.

Çılgınca, mutlu bir sırıtişla gülümsedi. "Beni kurtarmak için daldın."

"Çok fazla abartmayın." Cerise daldı, hızını topladı ve tekneye tırmandı. Aptal blueblood ve onun aptal gözleri. Ne halt ediyordu bu kız? Son kez onun kendisini dengesizleştirmesine izin verecekti.

William yılanbalığı leşine kancayı taktı ve yüzerek onu kıyıya sürükledi.

"Ne yapıyorsun?"

"Kafasını keseceğim." "Neden?"

"Onu doldurup duvarıma asacağım."

Ona inanamayarak baktı. Her yakışıklı erkeğin bir kusuru vardı.

William'ın durumunda bu kusurun delilik olması onun şansıydı. Adam deliydi.

William'ın ayakları yere çarpmış olmalıydı çünkü ayağa kalktı ve yürümeye başladı. "Bu şekilde," dedi, "o lanet şeyin öldüğünden emin olacağım."

WILLIAM sırt çantasını omzunda kaydırdı. Sivriltilmiş bir sopa üzerinde taşıdığı yılan balığı kafası ekşimiş balık kokuyordu ve geriye dönüp baktığında

muhtemelen en akıllıca fikir değildi. Ama bir mavi kanlının yapacağı şey buydu ve şimdi onu bir kenara atamayacak kadar inatçıydı.

Cerise onun yanında yürüdü. Kanoya döndüklerinden beri iki kelime bile etmemişti. Anlaşılan o balıkla onu gerçekten kızdırmıştı. Kendisinden hoşlanmasını sağlama planı suya düşmüştü. Onu Sicktree'de bırakacak ve bataklıkta kaybolacaktı. Kasabaya da yaklaşıyorlardı; çamurlu patika tek şeritli dar bir yola bağlanıyordu.

Fikirleri ve zamanı tükenmişti.

"Neredeyse vardık," dedi Cerise.

Düşün. "Senden bir iyilik isteyeceğim. Ayrılmadan önce, balığı elimden alacak birini bulmama yardım eder misin?"

Kaşlarını çattı. Konsantre oldu, onun ifadesini okumaya çalıştı. Bu bir hayır olacaktı, bunu gözlerinde görebiliyordu.

Cebinden bir sikke çıkardı, küçük parayı işaret ve orta parmağının arasında tuttu. "Zamanının karşılığını ödeyeceğim."

"Bir adam var. Bazen balık doldurur." Elini uzattı. "Oraya varana kadar olmaz."

"Peki." Kadın arkasını döndü ama William onun dudaklarında bir gülümseme hayaleti yakaladı.

Doğru bir şey yapmıştı. Bunun ne olduğunu bilmiyordu ama yapmaya devam edeceğini umuyordu.

İleride yol kıvrılıyordu. Rüzgâr silah yağı ve biraz da insan teri kokusu getiriyordu. Durdu. "İleride insanlar var."

"Kaç kişi?" Cerise sordu.

"Birkaç tane."

Kılıcını çekti ve yürümeye devam etti.

"Eğer sizi bekliyorlarsa, yoldan çekilmemiz gerek."

"Bizi takip edecekler," dedi. "Yol daha iyi. Bana çalışmak için alan sağlıyor."

Deli kadın.

Döndüler. Altı adam yolun karşısında bekliyordu. Beşinin elinde bıçak, altıncısının elinde tüfek vardı. Onu canlı yakalamak istediklerine karar verdi William. Ne kadar çok silahınız varsa, birinin kendini kaybedip tetiği çekme olasılığı o kadar yüksekti, bu yüzden en soğukkanlı kafaya sigorta olarak bir silah verdiler ve çok sayıda insan gücü getirdiler.

Cerise'in yüzünü parlak bir gülümseme boyadı. "Ailemin kan davasını hatırlıyor musun? Bu onların kiralık kas gücü. Geri çekilin."

"Çok komik." Yürümeye devam etti. Biraz hayal kırıklığına uğramış hissediyordu ve her zaman hayal kırıklığını dışa vurmaya özen gösterirdi.

"Bu senin kavgan değil."

"Altı kişi, bir kişi de sen. O güzel küçük kılıcınla ne yapacağını sanıyorsun bilmiyorum. Oyun oynamadıklarını biliyorum."

"Eğer bir daha beni yolumdan çekmeye çalışırsan, kolunu keserim.

Geri çekil, William.

Yaralanacaksın." "Merak etme, bu sefer paylaşacağım." "Yapma bunu."

Kavga çıkarma zamanı. Balık kafasını yolu kesen adamlara doğru salladı ve sesini yükseltti. "Çekilin."

"Deli," dedi Cerise nefesinin altından.

Tüfeğin namlusu onun yerine Cerise'i gördü. Ah. Demek onun kılıç numaralarını da biliyorlardı.

Edgers ona baktı. Elinde palası olan uzun boylu, kel bir adam gülümsedi. "Mavi kanlıyı nereden buldun, Cerise?"

"Bataklıkta," dedi ona.

"Ne güzel. Arazini terk etmemeliydin. Şimdi burada yapayalnızsın ve ailen sana yardım edemez."

Cerise'in sırtışı daha da genişledi. "Olaya yanlış açıdan bakıyorsun. Ben seninle yalnız değilim. Sen benimle yalnızsın. Daha fazla insan getirmeliydin. Altı kişi yetmez."

Pala omuz silkti. "Elimizde yeterince var. Lagar sizi tek parça halinde getirmemizi söyledi, o yüzden kimse vurulmadan gelin. Baxter'ı bilirsin. Fazla ıskalamaz."

Baxter tüfeğin arkasından onlara göz kırptı.

"Sicktree'ye gidiyoruz," dedi William. "Siz yolumuza çıkıyorsunuz." Edgers kıkırdadı.

"Burası Garipler değil. Burada mavi kanlılarla ilgilenmiyoruz," diye seslendi soldaki adam.

"Öldürüleceksin," diye mırıldandı Cerise.

William sopayı toprağa sapladı. "Bu aptal saçmalık için vaktim yok. Kımıldayın yoksa ben sizi kımıldatırım."

Machete omuz silkti. "Adamı duydun. Baxter, götür onu."

Tüfeğin namlusu William'a doğru döndü. Sola doğru kaçtı. Kurşun omzunu sıyırdı, etini yaktı.

"İşte bu kadar."

Tüfek tekrar ateş aldı ama o çoktan harekete geçmişti. Sağ elinin eklemlerini Machete'nin boğazına geçirdi, adam yere düşerken sağ eliyle ayağını yakaladı, silahı parmaklarından çekip aldı, dirseğini solundaki Edger'a çarptı ve palayı Baxter'a fırlattı. Bıçak tetikçinin gözlerinin arasına isabet etti. Darbe öldürmek için yeterince sert değildi ama büyük bıçak adamın kafa derisini kesti. Baxter'ın gözlerine kan doldu. Çığlık attı. William sağındaki Edger'ın kolunu kırarken, tüfekçinin çalılıklara doğru kaçtığını gördü.

William kendini yumruk ve tekmelerin telaşına kaptırdı. Kemikler çatırdıyor, insanlar uluyor, birinin kanı parmak eklemlerini ıslatıyordu. Her şey çok hızlı gelişti ve çok çabuk bitti. Sırf eğlence olsun diye son adamı Cerise'e fırlattı. Cerise uzandı ve kılıcının kabzasıyla Edger'ın kafasına çok dikkatli bir şekilde vurdu. Adam yere düştü.

William ona doğru yürüdü. *İşte böyle yapılır. İçine çek.*

Arkasındaki katliamı inceledi. "Eğlendiniz mi?"

Ona dişlerini gösterdi. "Evet. Artık seni hiçbir yere götürmeyecekler."

Cerise ona bir adım daha yaklaştı, o kadar yakındı ki sadece eğilip başını eğmesi yeterliydi ve onu öpecekti. Onu kurtardığına göre, belki de onu kucaklayabilir ve-

"Bu seninle tanıştığımndan beri yaptığın en aptalca şeydi," diye dişlerini sıkı.

Yakalamayı geciktirin.

"Sen bir yabancısın. Senin türün bizim türümüzü bu bataklığa sürgün etti. Mavi kanlılardan nefret ederiz. Şu anda Baxter dışarıda Edgers'ı öldürmeye gelen mavi kan hakkında çılgın hikayeler anlatıyor. Akşama kadar, savunmasız yerlilere saldıran sen ve birkaç arkadaşın olacak. Sabah olduğunda, tüm kasaba Louisiana'nın bizi yok etmek için gönderdiği gizemli mavi kan ordu birliğini arıyor olacak. Seni bir köpek gibi meşalelerle avlayacaklar. Ben bunu düzeltirken sen burada kal kahraman."

Pala'ya doğru yürüdü ve kılıcının ucunu yere dayayarak yanına çömeldi. "Yaşıyor musun Kent?"

Kent bir şeyler inledi.

"Lagar'a paralı asker kiralayabilecek tek kişinin o olmadığını söyleyin. Birini işe aldığımızda en iyisini alırız. Bunu hatırlasa iyi olur."

Çömeldiği yerden kalktı ve William'a başıyla selam verdi. Balığını aldı ve onu yolda takip etti.

Cerise'in yüzü kararmıştı. "Aklından ne geçiyordu?"

"Altıya karşı birin adil bir dövüş olmadığını düşünüyordum. Oranları biraz eşitledim."

"O geceye ihtimaller mi diyorsun? Onları yerle bir ettin."

Yıkmak. Bu hoşuna gitti. "Sana bir tane bıraktım."

"Fark ettim."

"Paylaşacağıma söz verdim," dedi ona. "Garipler'de görgü kuralları çok önemlidir. Yalan söylemek oldukça kabalık olur."

Ağzı titredi ve bir gülümsemeyi gizledi. Dudaklarında bir an oynadı, yüzünü aydınlattı ve kayboldu.

İstiyorum.

"Onlara seni ailemin tuttuğunu söyledim," dedi Cerise. "Artık yerel halk seni yıkım yaratmaya kararlı bir asilzade olarak görmek yerine paralı asker olarak görecektir. Bu da senin varlığını ailem ve Sheeriles arasında özel bir mesele haline getiriyor. Her iki durumda da ölüm fermanını imzaladın - Lagar Sheerile seni öldürmek için kendini parçalayacaktır. Lagar o soytarılar gibi kolay lokma değildir. Kardeşi Peva bir keresinde yaylı tüfeğiyle yüz metreden bir kartın kalplerini vurmuştu."

"Çok korkuyorum," dedi William ona. "Edge'in sizin bölgenizde iskambil kağıtları gerçekten baş belası mı?"

Kıs kıs güldü.

"Kart çekmek aptallıktır," dedi ona. "Kaç yaşında, beş mi? Yoksa bunu kadın tavlama için mi yapıyor?"

Cerise ellerini salladı. "Boş ver. İki seçeneğin var: Ya burada kalır ve sen zımbırtını ararken onların seni avlamasına izin verirsin ya da benimle evime gelir ve bu iş bitene kadar beklersin. Bu karmaşa sona erdiğinde muhtemelen seni kaçırabiliriz."

Zıplamak ve yumruğunu sıkmak istedi. "Senin evine mi? Bataklıktaki mi?"

"Evet."

Sakin ol, sakın ol. "Hmm."

Cerise kara gözleri parlayarak ona baktı. "Ne demek 'hmm'? Aile evimize herkesi davet ettiğimi mi sanıyorsun? Kahramanı oynayıp beni kurtarmaya karar verdiğin için ölmeyi tercih ediyorsan, buyur gel."

"Peki ya ailen? Aldırmazlar mı?"

"Ailemi geri alana kadar ailemden ben sorumluyum," dedi.

Yol ağaçları yararak küçük bir kasabaya girdi. Bazıları kazıklar üzerinde, bazıları taş temeller üzerinde yükselen ahşap binalar dar sokaklar oluşturuyordu.

Sol tarafta bir yerde bir köpek havladı. Hava yemek ve insan kokuyordu. "Karar verin Lord Bill. Evet mi, hayır mı?"

"Evet," dedi.

"Yolda öldürülebiliriz," dedi. "Bundan bahsetmen çok hoş."

"Benim için zevk." Sol tarafı işaret etti. "Gel bakalım. Zeke'in evi şurada. Zaten o tarafa gitmemiz gerekiyor ve ne kadar çok insan bizi birlikte görürse o kadar iyi olur. Benim için çalıştığın fikrini pekiştirir. Ve o korkunç şeyden kurtulabiliriz."

Kazandı. O kazandı, o kazandı, o kazandı. Declan'ın deliliğindeki yöntemi şimdi görebiliyordu. Bir kahramanı oynamanın avantajları vardı.

William ona, "Balık kafasının etkileyici bir örnek olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Berbat kokuyor."

"Üç gün boyunca kokmuş spagetti dolu bir ceket giydin."

"Bu bir kılık değiştirmeydi! Broken'daki evsizlere kimse dikkat etmez."

"Neden Broken'daydın?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmez."

Çenesini havaya kaldırdı ve caddede ilerlemeye başladı. Adam kızın kışına şöyle bir baktı - fevkalade bir kıştı bu - ve onu takip etti.

SEKİZ

ZEKE Wallace'ın dükkânı, Broken'da ahır olarak kullanılan büyük ahşap bir yapıdaydı. William, Edge'de buranın saygın bir vitrin olarak geçmesi gerektiğine karar verdi, çünkü kapının üzerinde dev bir timsah kafası ve altında ZEKE'NİN DÖVÜŞÇÜLERİ yazan bir tabela vardı.

William kapıyı açtı ve Cerise için tutmayı unutmadı. Dükkânın içi serin ve loştu. Uzun bir tezgâh zemini ikiye bölüyor, çeşitli bıçaklar, timsah derileri, kemerler ve çeşitli ıvır zıvırlar sunuyordu. Tezgâhın arkasında, büyük bir arbaletin yanında bir adam oturuyordu.

William ona baktı, değerlendirdi. Kırklı yaşlarının başındaydı, zayıftı, muhtemelen hâlâ hızlıydı. Cildi ceviz gibi, bronzlaşmış ve astarlanmıştı. Saçları bir zamanlar siyahtı, şimdi ne orada ne burada, biraz daha uzun. Kukuletalı koyu renk gözler.

Bakışları karşılaştı. "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu adam. "Zeke'i arıyorum," dedi William.

"Ben Zeke. Siz ve hanımınız ne arıyorsunuz?" Cerise ona döndü. "Merhaba, Zeke."

Zeke irkildi.

Yarım saniye sürdü, adamın yüzünde sadece bir titreşim vardı, ama William onu yakaladı: kaşlar kalkık, gözler geniş, dudaklar geriye çekilmişti. Bu çok aşına olduğu tek insan ifadesiydi: korku. Zeke Wallace Cerise'den korkuyordu.

Adam aynı nefeste hızla toparlandı. "Merhaba, Bayan Mar. Bu güzel akşamda nasılsınız?"

"Güzel, teşekkür ederim." Tezgâhın üzerinde dolaşarak bibloları baktı.

William balığın kafasını kaldırdı. "Bunun doldurulması lazım." Zeke kafaya baktı. "Bu bir Gospo Adir yılanbalığı."

Cerise yüzünü buruşturdu. "Evet ve onu öldürmekten gurur duyuyor." "Tarikat bundan hoşlanmayacak," dedi Zeke.

"Yapabilir misin, yapamaz mısın?" William sesine biraz hırıltı karışmasına izin verdi.

Zeke kaşlarını çattı. "Balık bağı zor bir şeydir. Eti yanaklardan ve kafatasından sıyrıp çıkarmanız, sonra da etin geri kalanını sertleştirmek için alkole batırmanız gerekir. Ben yapmıyorum ama yeğenim Cole ara sıra yapıyor."

"Eğer mesele paraysa, bende var." William cebinden Ayna'nın sikkelerinden birini çıkardı ve Zeke'e fırlattı. Üzerindeki Adrianglian aslanı kabartması dışında normal bir paraya benziyordu. Gerçek paraların üzerindeki aslanın dört değil, üç pençesi vardı.

Zeke parayı havadan çekip aldı ve ona baktı. "Doğru. Ne derler bilirsin, para her şeyi düzeltir. Dediğim gibi, balık montajı zordur ve bunu yapmanın birkaç yolu vardır. Arkada bazı örnekler var. İstedığınızı seçerseniz, fiyatı konuşabiliriz."

Küçük bir kapıya yöneldi. William da onu takip etti. Arka odaya girdiler ve Zeke kapıyı kapattı.

"Seni dün bekliyordum," diye fısıldadı.

"Köpekbalıklarıyla karşılaştık," dedi William.

Zeke yüzünü buruşturdu. "Böyle bir şey olması gerektiğini düşündüm. Dışarıdaki Cerise Mar. Seni Mars'a yaklaştırmamanın bir yolunu bulmaya çalışırken kafayı yemek üzereydim ve sen sanki kankaymışsınız gibi onunla yan yana dükkânıma girdin."

William bir masanın kenarına oturdu. "Ailesinin hikâyesi nedir?"

"Onlar yüzücüler, yerli Edgers'lar. Büyük bir aile, çok yaşlı, toprak zengini, para fakiri. Bataklıkta kendilerine ait bir aile evleri var. İnsanlar onlara arkalarından Fareler der, çünkü sayıları çok fazladır, fakir ve acımasızdırlar. Marslar kandan ya da kilitten korkmazlar ve kinlerini aile hazineleriymiş gibi tutarlar."

Zeke kapıdaki gözetleme deliğinden ana kata baktı. "Mars'lar komşuları Sheerile'lerle kan davalı. Sheerile ailesi o kadar büyük değil -anne ve üç oğul, ama paraları var ve çok sayıda kiralık adam kullanıyorlar. Yaşlı kadın her şeyi yönetiyor, oğullarını ipte sallanan kuklalar gibi oynatıyor. Söylentilere göre, Gustave Mar ve karısı Gen birkaç gün önce ortadan kaybolmuş ve Sheerile'ler de işin içindeymiş. Bu zor bir numara. Hem Mars hem de Sheeriles Lejyon aileleridir."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu eski bir büyüye sahip oldukları anlamına geliyor," dedi Zeke. "Aileler köklerini yüzyıllar önce bataklıklarda mahsur kalan kadim Lejyon'dan alıyor. Sheerile'lerin Gustave'ı canlı yakalamak için yardıma ihtiyacı olacaktı. Lagar Sheerile kılıcını çok iyi kullanır ama Gustave çok kötü bir sonovabitchtir. Kızı da aynı soydan; onunla başınız derde girerse merhamet beklemeyin. Sheeriles'in bordrosundaki bir adam El'in her şeye karıştığını söylüyor." Zeke kaşlarını çatı. "Sabırsızlanmaya başladı."

Her şey daha netti ama çok fazla değil. "Başka bir şey var mı?" "Hepsi bu kadar. Eğer sana ulaşmam gerekirse, nerede olacaksın?" "Onun evinde."

Zeke'in kaşları yukarı kalktı. "Rathole'a mı davet edildin? Mucize yaratan biri olmalısın."

William gülümsemesini gizledi. Tabii ki öyleydi.

Zeke kapıyı açtı. "Sizinle iş yapmak bir zevkti." "Hepsi senin," diye homurdandı William.

Cerise tezgâhtan başını kaldırdı. "İşin bitti mi?"

"Evet." William başını salladı.

"Zeke, arka kapını kullanabilir miyiz?"

"Elbette," dedi Zeke.

Bir an sonra dışarıdaydılar ve William etrafını saran bataklık kasabasının kokularını içine çekti.

"Sahip olduğun her şey için seni aldı mı?" Cerise'in gözleri ona güldü. "Kendimi tuttum."

"Eminim öyledir." Dükkânın arka tarafı Mire'a bakıyordu ve Cerise doğruca oraya yöneldi. "Aracımız bu tarafta."

"Aracımız var mı?"

"Kuzenim," dedi. "Haydi, Lord Bill. Onu yeterince beklettik zaten."

"GENEVIEVE . . ."

Yumuşak ve ısrarcı ses, zihnini bulandıran sisin içinden ulaşp dikkatini çekerek onu kendine çekti.

"Genevieve..."

Gen yavaşça gözlerini açtı ve bulanık dünyaya, büyümüş gözbebekleri için çok parlak bir ışık örtüsüyle sarıldı. Acı yavaş yavaş, içindeki karanlık bir kuyudan geliyordu. Kendi üzerine inşa edildi, yoğunlaştı ve ağırlaştı. Sıcak pençeler iç organlarını parçaladı ve dünya sarsılıp titredi. Bir yüz görüşünü engelledi. Gülünç derecede büyük görünüyordu, ondan daha büyük, odadan daha büyük, ışıktan daha karanlık.

"Beni duyabiliyor musun, Gen?"

"Evet," diye fısıldadı nefes alış verişinin işkenceye dönüşen temposunda. Bu sesi tanıyordu. Hem de çok iyi tanıyordu.

"Kızınız Cerise, Kırık'a gitti ve geri geldi. Bunu neden yapsın ki? Anlat bana." Bir el saçlarını okşadı ve ses tekrar geldi,

nazik, arkadaş canlısı, sevecen. "Yorgun olduğunu biliyorum. Bana Cerise'in neden Kırık'a gittiğini söyle, ben de dinlenmene izin vereyim. Haydi, sevgilim."

Kuru ve çatlak dudakları kıpırdadı, kelimeleri şekillendirdi. "Cehenneme git, Örümcek."

Acı daha da büyüdü ve aniden ateşli bir patlama gibi patladı. Kulakları sayısız çanın çınlamasıyla doldu. Ateş göğsüne indi ve bacaklarını kavurmak için aşağıya indi. Deriyi kavurdu, kasları eritti ve dişlerini kemiğe geçirdi. İçgüdüsel olarak yeni doğmuş bir bebek gibi bir topun içine kıvrılmaya çalıştı ama yapamadı. Dünya kaos içinde dönüyordu, göğsünün her yükselişinde daha hızlı ve daha hızlı, sanki nefes almasıyla besleniyordu. Gen Mar öğürdü ve unutkanlığa gömüldü.

CERISE, çalıların arasında tahterevalli gibi salınan Kenar ağustosböceklerinin korosunu dinleyerek kıvrımlı patikadan aşağı doğru yürüdü. Gece, Batakılık'ı ele geçirmişti. Kulaklarını kaldırmış ve gözlerini kocaman açmış bir batakılık kedisi gibi yumuşak ve temkinli adımlarla ilerliyordu. Gökyüzünün kırmızıları ve sarıları koyu çivit mavisi ve mora dönüşmüştü. Sol tarafta Deadman Nehri'nin tembel, geniş alanı kasvetin içine doğru uzanıyordu. Serin hava sakın akıntısından sıcaklığı çekerken, gece kuşu yusufçuklarının sonuncusu suya doğru süzüldü ve su pirelerini çitinimsi pençeleriyle yakalamak için yüzeyi diken diken etti.

Geceyi severdi. Dünya bir şekilde daha büyük görünüyordu, gökyüzü uçsuz bucaksız ve sonsuzdu, yumuşak karanlık olasılıklar ve heyecanla doluydu. Evet. Şu anda ihtiyaçları olan son şey heyecandı. Lord Bill'in başıboş bir köke takılıp düşmesini izlemek umuduyla patikada koşmak, olmasını istediği kadar heyecan vericiydi. Şimdiye kadar bir kez bile tökezlememişti. Sanki adam karanlıkta görebiliyordu.

Kent ve haydutlarını keskin bir bıçağın olgun bir armudu delip geçmesi gibi delip geçti. Ter bile dökmedi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Kaldar bir keresinde onu Broken'da bir aksiyon filmine götürmüştü ve bir mil öteden görebildiği saçma sapan yumruk ve tekmelere hep gülmüştü ama kabul etmek zorundaydı, dövüşler güzel görünüyordu. William'ın dövüşü güzel görünmüyordu. Dehşet vericiydi. O kadar hızlı ve emin hareket ediyordu ki, kız orada durup işi bitene kadar onu izledi.

Bu sefer ağır çekimde tekrar izleyebilmeyi diledi. Hepsini çıplak elleriyle öldürebilirdi. Bundan zevk almış gibi de görünüyordu. Ve tüm bunlardan sonra, yüzünde "Havalı değil miydin?" ifadesiyle koşarak geldi ve onu güldürmeye çalıştı. *Sana bir tane bıraktım.* Heh. Nefesi bile kesilmemişti.

Bir an için gökyüzüne baktı. Gökyüzü uçsuz bucaksız ve soğuktu. *Neden şimdi?* diye sordu kafasının içinde. *Neden onunla bir ay önce, flört edebileceğim, gülebileceğim ve ailemi katliama gönderme konusunda endişelenmek zorunda olmadığım bir zamanda tanışamadım?*

Ona baktı. Lord Bill bir gece gölgesi gibi sessiz adımlarla yolda ilerliyordu. Onun adımlarını duyamıyordu ve hayatı boyunca bataklıktaki garip sesleri dinlemişti.

Ellerini bu kadar iyi kullanıyorsa, kılıcını nasıl kullanacağını merak ediyorum.

Onu yenebilirdi. Tabii ki onu yenebilirdi. Ama onun neler yapabileceğini yakından görmek ilginç olurdu.

Onu Sicktree'de bırakmalıydı. Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu. Ama hiçbir zaman akıllı olduğunu iddia etmemişti. El'i biliyordu ve onunla savaşmaya istekliydi ve bu şimdilik yeterliydi. Kendi duygularını daha sonra çözecekti. Güvenli bir şekilde Rathole'a girdiklerinde, temizlendiğinde, bir tabak yemek ve bir fincan sıcak çay içtiğinde.

Onu Zeke'e yönlendirdiği için parayı peşin vermeyi reddettiğinde gülmemek için kendini zor tutmuştu. Tam Edger'a göre bir şeydi bu. Hâlâ ona da ödeme yapmamıştı. Bir kahkaha attı. Bahse girerim Zeke onun tüm parasını almıştır ve Lord Bill anlaşılmadan cayamayacak kadar gururludur.

William durdu. Bir an onun yanında selvilerin arasındaki dar patikada ilerledi ve sonra dondu, adımının ortasında kaldı. Eli bıçağına gitti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Emin değilim." İlerideki yaşlı selviye baktı.

Heh. Urow'u bulmuştu. Cerise rahat bir nefes aldı. Lagar'ın adamlarını yolda gördüğünde Urow'un iyi olduğunu anlamıştı. Eğer nerede olduğunu bilselerdi, ya hepsi ya da kuzeni şimdiye kadar ölmüş olurdu.

"Dışarı çık," diye seslendi. "Seni görüyor."

Devasa gri bir gölge kendini selviden sıyırdı. Urow patikaya adım attı. Mavi kot pantolon giymiş, gömleksiz ve ayakkabısızdı. Sanki bir işaretmiş gibi, ay yırtık pırtık bir bulutun arkasından çıktı. Gümüşü ışık Urow'un gri tenini yıkadı. İki metre boyundaydı ve omuzları neredeyse o kadar geniş görünüyordu. Devasa göğsünü ve pazularını devasa kas yığınları kaplıyordu. Sol kolu insandı. Sağ kolu en az on beş santim daha uzundu ve parmakları daha kalındı. El ve ayak parmaklarının ucunda siyah pençeler vardı.

William bakakaldı. Onu suçlamıyordu. Urow herkesi duraksatırdı, özellikle de karanlıkta. Görünüşü ona arkadaş kazandırmıyordu ama kimse

Onun dūřmanı olmak için de acele etme.

Cerise ona doęru yūrdū ve sarıldı. "Nasılsın?"

Urow onun sırtına sarıldı ve nazikçe okřadı. "Neden bu kadar uzun sūrdū?" Sesi sanki bir çakıl ōęūtūcūnūn içinden geliyor gibiydi.

"Kŋpekbalıklarıyla randevumuz vardı."

Urow William'a baktı. "Arkadaşın kim?"

"Adı William. Garip'ler'den. Onu bataklıkta buldum ve beni eve kadar takip etti."

Urow'un siyah gŋzleri William'ın ōlūsūnū aldı. "Onu besledin mi?" "Evet."

"İşte senin hatan. Bu her seferinde işe yarar." Mavi kanlı kıpırdamamıştı.

"Bu benim kuzenim Urow," dedi ona. "Onu daha az gūlū ve daha çok uzun boylu olması için ikna etmeye çalıřıyoruz ama bizi dinlemiyor."

Urow kaba siyah saçlarını geriye attı ve sırtarak ağzındaki tırtıklı dişleri gŋsterdi. William'ın yūzūnde hiçbir řey yoktu. Sadece bekledi, dikkati Urow'a odaklanmıştı.

Urow omuzlarını dikleřtirip esnedi. Tam da ihtiyaı olan řey. İki mankafa sert adam yarıřına girmiřti. Buna bir son vermeliydi. Urow, William'dan en az iki yūz kilo daha aęırdı - kuzeni dŋrt yūz kilo ve daha fazlaydı, hiçbiri řiřman deęildi, ama Urow kaba kuvvet ve gūrūltūlū bir kūkremlerle geçinirken, William Lagar'ın ekibini fırlattı ve bunu zahmetsizce, sanki oynuyormuř gibi yaptı. Sanki eęlenmek için insanlara zarar veriyormuř gibi.

"Mavi kanlıyla kavga etmeye çalışmayı bırak." Urow'un kolunu okşadı. "O benim misafirim ve ayrıca o ŋrkek bir tip değil."

Urow'un teknesinin selvi dizlerine baęlı olarak bekledięi yere dŋndū. Kargo teknelerinin en kūūęūnū getirmiřti, devrilmeden bir rolpie tarafından çekilebilecek en kūūk boyutta olanını. Hızlı gidiyorlardı ve sıkıřık kanodan sonra fazladan yer lūks gibi geliyordu.

"Mavi kan bizimle geliyor mu?" Urow sordu.

"Geliyor."

"Eve mi?"

"Evet."

Bunu dūřūndū. "Emin misin?"

Sesine bir elik notasının karışmasına izin verdi. "Evet, eminim."

Sudan bir rolpie fırladı. Cerise eğildi ve iğdiş edilmiş kafasını okşadı.

Urow kaşlarını çatı. "Bu bir hata olabilir. Onu tanımıyoruz."

Cerise dönüp ona baktı ve elinden geldiğince babasının bakışlarını taklit etti. İşe yaramış olmalıydı, çünkü Urow ağzını kapattı.

"Kararlarımı alma şeklimle ilgili bir sorunuz varsa, döndüğünde bunu babamla görüşebilirsiniz. O zamana kadar aileyi ben yönetiyorum ve ben ne dersem o olur. Şimdi ben kalkıp sizi kıyıda bırakmadan önce ikiniz de tekneye biner misiniz lütfen?"

Tekne kahverengi suda hızla ilerliyor, sığ dalgalar en yakın kıyıya vuruyordu. William halat küpeştesine dayanmış, ona yaslanmış ama aslında yaslanmamıştı. Kıç tarafta Cerise teknenin dibine çöktü, eğildi ve parmak uçlarıyla suyu sıyırdı. Yüzü hafiflemiş gibiydi, sanki ağır bir yük taşıyordu ve sonunda onu bırakmıştı. Kuzenini boğazından vurmaya ne kadar yaklaştığını ona söylememeye karar verdi.

Urow, her ne haltsa, baş tarafta oturmuş, dizginleriyle Nessie özentisini yönlendiriyor ve somurtuyordu. Garip kokuyordu. William burnunu kırıştırdı. Kesinlikle bir Dönüşen değildi ama tamamen insan da değildi. Garip bir şey. Eğer William kürk giyiyor olsaydı, sadece bu koku bile tüylerini diken diken ederdi.

"Ailemden haber var mı?" Cerise sordu.

"Hayır." Urow yüzünü buruşturdu. "Dillardsville yakınlarında bir kadın öldürüldü. Parmak eklemlerinin arasında pençeleri vardı. Bob Vey kadının onlara bir ağ fırlattığını söyledi. Derisinde sertleşmiş ve burnunun yarısını yemiş. Artık bir Gospo Adir kafatasına benziyor."

"Hak ettiğini buldu," diye mırıldandı Cerise. "Bob birinci dereceden bir pislik torbası. Geçen yıl Louise Dalton'ı bacaklarını ona açmadığı için kanlı bir şekilde dövdü."

Urow siyah saçlarını sallayarak başını salladı. "Ben de öyle dedim. Eminim Louise şimdi gülüyordur."

İleride, sol tarafta uzun, dar bir ada belirdi. Ayın parlak ışığında, kıyıyı dolduran selvi ve çam ağaçları nehre kazınmış gibi göze çarpıyordu.

"Nesin sen?" William sordu.

Urow Cerise'e baktı. "Sözünü sakınmıyor, değil mi?"

Güldü. "Sen neden bahsediyorsun? Kurnazlık onun göbek adıdır." "Ben yarı Mar, yarı Thoas'ım," dedi Urow.

"Thoas nedir?"

"Ay insanları," dedi Cerise.

"Bataklık yaşlıları," dedi Urow. "Çamur sürüngenleri."

"Onlar tuhaf bir ırk." Cerise kısa halat korkuluğuna yaslandı. "Bazıları bir zamanlar insan olduklarını düşünüyor ama şimdi farklı görünüyorlar. Garipler'den mi yoksa Kırıklardan mı geldiklerini bilmiyoruz. Bataklığın derinliklerinde yaşıyorlar ve insanları pek sevmiyorlar. Dolunayla ilgili bir şey onları büyülüyor. Bataklığın derinliklerinde, parlayan gözlerle dolunaya bakan birini görmenin tek yolu bu."

"Annem bir thoas tarafından tecavüze uğradı," dedi Urow. "Her ne kadar ailenin geri kalanı aksini düşünüyor gibi görünse de."

Cerise boğazını temizledi. "Thoas kısmına itiraz etmiyoruz. Sadece tecavüz konusunda biraz emin değiliz."

Urow ona doğru eğildi ve kaşlarını salladı. William geri sıçrama isteğiyle savaştı.

"Annem ahlaksız bir kadındı." Urow göz kırptı.

"Onu bir fahişe gibi gösteriyorsun." Cerise yüzünü buruşturdu. "Alina Teyze sadece eğlenmeyi severdi. Ayrıca, karınızın ailede katlanabildiği tek kişi oydu."

Karın mı?

"Sakın söyleme," diye uyardı Cerise.

"Evli misin?" William sordu.

İç çekti. "Şimdi yaptın işte. Artık bu konuda asla sessiz kalmayacak. Bütün yolculuk boyunca, 'Ah, güzel karıma bakın. Oh, güzel bebeklerime bakın.' "

Urow başını eğdi ve boynundan plastik bir cüzdan çıkardı. "Sırf güzel bir karın yok diye..."

"Ben istemiyorum." İç çekti. "Karılar çok fazla sorun çıkarır."

William kısa bir kahkaha attı.

Urow cüzdanı William'a uzattı. "Kızıl saçlı olan benim karım. Sağdaki de üç oğlum ve bir bebek."

Cerise ona "Üç oğlan ve bir kız," dedi.

"Şu anda o bir bebek. Benimle konuşmaya başladığında ve ben çağırdığımda geldiğinde, o zaman bir kız olacak."

William cüzdanı açtı, dikkatlice kenarlarından tuttu. Sol taraftan kızıl saçlı güzel bir kadın resmi ona bakıyordu. Sağ taraftaki resmin içine üç ergen çocuk dolmuştu. Hepsinin saçları siyahtı ve tenlerinde grimsi bir renk vardı. En büyükleri, büyük elleri ve pençeleriyle Urow'un genç bir kopyasına benziyordu. En küçüğü, kucağında bir bebek tutan, neredeyse bir insan gibi görünüyordu.

William cüzdanı kapattı. Bu adamın bile bir ailesi olmalıydı. Ama ne kadar çabalarsa çabalasın, her şeyi yüzüne gözüne bulaştırıyordu. Kendisini ele geçirip pişman olabileceği bir şey yapmasına neden olmadan önce tanıdık hayal kırıklığının üzerine bir kapak kapattı.

Ona bakıyorlardı. Bu, bir şeyler söylemesinin beklendiği o insani durumlardan biriydi. "Karıınız çok güzel."

Urow'un ona saldırma ihtimaline karşı gerildi.

Gri adam sırtıttı ve William'ın elinden cüzdanı aldı. "Öyle, değil mi? Bütün Mire'daki en güzel eşe sahibim."

Cerise yumuşak bir sesle, "Belki de bunu yüzüne vurmayı bırakmalısın," dedi.

Onun yüzünde bir şey görmüş olmalıydı. William pişmanlıklarını daha derinlere, yüzeyden uzağa itti.

"Aileniz var mı Lord Bill?" diye sordu usulca.

"Hayır." Annesinin neye benzediğini bile bilmiyordu.

Urow'un kaşları yukarı kalktı. "Pekâlâ, pekâlâ." Cüzdanı boynuna geçirdi.

Urow'un omzuna bir cıvata saplandı. Bir halata bağlıydı.

William Urow'u yakaladı ama halat gerilerek koptu ve gri adamı tekmeden aşağıya çekti.

UROW soğuk suya daldı. Ayak parmaklarının arasında ağlar açıldı ve tekmeledi ama misina onu yüzeye doğru sürükledi. Bir spreya yağmuru içinde nehrin yüzünü sıyırdı. Su midesini yaktı. Yan dönüp tekrar yüzüstü yattı, dalgaların derinliklerine daldı ve ellerini akıntıya doğru itti. Parmakları misinayı buldu ve kavradı. Bacaklarını dayayabileceği bir şey aradı ama sadece suyla karşılaştı.

Karanlık bir şekil dalgaların arasından ona doğru koştu ve karnına çarptı. Ağzındaki son hava da şiddetli ve sessiz bir çılgınlıkla dışarı fırladı. Acı sol tarafını yıkadı. Engeli kavradı, elleriyle tutmaya çalıştı.

Uzuvlar. Yosunla kayganlaşmış çürümüş ağaç kabukları parmaklarının altında ufalandı. Urow bir kütük olduğunu fark etti ve pençelerini suyla ıslanmış yumuşak tahtaya geçirdi.

Onu vurdular. Sonovabitchler onu bir zıpkınla vurdular ve kendi teknesinden çıkardılar. Bağırsaklarını söküp onlara yedirirdi.

İp çekildi. Sürgü etini yırttı, sert, daha sert, ondan bir hırıltı kopardı. Urow ağaca yapıştı ve ağır, çamurlu kütlenin misinanın çekimiyle hareket ettiğini hissetti. Acı onu yaktı, göğsünden kaburgalarına ve boynuna kadar uzandı.

Havada bir şey ıslık çaldı ve ağaca ikiz gümbürtüler halinde çarptı. İp koptu ve kütük onun ağırlığıyla geri yuvarlandı. Urow suya daldı ve yüzeye çıktı. İki kısa siyah ok kütüğün ıslak kabuğunu delmişti. Biri misinayı vurmuş ve koparmıştı.

Urow omzuna saplanmış olan sürgüyü yakaladı ve bir hırıltıyla çekip çıkardı. Kanlı etinden bir parça hâlâ sürgünün kancalı başındaki dikenlerin üzerinde titriyordu ve onu ıslak tahtaya sapladı. Kanıyordu ama kurtulmuştu, kendini kütüğün üzerine çekti ve üzerine çömeldi.

İnsanlarla dolu küçük bir nehir mavnası, üç rolpie tarafından çekilen teknesine doğru ilerliyordu. Cerise kılıcını çıkarmış, mavi kanlı da bir arbaleti yeniden dolduruyordu. Demek oklar oradan gelmişti. Adama daha sonra teşekkür etmesi gerekecekti. Şu anda yapması gereken işler vardı.

En solda ikinci bir tekne debeleniyor, halat koptuğunda yaptığı gibi çekme makarası çılgınca dönüyordu. Sürücüsü dar bir dönüşte rolpie'sini yönlendirmeye çalışırken dört kişi onu idare ediyordu.

Merhaba beyler. Vur beni, olur mu? Gidip dostça Mire'a merhaba deme zamanı.

Urow'un ağzından çirkin bir hırıltı çıktı ve nehre dalarak küçük gemiye ve mürettebatına doğru ilerledi. Thoas'ın oğlunun ne kadar hızlı yüzebildiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

WILLIAM yeniden doldurdu. Otuz metre ötede büyük bir tekne hızla onlara doğru geliyordu. Güvertedeki gölgeli figürleri saydı. On. Şaka yapmıyorlardı.

Büyü, sıcak bir iğneyle derisine battı. "El."

Cerise cevap vermedi. Adam onun yüzüne baktı ve öfke gördü. Bir kenetlenme halatını kenara itti ve güvertenin ortasında durdu, hafifçe öne eğildi, kılıcı aşağıya dönüktü. Gözlerinin üzerinde beyaz bir parlıntı vardı.

Böylece parlayabilirdi.

Yirmi metre. Altı erkek, üç kadın. Biri uzun bir pelerin içinde belirsiz. Şimdiye kadar vurulmuş olmalıydılar.

"Yay yok," dedi William. "Seni canlı istiyorlar."

"Onlar için kötü," diye fısıldadı Cerise. "Benim için iyi."

William yayını kaldırdı, nişan aldı ve ateş etti. Bir kadın çığlık attı ve figürlerden biri tökezleyerek geri çekildi. Diğerleri eğilip siper almaya çalıştı, pelerinli adam hariç hepsi beklendiği gibi. William yeniden doldurdu ve pelerinli adama tekrar ateş etti. Ok hedefinin boynundan fırladı.

Adam ürperdi. Pelerin omuzlarından düştü ve çıplak, tüysüz bir beden ortaya çıktı. Adam cıvatanın sapını kavradı ve boğazından çekip çıkardı. Ağzından, birinin ayağının altında çıtırdayan fındık kabuklarının sesine benzeyen garip bir tıkırtı çıktı.

El'in ucubelerinden biri. William dişlerini sıktı. Bu türle daha önce de karşılaşmıştı. Tanımlamak için Ayna'nın istihbaratına bile ihtiyacı yoktu. Bu türe avcı deniyordu. İz sürme ve yakalama konusunda uzmanlaşmışlardı. Örümcek Cerise'i gerçekten istiyordu.

El'in ajanı sürgüyü ikiye ayırdı, denize fırlattı ve parmaklarını yaladı.

"Bu sefer geride dur," dedi Cerise. "Bu benim savaşım." "Onlardan dokuz tane var. Aptal olma."

"Geri çekil, William."

"Tamam." Bir adım geri çekildi ve yayını kaldırdı. Eğer istediği buysa, onu daha sonra da kurtarabilirdi. "Bakalım neyin varmış."

Daha büyük olan tekne onlara çarparak gövdede bir sarsıntı yarattı. İki adam güverteye atladı.

Cerise vurdu ve durakladı, kılıcından kan akıyordu.

İlk iki savaşçı çığlık atamadan öldü. Bir an güvertede durdular ve bir an sonra vücutlarının üst yarısı nehre doğru kaydılar.

William bir klik sesiyle ağzını kapattı.

Saldırganlar geri çekildi.

Cerise'in kılıcının kenarı bir kez parladı, sanki parlayan gümüş bir saç kılıç boyunca uzanıyordu. Büyük tekneye atladı.

Etrafını sardılar. Dönerek onları kesti, uzuvları ikiye ayırdı, kas ve kemikleri kopardı. Kan püskürdü, tekrar durakladı ve etrafındaki savaşçılar tek bir inilti olmadan yere düştü.

Dört saniye sonra güverte boştu. Hiçbir şey kımıldamadı. Hayatında gördüğü en güzel şeydi.

Bu iş bitmeden onunla dövüşmek zorunda kalacaktı, sadece onu yenip yenemeyeceğini öğrenmek için.

Büyük teknenin arkasından hızlı bir tıkırtı sesi geldi. Avcı hâlâ hayattaydı.

Cerise, "Görüyorum ki bir noktayı atlamışım," dedi.

Avcı ona baktı, gözleri ay ışığında simsiyahtı. Elini yukarı kaldırdı.

William sıçradı ve onu iterek yolundan çekti.

Soluk sıvı az önce durduğu yerden güverteye püskürdü ve tıslayarak aşındırıcı bir macun haline geldi.

Avcı boğazında bir sürü böcek eziyormuş gibi gıcırdadı. "Ver kızı."

William hırladı. "Gelin ve onu alın."

İkinci spreysel akışı az önce durduğu noktaya isabet etti. Şimdi avcının iki eli de boştu. Artık ağ yoktu.

Avcı ona saldırdı, pençeli eller geniş bir savuruşla havayı yırttı. William kalın kolların altına düştü ve çömelerek ajanın bacaklarına hamle yaptı. Avcı zıplayarak tekmeyi savuşturdu ve pençeleri hançer gibi hazır bir şekilde saldırdı.

William kaçtı ve güldü. Louisianalı, pençelere sahip olmanın onu önemli biri yaptığını düşünüyordu. *Aynı şey değil dostum, onlarla doğmadığın sürece.*

Avcı dönerek saldırdı. William yana savruldu ve ajanın diz kapağına bir tekme indirdi. Kıkırdak çatırdadı. Bacak katlandı ve avcı dizlerinin üzerine düştü. William adamın kel kafasını yakaladı, omurunu kilitledi ve bükte. Boyun hafif bir patlamış mısır patlamasıyla kırıldı.

Avcının ağzından köpüklü sarı bir tükürük kaynadı. Gözleri geri yuvarlandı.

William bıraktı ve ajan bir kütük gibi yüzüstü yere yığıldı.

İyi hissettirdi. William kıkırdadı ve cesedin üzerinden geçti. "Zayıf dizler ve dirsekler. Tüm o sihir onları kolayca kırılabilir hale getiriyor."

Cerise'e baktı. Mutlu görünmüyordu. Mutlu olmalıydı.

Onlar kazandı.

Bakışları onun üzerinde gezindi. Onu ölçüp biçiyordu.

William omuz silkti, boynunu kırdı. *Dans etmek istiyorsan, serseri kraliçe, ben hazırım. Kazandığımda ne alacağım?*

Bunu düşündü. Bunu onun gözlerinde gördü. Ona katlanabileceğinden emin değildi ama denemeye hazırды.

Bir ığlık geceyi yırttı. İki­si de döndü. Sol tarafta daha küçük bir tekne sürükleniyordu.

"Urow'un yardıma ihtiyacı var," dedi Cerise. "O halde biz de yardım etmeliyiz."

Başını salladı.

Hayal kırıklığını gizledi ve Rolpie'nin dizginlerini sudan çıkarmasına yardım etti

DOKUZ

CERISE, Urow'un teknesini El'in ikinci teknesinin yanına getirdi. Teknenin güvertesinde parçalanmış bir ceset yatıyordu, göğsünde pençe izlerinden oluşan kanlı bir karmaşa vardı. Kaygan kanlı lekelerden oluşan bir iz kadavradan küçük bir kamaraya doğru uzanıyordu.

Oh hayır, Urow. Hayır.

Cerise suyun üzerinden atladı, ıslak güvertede biraz kaydı ve kendini düzeltti. William yanına indi, ayaklarının üzerinde bir kedi gibi hafifti. Taze kanın tuzlu metalik kokusu burun deliklerine doldu ve ağzının içini kapladı ve birkaç dakika boyunca başka hiçbir şeyin kokusunu ve tadını alamadı.

Kulübeye doğru koştu. Kapı menteşelerinden eğri büğrü sarkıyordu. Cerise içeriye baktı. Kulübenin kapısına yığılmış bir ceset dışında içerisi boştu.

"Buradayım," diye seslendi William.

Kamaranın etrafında döndü. Bir kadın cesedi güvertede, bir makaranın yanında iki büküm yatıyordu. Kadının yanında Urow top gibi kıvrılmış yatıyordu.

Aptal adam. Aptal, aptal adam. Ona doğru koştu, omuzlarından kavradı ve sırt üstü çevirerek kaldırdı. Omzunda kalın mor bir şişlik vardı.

Bakır. Birisi Urow'u bakırla zehirlemişti. İçini bir sıcaklık kapladı. Bunu sadece ailesi bilebilirdi: Urow'un onunla buluştuğunu sadece Mars biliyordu. Birisi El'le konuşmuştu. Cerise dişlerini sıktı. Neden? Neden biri bunu yapsın ki?

Şişmiş doku kütesini parmaklarıyla yokladı. Yarayı bile bulamadı.

"Bu normal değil," dedi William.

"Cıvatanın başında bakır talaşı olmalı. Bunlar zehirli. O ölüyor."

"Ne yapabiliriz?"

Hiçbir şey. "Onu karısına götürmeliyiz."

Kadın onun bacaklarını kavradı. William Urow'u kollarının altından tuttu, güçlkle homurdandı ve cesedi kaldırdı. Onu kesiciye doğru sürüklediler.

"Onu ne haltla besliyorsun?" William homurdandı.

"Mavi kanlılar," diye dişlerini sıktı.

Kamaranın etrafında manevra yaptılar ve onu küpeşteye taşıdılar. Onları teknelerinden ayıran bir karış su vardı.

"Onu nehre bırakırsak batar," dedi. "Çok ağır." "Onu bana bırak."

William tek dizinin üzerine çöktü ve Urow'la güreşti.

Omuzlarının üzerinden. William gerildi. Damarları derisinin altında şişti. Yüzü kıpkırmızı oldu. Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla William kamburunu çıkardı ve yükseldi, Urow'un devasa formu sırtında saçma bir şekilde dengelendi. Suyu tek bir güçlü adımla temizledi.

Nefes verdi ve William Urow'u yavaşça güverteye indirirken yakalamak için tam zamanında teknelerine atladı.

Tekne karanlık suda pervasız bir hızla ilerliyordu. William halat küpeştesine tutundu. Cerise deli gibi sürüyor, nehirden uzaktaki dar derelerden geçerek bataklığın derinliklerine doğru ilerliyordu. Ağaçlar uçup gidiyordu. Eğer kaza yaparlarsa, suya atlamak zorunda kalacaktı. En azından yumuşak bir iniş yapardı.

Gri adam ürperdi, sessizce inledi. Cerise avcının cesedini gemiye taşımakta ısrar etmişti ve William iki cesede baktığında hangisinin daha ölü görüldüğünden emin değildi, avcının mı yoksa kuzeninin mi?

Urow'un gözleri birden açıldı. William onun yanında diz çöktü. Şişlik omzundan göğsüne doğru yayılmıştı. William etkilenen ete dokundu. Kaya gibi sertti. Eğer şişlik Urow'un boynuna ulaşırsa, adam boğulacaktı. Kendi vücudu onu boğacaktı.

"Blueblood," dedi gri adam. "Hattı vurduğun için teşekkürler. Binde bir atış."

"Önemli bir şey değil," dedi William.

Urow'un göz kapakları kapandı. Tekrar titredi ve bayıldı.

Cerise yarım saniyeliğine ona baktı. Gözleri hayaletlerle doluydu.

William onun yanına geldi. Kadının kokusu üzerine sinmişti ve sessizce tadını çıkardı.

Akıntı daralmıştı ve son sürat hızını koruyamıyordu. Dar su yolu buna izin verse bile, rolpie buna dayanamazdı. Nefes almak için yüzeye çıktığında yanları şişti ve dudaklarından köpükler damladı. Cerise de bunu gördü ve dizginleri gevşetti.

Gri adamın fazla zamanı kalmamıştı. "Zehrin kanını akıtabilir miyiz?" William sordu.

Başını iki yana salladı. "Bunun olacağını biliyordum. Urow, küçük bir tekneyi tek başına kaldırabildiği ve korkutucu görüldüğü için onu

Büyük bir dövüşçü. Hiç eğitimi yok. Dövüşmüyor, kavga ediyor. Sadece kollarını ileri geri sallıyor ve birine vurmaya umuyor."

"İşler sarpa sardığında, kaba kuvvet işe yaramaz." "Bunu ona söylemediğimi mi sanıyorsun?"

"O zaman neden seni almasını istedin?"

Cerise dişlerini sıktı. "Çünkü ben bir aptalım, işte bu yüzden. Faydalı olmak istedi. Orada oturdu ve aile için hiçbir şey yapamadığını, bir kez olsun gelip yardım etmesine izin verirsem kendini ait hissedeceğini söyleyip sızlandı. Urow her aile kutlamasına davet edilir. Ana evde her zaman hoş karşılanır. Herkes gibi o da aile kazancından pay alıyor. İçimizden biri ayda en az bir kez onu ziyarete gidiyor. Daha ne kadar dahil olabilir ki? Sadece hayır demeliydim ama tüm doğru düğmelere bastı ve şimdi o ölüyor ve benim üzerimde bir çizik bile yok."

William onun yüzüne baktı. Dudakları sert bir çizgi halinde birbirine yapışmıştı. Teni solgunlaştı ve yüz hatları daha keskin göründü. Bir şekilde daha küçük görünüyordu ve köşeye sıkışmış bir hayvan gibi kokuyordu. Onu yakalamak ve tekrar normal görünene kadar kendine çekmek istedi.

William söyleyecek doğru şeyleri bilmeyi dileyerek beynini taradı. "Diyelim ki askersin. Beyaz kodlu bir göreve çağırdılar ve sen de gönüllü oldun. Kendi güvenliğinizin sorumluluğunu üstlendiniz ve kendinizi tehlikeye attınız. Eğer ölürseniz, bu sizin boynunuzun borcudur, başkasının değil. Kimse seni öne çıkmaya ve görevi kabul etmeye zorlamadı. Kuzenin gönüllü oldu. Eğer o ölürse, bu senin taşıyacağın bir yük değil."

Yüzünü kontrol etti ama daha iyi görünmüyordu.

"Bu bir dövüş gibi," dedi William. "Ya saldırırsın ya da kaçarsın. Tereddüt edersen ölürsün. Bir hata yapar ve kesilirsen, düşman ölene kadar acıyı görmezden gelirsın. Bir karar verdin ve bir yara aldın. Üzerine bir bandaj yapıştırın ve yolunuza devam edin. Daha sonra, kazandıktan ve izin, bir şişe ve bir kadın aldıktan sonra üzülebilir ve kendini yeniden sorgulayabilirsiniz."

Cerise bir an için ona baktı.

Muhtemelen son kısmı söylememeliydi.

Güçlü bir böğürtü bataklıkta yuvarlandı. William'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Kadim, devasa ve acımasız bir şey karanlığın içinde saklanmış, aç gözlerle onları izliyordu ve kükrediğinde, sanki bataklığın kendisi onları bütünüyle yutmadan önce gücünü ilan etmek için sesini yükseltmişti.

Soldan yuvarlanan bir başka feryat ilkin katıldı. William yayını kaldırdı. Cerise ona, "Yaşlı timsahlar şarkı söylüyor," dedi.

Dereyi koruyan devasa selvilerin arasındaki karanlığa baktı ama alacakaranlık kasvetinden başka bir şey göremedi.

"Teşekkür ederim," dedi usulca. "Beni daha iyi hissettirmeye çalıştığın ve Urow'u kurtardığın için. Bu senin savaşın değildi."

"Evet, öyleydi," dedi ona.

Sol taraftaki dallarda bir şey kıpırdadı. William yayını kaldırdı.

O şey her neyse, insansı ve hızlıydı.

Şekil, dalların arasından süzüldü, kasveti bir örtü gibi giydi ve bir sonraki ağaca sıçradı. Tıknaz bir vücut, siyah saçlar. Sağ taraftaki dalların arasından ikinci bir şey fırladı. Bu arbalet menzilindeydi.

"Ateş etmeyin," dedi Cerise. "Onlar Urow'un çocukları."

Soldaki koştu ve dalın üzerinden suya daldı. Gri beden suyun içinden fırladı ve çocuk kendini güverteye attı.

Balık gibi yüzüyorlardı. William suda asla biriyle dövüşmemeyi aklına not etti.

Çocuk su damlatarak ayağa kalktı. Yüzü gençti, on altı ya da on yedi yaşındaydı ama vücudu bir ayınıninki gibi kalın ve kaslıydı. Çocuk gri adamın vücuduna baktı ve vahşi bir hırıltıyla dişlerini gösterdi.

"Bakır zehirlenmesi," diye bağırdı Cerise. "Annene söyle, Gaston." Çocuk suya daldı.

Dere dar bir dönüş yaptı ve dev selvilerin kucakladığı bir gölete açıldı. Küçük bir iskelesi olan bir ev kazıklar üzerine tünemişti. Kütük ve taştan inşa edilmiş, çatısı yeşil yosunlarla kaplanmış ev, bataklıktan mantar gibi çıkmış gibi görünüyordu.

Bir kadın rıhtıma koştu ve bir küpeşteye tutundu. Parlak kıızıl saçları omuzlarından bir örgü halinde dökülüyordu. Urow'un karısı.

Cerise dizginleri kırdı ve bitkin rolpie'den bir hız patlaması çekti. Bir sarsıntıyla yanaştılar.

Kadın onlara ters ters baktı. William, kadının gözleri ateş saçabilseydi hem kendisinin hem de Cerise'in cayır cayır yanacağını hissediyordu.

"Kahretsin, Cerise. Ona ne yaptın?"

Cerise'in yüzü sert bir maskeye dönüştü. Kadına sırtını döndü. "William, onu kaldırmama yardım edebilir misin?"

Urow'un karısı, "Beni takip edin," diye bağırdı ve yola koyuldu.

William, Urow'u kollarının altından kavradı ve dört yüz kiloluk ölü ağırlığı iskeleye nasıl çıkaracağından emin olamayarak durakladı. Urow'un çocuklarından bir diğeri su yüzüne çıktı ve kendini tekneye çekti. Bu daha yaşlıydı ve babası gibi kalın kas yığınlarıyla kaplıydı. Babasının bacaklarını kavradı ve birlikte onu iskeleye ve eve doğru çektiler.

"Acele edin!" Urow'un karısı bağırdı. "Burada yere yatın."

William çocuğu kapıya kadar takip etti. Sıkışık içeriden loş bir odaya doğru manevra yaptılar ve Urow'u yorgan yığınının üzerine indirdiler.

Urow'un karısı kocasının üzerine eğildi. Şişlik boğazına yarım santim uzaklıktaydı. "Mart! Herbs!"

Çocuk mutfığa koştu.

Urow'un karısı dizlerinin üzerine çöktü, büyük bir kutuyu açtı ve plastikle kapatılmış bir neşter çıkardı. "Cerise, trakeotomi tüpü, hemen."

Cerise başka bir plastik poşeti yırttı.

Kızıl saçlı kadın haç çıkardı ve neşterle kocasının boynunu kesti.

William dışarı kaçtı.

WILLIAM rıhtımda durdu ve yüzlerce minik solucanın selvi köklerine tırmanışını izledi. Solucanlar yumuşak pastel renklerle parlıyordu: turkuaz, lavanta, soluk limon. Tüm gölet ürkütücü bir ışıltıyla ykanıyordu. Bir keresinde, dibine dokunduğunuzda yanan LED bardakları olan bir barda içki içmişti. Etkisi çarpıcı biçimde benzerdi.

Rıhtımda en az iki saat beklemişti. Önce içeriden duvarların arasından süzülen hızlı emirleri yakaladı, sonra büyü ona değdi. Şimdi her şey sessizdi. Gri adamın hayatta kalıp kalmadığını anlayamadı. William hayatta kaldığını umuyordu. Gri adamın çocukları vardı ve çocukların da babaları olmalıydı.

Babası yoktu. Onu aramak istese bile asla bulamayacaktı, ki aramıyordu. Hawk'ın evinde bazı Dönüşenler ailelerini bulmaktan söz etmişlerdi. William bunda bir anlam görmüyordu. Neden? On iki yaşındayken akademideki arşive girmiş ve kayıtları okumuştı. Babası onun doğumunu görmek için burada kalmamıştı. Annesi doğumdan sonra yürüyebilecek kadar güçlenir güçlenmez onu bırakmıştı. Bu Adrianglian'ın sorgusuz sualsiz politikasıydı. Eğer bir kadının dönüşen bir çocuğu varsa, onu

bebek doğar, soru sorulmaz. Devlet çocuğun sorumluluğunu üstlenecekti. Onu Hawk's'a tıkıp bir canavara dönüştüreceklerdi.

Zorla girdiği için kırbaçlanmıştı. Buna değerdı. Önce bir ailesi olup olmadığını merak etmişti. Sonrasında biliyordu. Kimse onu istemiyordu. Kimse onu beklemiyordu. O yalnızdı.

Adımlar yaklaştı. William doğruldu. Kapı açıldı ve Urow'un karısı dışarı çıkıp yanındaki parmaklığa yaslandı.

Yakından bakıldığında resimdeki kadar güzel değildi. Derisi keskin yüz hatları ve kemikli yüzü üzerinde çok sıkı bir şekilde gerilmişti. Ona yavruları tarafından çıldırılmış, bitkin bir tilkiyi hatırlatıyordu.

Cerise çok daha güzeldi.

"Orada sana karşı kısa davrandım," dedi. "Öyle olmak istememiştim." "Kocanız gelecek mi?"

"En kötüsü geçti. Şu anda uyuyor. Şişlik indi ve tüpü çıkardık."

William bir şeyler söylemek için, "Bu iyi," dedi.

Urow'un karısı yutkundu. "Cerise kocamı kurtardığınızı söyledi. Ailemiz sana borçlu."

Neden söz ediyordu? William halatı hatırladı. "İpe ateş ettim ve onu vurdum. Borç yok."

Kadın doğruldu. Gözlerinde bir gurur kıvılcımı parladı. "Evet, öyle. Ve borçlarımızı her zaman öderiz. İsminiz William mı?"

"Evet."

"Benim adım Clara. İyiliğinin karşılığını vereceğim, William. Sabah en hızlı rolpie'mizi ve en iyi teknemizi alacağız ve oğullarım seni kasabaya geri götürecektir."

"Bunu yapamam."

Başını salladı. "Evet, Cerise ana eve davetli olduğunuzu söyledi. Gitmeyin."

İşte bu ilginçti. "Neden olmasın?"

Clara iç çekti. "Cerise çok güzel bir kız. Kadın demeliyim, şu anda yirmi dört yaşında. Çarpıcı. Ama Cerise hakkında bir şeyi anlamalısınız: O bir Mars. Marslar önce ailelerine sadıktırlar."

"Sen bir Mar'sın."

Başını salladı. "Evet. Ve ben aileme sadık biriyim. Kocama kendilerinden biriymiş gibi davranıyorlar. Yarı Thoas bir piçi kabul etmek her klana nasip olmaz. Çocuklarıma da iyi davranıyorlar."

Bakışları, oğullarından birinin sudan çıkıp köklerine oturduğu ağacın dibine kaydı. "Mars'la olan sorunlarım karmaşık. Bunları bilmene gerek yok. Eğer Rathole'a gidersen, geri dönüşü olmayacak, William. Burada, Batakılık'ta kendi kanunlarımız var. Bunu uygulamakta berbat bir iş çıkarıyoruz ama duyduğuma göre Edge'deki diğer yerlerden daha iyi idare ediyoruz. Sen bizden biri değilsin. Kıyafetlerin iyi ve buralı değilmişsin gibi davranıyorsun. Mire yasası seni korumaz. Rathole'a gidersin ve çizginin bir santim dışına çıkarsan, Cerise ya da kuzenlerinden biri güzel bir bıçakla boğazını keser ve seni çamura gömer. Bunun için uykuları kaçmaz. Düzgün bir adama benziyorsun. Yürü git. Marslar ve Sheeriller arasında kan gövdeyi götürmek üzere ve bu senin kavgan değil."

Yanıliyordu. Bu onun savaşıydı. William, Cerise'in ailesinin El'le nasıl bir bağlantısı olduğunu bulana kadar ona tutkal gibi yapışmak zorundaydı. Zaten şimdi onu bırakamazdı. Onun nasıl savaştığını gördükten sonra olmazdı. Ama bunu kimseye açıklayacak değildi.

"Uyarı için teşekkürler," dedi ona.

Başını iki yana salladı. "Sen bir aptalsın. Cerise asla bir yabancıya aşık olmaz."

"Düşmesini beklemiyorum," dedi.

Clara parmaklığın üzerine yığıldı. "Denedim."

"Neden Urow'la birliktesin?" William sordu.

Kadın başını kaldırdı ve adam onun gözlerinde sıcaklık gördü. "Böyle bir soru yüzünden vurulabilirsin."

Neyle? "Hiç tüfek görmüyorum."

"Sen garip bir adamsın, William."

Yarısını bile bilmiyordu.

"Neden bilmek istiyorsun?" Clara sordu.

Yalan söylemenin bir anlamı olmadığını gördü. "Çünkü onun bir sevgilisi var ve benim yok."

Urow'un çocuklarından bir diğeri dallardan düştü, göleti yüzerek geçti ve kardeşinin yanına oturdu. Bu ve içerideki en küçük çocukla birlikte üç kişi oldular. Hepsi onu korumak için etrafında toplanmıştı. Kendi sürüsü.

Clara iç çekti. "Ondan önce de erkeklerim oldu. Bazıları iyiydi, bazıları piçti. Ama onunla birlikteyken bana kendi dünyasıymışım gibi davranıyor. Ne olursa olsun beni ve çocukları güvende tutmak için elinden geleni yapacağını biliyorum. Her şeyi yeterli olmayabilir, ama ne kadar kötü olursa olsun, asla kaçıp gitmeyecek ve parçaları toplamak için beni bırakmayacak. Bana asla zarar vermez."

Bundan daha fazlası olmalıydı. "Peki bu yeterli mi?"

Gülümsedi. "Bu çoğu insanın sahip olduğundan daha fazla. Onlar dünyada yalnızlar ama ben değilim. Geceleri onun kollarında yattığımda, daha güvenli bir yer yok. Ayrıca, o koca adam bensiz ne yapardı? Dört günlüğüne tek başına gitmesine izin veriyorum ve kendini vurduruyor."

Yüzündeki gülümseme kayboldu.

Kötü bir şey düşünmüştü. William onun yüzüne odaklandı. "Ne oldu?"

"Eğer Rathole'a gitmeye kararlıysan şunu bilmelisin: Thoalar Mire'da yaygın değildir. Birisi o adamlara kocamın Cerise'le Sicktree'de buluşacağını söylemiş. Bakırın bir thoaya ne yaptığını bilen biri."

William bir hain olduğunu fark etti. Ona Cerise'in ailesinde bir hain olduğunu söylemeye çalışıyordu.

"Oraya gidecek ve bir cadı avı başlatacak. Kendinizi buna kaptırmayın. Kendini kullandırtma. Bırak çocuklarım seni kasabaya geri götürsün. Kazanacak hiçbir şeyin yok ama kaybedecek çok şeyin var."

Cerise rıhtıma doğru yürüdü.

Clara'nın yüzü kapandı. "Gidiyor musun?"

"Evet," dedi Cerise.

"Karanlıkta olmaz mı? Dışarısı zifiri karanlık."

"Her şey yoluna girecek," dedi Cerise.

Urow'un en küçük oğlu da onu takip etmişti. Gaston, William hatırladı.

"Lagar su yollarını izlemeleri için insanları gönderdi." Gaston'un sesi derin bir gırtlak hırıltısıydı. Kendini babası gibi yaşlı göstermeye çalışıyordu. Eğer bir kedi olsaydı, sırtını dikleştirir ve tüylerini kabartırdı. "Ry, Peva'yı Bataklık'ta gördüğünü söyledi."

"Mahkeme yarın," dedi Cerise. "Eğer beklersem duruşmaya yetişemem. Zaten yeterince geç kaldım." Bakışları William'a kaydı. William onun koyu renk gözlerine baktı ve ne düşündüğünü unuttu.

İstiyorum.

Kulakları onun konuşmasını duydu ama beyninin kelimeleri anlamlandırması birkaç saniye sürdü.

"Eğer kalmayı tercih ederseniz..."

"Hayır." Rıhtımdan aşağı yürüdü ve tekneye adım attı. Kadının kendisini bu şekilde hazırlıksız yakalamasını engellemenin bir yolunu bulmalıydı.

Cerise tereddüt etti. "Clara, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte sen de gelmelisin." "Saçmalama." Clara kollarını kavuşturdu.

"El'in bir iz sürücüsü var," dedi Cerise. "Bizi buraya kadar takip edebilir." "El sizi istiyor, bizi değil."

"Burası güvenli değil."

Clara çenesini kaldırdı. "Aileden sorumlu olabilirsiniz ve Urow uyanık olsaydı seni dinleyebilirdi ama uyanık değil ve kendi evimde sizin gibilerden emir alacak değilim. Yoluna git."

Cerise dişlerini sıktı ve tekneye tırmandı. Öfke dalgalar halinde üzerinden yuvarlandı. Dizginlere dokundu ve rolpie havalanarak onları göletin karşısına çekti.

"Neden senden hoşlanmıyor?" William sordu.

Cerise iç çekti. "Büyükbabam yüzünden. Garipler'den gelmişti. Çok zeki bir adamdı. Bana ve tüm kuzenlerime o öğretti. Burada, Mire'da normal bir okulumuz yok. Bazı insanlar okuyamaz bile. Ama ailemizin büyükbabası vardı. Çoğu Edgers'ın bilmediği bazı şeyleri biliyoruz ve bu bizi farklı kılıyor."

"Ne gibi?"

Cerise Galya diline geçti. *"Diğer dilleri konuşmak gibi. Büyü teorilerinin arkasındaki temelleri bilmek gibi."*

William ona Galya dilinde, *"Herkes başka bir dil öğrenebilir,"* dedi. *"Zor bir şey değil."*

Onun yüzüne baktı. *"Sürprizlerle dolusunuz Lord Bill. Sizi Adrianglian sanmıştım."*

"Öyleyim."

"Galya dilinde aksan yok."

Galya dilindeki kelimelerin üzerine kalın bir kıyı ağzı yerleştirdi. *"Bu daha mı iyi, matmazel?"*

O kocaman gözlerini kırıştırdı ve adam daha sert bir Kuzey lehçesine geçti. *"Ben de bir kürk tuzakçısı olabilirim."*

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Gerçekten iyi bir hafızam var," dedi ona zarif bir üst sınıf Galya diliyle.

Onun aksanıyla eşleşti. *"Bundan hiç şüphem yok."*

Büyükbabası da soylu ve Doğulu olmalıydı. A'larını uzattı. William bunu daha sonra düşünmek üzere dosyaladı.

"Bu gerçekten etkileyici," dedi.

Ha! Kemiklerini kırmış, değiştirilmiş bir insanı öldürmüş, kuzeninin gergedanını taşımış ve gözünü bile kırpmamıştı. Ama başka bir dilde iki kelime söylediği anda etkilenmeye karar verdi.

Cerise tekrar Adrianglian'a düştü. "Clara gibi insanlar bundan hoşlanmıyor. Kendi deyimiyle 'hava attığımızı' düşünüyor, sanki yapabildiklerimiz onu bir şekilde daha az yapıyormuş gibi. Haklı, biliyorsun. Doğruca üçkağıtçıların inine giriyorsun. Teklifini kabul etmeli ve kasabaya geri dönmeliydin."

Konuşmalarını duymuştu. William başını salladı. Tamamlaması gereken bir görevi vardı ve şimdi çekip giderse onu bir daha asla göremeyecekti. "Seninle geleceğimi söyledim. Eğer gelmezsem, seni kim koruyacak?"

Dudakları biraz kıvrıldı. "Beni dövüşürken gördün. Sence korunmaya ihtiyacım var mı Lord Bill?"

"Sen iyisin. Ama El tehlikeli ve sayıları da onlardan yana." Adam kızın sinirlenmesini bekledi ama kız sinirlenmedi. "Ayrıca, sen beni güvenli, sıcak bir eve götüreceksin, orada hava kuru ve sıcak yemek verilebilir. Sana bakmak zorundayım, yoksa bir daha asla doğru dürüst bir yemek yiyemeyebilirim."

Cerise başını geriye attı ve usulca güldü. "Bu iş bitmeden seni bir Edger yapacağım."

Saçları yana düştüğünde ve gözleri parladığında onun gülme şeklini seviyordu. William aptalca bir şey yapmadan önce gözlerini kaçırdı. "Keskin nişancı hakkında bir planın var mı?"

Cesede başıyla işaret etti. "Bence işi ölü adamın yapmasına izin vermeliyiz."

William avcıya baktı ve cesede dişlerini gösterdi.

ON

Kapı, Örümcek'in elinin baskısıyla sessizce açıldı ve onu seraya kabul etti. Elli metrelik cam, bir patıkayla ikiye bölünmüş dar bir toprak şeridini koruyordu. Gün boyunca güneş ışığı serayı dolduruyordu ama şimdi sadece sihirli lambaların zayıf turuncu ışıltısı yeşillikleri besliyordu. Konağın önceki sahibi serayı Mire'in toprağından salatalık çıkarmak için kullanmıştı; şimdi burayı dolduran tuhaflıkları keşfetse şok olurdu.

Örümcek iki sıra halindeki bitkileri gözden geçirdi ve yolun ortasındaki bir verniğin köklerine eğilmiş olan Posad'ın şekilsiz halini gördü. Yanında büyük bir kova ve bir el arabası duruyordu.

Örümcek, ayaklarının altındaki çakıllar çıtırdarak bahçivana doğru yürüdü. Posad küçük, neredeyse kadınsı sol elini bir kovaya daldırdı ve bir avuç siyah yağlı çamuru genç bir ağacın köklerinin etrafındaki toprağı verdi. Yarı saydam mavi renkteki ağaç, mükemmel biçimli yapraksız dallarıyla yedi metre boyundaydı.

Mavi dallar Örümcek'e doğru eğildi. Çekingen bir çocuk gibi, bir tanesi omzuna dokundu. Elini uzattı ve dallar avucuna sokuldu.

El arabasından bir torba yem aldı ve bir avuç taneli gri tozu ağaca uzattı. Küçük bir dal ona sürtündü ve kabuğundaki küçük yarıklarla tozu topladı. Arkadaşları avucuna uzandı ve tüm ağaç yiyeceğı doğru eğildi.

Posad üç uçlu bahçe çatalıyla çamuru toprağı yedirmeye devam etti. "Onu şımartıyorsun," dedi.

"Elimde değil. Çok kibar." Örümcek son yemi ağaca yedirdi ve ellerini kalan dallara doğru salladı. "Üzgünüm dostlar. Hepsi gitti."

Dallar minnettarmış gibi omuzlarını okşadı ve ağaç kendini düzeltti. Örümcek yem tanelerinin gövdeden aşağı süzölüşünü izledi, ışıkla minik yıldızlara dönüşen kar taneleri gibi donuk ve parlaktı.

Ağaç füzyon için hayati önem taşıyordu. John ancak onunla Genevieve'in bedenini bitki dokusuyla birleştirebilirdi. Bu işlem onun iradesini yok edecek ve tam bir itaat sağlayacaktı. Örümcek, füzyonun kendi tehlikelerini de beraberinde getirdiğini düşünüyordu. Genevieve tüm bilişsel yeteneklerini kaybedebilirdi ki bu da

onu işe yaramaz hale getirecekti. Çok fazla iradeye sahip olabilirdi ve sonra onu öldürmeye çalışabilirdi. Ama bu konuda çok az seçeneği vardı. Günlük çok önemliydi.

Posad paçavrayı omzunda salladı ve el arabasını ileri itti. Sırtındaki ve sağ tarafındaki büyüme, koloni bölünmek üzereyken her zaman olduğu gibi son birkaç gün içinde daha da büyümüştü. Kalın mor damarlar pembe, parlak derinin altındaki kamburun etini sarmıştı. Gözleri üzerine çekiyordu.

El'in değiştirilmiş insanların çoğu gibi Posad da bir silah olarak tasarlanmıştı. Arı Ustası olması ve ölümcül böcek sürülerine komuta etmesi gerekiyordu. Savaş koşullarında bu fikrin son derece kullanışsız olduğu kanıtlandı ama Posad kendine bir yer buldu ve onlara değişim için kimyasal sağlayan bitkilerle ilgilenmeye başladı.

"Lavern'i bulamıyorum," dedi Posad, kürek büyüklüğündeki sağ eliyle pantolonundaki kiri fırçalayarak.

Örümcek bir an için bunu düşündü. Lavern en güçlü avcılarından biriydi ama çoğundan daha dengesizdi. Yamyamlık eğilimleri gösteriyordu, bu da değiştirilmeye yakın olduğu anlamına geliyordu. Sadece sıkı gözetim altında görevlendiriliyordu ve Örümcek'in bildiği kadarıyla Lavern'in evden çıkmaması gerekiyordu.

"Anlat," dedi Örümcek.

Posad yüzünü buruşturdu. "Karmash gözümüzü açık tutmamızı söyledi. Lavern dün gece iyiydi ama şu anda iyi değil."

İkinci komutanı Lavern'i dışarı göndermişti. Örümcek bir öfke dalgasının kabarmaya başladığını hissetti ve içinden üçe kadar saydı. "Emin misin?"

"Goldmint onu almıyor. Gelin, kendiniz görün."

Patikadan aşağı doğru yürüdüler. El arabası düzenli bir şekilde gıcırıyor, aşınmış tekerleklerin sesi kuru çakıl taşlarına karışıyordu.

Eski idrar kokusu Örümcek'in burun deliklerine çarptı. Yol döndü ve devasa bir çiçeğin önünde durdular. Yedi fit genişliğinde ve soluk sarı renkte olan bu çiçek, Örümcek'in beline kadar yükselerek yere sarıldı. Yumruğu büyüklüğünde ve içi bulanık bir sıvıyla dolu çibanlar, etli yaprakların kalın kanatlarını kaplıyordu. Soluk, sahte organlardan oluşan bir ağ tavana kadar yükseliyor ve kendini seranın çatısının ahşap iskeletine sabitliyordu.

Yakından bakıldığında lağım kokusu Örümcek'in gözlerindeki nemi sıkıyordu. Karmakarışık iplik ağına baktı, sahte olanın karmaşası arasında gerçek organları aradı. Otuz bir tane saydı. Otuz ikinci

Ercik yana doğru sarkmış, boynuzu beyaz tüylerle kalınlaşmıştı. Ercik olgunlaşmış ve polen üretmeye başlamıştı. Lavern'in büyüğü ile çiçek arasındaki bağlantı artık onun gelişimini bastırmıyordu.

"Lavern öldü," dedi Posad. "Bilmen gerektiğini düşündüm."

Örümcek başıyla onayladı. Bahçıvan uzandı ve kısa, kalın bir bıçakla erciği kopardı. Cerise Rathole'dan ayrıldığından beri Mire'da kaybettikleri ikinci adamdı. Önce Thibauld, rapor vermemiş ve dün erciği kesilmişti. Şimdi de üste güvende olması gereken Lavern.

Örümcek seradan çıktı ve hızlı adımlarla çalışma odasına doğru yürüdü. Merdivenin dibinde küçük bir sepet duruyordu. Bir an ona baktı ve merdivenleri tırmandı. Sahanlıkta iki sepet daha duruyordu. Onları geçti ve üst kattaki koridora ulaştı. Dar koridorda aceleyle dokunmuş başka eşyalar da vardı. Taşıyıcı yığınları, keten sepetler ve ekmek kapları duvarlara yaslanmıştı; birbirinin içine yerleştirilmiş yuvarlak çöp kutuları acele sütunlar oluşturunuyordu; karmaşık sepetler yer kapmak için çiçek sepetleriyle yarışuyordu. Kurumuş bitki kokuları, eve her zaman sinen yosun kokusuyla karışıyordu.

Örümcek nefesinin altından homurdandı, her adımında tehlikeli bir şekilde sallanan yuvarlak saksı kulesinden sıyrıldı ve ofisinin kabul alanı olarak kullanılan küçük odaya girdi. Veisan sandalyesinde kamburlaşmış, parmaklarıyla çalı çırpıyı kilim haline getiriyordu. Ayaklarının dibinde, bir o kadar büyük bir sepet yığınının yanında bir yığın çalı çırpı duruyordu.

Onun yaklaşmasıyla Veisan ayağa fırladı, güçlü elleri örgülü halıyı yırttı. "Lordum!"

"Karmash beni görsün," diye emretti. "Emredersiniz lordum."

İçi boş bir ördeğe benzeyen devasa bir acele yaratık onunla kapı arasında duruyordu. Örümcek onu köşeye tekmeledi.

"Ve burayı dağıtmayı bırak. Biz sepetçi değiliz." "Evet, lordum."

Çalışma odasına girdi ve büyük antika bir masanın dikdörtgenini geçerek pencereye doğru yürüdü. Zifiri karanlık. Gelişmiş gözlerinin alışması için bir nefes alması gerekti ve sonra karanlık çiçek açtı, bir çiçek gibi önünde açılarak su basmış ovanın yanındaki selvi dizisini ortaya çıkardı.

Karmash ona itaatsizlik etmişti. Bir kez daha.

Yerleştirilen bezler kan dolaşımına katalizörler fişkırtırken Örümcek'in öfkesi duyularını aşırı hızda harekete geçirdi. Çerçevenin mandalını çözdü ve pencereyi açtı. Bir dizi gece kokusu ve sesi üzerine çöktü. Keskin kulakları Karmash'ın özel yürüyüşünü yakaladı ve kapıya yöneldi. Adımlar yaklaştı ve Örümcek kırıcının terinin misk kokusunu aldı.

"Girin," diye bağırdı. Anlık bir duraklama oldu. Kapı hızla açıldı. Karmash içeri adım attı, iri cüssesi kapı aralığını cüceleştirdi ve kapıyı arkasından kapattı. Beyaz saçlarından nem damlıyordu. Örümcek'in burun delikleri bataklık suyunun kokusunu aldı.

"Yüzüyor muydun?" Örümcek sordu.

"Evet, lordum."

"Su sıcak mıydı?"

"Hayır, lordum." İri adam bir ayağından diğetine geçti.

"Yani daha çok tempolu, canlandırıcı bir deneyim miydi?"

"Evet, lordum."

"Anlıyorum."

Masaya döndü ve bir dizi kâğıda baktı. Karmash'ın kalp atışlarının yükselen temposunu duyabiliyordu.

"Lordum, çok özür dilerim..."

Örümcek yumruğunu masaya vurdu. Kalın üst tabla ahşap bir çığlıkla kırıldı. Çekmeceler patlayarak açıldı ve ortaya bir sürü kâğıt, küçük kutu ve metal mürekkep kavanozu saçıldı. Enkazdan keskin bir pahalı tütsü bulutu yayıldı. Örümcek yıkık masanın yarısını, üst tablasını, çekmecelerini ve hepsini kaptığı gibi odanın diğere ucuna fırlattı. Duvara çarptı ve kıymıklardan oluşan bir patlamayla paramparça oldu.

Örümcek yavaşça, kasıtlı olarak topuğunun üzerinde döndü. Karmash'ın yüzündeki tüm kan çekildi ve teni saçlarıyla aynı beyazlığa büründü. Örümcek masanın kalan parçasına doğru iki adım attı ve onu inceledi.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın," dedi.

Karmash cevap vermek için ağzını açtı ve kapattı. Örümcek masa enkazının kenarına tündü ve ona baktı. Karmash'ın teni korku kokuyordu. Gözlerinde ürperti vardı, iri ellerinin sıkılı parmaklarından okunuyordu, dizlerini hafifçe büküşünde kendini gösteriyordu, kaçmaya hazırdı. Örümcek bu korkuyu inceledi ve içine çekti. Tadı iyi yıllanmış bir şarap gibi tatlıydı.

"Şunu bir daha gözden geçirelim," dedi Örümcek, itaatsiz bir çocuğa ya da çileden çıkarmak istenen bir kadına karşı kullanılan o sabırlı, yavaş ses tonuyla kelimeleri cam gibi keskin bir netlikle telaffuz ederek. "Talimatlarımın hangi kısmı senin için açık değildi?"

Karmash yutkundu. "Her yer temizdi lordum."

"Hareketleriniz sözlerime uymadığına göre, öyle olmamalı. Bir iletişimsizlik meydana geldi. Bunu tespit edelim. Sana ne yapmanı emrettiğimi tekrarla."

Örümcek gözlerini kırpmadan Karmaş'a baktı. Bakışları kilitlendi ve Örümcek dehşetin Karmaş'ın gözlerindeki tüm düşünce kırıntılarını silip süpürdüğünü gördü. İri adam panik içinde kaskatı kesildi. Karmash ağzını açtı. Hiç ses çıkmadı. Ter saç çizgisinden koptu ve soluk teninden beyaz gür kaşlarının kalkanına doğru kaydı.

"Devam et," dedi Örümcek.

Karmash zorlanarak ağzından küçük bir kelime çıkardı. "Sen..."

"Seni duyamıyorum."

Karmash gözlerini kaçırdı, kasları çenesi boyunca düğümlendi. Hızla gözlerini kırıştırdı, bir tahta gibi kaskatı kesilmişti. Örümcek boynunu inceledi, kendini uzanırken, elinin çelik tutuşuyla boğazını kavrarırken, kıkırdak parmaklarının altında hafif bir çıtırtıyla patlayana kadar nefes borusunu ezerken hayal etti.

Karmash tekrar denedi. "Bana demiştin ki..." "Evet?"

Ses, iri adamın boğazında düğümlendi. Yere baktı, gözleri genişlemişti ve göz bebekleri büyüdüğü için neredeyse kararmıştı.

Çok kolay. Yaltaklan, Karmash. Yaltaklan ve teslim ol.

Karmash biraz sallandı. Burun delikleri çırpınmıyordu, nefes almayı unutmuştu. Bir düzine kalp atışı daha olsa bayılacaktı. Örümcek onu o noktaya getirme fikriyle oynadı ve biraz pişmanlıkla bundan vazgeçti. Karmash'ın kendine gelmesini beklemek çok zahmetliydi.

"Beni daha ne kadar bekleteceksin?" Ses tonunu ve bakışlarını biraz olsun yumuşattı.

Bir parça yeterliydi. Karmash'ın dizleri titredi. Burun delikleri alevlendi, havayı çılgınca bir ritimle çekti ve Karmash ürperdi, her siniri ve kası titredi. Bir an için parçalanmaya hazır bir bez bebek gibi gevşek görünüyordu.

Örümcek bekledi. Korkunun ikinci aşaması, serbest bırakma. Vücudun panik içinde donup kalması ve zihnin de kilitlenerek aynı düşünce üzerinde dönüp durması.

Bedeni serbest bırakırsanız, mantık hazır bir akışkanlıkla geri gelir. Bu hayvani bir tepkiydi, Doğa Ana'nın bir savunma mekanizmasıydı, bir şans verildiğinde piç çocuklarının kendilerini yerin dibine sokacaklarını fark etmiş, bu yüzden onları yakın tehlike anlarında zihinlerinin engelleyici yükünden kurtarmıştı. *Özümüzde sadece hayvanız*, diye düşündü Örümcek. *Haydi, Karmash. İtaat et ve beni dişlerimi gösterip seni tekrar sırt üstü yuvarlamak zorunda bırakma. Bundan kendi iyiliğim için çok fazla zevk alıyorum.*

"Bana kızı bulmamı söylemiştin," dedi Karmaş'ın sesi titrek bir şekilde. "Peki sen ne yaptın?"

"Lavern'i onu alması için gönderdim."

Örümcek ellerinin parmaklarını bir araya getirerek bir çadır oluşturdu ve düşünür gibi işaret parmaklarını dudaklarına dokundurdu. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Sana kızı bulmanı söyledim ve sen de elimizdeki en aptal, en inatçı avcıyı gönderdin. Yükseltmeleri yüzünden insan etine düşkün hale gelmiş bir avcı. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Diyelim ki Cerise Mar'ı bir şekilde etkisiz hale getirmeyi başardı, gerçi bunu nasıl başaracağı aklıma gelmiyor. Diyelim ki onu yakaladı. Onu kapımın önüne solmuş bir halde bırakmak yerine sağ salim teslim edeceğini düşündüren neydi?"

"Düşündüm ki..." Karmash tereddüt etti.

"Hayır, lütfen devam edin. Düşünce sürecinizle son derece ilgileniyorum." "Lavern'in yeterli olacağını düşündüm, lordum, çünkü o sadece bir

Sivil. Ona bunun kendini rehabilite etmesi için bir şans olduğunu söyledim.

Yanılmışım." Örümcek gözlerini kapadı ve derin bir iç geçirdi. Sadece bir sivil.

Tabii ki.

"Lordum..."

Örümcek elini kaldırdı. "Şşt. Şimdi konuşma."

Karmash'ın cüssesi yine elinden kaçmıştı. Adamın kendi gücüne olan takıntısı zaman zaman beynine giden hava akışını kesiyordu. Onu kurtaran tek şey, şu anda Örümcek'in yerine geçecek kimsenin olmamasıydı.

"Sana bir şey açıklamama izin ver," dedi Örümcek, yavaşça, ciddiyetle, her kelimenin anlaşıldığından emin olarak. "Bataklıktan nefret ediyorum. Görünüştünden nefret ediyorum. Kokusundan nefret ediyorum. Beni tiksindiriyor. John Genevieve'i kaynaştırmayı bitirene kadar hareketsiz kalmaya zorlanıyorum ve en iyi avcım kapımın önünde acele sepetler örerken ben burada huzursuz ve sıkılmış bir şekilde oturuyorum,

Çünkü eğer karmaşık bir şeyle meşgul olmazsa, kendini kaybedebilir ve hepimizi katledebilir."

Örümcek dişlerini göstererek gülümsedi. "Ve sen, ister cehaletten, ister beceriksizlikten, ister tasarımdan olsun, sana verdiğim görevleri berbat ederek beni burada gereğinden fazla tutmaya kararlı görünüyorsun. Seninle ilgilenmem için bana bir bahane verme, Karmash. Can sıkıntımı gidermek için seçtiğim şey yapma kendini. Bundan hoşlanmayacaksın."

Karmash'ın gözleri büyüdü.

"Bu bir emir değil," dedi Örümcek. "Sadece dostça bir tavsiye." Ayağa kalktı ve arka duvara dayalı büyük kitaplığa doğru yürüdü. Rafları kimi uzun, kimi kısa, birbiriyle uyumsuz bir dizi kitap dolduruyordu. Parmaklarını yırtık pırtık sırtlarda gezdirdi ve kalın deri bir cilt çıkardı. Yıldızlı altın harfler ön sayfa boyunca kıvrılıyordu: *İmparatorluk: Üçüncü İstila*.

Karmash'a uzattı. "Mars'ın yakalanması sırasında orada bulunmadığının farkındayım. Bu hatayı düzeltmek istiyorum. Bunu okuyun. Cerise Mar'ın ne olduğunu ve onunla uğraşırken ne gibi kayıplar yaşayabileceğimizi anlamayı sağlayacak. Ve bu bir emirdir."

Karmash'ın uzun parmakları kitabın üzerine kapandı. Örümcek kendi ucunu tuttu, Karmaş'ı bir bakışla sabitledi ve bıraktı.

"Keşke sen de görseydin," dedi. "Gustave Mar gerçekten görülmeye değer bir manzaraydı."

"Kaçırdığım için üzgünüm lordum."

Cerise'i yakalamak için ellerine geçen tek fırsatı kaçırmışlardı ve muhtemelen ailesinin evini koruyan büyü kalkanının arkasına saklanmıştı. Yine de Cerise'in herhangi bir nedenle yerleşkeden ayrılma ihtimali vardı ve adamlarının yapacak bir şeyleri olmalıydı. Örümcek duvardaki haritaya doğru başını salladı ve Karmash itaatkâr bir şekilde haritaya döndü.

"Mar yerleşkesinden güneydoğuya doğru uzanan küçük bir yol var." "Beyaz Çiçek Yolu mu lordum?"

"Rathole'dan kasabaya giden tek kara yolu bu. Gerisi, gördüğünüz gibi, bataklık. Vur ve Embelys'i tam oraya koymayı istiyorum. İzlemekten başka bir şey yapmazlar. Eğer yerleşkeden ayrılırsa, biri takip etmeli, diğeri de rapor vermeli."

"Evet, lordum."

"Bu sefer hata yok."

"Evet, lordum."

"Gidebilirsin."

Karmash bir ayağından diğerine kaydı. "Lavern'in cesedini bulmaları için bir kurtarma ekibi göndermemi ister misiniz?"

"Hayır. Kendim giderim. Temiz havanın bana iyi geleceğini düşünüyorum." Karmash kaçtı.

Örümcek iç çekti. Belki de kız bir hata yapacaktı. Öyle olmasını umuyordu. Onunla oturup zihninin nasıl çalıştığını anlamaya çalışmak istiyordu. Büyüleyici bir konuşmacı olabilirdi.

Örümcek kapıya doğru yürüdü ve açtı. Veisan taşıdığı sepetleri bıraktı ve hazırolda durdu; mavi-gri bukleleri ince bir yılan yuvası gibi omuzlarına dökülüyordu.

"Duvarı tamir ettirin. Yeni bir masaya da ihtiyacım olacak." İçini bir pişmanlık acısı sardı - çok güzel bir masaydı.

"Evet, lordum." Lapis lazuli gözleri çiğ et rengindeki yüzünden onu izliyordu.

"Sepetler için de özür dilerim. Dokumaya devam edebilirsin. Çok yorgundum ve stres altındaydım."

"Teşekkür ederim lordum."

Başını salladı ve onun yanından geçti.

Onun hareketini takip ederek başını çevirdi. "Nereye gidiyorsunuz lordum?"

"Dışarı. Ben dışarı çıkıyorum. Yakında döneceğim." Yürümeye devam etti. Belki Lavern'in cesedini ararken bir şeyler öldürebilirdi. Çok acımasızca sıkılmıştı.

ON BİR

PEVA Sheerile bir çam ağacının gövdesine yaslanmış, karanlık suyu izliyordu. Etrafındaki paslı eğretili otlarının bronz tüyleri hafifçe hışırdıyor, gece esintisiyle sallanıyordu. Sol tarafta bir çalı kaşlı baykuş ötüyor, fareleri saklandıkları yerlerden korkutmaya çalışıyordu. Yaşlı bir ervaurg yarı batık bir kütük gibi suyun içinde yatıyordu.

Peva akşamın erken saatlerinde dereyi gözüne kestirmişti. Sicktree'den Rathole'a giden en hızlı ikinci su yolu, Cerise'in yerine kendisinin kullanacağı yol olacaktı. Fare sürtüğünün zamanı kısıtlıydı. Sabah bir mahkeme duruşması vardı ve Sırt-Arka Deresi en hızlı ve dolayısıyla çok açık olduğu için ve Rahibin Dili çok eğri ve yavaş olduğu için bu yoldan geçecekti. Gece bataklığı kayıkla seyahat etmek için çok riskli olduğundan, ilk ışıktaki sessiz ve alçakgönüllü bir şekilde içeri sızmaya çalışacak, kurnaz olduğunu düşünecek ve Wasp ve oklarıyla karşılaşacaktı. Arbaletin ceviz yekesini sıvazladı. Eşekarısı susamıştı ve Cerise'in sunacak çok kanı vardı.

Cesedini Rathole'a atmak iyi olurdu. Cıvatası hâlâ içindeyken. Richard'ın her zamanki mağrur sakinliğinden gevşek bir maskeye dönüşen kederli yüzünü hayal etmeye çalıştı ve sırtıttı. O piçin kim olduğunu hatırlamasının tam zamanıydı; bir çamur sıçanı, tıpkı düzinelercesi gibi, Bataklık'ın çamurunda birlikte kaynaşıyor, kapışıyor, ürüyordu. Ne daha iyi, ne daha kötü, hepsi birlikte melez Edgers. Evet, tam zamanı.

Zihninde Richard'ın yüzü bir şekilde Lagar'inkine dönüşmüştü. Neşesi kaçtı. Lanet olsun. Ona cesedi gösterdiğinde kardeşinin yüzünde ne okuyacağını merak etti. Bir kez daha düşününce, Lagar'ın onun cesedini hiç görmemesi en iyisi olacaktı. Buna gerek yoktu.

Lagar ve Cerise arasındaki şey onu şaşırtmıştı. Cerise onun için sırtını dönecek gibi değildi. Lagar denemiş bile sayılmazdı. Ona hiç hediye, çiçek ya da kadınların hoşlandığı her ne varsa almamıştı ama Cerise yanından geçerken Lagar ona bakıyordu. Bir de şu lanet dans vardı. Ateşin yanında dönüyor, Lagar sarhoş, gözleri deli, Cerise sırtıyor. Bu da bir şey değil miydi? Onları yan yana hayal etti ve eğer bu ikisi çiftleşirse güzel bir yavru yapacaklarını kabul etmek zorunda kaldı.

Başka bir hayatta.

Hayır, başka bir dünyada. Kan davalı olmasalar bile, annelerinin Cerise gibi birini aileye kabul etmesi için cehennemde sıcak bir gün olması gerekirdi. Yaşlı cadı rekabete pek meraklı değildi. Ona kalsa hiçbiri evlenemezdi, tabii sağır ve dilsiz biriyle evlenmeyeceklerse.

Peva en iyisinin bu olduğuna karar verdi. Cerise'i çabucak öldürecek, cesedi atacak ve Lagar'a bu işin acısız ve temiz bir şekilde yapıldığını söyleyecekti.

Derenin keskin bir kıvrım yaptığı ağaçların arasındaki dar aralıkta bir hareket izi titredi. Konsantre oldu. Diğerlerinden daha koyu bir gölge suyun üzerinde kayıyordu. Bir tekne, hem de şafaktan önce. Lanet olsun. Arsız kaltak geceyi de göze almıştı.

Anında ateşlendi: kalbi küt küt atmaya başladı, ağzı kurudu. Heyecan içinde kabarmıştı. Öne doğru eğildi, uyanık gözleri pruvadaki karanlık silüete sabitlendi. Nefes alış veriş yavaşladı. Peva nişan aldı. Kesicinin üzerindeki figür yığılıp kalmıştı. Uykusuz geçen gecenin yorgunluğu. Her şey çok kolaydı.

Onu kısa ve lezzetli bir an boyunca gözünün önünde tuttu. O değerli anda, o ve hedefi, avın kendisi kadar eski bir bağla birbirlerine bağlanmışlardı. Onun, oltaya takılmış bir balık gibi titreyen hayatını hissetti ve bunun ona verdiği heyecanı içti. Sadece iki şey insanı Tanrılara eşit kılardı: hayat yaratmak ve onu yok etmek.

Peva yavaşça, pişmanlıkla tetiğe bastı.

Ok silüetin göğsüne saplandı ve onu güverteye düşürdü. "Çamura geri dön Cerise," diye fısıldadı Peva.

Bir şey ılık çalarak yanından geçti ve büyük bir gürültüyle çam gövdesine çarptı. Gece beyaz bir ışıkla patladı. Kör olan Peva çömeldi, tekneye doğru ateş etti ve eğrelti otlarının arasına yuvarlandı. Sihirli bir ok. Lanet olsun.

Bir vınlama havayı yararak geçti. İki sert gümbürtü duydu: cıvata başları bir dakika önce oturduğu yeri yumrukluyordu. Gözlerinin önünde yakıcı beyaz ışıktan daireler yüzüyordu. Peva sadece hissederek yeniden doldurdu.

Kalbi sanki küçük bir kuş kaburgalarının kafesine sıkışmış ve şimdi çılgınca bir telaşla kaçmaya çalışıyormuş gibi çırpınıyordu. Nefesini tuttu ve kendini yavaşlamaya zorladı.

Yere sarılan Peva, bir eliyle okların isabet ettiğini tahmin ettiği bölgeye doğru uzandı. Eli bir mil buldu. Parmaklarının cıvatanın uzunluğunu keşfetmesine izin vererek onu çekti. Kısa bir şaft. Neredeyse kısa bir cıvata ile vuruluyordu.

Cerise kısa bir okla onu on metreden vuramazdı. Kaltağın yardımı vardı. Kıyıya bir okçu bırakmış olmalıydı ve Peva o atışla kendini ele vermişti.

Peva'nın parmakları cıvatanın başına dokundu. Pürüzsüz, dengeli. Profesyonelce. Sıradan bir okçu için fazla iyiydi. Peva, jilet gibi keskin kenarları kendini kesmeden önce sürgüyü bıraktı. Tüylü eğrelti otları yüzüne değdi. Hâlâ göremiyordu. Hareket etmek ölmek demektir. Kalmak da ölmek demektir -eninde sonunda okçu nerede saklandığını bulacaktı. Okun geldiğini hissetti, daha önce tadını çıkardığı o kadim bağlantı boyunca hızlandığını hissetti. Peva yana doğru fırladı, geniş bir açıyla iki el ateş etti ve tekrar doldurdu.

Gözlerindeki kör edici ateş sönmeye başladı. Eğrelti otlarını gördü, parlak sise karşı karanlık vuruşlar. Birkaç nefes daha aldıktan sonra görüşünü geri kazanacaktı. Biraz zaman kazanması gerekiyordu. Sol tarafta, tabanı şişmiş ve onu koruyacak kadar kalın olan büyük bir selvinin loş hatları belirdi.

Peva Sheerile bugün bataklıkta ölmeyecekti.

CERISE paslı eğrelti otları denizinde durdu. Peva dizlerinin üzerinde, selviye sarılarak öldü. William onu biri boynundan diğeri göğsünden olmak üzere iki kurşunla ağaca sabitlemişti. Ölüm Peva'nın yüzünü kansız bir maskeye dönüştürmüştü. Ay ışığında onun boş ve hüznü gözlerine baktı ve sebepsiz yere kendini suçlu hissetti.

Cerise başka tarafa baktı. Bu çok aptalca bir şeydi. Adam onu bir an bile düşünmeden öldürebilirdi, ama onu o kadar uzun zamandır tanıyordu ki, bu neredeyse aileden birinin ölmesi gibiydi. Aileden biri öldüğünde nasıl olurdu?

Yutkundu. Şimdi kendini kaybetmenin sırası değildi.

William eğrelti otlarının arasından çıktı ve okları deri sadağına yerleştirdi. Cerise gerildi. Bütün olanları tekmeden izlemiş, El'in casusunun cesedinin arkasına saklanmıştı. Peva'nın bu güzergâh üzerinde bir yerde pusu kuracağını tahmin etmişti. Lagar ona bir sürü adam verecekti ama kibirli bir züppe olan Peva onları başka güzergâhlara gönderecekti, böylece öldürme işini tek başına halledebilecekti. O ve William basit bir hesap yaptılar: Bir adamı öldürmek birkaç kişiyi öldürmekten daha kolaydı. Cesedi rolpie sürücüsü olarak ayarladılar, o alçakta kalıp dümen tutarken, William tekneyi son bir mil boyunca kıyı boyunca takip etti. Peva kendini gösterdiği anda William onu indirecekti. Ama işler pek de öyle gitmedi.

Sesini nötr tutarak, "Onu sen kaçkırttın," dedi.

William Peva'nın sırtındaki sürgüyü kavradı. Karanlık şaft orada derindeydi. Sadece yiv ve yaklaşık bir santim dışarı çıkmıştı. Onu çıkarmak için çok fazla güç gerekecekti. Zorladı ve vücut ıslak bir emme sesiyle sürgüyü serbest bıraktı.

"Onunla oynarken eğlendin mi?"

"Bunu eğlenmek için yapmadım." William Peva'nın sırtındaki sürgüyü sildi ve keskin kafayı inceledi. "Onu kör etmek için işaret fişğini ateşledim ve sonra çalılıklarda saklanan bir yardımcısı olma ihtimaline karşı onu etrafta koşturdum. Arkadaşlarını ortaya çıkarmayınca da onu öldürdüm."

İkinci cıvataya uzandı. Mil Peva'nın boynundan geçip ağaca saplanmıştı, en az on santim kadar. Muhtemelen üzerinde durabilirdi ve yerinden kımıldamazdı. Mikita tüm gücüyle onu yerinden çıkaramazdı.

William'ın parmakları sürgünün üzerine kapandı. Ayağını Peva'nın sırtına dayadı ve yüzü gerginlikten sarsılarak homurdandı. Sürgü selviden dışarı fırladı. William onu kokladı ve yüzünü buruşturdu. "Başı bükülmüş ama gövdesi hâlâ sağlam."

William insan değildi. Olamazdı.

Bundan daha önce de şüphelenmişti, Alfa'nın evinde ilk kez, çünkü boş olduğundan kesinlikle emindi. Kent'le olan kavga onu meraklandırmıştı ama avcıyla olan savaş bunu çözmüştü. William'ın hareket ediş biçimi tüylerini diken diken etmişti -çok hızlı, çok ustaca- ama yüzündeki ifade bunu perçinlemişti. Tahmin edebileceğinin ötesinde değiştirilmiş bir insanla karşı karşıyaydılar ve William buz gibi soğuk görünüyordu, sanki duygular onun ötesindeydi. Korku ya da öfkeyle yetinebilirdi ama gördüğü şey kurnaz bir yırtıcının acımasız hesaplamasıydı. Avını incelemiş, dövüşü kazanacağına karar vermiş ve bunu yapmaya devam etmişti. Ve şimdi elinde tartışılmaz bir kanıt vardı. Gücü insan sınırlarını aşmıyordu ama zayıf bedenini aşıyordu.

Cerise bir adım geri çekildi.

William hareketsiz kaldı.

Bunu şimdi halletmesi gerekiyordu. "Bana yalan söyledin."

Gözleri berrak ve soğuktu. Hesaplıyordu. "Peki, işte gerçek: Bundan zevk aldım. O seni öldürmek istedi ve ben de onu öldürdüm. Sana söylemedim, çünkü benden korkmanı istemiyorum."

"Kastettiğim bu değildi."

"Ne demek istedin?"

"Kayıp yüzük ve onu aramakla ilgili hikayen tamamen saçmalık."

"Ah. Bu."

Arbaleti yukarı kaldırdı. Siyah bir ok ona doğru baktı.

Cerise kılıcını sıktı. İçinin derinliklerinde kıvılcımlanan büyü, vücudunda şarkı söyleyerek gözlerinden ve sağ elinin parmaklarından kılıca sızdı. Parlak beyaz bir nokta kılıç boyunca ilerledi ve öldü.

William'ın gözleri iki kehribar rengi kömür gibi parlıyordu. Kız onun bakışlarıyla karşılaştı ve irkildi. Kehribar renginde hiçbir duygu yansımıyordu, sadece zekâ vardı, avcı bir Mire kedisinin gözlerinin zalim olduğu bir şekilde zalim. Endişe, yumuşaklık, hiçbir düşünce görmedi, sadece bekliyordu. Artık neredeyse insan gibi görünüyordu, bir insan değil, karanlıktan örülmüş ve saldırmak için fırsat kollayan vahşi bir şey.

William onun kılıcına baktı. Üst dudağı kalkarak dişlerini gösterdi. *Vay, vay, Lord Bill, ne kadar büyük dişleriniz var.* Sorun değildi. O Kırmızı Başlıklı Kız değildi, korkmuyordu ve büyükannesi onun kılıcına öyle bir küfredebilirdi ki, bir hafta boyunca hangi tarafın yukarı olduğunu bilemezdi.

William onun bıçağını başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Kemikleri tereyağı gibi kesiyorsun, çünkü parıltını kılıcının üzerine geriyorsun."

"Ve çok da güzel bir flaş. Çok güzel ve beyaz." *Ve seni parçalara ayıracak.*

"Göğsünüze saplanan bir cıvataya karşı pek bir şey yapamazsınız."

"Kendimi flaşla koruyamayacağımı nereden biliyorsun?"

William olan şey alçak sesle kıkırdadı. "Bunu yapamazsın. Yapabilseydin iyi olurdu ama yapamayacağını ikimiz de biliyoruz."

Tam isabet, William. Bıçak parlatmak yıllar süren bir eğitim ve konsantrasyonunun her zerresini gerektiriyordu. Parladığı sürece bıçağı her şeyi kesebilirdi ama bunu bir seferde sadece bir saniyelğine yapabilirdi. Flaş savunması onu aşıyordu. Onun tek hünerli bir midilli olduğunu düşünmüştü ve haklıydı da.

Yine de blöf yapmaması için hiçbir neden yoktu. "Ölmeye bu kadar hevesli misin?" "Eğer şimşegi durdurabiliyorsan, göster bana."

Oh, kahretsin. Cerise gerildi, adam ateş ettiği anda arkasındaki dereye dalmaya hazırdı. "Ne zaman istersen."

William orada öylece durdu. Kehribar rengi gözleri onun her kıpırtısını takip ediyordu ama hiçbir hareket belirtisi göstermiyordu.

Eğer ateş edecek olsaydı, bunu çoktan yapmış olacağını fark etti. "Beni vurmayacaksın, değil mi?"

William homurdandı. "Eğer yaparsam, ölmüş olacaksın."

Ve onun ölü olması onu neden rahatsız etsin ki? Doğru, kızın güzel olduğunu düşünüyordu ama bunun onu durduracağını düşünecek kadar saf değildi.

Cerise deneysel bir geri adım attı.

Arbalet bir santimin çeyreği kadar kaydı. Kızın bacaklarına nişan almıştı. "Kımıldama."

"Burada yollarımızı ayıralım, William. Sen bir tarafa git, ben de diğer tarafa gideyim." "Hayır."

"Neden olmasın?"

Hiçbir şey

söylemedi. "Ya

kaçarsam?"

Öne doğru eğildi. "Bu bir hata olur, çünkü seni kovalarım."

Oh, sevgili Tanrılar.

Sesi hüzünlüydü ve tuhaf bir özlemle renklenmişti, sanki zihninde karanlık ormanda koşuyormuş gibiydi. Cerise'nin ensesindeki minik tüyler diken diken oldu. Ne yaparsa yapsın kaçamazdı, çünkü adam onu kovalamaya bayılırdı ve bu kovalamacanın sonunda ne olacağından tam olarak emin değildi. Görünüşüne bakılırsa o da tam olarak emin değildi ama bundan zevk alacağından emindi.

Küçük bir parçası, William tarafından Mire ormanında kovalanmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyordu. Yakalanmanın nasıl bir şey olduğunu. Çünkü ona onu öldürmek istiyormuş gibi bakmıyordu. Sanki aklında tamamen farklı bir şey varmış gibi bakıyordu. Tek yapması gereken ormana doğru koşmaktı. Bunu düşünmek omurgasında küçük ürpermelere neden oldu ve bunun endişe mi yoksa heyecan mı olduğundan emin değildi.

Boyundan büyük işlere kalkışmıştı. Azıcık.

Cerise kaşlarını kaldırdı. "Tüm hayatım boyunca bu bataklıkta yaşadım. Beni yakalayabileceğini sana düşündüren nedir?"

William beyaz dişlerini göstererek sırttı ve kurtvari bir şekilde kıkırdadı. Sessiz, hırıltılı ses Cerise'in ürpermesine neden oldu. O anda Cerise kesin olarak biliyordu ki William onu takip edecek, kovalayacak ve yakalayacaktı. Kaçamayacaktı. İkisinin de istemediği bir mücadele olmadan olmazdı.

Cerise ona ters ters baktı, tam da o ateşli gözlerin içine. Biraz öne eğildi, içindeki aç şey tamamen ona odaklanmıştı.

Onu istiyordu. Bunu onun gözlerinde, kendini tutuşunda, gevşek ve hazır oluşunda görebiliyordu. En ufak bir tetikleyici, bir gülümseme, bir göz kırpması, bir ipucu yeterliydi,

ve aralarındaki mesafeyi kapatıp onu öpecekti.

İçine bir sıcaklık doldu, ardından adrenalinin dikenli iğneleri geldi. Bir adım ileri. Yapması gereken tek şey buydu. Bir ay önce olsa bir an bile duraksamadan o adımı atardı.

Bir ay önce ailesinden sorumlu değildi. Şimdi bencil olmanın zamanı değildi.

İkisinden biri kavga etmeye zorlarsa, onu öldürecek ve nedenini bilmediği için pişman olacaktı. William'la uğraşmak ateşle oynamak gibiydi: bunu yapmanın doğru bir yolu yoktu.

"Beni yakalarsan ne olur?" Onu dilim dilim doğramasının dışında. Ya da tüm hislerini kaybetmesi.

"Koş ve öğren." William öne doğru küçük bir adım attı.

Cerise geri çekildi. Eğer ona dokunursa, bir karar vermek zorunda kalacaktı: kesmek ya da baştan çıkarmak ve hangi yolu seçeceğini bilmiyordu.

Gözlerindeki ateş parladı ve biraz söndü. "Uygunsuz bir şey yok."

Cerise yutkundu. O kadar gergindi ki bacaklarındaki kaslar acıyordu. Uygunsuz mu? Uygunsuz da ne demekti? "Şu lanet soruya doğru dürüst cevap verebilir misin?" Sesi çok yüksek bir notada titriyordu. Lanet olsun.

William iç çekti. Vahşi kenarı kayıp gitti. Omuzları hafifçe düştü. Yayı yere bıraktı. "Sana zarar vermeyeceğim. Korkmana gerek yok. Gitmen gerekiyorsa git. İyi biri olacağım ve seni kovalamayacağım. Senin için yeterince düz mü?"

Ciddiydi, Cerise bunu yüzünden anlayabiliyordu. Cerise'nin ondan korktuğunu düşündü ve geri adım attı.

İçindeki gerginlik dışarı sızdı. Birdenbire yorulmuştu. "Peki burada, bataklıkta tek başına ne yapacaksın?"

Omuz silkti. "Bir çıkış yolu bul."

Evet, doğru. Günlerce bataklıkta dolaşacaktı. Hayatta kalacağından hiç şüphesi yoktu ama yakın zamanda çıkamayacaktı.

"Bildğim şu: Hızlısın, El'i biliyorsun ve çıplak ellerinle öldürmek için eğitilmişsin. Bunu bir süredir yapıyormuşsun gibi görünüyorsun ve bu seni rahatsız etmiyor. Bence hoşuna gidiyor. Ve gözlerin, onlar..." Elini yüzüne doğru kaldırdı.

"Ne?"

"Parlıyorlar."

Gözlerini kırıştırdı. "Bunun olmasını engellemek için lens takıyorum."

"Şey, çalışmıyorlar."

"Çalışmıyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Boku yedin."

"O zaman onları içeride tutmanın bir anlamı yok." Bir kütüğün üzerine oturdu, alt göz kapağını aşağı çekti, bir lens çıkardı ve çamura fırlattı. İkincisi de onu takip etti. Kilise kıyafetlerini çıkarabileceği söylenen bir çocuk gibi, bariz bir rahatlama ile başını kaldırdı. Gözleri aslında açık elaydı ve gözlerini kırptığında kehribar rengi parıltı irislerinin üzerinde ateş gibi yuvarlanıyordu.

Kafasının içinde Cerise ona doğru yürüdü, kollarını boynuna doladı ve o vahşi gözlerin içine bakarak onu öptü. Ve kafasının içinde kalması gerekiyordu. Şimdilik.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Çok." Orada oturmuş, gözlerini kırıştırıyor, planının suya düşmesinin ezikliğini yaşıyordu. Üzgün görünüyordu. Bir an parlayan gözleri olan bir tür cehennem yarattığı gibiydi, bir sonraki an ise bir kasvet çuvalıydı ve bunların hepsi tamamen gerçek görünüyor ve hissediliyordu.

Çekip gitmeliydi ama El'i biliyordu, düşünebildiği herkesten daha iyi biliyordu, muhtemelen Batakılık'taki herkesten daha iyi biliyordu ve onun bilgisine çaresizce ihtiyacı vardı. Evet, işte buydu.

Dur, dedi kendine.

Parlayan bir dövüşçü olmanın yolu yıllar süren eğitimle döşenmişti ama basit bir kuralla başlamıştı: Kendinize asla yalan söylemeyin. Bu, gerçek motivasyonlarınızı kabul etmek, duygularınıza ve arzularınıza asil ya da kötü olduklarını iddia etmeden sahip çıkmak anlamına geliyordu. Anlaması kolay ama uygulaması zordu. Tıpkı şimdiki gibi.

Gerçeği kabul etmek ve itiraf etmek zorundaydı: Kehribar rengi gözleri ve kurt gibi gülüşüyle William, çılgın, ölümcül William, başını döndürüyordu. Jiletlerle dolu tehlikeli bir yapboz kutusu gibiydi -yanlış düğmeye basarsanız bıçaklar parmaklarınızı dilim dilim keserdi. Ve o da düğmelere basıp doğrusunu bulmak için sabırsızlanan bir aptaldı.

Cerise nefes verdi. Onu istiyordu, tamam. Bunu inkâr etmenin faydası yoktu. Ama bu tek başına onun eve girmesine izin vermek için yeterli değildi. Şimdi bunu kabul ettiğine göre, bir kenara koymakta hiç zorlanmıyordu.

"Senin gibi bir adam Batakılık'ta incik boncuk aramazdı William. Bana yalan söyledin ve neredeyse seni evime, ailemin yaşadığı yere götürüyordum. Bana yalan söylenmesini kaldıramam."

"Yeterince adil," dedi.

"Yine de, uyuduğumda beni öldürebilirdin. Ama öldürmedin. El'den saklanmama yardım ettin ve kuzenimi kurtardın. Bana karşı dürüst ol William. Sen neden buradasın? Biri için mi çalışıyorsun? Söyle bana."

Söyle çünkü seni bu bataklıkta bırakmak istemiyorum. Söyle ki bir şansımız olduğunu bileyim.

"Eğer yapamazsan, darılmak yok. Buradan sonra yollarımızı ayırırız. Seni kasabaya geri götürecek bir harita bile çizerim. Eğer bana neden bağlandığını söyleyemiyorsan, hiçbir şey söyleme. Ama bana yalan söyleme, yoksa yemin ederim çok pişman olursun. Seninle birlikte çalışabilirim ama beni ya da ailemi kullanmana izin vermeyeceğim." Cerise çenesini kaldırdı. "Ne olacak?"

Yalan söylemek zorundaydı.

Cerise, Louisiana bluebloods'un torunuydu. Louisiana'da onun türünü öldürdüler. Ona göre, o bir iğrençlikti.

William kafasının içinde bir şekilde bu gerçeği görmezden gelmeyi başarmıştı. Ama şimdi gözlerinin önüne dikilmişti. Çok dikkatli olması gerektiğine karar verdi William. Kız zaten yeterince korkmuştu. Kız ona alışana kadar kim olduğunu saklamak zorunda kalacaktı.

Onu korkutmak istememişti, ama lanet olsun, onu kovalamak eğlenceli olacaktı. Ona avantaj sağlayacaktı. Ve onu yakaladığında, bir daha kaçmak istemeyeceğinden emin olacaktı.

Ama kaçmadı. Orada öylece durdu ve onun cevabını bekledi.

Ayna'nın da bunun dışında tutulması gerekiyordu. El bir kayaydı, Ayna ise diğer kayaydı ve ailesi bu çatışmanın ortasında kalmıştı. Cerise onun kendisini kullanacağını düşünecekti -ve kullanacaktı da- ve o da biliyordu ki olayların büyüklüğü içinde birkaç Edger'ın çok az önemi vardı.

Yalan söylemek zorundaydı.

Casuslar böyle yapar, istediklerini elde etmek için yalan söylerlerdi. Bu konuda kurnaz olmalıydı, çünkü başarısız olursa, kız Bataklık'a doğru uzaklaşacak, konuşmalarının kesik ucunu ona bırakacak ve o da bu konuda hiçbir şey yapmayacaktı. Onu incitmek alçakça bir şey olurdu. O ailesini koruyordu. Eğer bir ailesi olsaydı, tam olarak onun yaptığını yapardı.

Onu kendisi için çalıştıgına, kendi kişisel intikam amacını güttüğüne ikna etmek zorundaydı. Ve insan olduğuna.

William ona baktı. "Aileni kaçıran adamın adı Örümcek. Onu öldürmek için buradayım."

Cerise gözlerini kırptırdı. "Neden?"

Bunu sorması gerekiyordu. William uzaklara, nehre baktı, anılarını kontrol altında tutmaya çalışıyordu. "Dört yıl önce bazı çocukları katletti. Onlar benim için önemliydi."

"Onlar senin çocukların mıydı?" diye sordu usulca.

İçindeki vahşilik ulurken yavaşça nefes verdi. "Hayır. Benim ailem yok."

"Özür dilerim," dedi.

William neredeyse hırlayacaktı. Onun için üzülmesini istemiyordu. Onun güçlü ve hızlı olduğunu ve kendi başının çaresine bakabileceğini görmesini istiyordu. "Ona ilk ulaştığımda bacaklarımı kırdı." William ayağa kalktı, ceketini silkti ve tişörtünü yukarı çekerek ona sırtında yılan gibi kıvrılan uzun yara izini gösterdi. "Bu ikinci seferdi. Bıçağında bir şey vardı, bir çeşit zehir."

Bir adım daha yaklaştı. "Peki sen ona ne yaptın?"

William hatırlayarak gülümsedi. "Onu bir tekne çapasıyla dövmüştüm. Onu öldürebilirdim ama beni suya düşürdü ve sonra lanet tekne havaya uçtu. O sırada kesiğimden dolayı biraz kan kaybediyordum ve boğazım zehir yüzünden kapanmıştı, bu yüzden yapabileceğim pek bir şey yoktu."

"Yani üçüncü seferin uğurlu olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Öyle olsa iyi olur. "Bu sefer onu öldüreceğim," diye söz verdi. Örümcek'i parçalara ayırmayı düşünürken sesine mutlu bir acı bakla hırıltısı karıştı.

Bir adım daha attı. Gittikçe yaklaşıyordu. Bir adım daha atarsa vuruş menziline girecekti. Ona sinsice yaklaşıyordu.

"Örümcek'in Bataklık'ta olduğunu nereden biliyorsun?"

Ona daha fazla bilgi vermek zorundaydı, yoksa ona inanmayacaktı. "Sicktree'deki adam. Tahnitçi."

"Zeke?"

"Benim için çalışıyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nasıl?"

"Zeke'in Garipler'de bağlantıları var." Teknik olarak bu doğrudu. "İnsanlar Örümcek'i aradığını biliyor ve bilgi için para ödeyecekler." Bu da doğru. "Adamlarına Örümcek'in Edge'de olduğunu haber verdi, onlar da benimle temasa geçti." Yine doğru. Yalan söylemenin püf noktası doğruyu söylemekti.

"Yani siz ikiniz arka tarafa gittiğinizde..."

"Bana sen ve Sheeriles hakkında her şeyi anlatıyordu." "Sonovabitch.

Ben de orada aptal gibi durmuş, ikinizi bekliyordum.

ve düşündüm, 'Kesinlikle acele etmiyor. Zeke sahip olduğu her kuruş için onu sağıyor olmalı. Bana kendimi ..."

Geniş bir adım attı ve onun yanında durdu. "Evet?"

Ona baktı. *İstemek. Kadını istemek, istemek, istemek, istemek ...*

"Beni aptal gibi hissettirdin." Sesi yumuşadı. "Sen bir mavi kan mısın ki?"

"Teknik olarak."

"Bu ne anlama geliyor?"

William gülümsedi. "Yani bana Lord Sandine diyorlar ama bunun dışında hiçbir şeyim yok. Güç yok, toprak yok, statü yok. Hizmetten biriktirdiğim biraz param var ve şu anda çoğu benim üzerimde." Bu düpedüz bir yalandı. Ayna ona para sağlamıştı.

"Yani asker miydin?"

Onu yakalayamadı. William başını salladı. "Öyleydim."

Duruşu hâlâ ihtiyatlıydı ve gözleri onun hareketlerini takip ediyordu. Ama artık vahşi doğaya kaçmak üzereymiş gibi görünmüyordu. Doğru yöne gidiyordu.

"Hangi birimde görev

yaptınız?" "Kızıl Lejyon."

"Kırmızı şeytanlar mı?"

Tekrar başını salladı. "Bak, Örümcek'i öldürmek istiyorum. Şu anda elimdeki tek ipucu sensin. Örümcek seni istiyor, bu da demek oluyor ki sen benim yemimsin."

"Kendimi özel hissetmiyor muyum?" Onu yana doğru eğdi. "Bunların hepsini senin uydurmadığını nereden bileceğim?"

Kollarını iki yana açtı. "Zeke'e sorabilirsin, o da sana aynı hikâyeyi anlatacaktır. Edge'in dışında bir şeyler öğrenmenin bir yolu varsa, Garip'teki Sekiz Katliamı'nı sorabilirsin. Ama bunların hepsi zaman alır. Bana ihtiyacın var Cerise. El'le nasıl savaşılacağını bilmiyorsun. Ben biliyorum. Biz aynı taraftayız."

"Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Sana her baktığımda, kendime bir tasma takmak zorunda kalıyorum. "Hayır." "Eğer bana yalan söylersen, canını yakarım," diye söz verdi.

Ona dişlerini gösterdi. "Deneyeceksin."

İç çekti. "Beni endişelendiriyorsunuz Lord Bill. Siz bir belasınız."

Yine kazandı. William kahkahasını gizledi. "Endişelenmelisin, endişeleniyorum da." Arbaletin kollarını katladı ve tekneye doğru yöneldi.

Elini kalçasına koydu. "Nereye gidiyorsun?"

"Tekneye. Bana yine Lord Bill dedin. Bu aramızın iyi olduğu anlamına geliyor."

Cerise elinin topuğuyla alnına bir tokat attı ve onu takip etti. "Tamam.

Seni de yanımda götüreceğim. Ama bunun tek nedeni kör dövüşü."

Tekneye doğru yan yana yürüdüler. Adam onun kokusunu içine çekti ve uzun saçlarının hareket ederken aldığı şekli izledi. Zarıftı ve çok dikkatli adımlar atıyor, çamurda sanki dans ediyormuş gibi ilerliyordu. Sonunda kafasına dank etti; önümüzdeki birkaç günü onun çatısı altında geçirecekti. Onun evinde, onun kokusuyla dolu. Onu her gün görecekti.

Onu her gün görecekti. Eğer kartlarını doğru oynarsa, görmekten fazlasını bile yapabilirdi. Sakin kalmalı ve zamanını beklemeliydi. O bir kurttu. Sabırla bir sorunu yoktu.

"Sadece bir şeyi bilmek istiyorum," dedi

Cerise. "Evet?"

"Örümcek'i öldürdüğünüzde, kafasını kesecek ve gerçekten öldüğünden emin olmak için Zeke'e doldurtacak mısınız?"

ON İKİ

Sundurma tahtaları Lagar'ın ayağının altında gıcırdadı. Bütün malikâne çürümüştü. Evin içi küf kokuyordu, paneller nemli ve sümüksüydü, siyah küf lekeleriyle doluydu.

Malikaneyi o kadar çok istiyordu ki, bunun için El'le yatağa girdi. Lanet olası ucubeler. Omuzlarını silkti, sıcak ve keskin, bir grup kızgın iğne gibi kendisine sürtünen sihirlerinin anısından kurtulmaya çalıştı. Ve hepsi ne içindi? Bu boktan ev için.

Bu lanet evi istemesinin tek nedeni Gustave'a ait olmasıydı. Gustave her şeye sahipti: ailesini o yönetiyordu ve ona tapıyorlardı, saygı görüyordu, insanlar ondan tavsiye istiyordu ... Ve Cerise onun evinde yaşıyordu.

Chad evin arkasından belirdi, elleri tüfeği kavramıştı. "Ne oldu?"

"Brent'i bulamıyorum."

Lagar muhafızı evin etrafında takip ederek yabani otlar ve böğürtlenlerle kaplanmış bir bahçeye ulaştı. Gri şafak ışığında bordo-koyu renkte küçük bir su birikintisi, çalıların kenarındaki çamura bulaşmıştı. Kan.

Chad bir ayağından diğerine geçti. "Onu rahatlatmak için geldim..."

Lagar elini kaldırarak onu susturdu. Islak balçığa uzun çizikler atılmıştı, geniş aralıklarla, büyük bir ağırlığın etkisiyle derinleşmişti. Ayak izleri izlere yaklaşıyordu. Brent çizikleri görmüş ve bu noktada tereddüt etmiş olmalıydı. Bir anlık duraksama hayatına mal oldu. Bir şey üzerine sıçradı ve onu alıp götürdü.

Arkasında Chad bir ayağından diğerine geçti. "Belki bir Mire kedisidir diye düşündüm.

..."

"Çok büyük." Lagar yabani ot denizinin ötesine, bir zamanlar ekili olan toprak parçasını çamlardan ayıran ufalanmış taş duvara baktı. Sessiz.

"Tüfek nerede?" diye yüksek sesle düşündü.

"Uh..."

"Tüfek, Chad. Brent'te bir tane vardı. Bir hayvan onu neden alsın ki?"

Çiselemeye başladı. Yağmur, gri-yeşil ickberry yapraklarını, kırmızı süt otunu, mor çiçeklerini kilit altında tutan uzun defne kulelerini ıslattı.

yağmura karşı yeşil. Soğuk ıslaklık Lagar'ın kafa derisinden boynuna ve alınına doğru süzüldü. Silmeye zahmet etmedi.

"Adamları eşleştirin," dedi Lagar. "Şu andan itibaren kimse nöbet tutmayacak ya da tek başına bir yere gitmeyecek. Chrisom'u kasabaya gönderin ve birkaç ervaurg tuzağı almalarını sağlayın."

"Yuva türünden mi yoksa parçalayıcılardan mı?"

"Parçalayıcılar." Kurnaz olmaya gerek yoktu. "Bahçeyi korumak için tavan arasına bir nişancı koyun, ikişer kişilik üç ekip oluşturun ve tarayın. Bakalım o tüfeği bulabilecek miyiz? Aramanız bittikten sonra, mekânı tuzağa düşürün."

Lagar ona el salladı ve Chad hızlı bir koşuyla uzaklaştı. Lagar izlerin yanına çömeldi ve elini açarak çizikler arasındaki mesafeyi ölçtü. Ön pençeler neredeyse on santim genişliğindeydi. Lagar çalılığa doğru ilerledi. İşte oradaydı, derin girintiler bir hayvanın çömeldiği yeri işaret ediyordu. Pençe izlerine tekrar baktı. Yedi buçuk metre.

Pençe izlerinin kenarlarına dokundu ve derinliğini ölçmek için parmaklarını izlerin içine daldırdı. Yuvarlak, kalın parmaklar. Eğer bu bir kediye, o zaman erkekti, dört metre uzunluğunda ve yaklaşık yedi yüz kilo ağırlığındaydı. Zihni bu kadar büyük bir hayvanı hayal etmekte zorlandı. Tuhaf bir şey miydi? Neden buraya gelmişti?

Lagar çalılıkların arasından çıktı ve sadece kaygan çamur kalana kadar pençe izlerini botunun tabanıyla ovdu. Panik, ihtiyaç duydukları son şeydi.

Verandaya varmadan önce durakladı, iki hafta önce çamurun ayaklarla çalkalandığı yerde durdu. Yağmur izleri yok etmişti. Gustave'ı buraya getirmişlerdi. Özgürlüğü için savaştı, karısı için savaştı ama kaybetti.

Lagar gevşek bir saç telini çekiştirerek, El'in büyüyle ortaya çıkan ağ sonunda kılıcı parmaklarından çekip almalarına izin verdiğinde Gustave'ın nasıl görüldüğünü düşündü. Gustave'ın öfkesi karşısında çaresiz kalması hoş bir manzaraydı ama bunun bedelini dört adamlarıyla ödemişlerdi.

Onun için çalışan dört adam. Ailelerini tanıyordu. Ölen kocaları için karılarına para verdi. Emilia Cook'un payını verirken ona bakışı, kendini boğmak istemesine neden oldu. Sanki dünyanın pisliğiymiş gibi.

Aklında çılgınca bir düşünce dans ediyordu. Uzaklaşmak, malikaneyi terk etmek, Batakılık'tan ayrılmak ve kimsenin onu tanımadığı yeni bir yere gitmek. O bir

ancak yirmi sekiz.

Lagar omuzlarını kamburlaştırdı. Alaycı bir gülümseme ağzının kenarlarını çekiştirdi. Bu sahte elmas için çok fazla para ödemişti. Tüm benliğini yarışa vermiş bir koşucu gibi, bitiş çizgisine ulaşmış ama duramadığını fark etmişti.

Dörtnala koşan bir atın sesi onu ürküttü. Tam zamanında verandaya koştu ve Arig'in gri bir kısırağa binerek yanından geçtiğini gördü.

"Lagar!"

Atı durduramayan kardeşi evin etrafında bir tur attı, yavaşladı ve yüzü kıpkırmızı, oflaya puflaya yere atladı.

"Ne?"

"Annem bataklığa gitmen gerektiğini söylüyor. Peva'ya bir şey olmuş."

WILLIAM baş tarafta, teknenin uzunluğunun izin verdiği ölçüde avcının cesedinden uzakta oturuyordu. Neden onu da yanlarında götürmekte ısrar ettiğini anlayamamıştı. Ona bunu sormuş, o da gülümseyerek teyzesi için bir hediye olduğunu söylemişti.

Belki de teyzesi yamyamdı.

Rolpie sabit bir güçle çekti. Sisle boğulmuş bataklığın dingin, neredeyse ağır bir güzelliği vardı; bir tür kasvetli, ilkel zarafet. Pus, karmakarışık bitki örtüsünü gizliyor, onu tek tek bitki toplulukları halinde filtreliyordu. Kız saçları yosunlarıyla bezenmiş selvi ağaçlarından oluşan izole gruplar sisin içinden çıkıyor ve tekne yanlarından geçerken tekrar sisin içine gömülüyordu. Su, zifiri karanlık derinliği maskeleyen parlak, son derece yansıtıcı bir yüzey olan cıvıltıyı andırıyordu.

"Burası derin mi?" William merak etti.

"Hayır. Dibindeki turba yüzünden öyle görünüyor."

Büyü, yumuşak bir tüy gibi ona sürtündü. "O da ne?"

Cerise gülümsedi. "Bir işaret. Ailemin arazisindeyiz, eve yaklaşıyoruz. Evi ve dışarıdaki bazı arazileri korumaya aldık. İyi korumalar, eski, toprağa kök salmış. Yine de çok uzağa gitmiyorlar."

Gözlerini kısarak kıyıya baktı. Suyun kenarında, yaklaşık bir metre boyunda ve bir metre genişliğinde büyük gri bir kaya duruyordu. Aynı şekilde soluk bir taş da suyun ortasında duruyordu. Koğuş taşları. Onları daha önce de görmüştü: büyü onları bir mantar halkasındaki mantarlar gibi birbirine bağlamış, bir bariyer oluşturmuştu. Rose bile onları evi ve çocukları korumak için kullanmıştı. Rose'un koruma taşları küçüktü ama zamanla büyüyorlardı. Bunlar yüzyıllık görünüyordu.

"Peki ya nehir?" diye sordu.

"Nehir de öyle. Dibinden geçen koğuş taşları var. Biz istemediğimiz sürece Rathole'a gidemezsin. Ama koğuşlar çok uzağa gitmiyor. Arazimizin büyük kısmı kapalı değil."

Bu da Örümcük'in neden evi basmadığını açıklıyor. Güvenli bir üs iyiydi. "Peki ya büyükanne ve büyükbabanın evi?"

Başını iki yana salladı. "Orada koğuş yok. Büyükbabam burayı korumaya almayı reddetti."

Sis geri çekildi. Daha küçük bir akıntıya dönüştüler. Soğuk çiseleyen yağmur gökyüzünden süzülüyordu. William dişlerini sıktı. Bu boktan yerde yağmur hiç durur muydu?

Şu anda karavanına dönmüş olmak çok güzel olurdu. Kendine bir fincan sert kahve yapar ve biraz televizyon izlerdi. *CSI*'ın yeni bir sezonunu satın almıştı ve açılması için yalvarıyordu. *CSI*'ı severdi. Sihir gibiydi. Biraz komediye ihtiyacı olduğunu hissederse, her zaman *COPS*'u bulabilirdi. Diziyi Broken polisinin ne kadar iyi olduğunu öğrenmek için izlemeye başlamıştı ama gömleksiz sarhoş aptallar çok komik olduklarını kanıtlamış ve diziyi çalmışlardı. Polisler hakkında öğrendiği tek şey, çok fazla kaçmak zorunda olduklarıydı.

Kendisini kanepede, Cerise'i de yanında otururken hayal etti. Ne güzel. *Asla olmaz*, diye hatırlattı kendine.

Sadece kuru olmak istiyordu. Sadece birkaç dakikalığına. Ve saçını yıkamak. Postu temiz tutulmalıydı yoksa kaşınır ve içine böcek girerdi. Pahalı arabalar ya da telefonlar gibi pahalı oyuncaklara para harcamazdı ama iyi bir şansman alır ve saçını kestirmek için bir kuaföre giderdi. Salonlar güzel kokardı ve saçını kesen güzel kadınlar onunla flört eder ve yakınlaşırlardı.

Sürekli nem onu çıldırtıyordu. Böyle giderse bir hafta dolmadan kafasında su otları filizlenecekti. Bir dahaki sefere saçını kestirmek zorunda kaldığında, kafa derisindeki mantarları kesmek zorunda kalacaklardı.

Dere, am ağaçları ve yuvarlak sarı yapraklı iri pitoresk ağaçlarla çevrili bir koya açılıyordu. William daha iyi görebilmek için eğildi. Çok güzeldi.

Küçük bir rıhtım suya doğru çıkıntı yapıyordu, tepeye çıkan toprak yolun doğal bir uzantısıydı bu. Sol tarafta ağır bir ahşap kapı, muhtemelen başka bir dereyi kapatıyordu. Rolpies kokusu alıyordu. Kulağı kapının otesinden gelen homurtu seslerine takıldı. Edgers onları inekler gibi hapsetmi olmalıydı.

Bir adam rıhtıma çıktı ve onlara baktı. Siyah saçlı, fit, uzun boylu, otuz yalarında. Eğer Tuhaflar'da olsalardı, William bir mavi kanlıya baktığına yemin edebilirdi. Adam kendini çok dik tutuyordu, zayıf vücudunun gerektirdiğinden daha fazla yer kaplıyor ve Declan'ın akrabalarına ta çıkartacak kadar buz gibi, kendini beğenmiş bir zarafet yayıyordu. William zihninde homurdandı ve Declan'ı hafızasının derinliklerinden çekip çıkardı. Eğer bu adam bir mavi kanlıysa, kendini ele vermemek için konsantre olmalıydı.

"Bu Richard. Kuzenim," dedi Cerise.

Çamura bulanmış küçük bir yaratık Richard'ın ayaklarının dibinde oturuyordu. Ona ders veriyordu. William kelimeleri tam olarak yakalayamadı ama ciddi bir azarlama gibi görünüyordu. William küçük yaratığa odaklandı. Bir ocuğa. Kıza benziyordu, dizlerini göğüsüne çekmiş oturuyordu, uzun saçları çamur ve yapraklarla doluydu.

Cerise derin bir nefes aldı. Ona baktı. Küçük kıza bakıyordu. Siyah kaları birbirine dolanmıtı. Ağzı bir kez titredi, köşelerinden sarkmak istedi. Adam onun gözlerinde hüznü gördü. Sonra bunu sakladı ve gülümsemesini bir maske gibi takındı.

Richard'ın sözleri onlara doğru szld. "...kesinlikle uygun değil, özellikle de kafasına bir tala vurmak..."

Küçük kız onları gördü. Richard'ı iterek geçti ve suya daldı.

Richard sözünün ortasında durdu. "Ah, Lark," diye fısıldadı Cerise.

Küçük kız suyun içinde yüzüyordu, kolları bacakları parlıyordu. Cerise rolpie'yi yavalattı. ocuk ıslak ve çamur içinde tekneye atladı ve çırpındı. Cerise'e doğru atıldı ve ona yapışarak yüzünü Cerise'in karnına gömdü. Cerise kollarını çocuğa doladı ve ağlamak zereymi gibi görünüyordu. Gülümsemesi bozuldu. Dudağını ısırđı.

"Gitme," diye fısıldadı kız, kollarını Cerise'e dolamıtı.

"Yapmayacağım," dedi Cerise yumuşak bir sesle. "Artık evdeyim. Her şey yoluna girecek. Güvendesin."

"Gitme."

"Yapmayacağım."

Çocuk yarı aç ve ürkek bir sokak kedisine benziyordu. Cerise'e sanki annesiymiş gibi sarılmıştı ve korku kokuyordu.

William uzanıp Cerise'in elinden dizginleri aldı ve suya vurdu. Rolpie çekti ve o da tekneyi iskeleye doğru yönlendirdi. Tekne destek kirişlerine çarparak titredi. Richard eğildi ve William ona demirleme halatını uzattı.

"Merhaba," dedi Cerise'in

kuzeni. "Merhaba."

"Lark, artık bırakmalısın," diye mırıldandı Cerise nazikçe. Çocuk hareket etmedi.

"Seni eve kadar taşıyamam. Çok büyüksün. Eğer taşırsam, diğer çocuklar seninle dalga geçer. Şimdi güçlü olmalısın. Bırakmalısın ve kendi ayaklarının üzerinde durmalısın. İşte, elimi tut."

Lark geri çekildi. Cerise onun elini tuttu. "Omuzlar geriye. Eve bak. Bu ev ve bu arazi senin. Ciddiymişsin gibi yürü."

Lark omurgasını dikleştirdi.

"İşte bu. Zayıflık gösterme." Cerise onun elini tuttu ve hep birlikte rıhtıma adım attılar.

William çantalarını aldı ve onu takip etti. Richard uzun bacaklarıyla onun yanında yürüdü. Hafif adımlarla ve iyi bir dengeyle yürüyordu. William bir kılıç dövüşçüsü olduğuna karar verdi.

"Benim adım Richard Mar. Sizinle tanışmak bir zevk."

Sanki biri adamı Garipler'den koparıp almış ve tüm görgü kuralları bozulmadan Edge'e bırakmıştı. Mavi kanlıların siyah kot giymemesi dışında.

William çenesini hafifçe kaldırarak Declan'ı taklit etti. "William Sandine."

"Lord Sandine?" Richard sordu.

Anladım. Kılık değiştirme konusunda düşündüğünden daha başarılı olmalı. "Ara sıra. Bana uygun olduğunda."

"Burnumu sokmak istemem ama Cerise'le nasıl tanıştınız?" "İçimden bir ses burnunu sokmayı sevdiğini söylüyor."

Richard kendine küçük bir gülümseme izni verdi.

Cerise arkasını döndü. "Kırık'tan gelirken birlikte mahsur kaldık. El'i avlamak için burada."

Richard'ın ifadesi kibar ama vurdumduymazdı. "Öyle mi?"

"Urow'u kurtardı," dedi.

Değişiklik yok. "Ne oldu?"

"El onu bakır bir zıpkınla vurdu."

Richard'ın gözlerinde bir öfke titreşimi belirdi. William bunu dosyaladı. Adamın öfkesi vardı.

"Anlıyorum," dedi Richard. "Demek misafirimiz ve müttefikimizsiniz Lord Sandine?" "Sadece William yeterli ve evet."

"Rathole'a hoş geldiniz. Sana bir uyarı William. Bize ihanet edersen, seni öldürürüz."

Ha! "Bunu dikkate alacağım."

"Bizimle birkaç gün geçirdikten sonra bunu daha üstün bir seçenek olarak görebilirsin." Richard kara gözleriyle ona baktı ve Cerise'e döndü. "Belgeler mi?"

"Bende var."

Ergenlik çağındaki bir çocuk üç atı sürerek yoldan aşağı indi.

Cerise burnunu kırıştırdı. "Atlar ne için? Biz sadece yıkanmak için eve gidiyoruz."

"Zamanın yok," dedi Richard. "Üstüm başım çamur ve kan içinde."

"Beklemek zorunda, kuzen. Dobe mahkeme tarihini değiştirdi."

Cerise birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Ne kadar zamanımız var?"

Richard bileğine baktı. Dayanıklı plastik bir saat olan G-Shock takıyordu. William Broken'da kendisi için de bir tane almıştı. Saat çok iyi görünmüyordu ama darbeye ve suya karşı dayanıklıydı ve hassas çalışıyordu. Tüm asilzade havasına rağmen Richard pratik zekâlıydı ve Mars Kırık'a sık sık giderdi.

"Elli iki dakika," dedi Richard.

Cerise başını gökyüzüne kaldırdı ve küfretti.

WILLIAM hayatı boyunca birkaç boktan kasaba görmüştü ama Angel Roost bunların en iyisiydi. Yaklaşık bir düzine evin çevrelediği ve Cerise'in nazıkçe "meydan" olarak adlandırdığı, yaklaşık bir hokey sahası büyüklüğünde bir açıklıkta son bulan uzun, çamurlu bir sokaktan oluşuyordu. Açıklığın bir tarafında iki katlı bir yapı yer alıyordu ve üzerinde HOUSE OF WORSHIP yazıyordu. Diğer tarafta ise dev selvi kütükleriyle bir araya getirilmiş ve üzerinde MAHKEME EVİ yazan daha da büyük bir tabelayla süslenmiş uzun dikdörtgen bir kutu bina yükseliyordu. Onun

Ahır tarzı kapılar ardına kadar açık duruyordu ve sürekli bir insan seli içeriye doğru ilerliyordu.

"Kasaba burası mı?" William Cerise'e mırıldandı.

"İlçe merkezi," dedi Cerise.

Gözlerini kırıştırdı.

"Sicktree'nin bize ne yapacağımızı söylemesini istemediğimize karar verdik ve kendi ilçemizi kurduk. Kendi yargıcımız, milislerimiz ve her şeyimiz var."

William etrafa bakıyormuş gibi yaptı.

"Ne arıyorsunuz?" Cerise sordu. "Hepinizin paylaştığı tek atı."

Bir çocuk gibi kıs kıs güldü. William süslendi. Onun komik olduğunu düşünüyordu. Richard kaşlarını çatıyordu.

Cerise ona, "Buranın tek atlı bir kasaba olduğunu ima ediyor," dedi. Richard gözlerini kısa bir süreliğine gökyüzüne kaldırdı.

"Büyükannen ve büyükbabana da hitap ediyor musun?" William sordu.

Richard iç çekti. "Aslında ölmüş babama. Son zamanlarda bana her türlü aptallığı yaşatmayı uygun görüyor."

Adliye binasının önünde atlarından indiler, atlarını parmaklıklara bağladılar ve binaya doluşan kalabalığa katıldılar. Düzinelerce koku rüzgârda dönerek William'ın burnuna saldırdı. Kulakları kırık dökük konuşmaların parçalarını yakaladı. İnsanlar ona çok yaklaşmış, kapılardan geçmeye çalışıyorlardı.

İçini gergin bir sersemlik kapladı. Kalabalıklar tehlikeli ve heyecan vericiydi ve genellikle onlardan uzak durmaya özen gösterirdi.

Kendine, "Üstüne gitme" dedi. Şu mahkeme işini halletmeliydi, sonra da özgür olacaktı.

"Biz biraz taşralıyız. Burada hiçbir şey olmaz," diyor Richard. "Bir mahkeme duruşması büyük bir olaydır." Gülümsedi.

Cerise de gülümsedi.

"Bir şaka mı kaçırdım?" William sordu.

Richard, "Savaşa gülümseyerek giriyoruz," dedi.

"Endişeli olmadığınızı göstermek için," diye ekledi Cerise. "Mire izliyor ve burada itibar her şeydir."

William ona doğru eğildi. Kız çamur gibi kokuyordu ama altında yatan gerçek kokuyu az da olsa almıştı ve bu onu arzulamasına neden olmuştu.

"Endişeli misin?"

"Gülümsemek zorunda olmasaydım, iki elimle saçlarımı yoluyor olurdum," dedi usulca.

"Yapma. Güzel saçların var ve tekrar uzaması uzun zaman alacak."

Gözleri parladı ve belli ki gülmemeye çalışarak dudağını ısırıldı.

İçerideki hava sokaktakinden daha soğuktu. Cereyanda taze bir çam kokusu süzülüyordu. Köşelere yerleştirilmiş fiçılarda birkaç çam fidanı büyümüştü. Opak lambalar uzun zincirlerle tavandan sarkıyordu. Kalabalık koridorda ilerlerken, ışıklar sarı elektrik ihtişamıyla yandı.

William Cerise'e baktı.

"Bir elektrik santralimiz var," dedi. "Turba ile çalışıyor." Bu anlamadığı bir tür insan şakası olmalıydı.

Onun yüzüne baktı ve sırıttı. "Ciddiyim. Turba kurutulduğunda gerçekten iyi yanar. Evi onunla ısıtıyoruz."

Duyduğu en çılgınca şey bu olsa gerek. Bir noktada etraflarına bakıp *"Hey, elimizde bir sürü ne var?"* demiş olmalılar.

"Çamur! Soğuk ve ıslak. Biliyorum, hadi yakalım!" "Başka bir işe yaramıyor."

Ne oluyor be? Balıkların bacakları olabiliyorsa, çamurun da yanabileceğini düşündü. Örümcek olsun ya da olmasın, eğer kedileri uçmaya başlarsa, buradan bir roket gibi fırlardı.

Cerise ön sırada, bir masanın arkasına oturdu. Richard hemen arkasındaki sıranın yanında durdu ve kısa bir selamla ona oturmasını teklif etti. "Lütfen oturun."

William oturdu. Mahkeme salonunun diğer tarafında da aynı masa vardı. Sanığın tarafı olduğunu tahmin etti. İki masanın arkasında, yargıcın masasını ve sandalyesini destekleyen yükseltilmiş bir platform vardı. Biri davacı, diğeri davalı için olmak üzere iki küçük kürsü yargıcın karşısında duruyordu. Bu düzen yeterince tanıdıktı. Askeri mahkemedeki duruşma düzenine iyice alışmıştı.

Hafızası başka bir mahkeme salonunu, kafesinin parmaklıkları arasından gördüğü çok daha büyük, steril bir odayı canlandırdı. Askeri mahkemede onu bir hayvan gibi hapsetmişlerdi. Avukatı bile onun ulaşamayacağı bir yerde durmaya özen göstermişti. William o zamanlar buna çok kızdığını hatırlıyordu. Geriye dönüp baktığında, belki de en iyisi buydu. O kadar acı çekmişti ki kimi incittiği umurunda değildi.

Cerise'i ona bakarken yakaladı ve kendini şimdiki zamana geri çekti. Kır saçlı, kuru bir kayısı gibi solmuş bir kadın, bir sandalyeye kayarak William'ın solunda durdu ve ona gülümsedi. Küçük siyah gözleri buruşuk yüzünde iki parlak kömür parçası gibi duruyordu. Boyu bir buçuk metreden biraz uzundu.

En az yüz yaşını zorlayan bazı Edgerlar, Tuhaflar'daki insanlar kadar uzun yaşadı.

Richard bir santim öne eğildi. "Büyükanne Az, bu William. Cerise'in bir arkadaşı."

William başını eğdi. Yaşlı insanlara saygılı davranılması gerekiyordu. "Onur duyduğum leydim."

Büyükanne Az minik bir el kaldırdı. Parmakları onun saçlarını sıyırdı. William'ın içinden bir büyü kıvılcımını geçti. Geri çekildi.

"Ne kadar kibar bir köpek yavrususun," diye mırıldandı Az Nine usulca ve onun kolunu okşadı. "Her zaman yanımda oturabilirsin."

Onu o yapmıştı. William'ın içinden alarm sesi yükseldi. Ağzını açtı.

Cerise sandalyesinde döndü. "Merhaba büyükanne."

"İşte buradasın, tatlım." Az Büyükanne uzanıp Cerise'in elini okşadı. "Arkadaşın çok iyi bir çocuk."

Cerise gülümsedi. "Bundan emin değilim..." Binayı gözden geçirdi. "İlçenin yarısı kaybettiğimizi görmek için geldi."

Richard, "William'a mahkeme duruşmalarımızın bizim eğlencemiz olduğunu söylüyordum," dedi.

"O kadar da kötü değil." Büyükanne Az homurdandı. "Cenazeleri görmelisin. Kendileri ölmedikleri için sevinen tüm o yaşlı moruklar, zavallı merhumun ardından kına yakıyorlar. Ben öldüğümde beni yakmanızı istiyorum."

Cerise gözlerini devirdi. "İşte başlıyoruz." "Neden yakalım?"

William sordu.

"Böylece büyük bir şenlik ateşi yakıp sarhoş olabilirler," dedi yaşlı kadın. "Büyük bir ateş yanarken orada oturup üzölmek zor."

Uzun boylu bir sarışın odaya girdi, üzerinde avukat olduğunu gösteren sarı bir kuşak vardı. Elllerinde kâğıtlar taşıyan iki adam onu takip etti. Zayıf ve uzun bacaklıydı, zarif bir boynu ve güzel ayak bilekleri vardı ve William bir dakika boyunca onun koridordan inişini izledi. Çok gergin ve zor görünüyordu. Yine de bacakları güzeldi.

Mmm, mimoza da kokuyordu. Pahalı bir koku. Cerise temiz olduğunda daha iyi kokuyordu.

Richard, "Görünüşe göre Sheeriles tuhaf bir avukat tutmuş," dedi. "Büyük silahları getiriyorlar."

"Avukatımız hangi cehennemde?" Cerise yüzünü buruşturdu. "Ona saati söyledim," dedi Richard.

"İki kez."

Yan taraftaki küçük bir kapı açıldı. İri yarı kel bir adam omuzları üzerinde mahkeme salonuna girdi, yargıç masasının sağına yerleşti ve kollarını kavuşturarak oyulmuş pazularını şişirdi. Yüzü "Benimle uğraşma" mesajını yüksek sesle ve net bir şekilde veriyordu. Eksik olan tek şey göğsünde GERİ ÇEKİL yazan büyük bir dövme idi.

Bir koruma. William onun ölçüsünü aldı. İri yarı. Muhtemelen çok güçlüydü ama genç değildi, orta yaşa yaklaşıyordu. Böyle bir adamla mesafenizi korumanız gerekirdi. Şanslı bir yumrukla kemiklerini kırabilirdi. William bacaklarını inceledi. Onu geçmek zorunda kalırsa, dizlerine saldıracaktı. Bütün bu kaslar sürüklemek için çok fazla ağırlık oluştuyordu. Dizleri muhtemelen vurulmuştu ve engellemek için yeterince hızlı tepki veremezdi.

"Bu Clyde, icra memurumuz." Büyükanne Az parmaklarını deve doğru salladı.

Clyde kaşlarını çatmadan ona göz kırptı ve dosdoğru önüne baktı.

Büyük bir hayvan yan kapıdan içeri girdi. Omuzları en az otuz beş santim uzunluğunda, kahverengi rozetlerle süslü yeşilimsi kürküyle bir vaşağı andırıyordu. Canavar yanaşıp Clyde'ın ayaklarının dibine uzandı ve sarı gözleriyle kalabalığı inceledi.

Harika. Yeşil bir kedi. Neden olmasın ki? Buranın iki rengi vardı: yeşil ve kahverengi ve bu canavarda ikisi de vardı.

"Bu Clyde'ın evcil vaşağı, Chuckles," dedi Büyükanne Az yardımsever bir şekilde. "Clyde, Chuckles ve Yargıç Dobe. Bir elmanın üç yarısı."

Cerise'in yanındaki sandalyeye bir adam oturdu ve sırtı, siyah gözleri biraz vahşiydi. Zayıf, hızlı ve doğuştan bir hırsızın emin hareketlerine sahip olan adam, çamur bulaşmış kot pantolonun üzerine çamur sıçramış bir gömlek giymişti. Kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu ve iki günlük kirli sakalı çenesini kirletiyordu. Sol kulağında gümüş bir halka küpe parlıyordu. Sarhoşluk aleminden sonra geceyi nezarethanede geçirmiş ve iyi bir şey yapmamış gibi görünüyordu. "Bir şey kaçırdım mı?"

"Kaldar," Cerise uzandı ve parmaklarıyla onu dürttü. "Geç kaldın."

"Mahkeme için temizlenemez miydin?" Richard homurdandı.

"Görünüşümün nesi yanlış?"

Büyükanne Az, onun tüylü kafasının arkasına bir tokat attı. "Ow!

Merhaba, Meemaw."

"Haritayı getirdin mi?" Richard sordu.

Kaldar'ın yüzü paniğe kapıldı. Kendini sıvazladı, Cerise'in saçının altına uzandı ve katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Bir yere koyduğumu biliyordum."

Richard limon ısırmış bir adam gibi görünüyordu. "Bu bir sirk değil."

"Etrafınıza bakın," dedi Kaldar.

"Sirkte daha çok fil vardır," dedi William ona. Bir keresinde Broken'da P.T. Barnum'un gösterisine gitmiş ve kokusu bir fili ölesiye korkutmuştu. Tüm cüsselerine rağmen histerik yaratıklardı.

Kaldar gözlerini kısarak ona baktı. "Kimsin sen?"

"Onun adı William. O benim misafirim ve Urow'un hâlâ nefes almasının sebebi," dedi Cerise.

Kaldar önce ona, sonra William'a baktı. Keskin gözleri vardı, neredeyse siyahtı ve William adamın kendisini bir tüfeğin dürbününden gördüğünü hissetti. Palyaçoluk yapsın ya da yapmasın, Kaldar çizginin bir santim dışına çıkarsa boğazını kesmeye çalışacaktı.

"Denemek" anahtar kelimeydi.

Kaldar'ın dudaklarında sanki bir sırrı çözmüş gibi bir gülümseme belirdi ve ardından yüzü mutlu bir sırıtışla ikiye ayrıldı. "Ailemize hoş geldin."

"Sen onun kardeşi misin?" William sordu.

"Kuzen." Kaldar Richard'a başıyla selam verdi. "Ben onun kardeşiyim." Richard tavana baktı. "Hatırlatma bana."

"Sen ve ben arkadaş olacağız," dedi Kaldar ona. William Kaldar'ın sesinde bir tehdit sezdi ama Kaldar'ın yüzündeki mutluluk ifadesi değişmedi.

Clyde öne çıktı, seyirciye sert bir bakış fırlattı ve böğürdü. "Herkes ayağa kalsın!"

ON ÜÇ

Seyirciler karışık bir şekilde ayağa kalktı. Arkada bir yerde bir gümbürtü, düşen bir sandalyenin habercisiydi ve bir kadın küfretti.

Orta yaşlı bir adam koşarak odaya girdi. Dalgalandıran mavi cübbesi, çamaşır ipinde kuruyan bir çarşaf gibi omuzlarından sarkıyordu. Cübbenin üstündeki yüz kahverengiydi, hava koşullarına bağlıydı ve kuru üzüm gibi güneşte kurumuştu. Devasa genişlikteki iki kaşı, iki şişman, kıllı tırtıl gibi yüzünü kesiyordu. Koltuğa doğru yürürken çenesi hareket ediyordu, sanki geniş getiren yaşlı, köhnemiş bir boğa gibiydi.

"Angel County of the Edge Bölge Mahkemesi şu anda oturum halindedir," diye gürledi Clyde. "Yargıç Dobe başkanlık ediyor. Oturun."

Herkes oturdu.

Clyde yargıca doğru bir adım attı. "Dava numarası 1252, Mars Sheeriles'e karşı."

Yargıç Dobe masasının altına uzandı, küçük bir metal kova çıkardı ve içine daldı. "Pekâlâ," dedi ve kovayı yerine geri koydu.

William, Kaldar'ın haklı olup olmadığını ve bunun bir sirk olup olmadığını merak etti. "Avukatlar, ayağa kalkın," diye bağırdı Clyde.

Sarışın kadın ayağa kalktı ve Kaldar da öyle yaptı.

Yargıcın iri kaşları yukarı kalktı. "Kaldar. Bugün davacı adına konuşan siz misiniz?"

"Evet, Sayın Yargıç."

"Kahretsin," dedi Dobe. "Sanırım kanunlara aşinasınız. Kafasına vurdun, evini ateşe verdin ve kız kardeşini hamile bıraktın."

Kaldar'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim, Sayın Yargıç."

Sarışın boğazını temizledi. "Tüm saygımla, Yargıç, bu adam avukat olarak hizmet verecek nitelikte değil. O hüküm giymiş bir suçlu."

Dobe'nin bakışları sarışın kadının üzerine yerleşti. "Seni tanımıyorum. Clyde, onu tanıyor musun?"

"Hayır, Yargıç."

"İşte bu kadar. Seni tanımıyoruz."

"Sheerile ailesini temsil etmek için buradayım." Sarışın avukat bir adım öne çıkarak bir parşömen uzattı. "Yeni Avignon'da hukukçu olarak çalışıyorum. İşte kimlik bilgilerim."

Dobe, "Yeni Avignon Garipler'de," dedi.

Sarışın gülümsedi. "Bu dava için Edge yasası üzerinde kapsamlı bir çalışma yaptım, Yargıç."

"Yerel yeteneklerin nesi var ki Lagar Sheerile kendine bir avukat bulmak için Garipler'e gitmek zorunda kalıyor?" Dobe gözlerini kısarak boş sandalyelere baktı. "Lagar nerede? Ve akrabalarının geri kalanı?"

"Ortaya çıkma hakkından feragat etti," dedi sarışın. "İlçe Kanunu ona bu hakkı 7. Madde, 3. Bölüm'de veriyor."

"Kodu biliyorum," dedi Dobe ona. Gözleri tehlikeli bir parıltı kazanmıştı. "Yarısını ben yazdım. Yani Lagar benim mahkeme salonum için fazla iyi olduğunu düşünüyor. İyi, iyi. Kaldar, şuradaki hukukçu senin bu işe uygun olmadığını söylüyor, çünkü sen hüküm giymiş bir suçlusun. Buna söyleyecek bir şeyin var mı?"

Kaldar, "Garip'te ve Kırık'ta hüküm giymiş bir suçluyum," dedi. "Kenar'da sadece para cezasına çarptırıldım. Ayrıca, aynı tüzükte herhangi bir Edger'in kendi avukatı olarak görev yapabileceği de belirtiliyor. Konu Mar ailesinin sahip olduğu ortak mülkle ilgili olduğundan ve ben de bu ailenin bir üyesi olduğumdan, kendimi temsil ettiğimi ve bu nedenle kendi avukatım olarak hareket edebileceğimi iddia ediyorum."

"Yeterince iyi." Dobe elini salladı. "Devam edin."

Kaldar boğazını temizledi. "Mar ailesinin Sene adında, arazi ve Sene Malikanesi'nden oluşan iki dönümlük bir parseli var."

Kaldar haritaları Clyde'a, o da Dobe'ye uzattı. Dobe bir süre gözlerini kısarak haritalara baktı ve elini tekrar salladı. "Devam edin."

"Mayıs ayının yedisinde Cerise Mar, Erian Mar ve Mikita Mar yukarıda bahsi geçen malikaneye gittiler ve Lagar Sheerile, Peva Sheerile, Arig Sheerile ve yanlarında çalışan birkaç adamı binada buldular. Cerise Mar kibar ve şiddet içermeyen bir dille topraklarımızdan defolup gitmelerini talep etmiş, ancak bu talep reddedilmiştir."

Dobe Cerise'e baktı. "Ve neden gitmesine izin verdin?"

Cerise güldü. "Biz barışçıl bir aileyiz ve anlaşmazlıklarımızı mahkemenin çözmesine izin veririz."

Seyirciler kahkahalarla güldü. Dobe gülümsedi. "Yine mi geldin?" Cerise, "Onların tüfekleri, bizim de atlılarımız vardı," dedi.

Dobe'nin gümüş tozlu kaşları bir tür kıpırdama manevrası yaptı. "Anlaşıldı. Peki neden bir ervaurg'un zayıf bir gün için sakladığı bir şeye benziyorsun?"

"Bataklıkta zor bir gün, Sayın Yargıç."

"Anlaşıldı. Otur yerine." Cerise oturdu.

Dobe Kaldar'a baktı. "Peki bugün mahkemeden ne istiyorsunuz?"

"Sheeriles'in mülkümüzden çıkmasını istiyoruz."

"Peki." Sarışına baktı. "Senin sıran. Adil olmak için, seni hızlandıracağım. Temiz bir duruşma yaparım, uzun konuşmalar yok. Bana emsallerden alıntı yapma, kanuna göre tartış. Emsaller umurumda bile değil - bugünlerde her aptalın yargıç olmasına izin veriyorlar."

Sarışın, nefesinin altında "Şaka yapmıyorum," diye mırıldandı.

Chuckles başını kaldırdı ve tısladı. Sarı gözleri sarışına kilitlendi. William kendi kendine gülümsedi. Bu gergin bakışı daha önce de görmüştü. Zaman zaman o da takardı. Eğer büyük kedinin kafatasını kırıp araştırabilseydi, net bir düşünceye ulaşabilirdi: *Ne kadar hızlı koşabilirsin?*

"Bir şey mi dedin?" Dobe sordu.

"Hayır, Sayın Yargıç."

"İyi o zaman. Devam edin."

Sarışının dudakları düz bir gülümsemeye gerildi. "Söz konusu mülk Gustave Mar tarafından Sheerile ailesine yasal olarak satıldı. İşte Satış Senedi ve Sene Malikanesi ile bu konuta bağlı arazinin Mülkiyet Senedi."

İki kâğıt uzattı. Clyde yanlarına gidip onları Dobe'ye götürdü. Dobe gözlerini kısarak baktı ve kâğıtları Kaldar'a doğru salladı. "Bana iyi göründü. Kızı masada oturduğuna göre Gustave'ın da buna itiraz edeceğini sanmıyorum."

"O sabahtan beri onu görmedik," dedi Kaldar. "Ama onu bulacağız."

"İyi güzel de, bu arada elimizde bu tapular var. Bu konuda söyleyecek bir şeyin var mı?"

Kaldar yere baktı.

Oda sessizliğe gömüldü.

Bu kadar mı yani? William merak etti. Böyle mi bitmişti? El'i riske atıp bataklıkta bunun için mi koşmuştu?

"Eee?" Dobe sordu.

Kaldar'ın koyu renk başı öne eğildi. Karmakarışık saçlarını karıştırdı.

"Mahkemeye cevap ver," diye gürledi Clyde.

Kaldar başını kaldırdı. "Sayın Yargıç, Gustave Sene'yi satmış olamaz."

"Peki neden?" Dobe sordu.

"Çünkü bu parsel Louisiana Dükaliğı tarafından yirmi yedi yıl önce Sürgün Yer Değıştirme Yasası kapsamında Angel Roost County'den satın alınmıştır. Daha sonra, kızı Genevieve Dubois'in Gustave Mar ile evlenmesi yoluyla Mar ailesiyle akraba olan Vernard Dubois adlı bir sürgüne verilmiştir. Bu nedenle, Sene Malikanesi ve arazisi devredilemez bir Senatörlük hibesi teşkil etmektedir. Tamamen ya da kısmen satılamaz, sadece sürgünün çocuklarına miras kalabilir. Hem Vernard hem de karısı vefat ettiğıne ve çocukları Genevieve kayıp olduğına göre, parsel haklı olarak kızı Cerise Mar'a aittir. Gustave bu tapuları imzalamış olsa bile, imzasının hiçbir gücü yoktur. Parselin sahibi o değıl. Cerise'in ve o satmıyor."

Birinin nefesi kesildi.

Kaldar kollarını kaldırdı, katlanmış belgeleri bir yelpaze gibi tutuyordu. "Louisiana'ya yapılan orijinal Satış Senedinin kopyası, imzalı ve mühürlü. Genevieve'in varis olarak gösterildiğı Senatörlük Bağışının kopyası. Gustave ve Genevieve'in evlilik cüzdanlarının kopyası. Vernard Dubois ve Vienna Dubois'nın ölüm belgelerinin kopyası. Cerise Mar'ın doğum belgesinin kopyası."

Eğilerek selam verdi ve kâğıtları Clyde'ın ellerine bıraktı.

Dobe kâğıtları taradı ve kıkırdadı. Neşeli, alaycı bir kıkırdamaydı bu ve gülerken kaşları aşağı yukarı zıplıyordu. "Sarışın, seni fena benzetmişler."

Sarışın avukatın yüzu seğırdi. "Belgeleri incelemek istiyorum."

"İstediğiniz kadar inceleyin. Ben hükmetmeye hazırım. Bu kadar basit olduklarında onları seviyorum, değıl mi Clyde?"

"Evet, Sayın

Yargıç." Cerise

ayağı kalktı.

"Sheerile ailesinin Sene parselini boşaltmak için bir günü var. İkinci günün sabahına kadar bunu yapmazlarsa, Mar ailesi mülklerini geri almak için ellerinde ne varsa kullanabilir. Mars'lar Sheeril'lerle kendi başlarına başa çıkamazlarsa, yardım için Mire Milislerine başvurabilirler. Hepsi bu kadar."

Dobe bornozunu aldı ve koşarak uzaklaştı.

William, Sheeriles'e saldırma hakkını kazandıklarını fark etti. şimdi ortalık kan gölüne dönecekti.

"Gösteriş." Cerise sandalyesine yığıldı. Omurganın kıvrımlarında yorgunluk okunuyordu.

"Oh, herkes eğlendi. Bırakın ben de eğleneyim." Kaldar onun omzunu sıvazladı. "Pek iyi görünmüyorsun."

"Sadece çok yorgunum," dedi. "Uyumayalı uzun zaman oldu. Ya da yemek yemeyeli." "Eve gitmeliyiz," dedi Richard.

"Evet." Cerise ayağa kalktı ve hemen sandalyesine geri döndü. "Emel."

Kıpkırmızı uzun bir cübbe giymiş bir adam odanın arka tarafından onlara doğru ilerliyordu. Koyu renk saçlı ve çok zayıftı; Richard'ın yüzünü alıp birkaç santim uzattığınızda Richard'a benziyordu. William hafızasını yokladı. Emel, kuzeni, sözde bacaklı balık yüzünden kafasında bir delik açacak olan büyücü.

"Sevgili kuzenimizle görüşmek istememenizin özel bir nedeni var mı?" Kaldar belgeleri topladı. "Biraz suratsız ve ölü gibi kokuyor ama aileden biri..."

"William yılanbalığını öldürdü." Cerise eğilerek koltuğun yanına çömeldi. Dört Mars ona bakıyordu. William omuz silkti. "Beni yemeye çalıştı."

"Emel para isteyecektir," diye mırıldandı Cerise. "Şu anda bununla başa çıkamam."

Kaldar başını kapıya doğru salladı. "Git. Onu oyalayacağız."

Cerise oturduğu yerden sıvışarak kalabalığın içinde eridi. William gerildi ama kuzenlerini bir kenara atmadığı sürece onu takip etmesi mümkün değildi.

Kaldar döndü ve kocaman bir gülümsemeyle öne çıktı.

"Emel!" Emel biraz şaşkın görünüyordu. "Kuzenim."

Kucaklaştılar.

Kaldar, Emel'in omzunun üzerinden William'a göz kırptı. Az Nine nazik bir gülümsemeyle onları izledi.

"Verdiğiniz ve kazandığınız savaş için tebrikler." Emel'in sesi şaşırtıcı derecede hoştu.

"Teşekkür ederim," dedi Kaldar.

Emel ellerinin parmaklarını dindar bir rahip gibi ördü. "Lagar huzur içinde gitmeyecek. Kaitlin buna izin vermez. Yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin. Resmi olarak bir şey yapamam -Tarikat bu işe karışmak istemiyor- ama yine de bazı ipleri elime alabilirim. Ve, *hrhm*, ben de bazı mütevazı becerilerden yoksun değilim."

Kaldar başını salladı. "Teşekkür ederim, Emel."

Emel'in yüzü kederli bir hal aldı. "İhtiyaçlardan bahsetmişken. Cerise'i görmeye geldim. Kendisiyle görüşmek istediğim hassas bir konu var."

Evet, bataklıkta rastgele barışçıl yolculara saldıran bacaklı balıklarla ilgili hassas bir konu. William ağzını açtı. Büyükanne Az elini dirseğine koydu ve başını salladı. Ağzını kapattı.

Kaldar ciddiyetle başını salladı. "Üzgünüm, gitti. Ama ona bir mesaj iletmek için elimden geleni yapacağım."

"Onunla Tarikat'a ait belirli bir hayvan hakkında konuşmam gerekiyor. . . . Normalde bu konuyu açmazdım ama Tarikat bazı tazminatların ödenmesi gerektiğine inanıyor."

"Evcil hayvanınızı kaybettiniz, değil mi?" Az Nine daldığı hayallerden sıyrıldı. Emel'in rengi soldu. "Neden, Azan Nine, seni orada görmedim..."

"Hak ettiğini buldun." Büyükanne'nin gözleri şiddetli bir ateşle parladı. Seyirciler yeni bir cazibe hissettikçe etraflarındaki kalabalığın akışı yavaşladı. "Küçük bir kızken onun oyuncak bebeklerini çaldın, içlerine ölü şeyler doldurdun ve onları dans ettirdin! Ne tür bir insan küçük bir kızın kurtçuklarla dolu kokuşmuş bir oyuncak bebekle mutlu olmasını bekler? Aklından ne geçiyordu?"

Emel yüzünü buruşturdu.

"Bence yılanbalığını öldürmesi doğru. Saygıdeğer bir adam için ne tür bir evcil hayvan bu? Bir köpek ya da kedi alamazdı. Hayır, bu mankafa kendine bacakları olan kel bir balık aldı!"

Kalabalıktan hafif kıkırdamalar yükseliyordu.

"Meemaw Azan-" diye başladı Emel ama kadın onun sözünü kesti.

"Büyücü olman umurumda değil! Buraya geliyor, çok önemli, büyükannesine merhaba demiyor. Ailen için fazla iyisin, değil mi Emel? Torunlarımı bundan daha iyi yetiştirdiğimi biliyorum. Sanırım annenle konuşacağım!"

Emel'in kasvetli gözlerinde bir korku kıvılcımı parladı. "Gitmeliyim," dedi usulca.

"En iyisi bu," diye mırıldandı Kaldar. "Cerise'e mesajınızı ileteceğim."

Emel büyükannesini selamladı ve seyircilerin kıkırdamaları arasında kapıya doğru ilerledi.

Az Nine minik yumruklarını kalçalarının üzerine koydu. "Sakin beni bırakıp gitme Emel Mar! Seninle işim bitmedi! Emel!"

Büyücü cübbesini kaptığı gibi koşmaya başladı ve kapıdan kaçtı. Büyükanne Az kolunu salladı ve William'ı dürttü

omuz. "Buna inanabiliyor musun çocuk? Bu benim teknemi batırmaz mı! Üstelik çok da tatlı bir bebektir."

LAGAR kayığı kıyıya çekti, dizginleri bir servi dizinin üzerine attı ve ıslak çimlere bastı. Önünde eğrelti otlarından oluşan bir göl hışırdıyordu.

"Peva?"

Cevap gelmedi. Eğrelti otlarının arasına doğru bir adım attı ve bir çamdan uzaklaşan kırık köklerden oluşan bir iz gördü. Köklerin üzerinde küçük bir torba iz sürücü karışımı duruyordu, fındık ve kuru üzümler yere saçılmıştı. Üstünde, çamın gövdesinden ona işaret fişegi gibi dairesel siyah bir iz parlıyordu.

Peva'nın işaret fişegi yoktu. Lagar'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Kılıcını tek bir akıcı hareketle kınından çıkardı ve yeri aradı.

İkiz delik izleri, topraktaki iki yara, çam kökünün olduğu yeri işaretliyordu. Biri kardeşine ateş etmiş ve füzeleri almak için hayatta kalmıştı. Tabii Peva onları kendine almadıysa.

Lagar eğreltiotu tarlasının kenarına doğru koştu. Birkaç gövde yerde kırık bir şekilde yatıyordu. Bakışları bir selvi gövdesinden çıkıntı yapan bir cıvataya takıldı. Şaftın üzerinde yeşil bir işaret vardı. Peva'nın kilerden biri. Bir hedef için çok alçak. Ayrıca Peva nişan aldığı anda hep isabet ettirirdi. Birinin dikkatini kendisinden uzaklaştırmak için ateş etmişti. Lagar çömeldi, kılıcının ucunu cıvatanın geldiği yöne doğrulttu ve diğer tarafa döndü.

Yirmi adım ötede büyük bir servi görüşünü engelledi. Selviye doğru koştu, şişmiş gövdesini daire içine aldı.

Peva yerde sırt üstü yatıyordu. Kansız derinin mavi tonu, sert yüz hatları, göğsündeki kahverengi kan lekesi, hepsi aynı anda Lagar'a doğru koştu ve sınırların birleştiği yerde, bağırsağının derinliklerine yumruk attı. Dizlerinin üzerine düştü.

Yağmur yağdı, bataklığı soğuk suyla çiseledi. Peva'nın saçlarını başına yapıştırdı, ölü gözlerini sahte yaşlarla doldurdu. Hayalet bir el Lagar'ın boğazını acıyana kadar sıktı.

Lagar kardeşini kendine çekti ve ona sarıldı.

ON DÖRT

CERISE atının hızlanmasına izin vererek sessizce ilerledi. Bataklık yolun iki yanından akıp gidiyordu: sıvı katran gibi siyah olan bataklık suyundan ölü ağaçların solgun kabukları yükseliyordu.

İlk raundu kazandılar. Peva ölmüştü. Mahkeme ailenin lehine karar vermişti. Büyükbabanın evini geri almaya hakları vardı. Şimdi sadece bunu yapmaları gerekiyordu.

Mutlu olmalıydı. Bunun yerine, sanki bedeni kemiklerinden sarkan yırtık pırtık bir paçavraya dönüşmüş gibi kendini boş ve bitkin hissediyordu. Çok yorgundu. Atından inmek istedi. Karanlık ve sessiz bir yere kıvrılmak istiyordu. Ve en çok da annesini istiyordu.

Cerise içini çekti. Bu çok saçma bir istekti. Yirmi dört yaşındaydı. Hiçbir şekilde çocuk değildi. Eğer işler farklı yürüseydi, şimdiye kadar evlenmiş ve kendi çocukları olmuş olacaktı. Ama kendini bundan ne kadar uzak tutmaya çalışırsa çalışsın, karanlıkta yalnız bırakılmış bir çocuğun çaresizliğiyle annesini istiyordu. Bu ihtiyaç o kadar temel ve güçlüydü ki neredeyse ağlayacaktı.

En son ne zaman ağladığını hatırlayamıyordu. Yıllar geçmiş olmalı.

Mantıklı yanı, duruşmayı kazanmanın uzun bir yolun sadece ilk adımı olduğunu biliyordu. Son on gündür net bir amacı vardı: Hugh Amca'yı bulmak, belgeleri almak ve duruşma için zamanında geri dönmek. Bunu yaşamış ve solumuştu ve artık olmuştu. Amacına ulaşmıştı ve içinde, annesini istediği yerde, ebeveynleri sihirli bir şekilde ortaya çıkmadığı için derin bir aldatılmışlık hissediyordu.

Nal sesleri arkasından geldi. Cerise eyerinde döndü.

İki atlı hızlı adımlarla patikadan aşağı indi. William ve Kaldar. William, Peva'nın yayını taşıyordu. Bazı kadınlar parlak zırhlı bir şövalye bekliyordu. Görünüşe göre o, siyah kot pantolonlu ve deri giysili bir şövalyeyle karşılaşmış ve onu kovalayıp şeytani yöntemlerini uygulamak istemişti.

Genç bir kızken, bir yabancıyla tanıştığını hayal ederdi. Bu kişi Garipler'den ya da Kırıklardan olurdu, Bataklık'tan değil. Ölümcül ve sert olurdu, o kadar sertti ki ondan korkmazdı. Komik olurdu. Ve yakışıklı olacaktı. Bu gizemli adamı hayal etmekte o kadar ustalaşmıştı ki, neredeyse yüzünü gözünün önüne getirebiliyordu.

William onun kıcını tekmeleyecekti.

Belki de bu yüzden onu aklından çıkaramıyordu, diye düşündü Cerise. Hevesli düşünmek, asla olmayacak şeyleri umut etmek.

İki adam ona ulaştı ve atlarını durdurdu. "Gördün mü?" Kaldar yüzünü buruşturdu. "Tek parça halinde."

William onu görmezden geldi. "Tek başına yola çıktın. Bunu alışkanlık haline getirme."

Onun güvenliği için endişeleniyordu. Büyüleyici Lord Bill. Ve bunu çok nazikçe ifade etti. Tam bir centilmenlik timsaliydi. "Yemin için mi endişeleniyorsun?"

"Ölülerin sana bir faydası yok."

Kaldar'ın yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir şey yok. Sanırım biraz önden gideceğim."

Atını sürdü. Cerise iç çekti. "Onu kızdırdın mı?"

William omuz silkti. "Kötü şakalar yapıyor. Ona komik olmadıklarını söyledim. Tek başına ata binmek özensizdi. Küçük hatalar yapmaya devam edersen, bunlar alışkanlık haline gelir ve sonra da ölürsün."

Tam da ihtiyacı olan şey. "Ders için teşekkürler Lord Bill. Sizin yardımınız olmadan yirmi dört yaşına kadar nasıl hayatta kaldım, asla bilemeyeceğim."

"Bir şey değil."

İğneleme bir mavi kanlının kafasının üzerinden uçtuğunda ses çıkarır mı? Hayır, sanırım çıkarmaz.

"Bana ne yapacağımı söyleme." Atını dürttü ve kısarak Kaldar'ı takip etti. William onun yanına bindi. Dikkatle Cerise'nin yüzüne bakıyordu. Cerise arkasına baktı.

Lord Bill'le ilgili sorun, sadece cehennemdeki Temmuz ayından daha ateşli olması değil, aynı zamanda ateşli olduğunun farkında olmadan var olmasıydı, bu da onu elbette daha da çekici kılıyordu. Ona çok uzun süre bakmak onun için kötüydü. O bir meydan okumaydı ve endişelenmesi gereken o kadar çok şey vardı ki: ailesi, kan davası, ailenin geri kalanı ...

"Üzgün müsün?" diye sordu. "Evet."

"Benimle mi?"

"Hayır."

Çenesinin sert çizgisi biraz gevşedi. "O zaman neyle?"

Cerise düşüncelerini toparlayarak gökyüzüne baktı. "Bir çocuk olduğumu fark ettim."

William boş gözlerle onun göğsüne baktı. "Hayır."

Kahkahalar yükseldi ve kadın kendini tutamadı. "Buraya, Lord Bill." Yüzünü işaret etti. "Bir kadının göğüslerine bakmak kibarlık değildir, tabii ki yatakta sizinle birlikte çıplak değilse. O zaman istediğin kadar bakabilirsin."

William'ın gözlerinde kehribar rengi parladı ve yoğun, filtresiz şehveti ele verdi. Ve sonra kayboldu.

Oh, Lord Bill, seni sinsi şey seni. Düşündüğü her şey yüzüne yansdı. Karısının tahmin yürütmesine gerek yoktu. Eğer üzgünse, bilirdi. Eğer seks istiyorsa, bilirdi. Başka bir kadın istiyorsa, o da bilirdi. İstese bile yalan söyleyecek durumda değildi.

"Neden çocuk olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü annemi istiyorum," dedi Cerise ona. İçindeki derin duyguları görmesine izin verdiği için muhtemelen aptalca davranmıştı ama o zaman da bunları ailesiyle tam olarak paylaşamazdı. "Şimdiye kadar şımarık olduğumu hiç bilmiyordum. Ailem beni gerçekten önemli kararlardan korudu. İşleri kolaylaştırdılar. Söylenenleri yaptığım sürece, hatta her zaman yapmasam bile, her şey yolunda gidecekti, çünkü her zaman düzeltmek ya da en azından nasıl düzelteceğimi söylemek için orada olacaktı. Şikâyet ederdim ve işimin zor olduğunu düşünürdüm. Şimdi gittiler. Artık tüm kararlar benim ve tüm sorumluluk da benim. Yarın büyükbabamın evini geri almak için ailemi katliama göndereceğim. Bazıları geri dönmeyecek. Tek istediğim ailemin bana doğru şeyi yaptığını söylemesi ama bunu yapamazlar. Doğru şeyin ne olduğunu bilmek bana bağlı. Sanki bir sınava giriyorum ve biri kopya kâğıdımı çalmış gibi hissediyorum. Bu gece ile yarın sabah arasında birkaç yıllık büyümeyi paketlemem gerekiyor ve bunu hızlı yapsam iyi olur."

İşte. Pazarlık ettiğinden daha fazlası, hiç şüphesi yoktu.

"Çavuş olmak gibi bir şey," dedi William. "İlk başta askersin, sıradan bir lejyonersin. Sana nerede olman gerektiği söylendiğinde orada olduğun sürece yanlış yapamazsın. Ve sonra çavuş olursun. Şimdi herkesin nerede ve ne zaman olması gerektiğini bulmak zorundasınız. Herkes hata yapmanızı bekliyor: üstünüzdekiler, altınızdakiler ve sizi daha önceden tanıyan ve sizin olduğunuz yerde olmaları gerektiğini düşünenler. Kimse elinizi tutmuyor."

"Sanırım çavuş olmak gibi bir şey." diye mırıldandı.

"Kural şudur: çoğu zaman yanılırsınız ama asla şüpheyeye düşmezsiniz. Sizi farklı kılan da budur. Şüpheyey duyardan kimseye seni takip etmez."

"Ama ya şüpheleniyorsan?" "Belli etmene izin verme yoksa boku yersin."

İç çekti. "Bunu aklımda tutacağım. Ordudan hoşlanıyordunuz Lord Bill. Sürekli bundan bahsediyorsunuz."

"Kolaydı," dedi ona.

"Neden gittin?"

"Beni ölüme mahkum ettiler." Ne?

"Özür dilerim mi?"

William önüne baktı. "Askeri mahkemeye çıktım."

Ne yapmıştı? "Neden?"

"Bir terörist grup Garipler'deki bir barajı ele geçirmişti. Rehineler aldılar ve talepleri karşılanmazsa kasabayı sular altında bırakmakla tehdit ettiler."

"Ne istiyorlardı?"

William yüzünü buruşturdu. "Pek çok şey. Sonunda sadece para istediler. Geri kalanı ise kendilerini soyguncudan başka bir şeymiş gibi göstermeye çalışmaktı."

"Ne oldu?"

"Baraj çok eskidi, geçitlerle doluydu. Kolay kolay kaybolmadığım ve bana söyleneni yapacağıma güvendikleri için bu görev için beni seçtiler. Görevin kesin emirleri vardı: Teröristleri etkisiz hale getir, barajın yıkılmasını engelle. Barajı sağlam tutmak en yüksek önceliğe sahipti."

Aklıma yattı. "Rehineleri hayatta tutmaktan daha mı yüksek?" Başını salladı ve sustu.

"William?" diye sordu usulca.

"Bir çocuk vardı," dedi sessizce.

Olamaz. "Bir çocuğu kurtarmak için barajı havaya uçurmalarına izin verdin." Başını salladı.

"Ve bunun için seni ölüme mi mahkum ettiler? Bu garip piçler ne tür insanlardı? Ailen protesto etmedi mi? Annen bulabildiği her politikacıya bağırıyor olmalıydı!"

Yüzünde sıkılmış ve mağrur bir ifade vardı, tam bir mavi kanlı gibi görünüyordu. "Benim bir annem yok. Onu hiç tanımadım."

Cerise'in tüm mücadelesi sona erdi. "Çok üzgünüm. Sanırım Weird ya da Edge, kadınlar hala doğum sırasında ölüyor."

Çenesi bir santim daha yükseldi. "O ölmedi. Beni ele verdi."

Cerise gözlerini kırıştırdı. "O ne?"

"Beni istemedi, bu yüzden beni hükümete teslim etti."

Cerise ona bakakaldı. "Ne demek teslim oldum? Ama sen onun oğluydun."

"Genç ve fakirdi ve beni büyütmek istemedi." Sesi hafifti, sanki ona öğleden sonra yapacakları gezintinin yağmur nedeniyle iptal edildiğini söylüyormuş gibiydi.

"Peki ya baban?" Başını iki yana salladı.

"Yetimhanede mi büyüdün?"

"Onun gibi bir şey."

Güzel bir yetimhane değildi. Öyle olmadığını anlayabiliyordu çünkü yüzünde son derece sakin bir ifade vardı. Aynı ifadeyi Urow ailesi hakkında böbürlenirken de görmüştü. Şimdi anlamıştı. Bu yüzden her şeyi orduyla kıyaslıyordu. Cehennemden farksız bir yetimhanede büyümüş, hemen ardından orduya katılmış ve sonra onlar bile onu kovmuştu. Ordu onun bildiği tek şeydi ve elinden alınmıştı.

Teyzesi Murid, Kırık'tan gizlice kaçmayı ve oradan da Garip'e geri dönmeyi başarmıştı. Louisiana ordusuna katılmış ve birileri onun bir sürgünle akraba olduğunu anlamadan önce on iki yıl boyunca hizmet etmişti. Eve kaçmak zorunda kaldı. Bu onu neredeyse öldürüyordu ve her Mart ayının sonunda, kaçışının yıldönümünde, şarabı saklamak zorunda kalıyorlardı, çünkü kendini hasta edecek kadar içiyordu.

William içmedi. William onun yerine Örümcek avlardı. Muhtemelen El'e ayak uydurabilmek için vücuduna bir şeyler yapmıştı. Sahip olduğu tek meslekte başarısız olmuştu ve bu meslekte de başarısız olmayacağından emindi.

"Ben yargılayacak biri değilim," dedi Cerise. "Annenizin koşullarının nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama ne kadar fakir ya da kötü durumda olursam olayım, oğlumu soğuk ölü parmaklarımdan çekip alırlardı. Ne kadar çabuk

...?"

"Ben doğduktan bir gün sonra." "Yani hiç denemedi mi?"

"Hayır."

Bir çocuğun anne babasından başka biriyle büyümesinin en iyisi olduğu zamanlar vardı ama William'ın annesi onu sevgi dolu bir aileye vermemiştir. Onu bir tür cehennem çukuruna verdi. "Çok üzgünüm." Cerise başını salladı. "Biliyor musun, boş ver onu. Kendine yeni bir aile kurabilirsin."

William ona bir bakış attı ve o da kendini bin metrelik bir bakışın hedefinde buldu. "Aileler benim gibi insanlar için değildir."

"Sen neden bahsediyorsun? William, sen nazik, güçlü ve yakışıklısın. Seni mutlu etme şansı için jiletli tellerin üzerinden atlayacak tonlarca kadın var. Bunu yapmamak için delirmiş olmalılar."

O da az önce o kadınlardan biri olduğunu itiraf etmişti. Cerise iç çekti. Düzgün düşünemeyecek kadar yorgundu.

William omuz silkti. "Elbette, düzenli bir maaş çeki için ya da boktan hayatlarından kurtulmak veya ailelerini kızdırmak için her şeyi yapabilecek kadınlar var. Eğer yeterince çaresizseniz, benim gibi biriyle yatmak bile kulağa hoş geliyor. Ama o kadınlar bir aile aramıyor. Kadına sadece zamanı için ödeme yapmak çok daha kolay. Böylece yapmanız gerekeni yapar ve yolunuza devam edersiniz. Ben bu yolu tercih ediyorum."

Bir dakika bekleyin. Ona göre kadın ya berbat hayatından kurtulmaya çalışıyordu ya da çaresizdi ve ona zaman ayırdığı için ödeme yaparsa herkes için çok daha kolay olacaktı.

Belki de anlamamıştı. Ya da belki de ona sevişmek için yeterince iyi olduğunu ama başka hiçbir şey için yeterince iyi olmadığını söylemeye çalışıyordu. *Aptalca, Cerise. Çok, çok aptalca.*

Belki de bir hafta önce lanet bataklıkta tanıştığı bir mavi kanlıyla ayak oyunları oynamayı bırakmalı.

"Eğer benimle samanlıkta bir yuvarlanma umuyorsan, şansın yok William," dedi sesini hafif tutarak. "Ben satılık değilim."

O cevap vermeden önce atını ileriye doğru itti.

WILLIAM hırıltısını bastırdı. Hawk'ı ona açıklayamazdı ve bunu denemek bile istemiyordu. Onun gözünde o bir mavi kanlıydı. Bunu öldürmek istemiyordu, henüz değil. Eninde sonunda onu anlayacak ve onun bir Dönüşen olduğunu, fakir ve hiç kimse olmaktan mutlu olduğunu fark edecekti. Bunun nasıl olacağını çok iyi biliyordu. Garipler'de kadınlar sıra gülümseyerek ve davetkâr bir tavırla ona yaklaşıyor, sonra ne olduğunu açıkladığında gülümsemeleri yüzlerinden siliniyordu. Bazıları tek kelime etmeden çekip gidiyordu. Birkaç hoş

Bazıları, daha da nefret ettiği duygularını yatıştırmaya çalışarak bazı bahaneler uyduruyor ve sonra gidiyordu. Birkaçı sanki onları kandırmış gibi, sanki her Dönüşen ne olduğunu açıklayan bir işaret takmak zorundaymış gibi öfkeliydi. Ya da bir zincir. Bu onlara daha da uygun olurdu.

Cerise öğrendiğinde ne olacağını hayal etmek bile istemiyordu. Bu çok yakında olacaktı. Şimdilik bir mavi kan olarak kalması gerekiyordu. Yapması gereken bir işi vardı.

Bir tepenin zirvesine doğru at sürdüler. Açıklıkta, iki katlı ve bir taburu barındıracak kadar büyük bir ev duruyordu. Zemin kat kırmızı tuğladan inşa edilmişti ve ikinci kattaki etrafı saran balkonu destekleyen sağlam sütunlarla kafeslenmişti. Sütunlar balkonun zemininden geçerek oyulmuş ve beyaza boyanmış hafif ahşap kolonetlere dönüşüyordu. Tek bir geniş merdiven balkona ve görebildiği tek kapıya çıkıyordu.

Bir kale gibi inşa edilmiş. Belki Marslılar bir kuşatmaya karşı koymayı planlamışlardır.

Daha küçük binalar, en büyük kuşun önderlik ettiği bir kaz sürüsü gibi yanlardan ve biraz arkadan yükselerek evi çevreliyordu. Sol tarafta küçük bir su kulesi gökyüzüne doğru uzanıyordu. Bataklıkta neden bir su kulesine ihtiyaçları olsun ki? Altı inçlik bir çukur kazsanız, saniyeler içinde suyla dolardı.

"Rathole, Lord Bill," dedi Cerise. Sesi neşeliydi ama gözleri kısılmıştı. Ağzının gergin çizgilerinde öfke okuyordu. Ona kendinden bahsettiğinde, gözlerindeki merhamet yaralarına sürdüğü merhem gibiydi - yatıştırıcı ve sıcak. Keskin anıları köreltmışti ve bunun için ona minnettardı. Ama şimdi ona kızgındı.

"Ne dedim ben?"

Kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Yapma bunu. Seni kızdıracak ne söyledim?" Bunu düzeltmek zorundaydı. Şimdi içini kemiriyor ve gitmesine izin vermiyordu.

Cerise başını salladı. "Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Dişlerini sıkarak onu attan indirmesini ve içinden kan gelene kadar sarsmasını engelledi. "Bana ne yaptığımı söyle."

Eyerinde döndü ve omzunun üzerinden ona baktı, saçları dökülüyordu, gözleri alev alev yanıyordu.

"Ne?" diye hırladı.

"Bunu bir düşün. Bir yolunu bulacaksın."

William kafasında konuşmanın üzerinden geçerek onun tepkilerini hatırladı. Söyledikleri arasında rahatsız edici bir şey bulamıyordu. Askerlik, yetimhane... Hayatıyla ilgili anlattıkları onu üzmüş gibiydi ama

ona yönelik değildi. Hayatını cehenneme çeviren insanlara yönelikti. Vesaire, vesaire, vesaire. . . *"Kadına harcadığı zaman için ödeme yapmak çok daha kolay. Böylece yapmanız gerekeni yapar ve yolunuza devam edersiniz. Ben bu yolu tercih ediyorum."* *"Eğer benimle samanlıkta bir yuvarlanma umuyorsan, şansın yok William. Ben satılık değilim."*

Kızgındı, çünkü adamın onu fahişelerle bir tuttuğunu düşünüyordu. Neden böyle düşünsün ki? Ona asla fahişe demedi.

"William, sen nazik, güçlü ve yakışıklısın. Seni mutlu etme şansı için jiletli tellerin üzerinden atlayacak tonlarca kadın var. Bunu yapmamak için delirmiş olmalılar."

Kafasında bir anlayış belirdi. Kız ondan *hoşlanıyordu*.

Ondan hoşlanıyordu. Kendini o kadınlardan biri olarak görüyordu ve ona seks için para ödeyip gitmeyi tercih ettiğini söylediği için sinirlenmişti. Onun gitmesini istemiyordu. Kalmasını istiyordu. Onunla birlikte.

William hafızasını yokladı, flört ettiğine dair bir işaret bulmaya çalıştı. Declan'la flört eden sayısız kadın izlemişti, pazardaki rastgele yoldan geçenlerden resmi balolardaki asil kadınlara kadar herkes.

"Eminim Garipler'deki kadınlar size her zaman harika saçlarınız olduğunu söylüyordur, Lord Bill."

"Seni kurtarmak için atladım, seni

aptal!" "Onları yok ettin."

"Beni yakalarsan ne olur?"

Ondan hoşlanıyordu. Kara ateş gibi gözleri olan güzel kız onu istiyordu. William neredeyse gülecekti, ama kız onu oracıkta öldürebilirdi. *Tökezledin, serseri kraliçe*. Bunu ona asla belli etmemeliydi, ama şimdi anlamıştı ve artık çok geçti. Onu takip etmesi gerektiğine karar verdi. Dikkatle ve sabırla. Ona çiçekler, kılıçlar ve sevdiği başka ne varsa getirecekti, ta ki saldırdığında kaçmak istemeyeceğinden emin olana kadar.

Dişlerinin kenarını göstererek ona baktı.

"Bak, senin bir sürtük olduğunu ima etmek istememiştim," dedi ona. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve eğer herhangi bir soru varsa, hiçbir kadını incitmedim, kimseyi benimle bir şeyler yapmaya zorlamadım. Her zaman açık bir anlaşmaydı, paranın yarısı önden, yarısı da işimiz bittiğinde. Sen ve ben birlikte çalışmayı kabul ettik. Geçmişte ne yapıp yapmadığının bir önemi yok. Özel hayatım önemli değil. Sadece bu noktadan sonra ne yaptığım önemli."

Omuz silkti.

"Kızgınlığın geçti mi?"

"Evet."

"Güzel." *Deli kadın.*

Avluya girdiler. Attan atladı ve ıslak kürkün yoğun kokusunu ve bölgeyi işaretleyen keskin sidik izini yakaladı. Köpekler. Bok.

Bir düzine tüylü gırtlaktan boğuk bir böğürtü yükseldi. William gerildi. Bazı köpekler onun kokusuna aldırımıyordu ama çoğu, bölgelerine bir kurt girdiğinde olması gerektiği gibi tepki veriyordu. Hâkimiyet için onunla savaştılar ve kaybettiler.

Merhaba Cerise, köpeklerin bana saldırdığı ve ben de hepsini katlettiğim için üzgünüm, ama iyi haber, artık bir sürü güzel postun var.

Köşeden bir köpek sürüsü fırladı. Büyük köpekler, en az yüz kilo, bazıları siyah, bazıları ten rengi, hepsi de mastiff cinsinin kare kafalı ve kuyrukları çentikli. Hepsinin canı cehenneme.

Köpekler son sürat koşarak ona saldırdı.

Bıçak neredeyse kendiliğinden eline atladı.

İlk köpek, kocaman solgun bir erkek, ona doğru hamle yaptı ve ön patilerinin üzerine düştü, kıcı havadaydı, kuyruğu sallanıyordu.

Ne oluyor be?

Kalabalık etrafında dönüyor, patileri toprağı kazıyor, burunları onu dürtüyor, dilleri yalıyor, salyaları uzun yapışkan topaklar halinde uçuşuyordu. Daha küçük bir köpek ciyakladı; biri patisine basmıştı.

"Pekala, yatın! Sakin olun!" Cerise havladı. "Sana ne oldu böyle?"

Uzandı ve alfanın kocaman başını okşadı. Hüzünlü kahverengi gözler ona köpek hayranlığıyla bakıyordu. Köpekler basit yaratıklardı ve bu köpek onun kokusunu seviyor gibiydi.

"Bu Cough," dedi Cerise ona. "Yetkili aptal o."

Köpek elini kokladı ve yalayarak derisine çamurlu salyalar bıraktı. Ugh.

"Öksür, seni aptal. Üzgünüm, genelde daha çekingen olurlar. Senden hoşlanıyor olmalılar."

"Öyle," dedi yukarıdan sakın bir kadın sesi.

Balkonda, Kaldar'ın yanında bir kadın duruyordu. Uzun boylu ve zayıftı, Cerise yirmi yaş büyük olsaydı ve o on yılları Kızıl Lejyon'da kâbuslarla uyutmayan işler yaparak geçirseydi Cerise'e benzeyecekti. Cerise kaslıyken, bu kadın çoğunlukla kas ve kemikten oluşuyordu. Bakışları

Ona odaklanmıştı, odaklanmıştı, mesafeyi ölçüyordu, sanki avını ölçen bir yırtıcı kuş gibiydi. Bir keskin nişancı.

Eğer gözleri onu ele vermediyse, tüfeği ele verebilirdi. Onu sadece bir kez belirsiz bir katalogda görmüştü. Bir Remington 700 SS 5-R. Bir keskin nişancı tüfeği. Remington bunlardan yılda sadece beş yüz tane ürettiyordu. Edge, William'ın bir tane görmeyi umduğu son yerdi.

"Mürid teyzem," dedi Cerise ona.

"Peva'nın arbaleti olan adam," dedi Mürid, Peva'nın silahına başını sallayarak. "Düşmanımızın düşmanı dostumuzdur. Hoş geldiniz."

"Ne dediyse o." Kaldar kapıyı açtı. Pişmiş sığır etinin kokusu içeri süzüldü ve William'ın dünyasını basit bir düşünceye indirgedi.

Yemek.

Cerise çoktan harekete geçmişti. William arbaletini havaya kaldırdı, köpek denizinde ilerledi ve merdivenlere yöneldi. Cerise'in soldaki yan odaya döndüğünü görmek için kapıdan tam zamanında geçti.

"Sen ve ben düz gidiyoruz." Kaldar bir sihirbaz zarafetiyle onun yanında belirdi. "Şimdi hızını koru, hepsi bu. Sanırım seni kütüphaneye götüreceğim. Kız kardeşim orada, ben gidip yiyecek bir şeyler ararken o da sana göz kulak olur. Mutfak günün bu saatinde tımarhane gibidir ve oraya gidersen soruların sonu gelmez. Kimsin sen? Mavi kanlı mısın? Zengin misin? Bu arada sen zengin misin?"

"Hayır," dedi William.

"Evli misin?"

"Hayır."

Kaldar başını bir o yana bir bu yana çevirdi. "İkide bir fena değil. Zengin ve bekâr mükemmel olurdu, evli ve fakir ise iki ıska olurdu, hiç iyi olmazdı. Fakir ve bekâr, bununla çalışabilirim. Kütüphane olsun. Ayrıca, kız kardeşimle tanışacaksın."

William, Kaldar'ın kadın versiyonunu hayal etmeye çalıştı ve Kaldar'ın yüzüne sahip, yanaklarında mavi kirli sakalları olan, çamur sıçramış bir kadın buldu. Belli ki yemeğe ve biraz uykuya ihtiyacı vardı.

"Bu taraftan. Şu kapıdan dönüyoruz ve işte buradayız." Kaldar kapıyı onun için açık tuttu. "Bu taraftan Lordum. İsminiz nedir, sanırım hiç öğrenemedim."

Kaldar'ı boğamazdı çünkü o Cerise'in kuzeniydi ve Cerise ona düşküncü. Ama bunu gerçekten istiyordu. "William."

"William o. Lütfen. Kütüphaneye."

William kapıdan içeri adımını attı. Önünde geniş bir oda uzanıyordu, duvarlar tavandan tabana raflarla kaplıydı ve kitaplarla tıka basa doluydu. Köşelerde yumuşak sandalyeler duruyordu, solda büyük bir masa bekliyordu ve karşı duvarda bir pencerenin yanında, bir sandalyede oturan bir kadın metal bir kancayla bir tür dantelli şeye iplik işliyordu.

Pencereden sızan öğleden sonra ışığının dikdörtgeninde oturuyordu. Saçları yumuşak ve neredeyse altın rengindeydi ve güneş ışığı saçlarıyla oynayarak onları parlatıyordu. Küçük bir gülümsemeyle yukarı baktı, başının etrafındaki parlayan saçlar bir nimbus gibiydi ve William onun Kırık'ın katedrallerinden birindeki bir ikona benzediğine karar verdi.

"Catherine! Sana Lord Blueblood William'ı getirdim. Cerise onu bataklıkta bulmuş. Karnı doyurulmalı ve ben de gidip ona yiyecek almalıyım, ben yokken ona bakabilir misin lütfen? Evin içinde dolaşmasına izin veremem. Neyden yapıldığını bilmiyoruz ve bir anda patlayıp çocukları yiyebilir."

Catherine yine gülümsedi. Yumuşak, nazık bir gülümsemesi vardı. "Kardeşimde bir gergedan inceliği var. Lütfen gelip yanıma oturun Lord William."

Her şey Kaldar'dan daha iyiydi. William ona doğru yürüdü ve yanındaki sandalyeye oturdu. "Sadece William."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Sesi sakın ve yatıştırıcıydı. Elleri hareket etmeye devam ediyor, ipliği kancayla ondan tamamen bağımsız bir şekilde örüyordu. *CS*'da gördüğü türden lastik eldivenler giymişti ama sanki üst üste iki çift giymiş gibi görünüyordu. Dantelli şeyi kauçuk bir önlüğün üzerinde duruyordu ve ipliği sıvı dolu bir kovadan geliyordu.

Tuhaf.

"Duruşma nasıl geçti?" diye sordu.

"Kazandık sayılır," dedi Kaldar. "Şafakta öleceğiz."

William, "Mahkeme Sheeriles'e yirmi dört saat verdi," diye düzeltti.

"Evet, ama 'yarından sonraki gün şafak vakti ölürüz' kulağa o kadar da dramatik gelmiyor."

"Her zaman dramatik olmak zorunda mı?" Catherine mırıldandı.

"Elbette. Herkesin bir yeteneği vardır. Sizininki dantel örmek, benimki ise melodramatik açıklamalar yapmak."

Catherine başını salladı ve yaptığı işe baktı. Gplik Çey dalgalar, çivili çarklar ve bazı garip ağlardan oluşan karmaşık bir yapıdaydı.

"O da ne?" William sordu. "Bu bir şal," dedi Catherine.

"İplik neden ıslak?"

"Bu özel bir tığ işi türü." Catherine gülümsedi. "Çok özel bir insan için." Kaldar homurdandı. "Kaitlin'in buna bayılacağına eminim."

Bu ismi daha önce duymuştu. Kaitlin Sheerile. Lagar ve Peva'nın annesi. Neden Kaitlin için bir şal örüyorlar ki? Belki üzerinde bir mesaj vardır.

William öne doğru eğildi ve acı ve çok zayıf bir kokunun izini yakaladı. Burun deliklerini ısırdı ve içgüdüleri çılgılık attı.

Kötü! Kötü, kötü, kötü.

Zehir. Daha önce hiç koklamamıştı ama zehirli olduğunu ve ondan uzak durması gerektiğini basit bir acı bakla kesinliğiyle biliyordu.

Kendini şala uzanmaya zorladı.

"Hayır!" Kaldar elini William'ın bileğine kenetledi.

"Dokunmamalısın," dedi Catherine. "Çok narindir ve parmaklarınızı lekeleyebilir. Bu yüzden eldiven giyiyorum. Gördün mü?" Parmaklarını ona doğru oynattı.

Yalan söyledi. Güzel bir gülümsemeye sahip bu güzel ikon kadın yalan söyledi ve gözünü bile kırpmadı.

Burada insani bir şey söylemesi gerekiyordu. "Özür dilerim."

"Sorun değil." Kaldar'ın parmakları bileğinden kaydı. "Alınmadı, değil mi Cath?"

"Hiç de değil." Catherine ona sıcak bir gülümseme sundu. Elleri zehirli ipliği örmeye devam etti.

Ne aile ama.

"Pekâlâ, ben biraz yiyecek tedarik etmeye gidiyorum." Kaldar ayak parmaklarının ucunda döndü ve koşar adımlarla uzaklaştı.

Catherine ona doğru eğildi. "Seni delirtti, değil mi?"

"Konuşuyor." *Çok fazla. Çok fazla. Cep telefonu ile konuşan bir genç kız gibi gevezelik ediyor. Bana çok yakın duruyor ve üzerime doğru nefes almaya devam ederse boynunu kırabilirim.*

"Öyle," diye kabul etti Catherine. "Ama kötü biri değil. Kardeş olarak çok daha kötüsünü yapabilirdim. Sen ve Cerise birlikte misiniz? Birlikte gibi mi?"

William dondu kaldı. İnsan davranışları çamur gibi açıldı ama bunun sorulmaması gereken bir şey olduğundan emindi.

Catherine uzun kirpiklerini kırpıştırarak ona baktı, yüzünde aynı dingin gülümseme vardı.

"Hayır," dedi.

Catherine'in yüzünde belli belirsiz bir burukluk belirdi. "Çok yazık. İkinizin birlikte olması için herhangi bir plan var mı?"

"Hayır."

"Anlıyorum. Ona sorduğumu söyleme. Burnumuzu sokmamızdan hoşlanmaz." "Söylemem."

"Teşekkür ederim." Catherine nefes verdi.

Bu aile mayın tarlası gibiydi. Başını daha fazla belaya sokmadan önce kıpırdamadan oturması ve çenesini kapalı tutması gerekiyordu. Ve eğer biri ona el yapımı bir kazak teklif ederse, boynunu kırar ve ormana doğru kaçar.

Lark elinde taze pişmiş ekmek ve pişmiş mantarlı tavşan eti kokan bir sepetle kütüphaneye girdi. William'ın ağzının suyu aktı. Açlıktan ölüyordu.

Neredeyse yemeğin zehirli olup olmadığını umursamayacak kadar. Çocuk onun yanında diz çöktü. Temizdi ve saçları taranmıştı. Cerise'in daha küçük bir versiyonuna benziyordu. Lark sepetin üzerindeki bezi çekti ve bir paket pişmiş hamur çıkardı. "Pirogi," dedi. "Sen Cerise'in

Peva'yı öldüren kişi mi?" "Evet."

Lark uzandı ve Peva'nın yaylı tüfeğinin dümenine dokundu.

"Tamam o zaman. Yemeğimizi yiyebilirsin." Cebini ikiye böldü, yarısını ona uzattı ve kalan parçayı ısırdı. "Kaldır Amca böyle yapmamı söyledi. Böylece zehirli olmadığını anlayacaksın."

William yarısını ısırdı. Tadı cennet gibiydi. "Tatar yayı kullanabilir misin?"

Lark başını salladı.

Peva'nın arbaletini aldı ve ona uzattı. "Al onu." Kadın tereddüt etti.

"Bu senin," dedi. "Bende zaten bir tane var ve benimki daha iyi." Ayna'nın arbaleti daha hafif ve daha isabetliydi.

Lark ona baktı, yaya baktı, kemiğini çalan vahşi bir köpek yavrusu gibi yayı elinden kaptı ve çıplak ayakları parlayarak kaçtı. Kapı aralığında dönüp durdu. Siyah gözleri ona dik dik bakıyordu. "Ormana gitme. Orada bir canavar var." Döndü ve koridorda koşmaya başladı.

Catherine'e baktı. Elleri hareket etmeyi bırakmıştı. Yüzü sanki bir cenaze törenindeymiş gibi hüzünlüydü.

Lark'ın bir sorunu vardı. Er ya da geç bunu anlayacaktı.

Koridorun aşığısından hafif ayak sesleri geldi ve kapıda bir adam belirdi. Beş on yaşlarında, hafif yapılı, sarışın ama yine de bir Mar gibi bronzlaşmış. Kapının pervazına yaslandı ve mavi gözleriyle William'a baktı. "Sen mavi kanlısın."

William başını salladı.

"Sheeriles'i biliyorsun." William yine başını salladı.

"Ben Erian. Ben on yaşındayken, Sheerile Senior babamı pazar yerinin ortasında başından vurdu. Annem bundan yıllar önce ölmüştü. Babam sahip olduğum tek şeydi. Tam orada duruyordum ve babamın kanı her tarafıma sıçradı."

Ve?

"Cerise'in ailesi, teyzem ve amcam, beni yanlarına aldılar. Buna mecbur değillerdi ama yaptılar. Cerise benim kardeşim gibidir. Eğer ona ya da herhangi birimize zarar verirsen, seni öldürürüm."

William pirogisini ısırdı ve kapıya olan mesafeyi ölçtü. Aşığı yukarı on sekiz metre. Bunu bir sıçrayışta kat edebilirdi. Zıpladı, Erian'ın karnına bir yumruk indirdi, kafasını kapıya çarptı ve bum, sonunda biraz huzur ve sessizlik bulabildi. Sarışın adama başıyla selam verdi. "İyi konuşmaydı."

Erian başıyla onayladı. "Beğendiğine sevindim."

ON BEŞ

RUH öne eğildi, ağını akıntıya bıraktı. Örümcek, Ruh'un ağındaki kan damarlarını kaplayan karmin rengi kirpiklerin karanlık suda titreyişini izledi. Uzun bir an geçti ve sonra ağ kendi üzerine kapandı, katlandı, geri çekildi ve iz sürücünün omzuna geri kaydı.

"Bu taraftan geçtiler." Ruh'un hırıltılı ama cızırtılı sesi Örümcek'e taşların üzerinden süpürülen çakılları hatırlattı. "Lavern'in kanı suda. Ama gitmişler. Avcının vücut sıvılarının iki izini tadabiliyorum, biri diğerinden daha çürümüş. Yani bu taraftan geldiler ve geri gittiler."

Örümcek, küçük bir evin kazıklar üzerine oturduğu, yıpranmış bir iskeleyi selvi ağaçlarıyla çevrili bir gölete doğru uzattığı yere baktı. "Buraya geldiler, bir nedenle oyalandılar ve Lavern'in cesedini de yanlarına alarak gittiler."

"Ayrıca nehirdekiyle aynı tuhaf izi buldum. Bu kan ama tadı insandan başka bir şeye ait."

Örümcek dirseğini dizine dayadı ve çenesini parmaklarına dayayarak eğildi. Kan ilginçti. "Bir yaralı. Yanlarında bir yaralı vardı ve onu buraya bıraktılar."

"Evet, lordum."

"Neden burası? Neden onu Mar'ın evine, koğuşların arkasına götürmüyorsunuz?" Örümcek parmağıyla yanağına dokundu. "Lavern'in bedeninin ne kadar zamanı kaldı?"

"Yirmi iki dakika. Gerçi yanılıyor olabilirim ve yirmi üç de olabilir."

Örümcek gülümsedi. "Hiç yanılmıyorsun Ruh. O zaman bekleyelim ve haklı olup olmadığımızı öğrenelim."

Dizginlere dokundu ve rolpie itaatkâr bir şekilde küçük kayığı suyun üzerine eğilmiş budaklı bir ağacın örtüsünün altına çekti.

CERISE mutfağın arka tarafına gizlenmiş küçük merdivenden indi. Dört neslin ayaklarının aşındırdığı ahşap basamaklar onun ağırlığı altında gıcırıyor ve sarkıyordu. Çok geçmeden tamir edilmeleri gerekecekti. Tabii ki bu Petunia Teyze'yi laboratuvardan uzak tutacaktı ve teyzesinin gazabına uğrayacak kadar intihara meyilli değildi. Ve bu gazap olacaktı. Hiç şüphe yok ki Pete Teyze hiçbir şeyi yarım yapmazdı.

Yorgunluk Cerise'in içine dolmuş, bacaklarını korkunç derecede ağırıştırmıştı. Bunu yapmalıydı ve sonra yukarı çıkıp düş alabilir ve birkaç saatliğine yatağına yığılabiliirdi. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu.

Merdiven, kenarlarından ışık sızmayacak kadar sıkıca kapatılmış sağlam bir kapıyla son buluyordu. Cerise parmak eklemlerini metale vurdu.

Kapı açıldı ve sığınak ortaya çıktı. Jean Amca burayı Pete Teyze için bir serpinti sığınağı talimatlarına göre inşa etmişti ve öyle de görünüyordu - beton duvarlar ve tavandaki elektrik lambalarının konilerinden yayılan sert ışık. Suyu dışarıda tutmayı nasıl başardığını hiçbir zaman anlayamamıştı ama Sığınak hiçbir zaman su sızdırmamıştı. Sığınağı kirleten bir şey olması durumunda, uzak duvardan sarkan zincir bir kez çekildiğinde su kulesi sığınağa boşalıyor, sihirle arıtılmış suyla dolup taşıyor ve sorunu etkisiz hale getiriyordu. Nötralize edici solüsyon daha sonra evin dışındaki bir sarnıca boşaltılırdı.

Mikita kapıyı arkasından kapattı. Duvarları çevreleyen ahşap platform boyunca yürüdü, aşağıya atladı ve dekontaminasyon duşunun yanından geçerek muayene masasına ve neşterle üzerine eğilmiş Pete Teyze'ye yöneldi.

Kısa boylu ve tombul Pete Teyze, yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesiyle kaşlarını çatarak ona baktı. Bu bakış tam bir katildi. Petunia Teyze en iyi turtaları yapardı ve hamuru karıştırırken de aynen böyle bakardı. Cerise bu ifadeyi her gördüğünde geçmişe giderdi ve yine beş yaşındaydı, çalınmış bir parça sıcak böğürtlenli turtayla masanın altına saklanmış kıkırdamamaya çalışıyordu, Pete Teyze ise hırsız aramak için büyük bir gösteri yapıyor ve daha fazla drama için masaya çarpıyordu.

Ne yazık ki bu sefer Petunia Teyze turtta üzerinde çalışmıyordu. Avcının cesedi masanın üzerinde, karides gibi ikiye ayrılmış bir şekilde yatıyordu. Organlar dikkatlice çıkarılmış, tartılmış ve seramik tepsilere yerleştirilmişti. Yumuşak kırmızı lapa tepsilerin dibini doldurmuştu. Orada olmamalıydı.

"Seni seviyorum çocuğum. Eve çok ilginç şeyler getiriyorsun," dedi Petunia Teyze bez bir maskenin ardından.

"Maskeni tak," diye gürledi Mikita.

Cerise onun elinden maskeyi aldı ve taktı.

"Çok hızlı çürüyor," dedi Petunia Teyze. "Birkaç saat içinde geriye hiçbir şey kalmayacak. İşte." Yandaki mikroskoba başıyla işaret etti.

Cerise gözlüğe baktı. Soluk maviyle parlayan uzun bükülmüş şeritler, kan hücrelerinin tanıdık kürecikleri arasında dalgalanıyordu. "Nedir bu?"

"Solucanlar."

"Bunu anladım."

"Küstahlığı bırak, küçük hanım. Ne olduklarını bilmiyorum ama ceset soğumaya başladığında yumurtadan çıkmış olmalılar ve kadavramızı yiyorlar. Bu yüksek dereceli bir büyü. Muhtemelen birisi bu küçük canavarları yaptıktan sonra hayata tutunmuştur. Dahası da var. Gel de şuna bir bak."

Avcının üst dudağını metal penslerle sıkıştırdı ve yukarı doğru kıvrarak dişlerini ortaya çıkardı. "Şu helikopterlere bak. Ve bu ikisinin zehir bezleri var."

Petunia Teyze kola doğru ilerledi. "Burada da parmak eklemleri arasında pençelerimiz var. Pençe bu şekilde geriye gider, arkasındaki küçük çuval büzülür ve güzel bir yapışkan yapışkan akışı elde ederiz."

Küçük siyah pençe, forsepsin baskısı altında geriye kaydı ve etrafında bir damla opak yapışkan şişti.

"Şu anda ateş etmiyor, çünkü oğlumuz öldü ve çuval boş, ama yaklaşık dört ila beş fitlik bir jet olduğunu tahmin ediyorum."

"Daha çok dokuz gibi," dedi Cerise.

Petunia Teyze'nin kaşları kalktı. "Dokuz.

Gerçekten mi?" Cerise başını salladı.

"O hasta bir köpek yavrusu." Petunia Teyze arkasına yaslandı. "Büyükbaban buna bayılırdı. Dehşete düşerdi elbette ama işçiliği de takdir ederdi. Birini sihirle bu kadar değiştirdiğinizde, o artık insan değildir."

Hayır, insan değillerdi. Cerise kendine sarıldı. Bu şey, bu canavarca ve kontrol edilemez bir şeydi. İnsanlarla başa çıkabilirdi. İnsanların zayıflıkları vardı - incitilmekten hoşlanmazlardı, ailelerini önemserlerdi, korkutulabilirlerdi, alt edilebilirlerdi, rüşvet alabilirlerdi ... Avcının ona bakışı tüylerini diken diken etmişti. Sanki o bir nesneydi, bir şeydi, kırabileceğiniz ya da yiyebileceğiniz bir şeydi, ama bir insan değildi. Böyle bir şeyle nasıl savaşıldı? Onu tamamen yok etmek dışında durdurabilecek bir şey düşünemiyordu.

Onun flaşına ya da gerçekten büyük bir silaha ihtiyaçları var. Ya da William'a. William çok iyi çalışıyor gibiydi.

"Peki diğerini ne zaman inceleyeceğim?" Petunia Teyze gözlüklerinin üstünden ona baktı.

"Diğeri ne?"

"Sözde bataklıkta bulduğun muhteşem olan."

Cerise kollarını havaya kaldırdı. "Bu evde hiçbir şey yerinde durmuyor mu?" "Tabii ki hayır." Petunia Teyze homurdandı. "Bana o kadar yakışıklı olduğu söylendi ki

Mürid onunla gerçekten konuştu."

"O kadar da yakışıklı değil." Cerise tereddüt etti. "Tamam, evet, öyle." "Hrmph," dedi Mikita.

"Ondan hoşlanıyorsun!" Yaşlı kadın sırtıttı.

"Belki biraz." Yılın küçümsemesi. "O bir göt." "Hrmph!"

Mikita dedi ki.

"Sanırım oğlum bize kız kıza konuşarak onun hassas duygularını rencide ettiğimizi söylemeye çalışıyor." Petunia Teyze yüzünü buruşturdu. "Yorgun görünüyorsun canım. Ve humus gibi kokuyorsun."

Teşekkür ederim, teyze. "Uzun bir hafta oldu."

"Git. Yikan, ye, uyu, mavi kanlıyla flört et. Ruhuna iyi gelir." Mikita kapının kilidini açmak için hantalca çıktı.

"Flört etmeyi pek sevmiyor," diye mırıldandı Cerise. "Ya benden hoşlanmıyor ya da nasıl hoşlanacağını bilmiyor."

"Tabii ki senden hoşlanıyor. Sen çok tatlısın. Muhtemelen sadece anlamıyor. Bazı erkeklerin kafasına vurulması gerekir." Teyzesi gözlerini devirdi. "Jean amcanı dev bir tabelaya çizmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm. Ya da onu kaçırsın ve mesajı alana kadar onunla şeytani bir şekilde uğraşırdım."

"Hrrrmph!!"

"Git," diye el salladı Petunia Teyze. "Git, git, git."

"Tamam, tamam, ben gidiyorum." Cerise tırmandı ve dışarı çıktı.

Mikita kapıyı arkasından dikkatlice kapatıp kilitledi.

Mavi kanlıyla flört et, evet, evet. Cerise merdivenlerden çıkmaya başladı. Kelimenin anlamını bilmeyen bir adamla nasıl flört edersin?

"ÜÇ," diye fısıldadı Ruh. "İki ..."

"Bir," dedi Örümcek.

Bir patlama merdiveni sarstı.

Oh, Tanrım.

Cerise dönerek on adımı iki sıçrayışta kat etti.

Ağır gümbürtüler kapıya çarptı. Kırılan camların kakofonisi arasından boğuk bir çığlık yükseldi.

"Mikita!" Kapıyı yumrukladı. "Mikita, kapıyı aç!"

İçeride bir şey gümbürdedi. Tahtalar kuru bir çatırtıyla kırıldı. Metal taşa çarparak gıcırdadı.

"Petunia Teyze?"

Kör bir gümbürtü ona cevap verdi ve damlaların metal üzerindeki davul sesine karıştı.

Arındırma duşu. Orada canlı biri vardı. "Mikita!"

Üstünde bir kapı çarptı ve insanlar merdivenlerden aşağı koşuşturdu. Erian onun yanına indi, ayaklarının üzerinde hafifçe duruyordu. Onun yukarısında William belirdi ve zıplayarak tek sıçrayışta merdivenleri aştı.

"Kapı açılmıyor!" dedi ona.

Kapıya bir göz attı ve kuzeni Ignata'ya neredeyse çarparak merdivenlerden geri koştu. Bir an sonra Ignata aşağı koştu, endişeli yüzü kıvrık kızıl saçlarının arasında soluk bir ovaldı. "Anne? Neler oluyor?"

"Laboratuvarda bir şey patladı. Kardeşin ve annen içeride ve ben ulaşamıyorum. Arındırma duşu açık."

"Mikita! Anne! Anne! Anne!" Ignata nefes almak için bekledi. "Kapıyı açmalıyız."

"Yapamayız," dedi Erian sessizce. "Duşu tetiklediler."

"Yaralanmışlar," dedi Ignata.

William gitmişti. Onun nereye gittiğini merak edecek zamanı yoktu.

"Erian haklı." Bunu söylemek ona acı veriyordu ama söylenmesi gerekiyordu. "Eğer açarsak,

kontrol altına almaya çalıştıkları şeyi evin her yerine yayma riskimiz var."

"Siz ikiniz aklınızı kaçırmışsınız."

"Yukarıda çocuklar var," dedi Cerise.

Ignata ona bakakaldı. "Orada ölebilirler!"

"Eğer yaparlarsa, bunun için daha sonra beni suçlayabilirsin." Cerise dişlerini sıktı. Richard yukarıdaki kapı aralığında belirdi. "Neler oluyor?" Erian elini kaldırdı. "Gürültü. Su akıyor."

Ignata duvara yaslanıp kendini kucakladı, elleri kollarının üzerinde beyaz boğumlar halindeydi.

Su seslerinin arasından belli belirsiz bir cızırtı geldi. Cerise kulağını kapıya dayadı. "Mikita?"

"İşte." Sesi boğuk bir fısıltıyla çıkıyordu.

Bir an için gözlerini kapattı, rahatlamıştı. Yaşıyordu. Yaşıyordu.

"Pete Teyze?"

"Yaralı."

Olamaz.

"Kapıyı açabilir misin?"

"Sıkışmış. Sıkışmış."

"Dayan Mikita," diye nefes aldı. "Dayan. Seni dışarı çıkaracağız."

Düşün, düşün, düşün. Sihirle işlenmiş nötralize edici solüsyon her türlü kirliliği öldürecekti. Bundan hiç şüphesi yoktu; büyükbabası Petunia Teyze'ye bunu yapmayı öğretmişti ve büyüğü asla başarısız olmamıştı. "Erian, hiç nötrleştirici solüsyonumuz kaldı mı?"

"Ne kadar lazım?"

"Taşıyabileceğin kadar."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak koştu.

Cerise Ignata'ya baktı. "Çekilmeni istiyorum, böylece bana yer açabilirsin." Ignata merdivenlerden yukarı tırmandı.

Kilidi kesip çıkarmak zorunda kaldı. "Richard, bir bıçağa ihtiyacım var."

Ona bıçağını uzattı. Kadın bıçağa odaklandı. Kapı on santim kalınlığındaydı. Bir vuruştan fazlası gerekecekti.

Cerise parladı ve bıçağıyla kapı kolunu kesti. Üç inç uzunluğunda bir oyuk metali oydu.

Kesik. Metali kırdı.

Slash.

Slash.

Alnından ter boşandı. Yeterince hızlı değil.

Slash.

Slash.

Bitmiş. Düzensiz bir hilal kesiği kilidi kapının geri kalanından ayırdı. Cerise kapıya çarptı ve zıpladı. Sıkışmış.

William merdivenlerde onun yanına indi, parmaklarında kâğıtla kaplı soluk bir sakız rulosu vardı. Sakızdan bir parça kopardı, üst menteşeye bastırdı, başka bir şerit kopardı, alt menteşeye yapıştırdı, kağıdı soydu

tek bir hareketle uzaklaştı, elini tuttu ve merdivenlerden yukarı koşarak onu kalabalık mutfığa, kapıdan uzağa çekti.

"Patlayıcılar!" Richard havladı.

Aile duvara yaslandı. Bir saniye geçti.

Bir tane daha.

Patlama küçüktü, neredeyse bir havai fişegin patlaması gibiydi.

William onu ayaklarının üzerine bıraktı ve hızla merdivenlerden aşağı indi.

Richard takip etti. Cerise onları kovaladı.

Richard, "Mikita, kapıdan uzak dur," diye seslendi.

Erian elinde nötrleştirici solüsyon dolu bir kovayla yeniden ortaya çıktı. Cerise kovanın bir tarafından tuttu, o da diğer tarafından.

Richard ve William hep birlikte omuzlarıyla kapıya vurdular.

Kapı gıcırdadı, düşmek üzere olan bir diş gibi sallandı ve yere çakıldı. Cerise ve Erian ellerini kaldırıp ıslıtlı bir sıvı çağlayanını açıklığa boşalttılar. Su, Mikita'yı sırlıslık ve solgun bir halde, annesini bir çocuk gibi kucağında tutarken bırakarak düştü. Bir adım attı ve yere yığıldı. İleri atıldılar ve yere düşmeden önce iri bedenini yakaladılar.

ON ALTI

Örümcek kaşlarını kaldırdı. Patlama yok.

"Haklıymışsın," dedi. "Gittiler ve Lavern'in cesedini de yanlarında götürdüler."

Rathole'a gittiler. Dokunulamayacakları koğuşların arkasına gittiler. Düşünerek parmaklarını ördü. *Cerise, Cerise, Cerise*. Kılıçta ne işçilik ama. Her bedene tek bir vuruş, kılıcın üzerinde uzanan parıltı - neredeyse unutulmuş bir beceri. Ama yanında kim vardı? Teknedeki ikinci kişi kimdi?

"Şimdi ne olacak?" Ruh'un sarı gözleri ona baktı.

"Üsse geri dönebiliriz." Örümcek gülümsedi. "Ama sonra sudaki o garip kan izi var. O teknede üç kişi vardı. Biri Cerise'di, bunu biliyoruz. Biri de kuzeniydi, Thoas. Asıl soru, üçüncü kişi kimdi? Thoas kanamış ve zehirlenmişti. Bildiğimiz kadarıyla, muhtemelen bakır zehirlenmesiydi, bu da bilincini yok ederdi. Cerise onu tek başına taşıyamazdı. Muhtemelen bir erkek ve güçlü olan yolcusundan yardım aldı. Onun kim olduğunu bilmek istiyorum. Merak etmiyor musun, Ruh? Merak ediyorum. Ne güzel küçük bir kulübe. Çok misafirperver görünüyor. Sanırım onları ziyaret edeceğim."

CLARA yün battaniyeyi çekiştirerek Urow'un ayaklarını serbest bıraktı. Ayakları örtülüyken uyuyamazdı ve genellikle pençeli ayak parmakları battaniyenin altından çıkana kadar kıvranırdı. Onun bu hareketi şimdi hiçbir işe yaramıyordu. Urow otların neden olduğu uykusuna o kadar dalmıştı ki kulağına gelen bir ervaurg kükremesi bile onu uyandıramazdı. Bırakın ayağındaki yün hissini.

Saçlarını alnından ayırdı ve yüzünün serin cildini hissetti. Ateşi düşmüştü ve nefes alış verişi eşit bir ritme yavaşlamıştı, hâlâ biraz fazla sığdı ama giderek iyileşiyordu. Parmakları gözlerinin köşelerindeki derin çizgileri takip etti. Gülme çizgileri. Onlara Clara'nın kırıksıklıkları diyordu. Çoğundan onun sorumlu olduğunu iddia ediyordu. Onunla tanışmadan önce, onları oluşturacak kadar gülmemişti.

Gözyaşlarının kabardığını hissetti ve onları tuttu. Onu neredeyse kaybediyordu.

Öylece gitmiş, ondan kopup gitmiş olacaktı.

Bir nefeslik bir süre için gözlerini kapattı ve onun artık orada olmamasının nasıl bir şey olacağını hayal etmeye cesaret etti. Gülümsemesi, gücü, sesi, hepsi gitmişti. Boğazı acıdı. Yutkunmaya çalıştı ama yutamadı, sonunda küçük bir hıçkırıkla ağzından çıkana kadar sert bir yumruyla boğuştu. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. *Tanrılar, insanlar buna nasıl dayanır?*

Gözlerini açtı. Hâlâ nefes alıyordu.

Urow'um.

Gözlerindeki yaşları kırıştırdı ve ağlamamak için uzaklara baktı, odanın kurutulmuş ot demetleri ve küçük ahşap raflar taşıyan duvarlarına baktı. Rafları çeşitli biblolar dolduruyordu: koyu kırmızıya boyanmış seramik bir inek; soluk yeşil üzerine parlak kırmızı bataklık çiçekleri yıldızları boyanmış küçük bir çaydanlık; neşeli sarı ve mavi elbiseli küçük bir oyuncak bebek. On dokuz yıl önce Ry'yi doğurduğundan beri hep bir kız çocuğu istemişti ve bu yüzden bebeği satın almıştı, bir gün onu kızına vermeye kararlıydı. Bakışları beşiğe gitti. Sonunda dileğine kavuşmuştu. Üç oğlan almıştı ama küçük kızına kavuşmuştu. Her şey çok iyi gidiyor gibi görünüyordu.

Neden? Kan davası neden şimdi alevlenmek zorundaydı? Mutlu oldukları için mi?

Urow'un parmakları battaniyenin altında kıpırdadı ve kadın onu uyandırmaktan korkarak öne doğru eğildi. Dudakları biraz kıpırdadı ama gözleri kapalı, nefes alış verişini düzgündü. Hâlâ uyuyordu.

O uyanana kadar böyle oturabilir, göğsünün inip kalkmasını izleyebilirdi. Bir an için neredeyse çok cazip gelmişti ama sonra beslemesi gereken üç çocuk vardı ve yemek kendi kendine hazır olmayacaktı. Clara parmaklarının son bir kez onun yanağını okşamasına izin verdi ve ayağa kalktı.

Mutfağa giderken rafın yanında durdu ve bebeği aldı. Boyalı mavi gözler ona baktı. Tek bir çizgi bebeğin yüzünde mutlu bir gülümseme yarattı. Beş ay önce doğum yaptığında, bebeği ona vermeden önce Sydney'in bebekle oynayabilecek kadar büyümesini beklemeye karar vermişti.

Hayat çok kısaydı ve çok ani bitiyordu. Bugün sahip olduklarınızdan faydalanmazsanız, yarın elinizden alınabilirdi.

Clara bebeğin eteğini daha düz bir şekilde çekti ve beşiğe doğru bir adım attı. Sydney kıvrılmış yatıyordu; battaniyesi serbestçe sallanıyor, bebek saçlarının koyu tüyleri başından yukarı doğru dikiliyordu. Clara bebeği kızının küçük kolunun kıvrımına sıkıştırdı ve battaniyeyi üzerlerine örttü.

Mutfakta ocağı yaktı ve sabah yaptığı balık suyunu kontrol etti. İki saat önce çırpılmış bir yumurta ve buruşturulmuş yumurta kabuğunu tencereye karıştırarak ve yağı ayırmak için dikkatlice kaynamaya yakın kaynatarak berraklaştırmıştı.

Daha fazla biber gerekiyordu. Cam kavanozu kontrol etti ama hiç kalmamıştı. Gaston'u biraz su biberi almaya gönderebilirdi. Gerçek biber kadar iyi değildi ama bir tutam iş görürdü.

Ama sonra, çocuklardan birinin nöbet tutması gerekti. Mart ve Ry'ın gitmesiyle nöbet tutacak sadece Gaston kalmıştı. Bunlar Urow'un kurallarıydı ve onlara harfiyen uyacaktı. Özellikle de şimdi. Biber olmadan da çorba dayanırdı. Ayrıca, en büyük iki çocuk Rolpie'leri barınağa götürmekten döndüğünde, onlardan birinden biraz getirmesini isteyebilirdi.

Sanırsın savaştayız. Sinirli bir şekilde eleği lavaboya bıraktı, stokları ısıtmak için ateşi karıştırdı ve soğuk kutuya uzanarak bir gece önce çocuklar tarafından yakalanan geniş ağızlı balığı aldı.

İşin tuhafı, Gustave Mar'dan hoşlanıyordu. Genevieve'i hiç o kadar önemsememişti-çok zeki ve fazla ... tam olarak titiz değil ama fazla ... fazla bir şey. Sanki onlardan daha iyi, daha görgülü ve daha güzel bir yüzle doğmuş gibiydi ve sanki bu doğal bir şeymiş gibi, bu konuda da özür dilemiyordu. Genevieve ona kendini aptal bir çamur faresi gibi hissettiriyordu. Clara bu kadını hiç sevmemişti ve kızları da pek iyi sayılmazdı.

Clara balığın kafasını bir satırla kopardı ve ustaca vuruşlarla fileto haline getirdi. Ama Gustave her zaman hoş biriydi, bunu kabul etmek zorundaydı. Yine de artık gitmişti ve hiçbir şey onu geri getiremezdi. Getirse bile, onu kurtarmak için kaç can gerekirdi? Kimse o kadar kana değmezdi. Kızı ne düşünürse düşünsün.

Et suyu kaynamaya yakındı. Eğilip balık kılçıklarını kesme tahtasından kazıyarak çöp teknesine attı ve mutfağında siyah çizmeli ayaklar gördü.

Clara yavaşça doğruldu, bakışları botlardan ve siyah pantolondan cekete, geniş omuzlara ve sonra da koyu renk yakanın üstündeki yüze doğru yükseldi. Bu yüz, yirmili yaşların sonu ile kırklı yaşların başı arasında bir yaşta, sarışın bir adama aitti. Yüzü yeterince hoştu. Kadın adamın gözlerine baktı ve dondu kaldı. Boş ve taş gibi serttiler. Sorunlu gözler. İçine bir korku düştü.

Gaston'u nasıl atlattı? Ne bir ses ne de bir kargaşa duymuştu.

"Misket limonu," dedi adam ona bir avuç dolusu turunçgil uzatarak. "Balık çorbası için biraz lazım olacak, o yüzden deponuzdan geçerken biraz alma cüretinde bulundum. Anladığım kadarıyla işin püf noktası onları kâğıt inceliğinde kesmek, böylece çorbayı kâselere döktüğünüzde üstlerinde yüzecekler."

O gözler, ellerini havaya kaldırıp, canını kurtarmak için kaçmak güvenli olana kadar yavaşça geri çekilme isteği uyandırıyor. Ama kaçacak hiçbir yer yoktu. Burası onun eviydi. Yan odada Urow ve bebek çaresizce yatıyordu. Clara gözlerini adamın yüzünden ayırmıyordu. *Uyuma Sydney. Uyuma, çünkü seni yakalarsa, ne derse yaparım.*

"Peki, limonları alacak mısın, almayacak mısın?"

Ağzını açtı, bir şey söylemenin hata olduğunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Kelimeler boğuk bir şekilde çıktı. "Evimden defol."

İçini çekti, limonları tezgâhın üzerine koydu ve mezarına gılgamaya gelmiş kara bir karga gibi dolaba yaslandı. "Sekiz saatten az bir süre önce buraya iki kişi geldi. Yanlarında bir thoas getirdiler ve onu evinizde bıraktılar. O thoas, sizin için kim? Kocanız olabilir mi?"

"Çık dışarı," diye tekrarladı, geri çekilerek. Elindeki satır işe yaramazdı. Onu elinden alacak ve onunla onu parçalara ayıracaktı.

"Anlıyorum. Bir koca o zaman. Yaralandı. Başınız sağ olsun. Umarım iyileşir." Adam ciddiyetle başını salladı. "Ama o beni onu getiren iki kişi kadar ilgilendirmiyor. Onlardan biri Cerise Mar'dı. Onun arkadaşı hakkında bilgi edinmek istiyorum. Bu diğer kişi hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Görünüşü. Yaşı. Aksan. Katkıda bulunmak için yararlı bulabileceğiniz her şey."

Ona gülümsedi, parlak, göz kamaştırıcı bir gülümseme. "Bana bilmek istediklerinizi söylersen, giderim ve yemek pişirmeye geri dönmene izin veririm. Bu arada et suyu harika kokuyor. Ne dersin?"

Bakışlarıyla Clara'yı sabitledi ve Clara, cam kafese kapatılmış bir kuş gibi aniden paniğe kapılarak tereddüt etti. Adamdan yayılan tehdit o kadar güçlüydü ki, Clara içten içe ürperdi ve karnının dibinde açılan deliği korumaya çalıştı.

"Bu dürüst bir teklif." Öne doğru eğildi. "Bana bilmek istediklerinizi söyle, ben de ortadan kaybolayım." Uzun parmaklarını havada gezdirdi. "Bir hayalet gibi. Zamanla kaybolacak tatsız ama zararsız bir anı."

Bakışları bir koltuk değneği gibi güven veriyordu ve Clara onun blöf yapmadığını anladı. Bilmek istediklerini söylerse ona zarar vermeyecekti. Onu memnun etme ihtiyacı hissetti. Bu çok kolay olacaktı.

Ama Urow'a zarar vermişti. Bu düşünce onun tereddütünü yarıp geçti. O ya da onun için çalışan biri neredeyse kocasını elinden alıyordu. Eğer izin verseydi çocuklarını da alacaktı.

"Korkarım ki zamanım oldukça kısıtlı," dedi.

Clara derin bir nefes aldı ve satırı ona doğru fırlattı. Adam dönen geniş bıçağı sapından yakalarken, Clara ocaktaki tencereyi kaptığı gibi adamın üzerine fırlattı.

Kaynayan et suyu geniş bir duş halinde adamın üzerine sıçradı. Kadın kapı aralığından hızla uzaklaşarak adamı bebekten ve Urow'dan uzaklaştırdı.

Saf bir öfkenin hayvani hırıltısı onu çılgına çevirdi. Tanıdık, dağınık odalardan geçerek çalışma odasından Ry'in odasına, pencereye doğru ilerledi. Parmaklarıyla pencere pervazını kavradı ve kendini yukarı çekti.

Çelik bir el Clara'nın bacağını kavradı ve imkansız bir güçle onu aşağı çekti. Başının arkası yere çarptığında çığlık attı. Adam Clara'nın ayak bileğini yukarı doğru çekerek neredeyse tek eliyle vücudunu kaldırdı. Gözleri dengesiz bir öfkeyle onu yakıyordu. İçinin derinliklerinde bir yerde küçük bir parçası olanları kabullenmeyi reddediyor, inatla "*Gerçek değil, gerçek değil, gerçek değil...*" diye haykırıyordu.

Sol elinin topuğu dizine çarptı. Kulakları kırılan kemiğin keskin sesini duydu. İlk saniyede hiçbir şey hissetmedi. Sonra sanki biri bacak kemiğine erimiş kurşun dökmüş gibi acı dizinden kalçasına doğru yayıldı. Clara çığlık atarak havayı pençeledi.

"Acıtıyor, değil mi?" diye hırladı.

Onu zar zor duydu, yuvarlanmaya, mahvolmuş bacağını kendine çekmeye çalışıyordu.

Oh, Tanrım, çok acıyor, çok acıyor, oh, Tanrım. Yardım edin bana!

Bileğini daha yukarı çekti. Adamın elindeki satırı gördü ve sarsıldı, gözleri kocaman açıldı ve şoktan donakaldı. *Hayır. Hayır, bunu bana yapamazsın. Hayır. Hayır.*

Satır parlayan metal bir kavis çizerek düştü. Buz onu ısırdı ve sonra bacağının kanlı kütüğünü tutuyordu, ayağı hâlâ kahverengi ayakkabının içindeydi. Sanki bir kütükmüş gibi kenara fırlattı. Duvara çarptı ve sekerek kanlı bir leke bıraktı.

Kütükten kıpkırmızı bir sprey halinde kan fışkırdı. Konuşamıyordu, nefes alamıyordu. Tüm sesler dünyadan kaçtı ve zaman korkunç bir şekilde yavaşladı. Adamın dudaklarının kıpırdadığını gördü ve sonra su altında uyuşuk gözlerine şok edici bir hızla döndü. Adam onun üzerine sıçradı ve

pencere. Cam parçaları parıltılı bir yağmur gibi üzerine yağıyor, yağıyor, yağıyordu.

...

Urow'un yüzü göründü, dişleri açılmıştı, gözleri çılgın bir öfkeyle yanıyordu. Onun devasa arbaleti bıraktığını gördü. Bu şeyi yıllardır çatıya monte etmek istiyordu. Onun kullanamayacağı kadar ağırdı. Ne kadar aptalca.

Gözleri onunkilerle buluştu. Dudakları kıpırdadı ama onu duyamadı. Çok korkmuş görünüyordu, kaybolmuş bir çocuk gibi. *Korkma, sevgilim. Korkma.*

Karanlığın ona saldırmaya hazır bir şekilde yaklaştığını hissedebiliyordu. Ona uzanmaya, yüzüne dokunmaya çalıştı ama kolu itaat etmedi.

Sanırım

ölüyorum. Seni

seviyorum.

YEDİ

CERISE bir sandalyeye yığıldı, yanında karanlık bir gölge gibi bekleyen William'ın acı verici bir şekilde farkındaydı. Hiçbir şey istiyor gibi görünmüyordu, sadece ... başında nöbet tutuyordu. Bu çok saçmaydı - ailesinin evindeydi- ama garip bir nedenden ötürü bu ona kendini daha iyi hissettiriyordu.

Onun karşısında Richard duvara yaslanmış, keskin gözlerle William'ı izliyordu. Ailenin geri kalanı etrafta dolanıyordu. İnsanlar gelip gidiyordu. Cerise onlara pek dikkat etmedi.

"Ne kadar güçlüsün, William?" Richard sordu.

"Olmam gerektiği kadar güçlüyüm," diye yanıtladı William.

Richard'ın yüzünden pek bir şey okunmuyordu ama kuzeni çocukluklarından beri onun yüz ifadesini okumuştı ve ağzının en ufak kıvrımında bile endişe buluyordu. William'la ilgili bir şey kuzenini derinden rahatsız ediyordu.

Kapı açıldı ve Ignata ellerini havluyla silerek dışarı çıktı. Cerise sandalyesinden kalktı.

"Mikita'nın iki kaburgası kırık," diye duyurdu

Ignata. "Peki ya Pete Teyze?" Erian sordu.

Ignata omuzlarını dikleştirdi ve Cerise bunun kötü bir şey olduğunu anladı. "Annem sol gözünü kaybetti."

Kelimeler onu yumrukladı. Cerise geriye doğru sallandı. O lanet cesedi nehre atmalıydı. Önce Urow, şimdi de Mikita ve Pete Teyze. Urow ve Mikita iyileşebilirdi ama gözler tekrar büyümezdi. Teyzesini ömür boyu sakat bırakmayı başarmıştı.

Ignata havluyu çekip büktü. "Henüz ormandan çıkmadık. Kadavra küçük solucanlarla doluydu. Ceset patladığında ikisi de kemik parçaları ve çürüyen doku yağmuruna tutuldu. Solucanlar kan dolaşımalarında dolaşıyor. Şu ana kadar hepsi ölmüş gibi görünüyor, ama bunun devam edip etmeyeceğini bilmiyorum."

"Şeffaf solucanlar mı?" William'ın yüzünde sanki bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi yoğun bir konsantrasyon ifadesi vardı.

"Evet," dedi Ignata.

"Parazitler ancak vücut ısısı 88,7 Fahrenheit derecenin altına düştüğünde harekete geçecektir. Sıtmadan nasıl kurtulacağınızı biliyor musunuz?"

Ignata başını salladı. "Klorokinimiz de var."

"O da ne?"

"Broken'daki insanların sıtmayı durdurmak için kullandıkları bir tür ilaç." "Bunu onlara ver," dedi William.

Ignata dudaklarını büzdü. Bakışları Cerise'i buldu. "Yap şunu," dedi Cerise.

Ignata döndü ve odaya geri döndü.

Cerise William'a baktı. "Cesedin patlayacağını biliyor muydun?" "Hayır."

"Ama solucanlardan haberin vardı?"

William başıyla onayladı. "Bazen El bunu değiştirilmiş bedenlerin düşmanları tarafından incelenmesini engellemek için yapar."

"Neden beni uyarmadın?"

"Hafızam bu şekilde çalışmıyor. Bana özellikle solucanları ya da El'in ajanlarına parazit bulaştırıp bulaştırmadığını sorsaydınız cevap verebilirdim."

Normal anılar bu şekilde çalışmazdı. William kendine bir şey yapmıştı, Cerise artık bundan emindi. Bir şekilde geliştirilmişti, tıpkı El'in ucubeleri gibi. Ya onlardan biriydi ya da intikam uğruna kendini onlar gibi yapmıştı.

Cerise onun kafasını açıp içine bakabilmeyi diledi. Bu mümkün olmadığına göre içgüdülerıyla hareket etmek zorundaydı ve içgüdülerini ona onun intikam almak istediğini, susuzluktan ölmek üzere olan bir adamın içki içmek için can atması gibi intikam almak için can attığını söylüyordu. Örümcek hakkında konuştuğunda tüm tavrı değişti. Gerildi, gözleri yırtıcı bir uyanıklıkla odaklandı, vücudu sanki sarmal bir yay gibi hazırды. Aynı çaresizlikle ailesini bulmak istiyordu.

Ve şimdi bu teyzesinin bir gözüne mal olmuştu. Bundan sonra kendisiyle nasıl yaşayabilirdi ki? Daha ne kadar yaralanması gerekecekti?

Çoğu zaman yanlış, ama asla şüphe yok. Doğru.

"Richard?" "Evet?"

"El'in bir iz sürücüsü var. Cesedi nehrin aşağısına kadar takip edebilirler. Koğuşların bizim tarafına birkaç keskin nişancı koyalım. Eğer ortaya çıkarlarsa, belki skoru eşitleyebiliriz."

"Pekâlâ." Richard döndü, William'a uzun bir bakış fırlattı ve Erian'ı da yanına alarak odadan çıktı.

"Hâlâ kazanıyorsun," dedi William.

"Urow pamuk ipliğine bağı, teyzemin bir gözü kör ve diğer kuzenimin iki kaburgası kırık."

"Evet, ama hala nefes alıyorlar."

İyi noktaya değindin. Peki neden daha iyi hissetmesini sağlamadı?

Ignata bir kutu taşıyarak yeniden ortaya çıktı. Kutuyu masanın üzerine koydu. "Kendinden nefret mi ediyorsun yoksa kendine acıyor musun?"

Cerise ona, "Şu anda El'e karşı nefret duyuyorum," dedi. "Kendime acımaya başladığımda kesinlikle sana haber vereceğim. Cesedi denize atmalıydım."

"Oh, lütfen." Ignata gözlerini devirdi. "Annem onunla oynarken hayatının en güzel zamanını geçirdi. Ona defalarca söyledim: şu lanet gözlükleri tak. Kaldar bunları onun için özel olarak çaldı. Ona söyledim, Mikita ona söyledi: koruyucu gözlük tak anne. Ama hayır, görünüşe göre hepimiz aptalız. Hiçbir şey bilmiyoruz ve o gayet iyi görebiliyor ve gözlüklerini taktığında camlar buğulanıyor ..."

Ignata havluyu omzundan çekti ve odanın öbür ucuna fırlattı. "Ağır bir şey fırlatmanın faydası olur," dedi William.

Ignata ona el salladı. "Sen, sus. Bak Ceri, hepimiz hata yaparız ve bedelini öderiz, özellikle de kibirden kaynaklanıyorsa."

Ignata kutudan bir şişe çıkardı ve kirli çoraplar ile çürümüş narenciye kokusu odaya yayıldı. Kediotu özü.

"Her ne kadar bu hatayı sahiplenmek istesenez de, bu hata anneme ait. O her şeyin tek başına sahibi ve bunu biliyor. Eğer gözlükleri takmış olsaydı, kardeşim gibi birkaç kırık kaburgayla kurtulabilirdi."

Ignata bir bardağa on damla saydı ve şişeden bardağa biraz su doldurdu. "İç. Uykuya ihtiyacın var."

Cerise bardağı aldı.

"Ben olsam yapmazdım," diye mırıldandı William.

Ignata ona ters ters baktı. "Sessiz ol. Sen-alttan al. Şimdi."

Bu sadece kediotuydu ve Ignata'yla tartışmak bir pitbull'u ikna etmeye çalışmak gibiydi. Cerise suyu büyük bir yudumda yuttu. Ateş ve gece boğazından aşağı yuvarlandı.

"Bunun içine ne koydun?"

"Su, kediotu ve çok güçlü bir hipnotik. Odana gidip duş almak için beş dakikan var, yoksa bayılacaksın."

dur."

"Ignata!"

"Ignata-Ignata-Ignata!" Ignata kollarını salladı. "En son ne zaman yemek yedin ya da uyudun? Ne, söyleyecek bir şeyin yok mu? Bu gece uyuyacaksın, yarın dinleneceksin ve yarından sonraki gün ekibimizi Sheeriles'e götüreceksin ve ondan sonra sana ayıracak zamanım olmayacak. Herkesin yaralarını sarmakla meşgul olacağım. O yüzden sen git! Kışt! Mavi kanını da yanına al." Uzun parmağıyla William'ı işaret etti. "Sen onunla yürü ve merdivenlerde bir yerde bayılmadığından emin ol."

Cerise içini çekti ve merdivenlerden yukarı çıktı. William da onu takip etti. "Kızgın," dedi.

"Hayır, kendini tutmaya ve ağlamamaya çalışıyor. Annesi ve kardeşi ölebilirdi. Yapabileceği pek bir şey yok, o yüzden bana patronluk taşıyor."

Kaşlarını çattı. "Yani, intikam için mi?"

"Biraz, evet. Babam bana 'Yetki sendeyse, her şey senin suçundur' derdi. O da biraz beni suçluyor." Ayakları her adımda daha da ağırlaşıyordu, sanki biri yavaşça kemiklerine kurşun döküyormuş gibi. "Bunu kendine bile itiraf etmez ama beni suçluyor."

"Demek ki geniş bir aileye sahip olmak böyle bir şey," dedi.

Artık başı çok ağırlaşmıştı. Göz kapakları kendi kendine kapanmaya çalıştı. Odasının kapısının yanında durdu. "Bunun gibi bir şey. Daha en kötüsünü görmedin. Sana bir oda verdiler mi?"

William dişlerini gösterdi. "Evet. Kaldar bana gösterdi." Kaldar'ın adını onu boğmak istermiş gibi söyledi.

"Solucanlar konusunda sana kızgın değilim," dedi ona, düşüncelerini tutarlı bir kalıba sokmaya çalışarak. Esnedi. "Özür dilerim, çok uykum var."

"Sorun değil," dedi. Biraz fazla yakın duruyordu.

"Ne tür bir mavi kan *tamam* der Lord Bill? Gizliliğin üzerinde biraz daha çalışmalısın." Esnedi. "Senden korkunç bir casus olur. Ben uyurken kuzenlerimden hiçbirine zarar vermeyeceğine söz ver, Kaldar'a bile."

William ona baktı.

"Yorgun ve perişan haldeyim. Bana söz ver. İnsanların kafalarını boyunlarından koparmak yok, kırık kemikler yok, seni aileme götürdüğüme pişman olmamı sağlayacak hiçbir şey yok."

"Tamamdır," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Küçük kız ormanda bir canavar olduğunu söylüyor," dedi.

Göğsünde bir şey kıpırdadı. "Bu o."

William ona bakıyordu.

"Bu Lark," dedi göğsü acıyarak. "Canavarın kendisi olduğunu düşünüyor."

William'ın kolları ona sarıldı. Bir şey söylemeliydi. Onu itip uzaklaştırmalıydı. Ama kendini çok yorgun ve çökmüş hissediyordu ve onun kolları güçlü ve rahatlatıcıydı. Onu kendisine doğru tuttu ve içini kemiren donuk sızı azaldı. O kadar iyi hissetmişti ki, ona yaslandı. Adam başını eğdi. Bunu yaparken onu izledi ama dudakları ağızını sıyrana kadar bunu neden yaptığını anlamadı.

"İyi uykular," dedi. "Senin için ailene göz kulak olacağım." Onu bıraktı.

Cerise kapıyı kapattı ve uzun bir süre ona baktı, gerçekten dokunmuşlar mıydı yoksa hayal mi etmişti emin değildi. Hiçbir yere gidemedi ve botlarını çıkarmak için yatağına oturdu. Soldakini çıkardı ve sonra yatak ters döndü ve başının arkasına düştü.

WILLIAM karanlık yatak odasında uyandı. Hava serindi ve ay ışığının dar bir şeridi perdelerin arasından sıyrılarak yere düşüyordu. Bir an hareketsiz yattı, tavana baktı, kolları başının arkasındaydı.

Cerise'i öpmüştü ve o da buna izin vermişti. Hafızası o anı neredeyse mükemmel bir şekilde hatırlıyordu. Her şeyi hatırlıyordu: yüzünün eğimini, saçlarının açısını, koyu renk gözlerindeki şaşkınlığı, onu kendine doğru tutma hissini, dudaklarındaki kokunun narin izini. Onu tekrar öpecekti, bunu yaparken tüm ailesi onu vurmak için sıraya girse bile.

William yataktan yuvarlandı, sessiz adımlarla ilerledi ve kapının kolunu denedi. Hâlâ kilitliydi. Onu bir çocukmuş gibi içeri kapatmışlardı.

Gülümsedi, sırt çantasını açtı ve gece kıyafetini çıkardı. Soyunup pantolonu ve gömleği üzerine geçirdi. Koyu ve açık griyle lekelenmiş kumaş ikinci bir deri gibi üzerine yapıştı. Başlığı ve gözleri dışında her şeyi kapatan yüz maskesiyle tamamlanan bu şeyi ilk gördüğünde Nancy'ye bildiği kadarıyla bir ninja olmadığını söylemişti. Nancy ona bunu takmasını ve sevmesini söylemişti. Nancy'nin ninjanın ne olduğunu bilip bilmediğinden bile emin değildi.

William elbisenin belli bir mantığı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Gerçek gece asla sadece siyah değildi; gölge ve karanlığın, benekli gri ve derin çivit mavisinin değişen ruhani bir karışımıydı. Simsiyah giyen bir adam karanlığın tekdüze bir noktası olarak göze çarpıyordu.

Yine de kukuleta ve maskeyle arasına çizgi çekmişti. Bir erkeğin standartları olmalıydı ve kulaklarını kapatmak ya da bir bezin içinden nefes almak gibi bir arzusu yoktu. Ayrıca, bu onu tam bir aptal gibi gösteriyordu.

Cerise yattığından beri, Kaldar adamın boynunu sıkmaya hazır olana kadar her yarım saatte bir onu kontrol ederek bir akrabasından diğerine geçiyordu. Kaldar'da yetenekli bir dolandırıcının kurnaz ve kolay cazibesi vardı. Ağzına geleni söylüyor, kolayca gülüyor ve çok konuşuyordu. William akşam boyunca onun Catherine'in sepetinden bir kanca, Erian'dan bir bıçak, Ignata'dan bir çeşit metal alet ve Cerise'in kuzenlerinden birinden bir avuç mermi çaldığını görmüştü. Kaldar bunu rahatça, yumuşak bir zarafetle yapıyor, eşyayı birkaç dakika elinde tutuyor ve geldiği yere geri koyuyordu. William'ın, Kaldar yakalanırsa buna gülüp geçeceğinden ve kaçık ailesinin bunu yanına bırakacağından kuşkusu vardı. Kaldar'ın bir cani olduğunu biliyorlardı. Ama umurlarında değildi.

William kamuflaj boyası olan küçük bir kutu buldu ve yüzünü karartarak gri, koyu yeşil ve kahverengiye düzensiz lekeler halinde yaydı. Bunu yaptıktan sonra bıçaklarını kemerine yerleştirdi ve Ayna'nın yaylı tüfeğini aldı. Sadaktan aldığı iki zehirli okla doldurdu, karmaşık mekanik ok başlarına dokunmamaya dikkat etti. Zehir bir atı kanterinin ortasında yere serecek kadar güçlüydü. Okların başları çok büyük ve garip şekilli idi, bu yüzden isabet oranı düşecekti ama önemli değildi. Tatar yayı son çare olarak kullanılacak bir silahtı, ölümün garantilenmesi gerektiğinde yakın mesafeden kullanılacaktı.

Cerise'in ailesinden biri oyunu kuralına göre oynamıyordu. Birisi El'e Urow'dan bahsetmişti. Birçok yerel halkın Mars'ın bir thoas akrabası olduğunu bildiğinden emindi ama bu thoas'ın Sicktree'de Cerise'i almaya gittiğini yalnızca bir aile üyesi bilebilirdi.

Eğer ailede bir hain varsa, doğrudan Örümcek'e ya da Örümcek'in ekibinden birine ulaşabilirdi. Ve Cerise'in yanında garip bir mavi kanla eve geldiği düşünülürse, hain bunu Spider'a anlatmak için can atıyor olmalıydı.

Hain, evin çoğu gece için yatağa gidene kadar beklerdi ve Mars, sessiz kalma konusunda kritik bir yetersizlikten muzdarip görünüyordu.

Dev ev gecenin büyük bir bölümünde arı kovarı gibi vızıldadı. Saat gece yarısına yaklaşmıştı ve Cerise'in gürültücü ailesi nihayet sakinleşmişti.

William uyutucuyu bileğine bağladı. Deri bir bilek korumasının içine yerleştirilmiş, saat gibi işleyen dişlileri ve büyüğü olan karmaşık bir aygıtı. Dört dar metal varil uyutucunun üstünde arka arkaya duruyordu. William bilekliğin altından üç ince tel halka çıkardı ve bunları işaret, orta ve yüzük parmaklarına geçirdi. Parmaklarını açtı. Namlular bileğinin etrafında bir tabancanın hazneleri gibi dönüyordu. Bileğini büküp elinin topuğunu öne doğru iterse, en alttaki namlu ateşleniyor ve bir iğneyle donatılmış küçük bir teneke kutu fırlatıyordu. Bidon, iri yarı bir adamı üç saniye içinde derin bir uykuya daldırmaya yetecek kadar uyuşturucu içeriyordu.

Zarif bir silahtı. Bu iş bittiğinde Ayna'nın oyuncaklarını özleyecekti.

Hain Mire'a doğru gidecekti. Bundan emindi. Birincisi, Mar evinin kulak mesafesi içinde olan hiçbir şeyin gizli kalmadığını çoktan öğrenmişti. İkincisi, Lark ormanda bir canavardan bahsetmişti. Cerise, Lark'ın kendisini bir canavar olarak gördüğünü söylemişti ama onun haklı olduğundan emin değildi. Çocuğun kafası karışmış olabilirdi. Siste ve ağaçlarda kız kardeşine açıklayamadığı bir şey görmüş olabilirdi. El'in bazı ajanları, bırakın bir çocuğu, yetişkin bir adama bile kâbus gördürecek kadar gelişmiş özelliklere sahipti. Eğer Lark ormanda tuhaf, korkunç bir yaratık bulduysa, onunla tanışmak istiyordu.

Çok basit bir planı vardı: İzlemeye devam edecek, hain ormana doğru giderken kimliğini tespit edecek, sonra da diğer uçta bekleyen harika hediyelere kadar izlerini takip edecekti. El'in ajanının izini bulabilir ve onu Örümcek'in bataklıktaki sığınağı olarak iddia ettiği derin, karanlık deliğe kadar takip edebilirdi.

Belki de El'in ajanının onu görmesine bile izin verebilir, diye karar verdi William. O zaman bir konuşma yapmaları gerekecekti. Belki bazı kemikler bile kırılabilirdi. Sessizce kıkırdadı.

Pencere ses çıkarmadan kayarak açıldı. Uzun balkona doğru ilerledi ve çömelerek parmaklığın yanındaki daha derin gölgeye doğru ilerledi.

Ay, düzensiz bulutların arasına girip çıkıyordu. Uzakta yaşlı bir timsah tembel bir kükreme sesi çıkarıyordu. Rüzgâr su ve gece iğnesi çiçeklerinin mimoza renkli parfümü kokuyordu.

Avlanmayalı uzun zaman olmuştu ve gece onu çağırıyordu.

Aşağıda, küpeştenin ötesinde, avlu bomboştı. William hareketsiz, sessiz ve sabırlı bir şekilde oturuyordu.

Dakikalar bal gibi uzadı.

Sol taraftaki selvi dallarını belli belirsiz bir ürperti rahatsız etti. Tüfekli bir çocuk. On iki yaşından büyük değil.

Başka bir kısırtı, sağa doğru. Çamlıkta genç bir kadın. Ağaçlar arasındaki mesafeye bakılırsa, üçüncü bir gözcü muhtemelen evin karşı tarafında bekliyordu. Yüzleri dışarı dönük, Mire'ı izliyorlardı. Hiçbiri onu görmedi.

İleride bir kapı sessiz bir gümbürtüyle kapandı.

Gölgelerin arasında kalarak balkon boyunca ilerledi ve tekrar parmaklığın yanına çöktü. Bulunduğu yer ona ön balkonu dar bir bölümünü ve merdivenin büyük bir kısmını görme imkânı veriyordu.

Ölçülü ayak sesleri, ardından zar zor duyulabilen ikinci bir set. Şimdiye kadar bu ikinci sesi çok iyi öğrenmişti. Kaldar. Ugh.

Rüzgar onun için kokularını getirdi. Evet, Kaldar ve Richard. Bu ikisi hain şüpheliler listesinin başındaydı. Kaldar'da her zaman paraya ihtiyacı olan ama asla yeteri kadar parası olmayan bir adam havası vardı. El iyi para ödüyordu. Kiralıklarını öldürmedikleri zaman öyleydi.

Richard farklı bir hikâyeydi. William kütüphanede otururken Catherine'in aklını çelmiş ve aile ağacını bir araya getirene kadar bütün akşam boyunca ailenin konuşmalarını dinlemişti. Büyükanne Az'ın yedi çocuğu vardı. Yedi çocuktan en büyüğü Alain Mar'dı. Alain'in üç çocuğu vardı: Richard, Kaldar ve Erian. Sheeriles Alain'i pazar yerinde vurduğunda Richard on yedi, Kaldar on dört ve Erian on yaşındaydı. Ailenin dizginleri Cerise'in babası Gustave'a geçmişti. Cerise'in ailesi Erian'ı yanlarına almışlardı çünkü kardeşleri ona bakamayacak kadar küçüktü.

Richard doğal bir alfa gibi kokuyordu. William'ın gördüğü kadarıyla mantıklı, sakin, saygı duyulan biriydi. Cerise de dahil olmak üzere insanlar ona saygı duyuyordu. Ama yetki Richard'da değildi. Cerise'di. Neden?

Richard'ı hain olduğu için seviyordu. Cerise'in akrabalarının büyük kısmı kuzenleri, onların çocukları ve evlilik yoluyla akrabalarından oluşuyordu ama Urow'un Cerise'le tanıştığını sadece ailenin çekirdeği biliyordu. Bu sayıyı sekiz kişiye indirmeyi başarmıştı: Cerise, Richard, Kaldar, Erian, Murid, Petunia ve Ignata.

Catherine, Richard'ın karısının yaklaşık bir yıl önce onu terk ettiğinden bahsetti.

Mars'ta eşler pek uzun ömürlü görünmüyordu.

Bir karısı olsaydı ve onu terk etseydi, kendini güçsüz hissedirdi, diye karar verdi William. En büyük, en kötü pislği bulmaya ve onu alt etmeye çalışacaktı. Dövüşü kazansa da kaybetse de fark etmezdi. Her iki durumda da, duygusal acıyı gerçek fiziksel acıyla değiştirecekti, başa çıkabileceği, sonunda iyileşen bir şeyle. Richard ve o birbirlerine benziyorlardı. İkisi de bazı şeyleri içlerinde tutuyorlardı. Akşam birkaç dakikalığına Richard'ın yanına oturmuştu. Birbirlerine tek kelime etmemişler, sakın bir sessizliği paylaşmışlardı. Richard sadece bir kez duygularını göstermişti. İkisi de Kaldar'ın bıçağı Erian'ın kemerindeki kınına geri sokmasını izlemiş ve Richard uzun uzun iç çekmişti.

Belki de Richard herkese karısının ona hissettirdiğı kadar güçsüz olmadığını kanıtlamak istiyordu.

Richard sessizce, "Adam çantasında askeri düzeyde patlayıcılar taşıyor," dedi. "Garipler'den geldiler. Büyülü artçı şok o kadar güçlüydü ki dişlerim acıdı."

"Cerise onun eskiden bir asker olduğunu söyledi." Kaldar'ın ses tonu hafıftı. "William belli ki bir av seferinde. Karşı tarafı avladığı sürece biz kazanırız."

Onun hakkında konuşuyorlardı. Ha!

İki adam uzun bir süre sessiz kaldı. Richard,

"O kapıya ben çarpmadım," dedi.

"Hm?"

"Sığınağın kapısı. Hepsi onun işiydi. Ben vurmadan önce o kırdı. Zar zor sıyırdım."

"Yani omzundaki çürüğü atladığın için mi kızgınsın?" Kaldar sordu.

"Mikita'yı dışarı çıkardıktan sonra sığınağa baktım. Şu büyük depo raflarından biri kapıya doğru düşmüştü. Kapının ağırlığı artı raf ..."

"Richard, bugün sana ana tavuk gibi olduğunu söylemiştim." Kaldar merdivenlerden aşağı birkaç adım atarak onun görüş alanına girdi. William hareketsiz kaldı.

"Gevşemelisin kardeşim. Çok gerginsin, hepimizi öldürteceksin."

"Bu adam tehlikeli."

Kaldar kollarını kaldırdı. "Elbette tehlikeli. El'in peşine düşmek için taşaklı olmak lazım. Onlar avlanır; avlanmazlar. Ayrıca,

Bir tür anlaşmaya varmasalardı onu buraya getirmeyeceğini biliyorsun. O ona güveniyor, ben de ona güveniyorum."

"O daha genç. Bana neler olduğunu göremediğini söyleme. Onu merdivenlerden yukarı sürüklerken ona nasıl baktığını gördüm. Ailesi gitmiş. Sağlıklı düşünemiyor."

Kaldar merdivende ayağının üzerinde döndü. William adamın hakkını vermeliydi, Kaldar'ın dengesi vardı.

"Richard, sence kaç yaşında?" "O..."

Richard sözünü bitirmedi.

"Evet," dedi Kaldar. "O yirmi dört yaşında. Ve sen otuz üç yaşındasın. O ve Erian yeni yürümeye başlayan ocuklarken, sen kafanda h l  ergenlik çağında olmalısın. Onlar büyüdü. Hepimiz büyüdük. Buraya senden daha sık geliyorum. Aileyi Gustave yönetiyor ama evi Ceri yönetiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Kaldar bir i çekti. "Demek istediğim sevgili amcamız Gustave, Mar ailesinin gemisini yerin dibine batırdı. İçten hiç anlamıyor. Ona Kırık'tan bedava bir sandık silah versen, zararına satmayı başarır. Genevieve çok meşgul, Lark'la uğraşıyor ve diğer çocukları doyurmaya ve sulamaya çalışıyor, ama işin özüne gelince, parayla uğraşmak istemiyor. Onu suladığımı söyleyemem. Ben de yapmak istemezdim. Üç yıl önce hesapları Ceri'ye devrettiler. Defterleri o tutuyor,  deneklerimizi o ödüyor ve harcamalarımızı o yapıyor. Sence neden benimle Broken'a geliyor? Durumun ne kadar kötü olduğunu biliyor ve bize daha fazla para kazandırmak için her kuruşa göz dikeyor. Gustave'ın bizi soktuğu çukurdan çıkmaya çalışıyoruz ama yavaş ilerliyoruz. Çok kalabalığız ve herkesin acil durumları var, bu da paranın suyunu çekiyor."

"Hiçbir fikrim yoktu." Richard'ın sesi kısılmıştı.

William yüzünü buruşturdu. Onun da hiçbir fikri yoktu. Para bolca sahip olduğu bir şey değildi, ama ölçülü olması gerektiğini biliyordu. Lejyon'dayken yiyeceği ve teçhizatı bedavaydı, bu yüzden sahip olduğu parayı izne, ikiye, kitaplara ve kadınlara harcıyordu. Broken'daki ilk birkaç ayı dünyasını alt üst etmişti.  nce faturaları ödemeyi ve daha sonra başka şeylere harcamayı öğrenmeden önce neredeyse kendini tahliye ettiriyordu. Mars'ı yeterince g rm şti.

-Kıyafetleri yamalıydı, teçhizatları eskiydi, arada bir nadir bulunan bir parça dışında, ama herkes iyi beslenmiş görünüyordu. Mars sürüsünü hizada tutmak için Cerise'in her kuruşu sıkması gerekecekti.

Kaldar devam etti. "Gustave her şeyi onaylıyormuş gibi yapıyorlar ama inan bana, hepsi onun. Odasına girip onu uyandırır ve ne kadar paramız olduğunu sorarsanız, bahse girerim size kuruşu kuruşuna bakiyeyi söyleyecektir. Eğer aramızda sağlıklı düşünen biri varsa, o da odur."

Richard'ın sesi buz gibi bir kibir kazandı. "Onu bulduğumuzda Gustave'la konuşacağım."

"Ve ne diyeceğim? Komik bebek kuzenimizin bizi alıştığımız bu çok zengin tarzda tutmak için bozuk para arıyor olması senin hoşuna gitmiyor mu?"

Richard cevap vermedi.

Kaldar'ın yüzü sarsıldı. "Bunu öğrendiğimde Gustave'a sordum ve bana kafamda bir nilüfer filizlenmiş gibi baktı. O zaman yirmi bir yaşındaydı ve Gustave yirmi dört yaşındayken ailenin başına geçmişti."

Richard, "Bu doğru değil," dedi.

Kaldar omuz silkti. "Çok çalışıyor Richard ve El az önce ayağının altındaki halıyı çekti. Eğer bu mavi kan onu mutlu edecekse, ben varım. Üç yıldır bir erkekle çıkmadı, o pislik Tobias'tan beri. Bu doğru değil. Elbette, zamanlama berbat. İnan bana, eğer o mavi kanlı piç işi batırırsa, boğazını kesmek için sıraya giren ilk kişi ben olacağım. Ama o zamana kadar onun misafiri olacak ve sen ve ben ona hoş karşılandığını hissettireceğiz."

"Ya kız ona aşık olursa ve adam onu terk ederse? Son baktığımda, Garip soylular sürgün gelinler için piyasada değillerdi."

"O zaman en azından biraz yaşamış olurdu," dedi Kaldar. "Hatalarına izin verdi. Sen de ben de çok hata yaptık. Biz onun boynundaki büyük taşız. Aile yeniden ayağa kalkana kadar gidemez ve o zaman da senin yaşına gelmiş olacak. Bırak biraz eğlen sin. Yarın ölebilir. Yarın hepimiz ölebiliriz."

Kaldar merdivenlerden indi ve sola dönerek daha küçük bir binaya doğru yöneldi. Birkaç dakika sonra Richard'ın geri çekilen adımları William'a onun içeri girdiğini söyledi.

Yani Cerise'in ondan hoşlandığını biliyorlardı ve en azından Kaldar buna sıcak bakıyordu.

William, Tobias hakkında bilgi edinmek için aklına bir not aldı.

William, Richard'a kapıdan çıkması için birkaç saniye verdi, ön sundurmayı geçti ve nöbetçilerden saklanmak için duvara yaslanarak çimlerin üzerine düştü.

Küçük bir ses duydu ve selvileri çevreleyen böğürtlen çalılıklarına doğru döndü. Dikenlerle kaplı uzun bir filiz titredi, sonra

Bir başkası.

William öne doğru eğildi. Isı kaslarından geçerek onu hızlı ve odaklanmış hale getirdi.

Çalılar onunla alay edercesine sallandı ve yaprakların arasından iri, kare bir kafa fırladı. İki kahverengi göz açıklığının öbür ucundan William'a dikilmişti.

Aptal köpek.

Cough çalılıkları itti ve ona doğru tırıs tırıs yürüdü, yürümekten çok pençeden pençeye düşüyordu. Gözcüler Cough'nun rotasını takip etmeye karar verirlerse, doğrudan ona çarpacaklardı.

William dişlerini gösterdi. *Git başımdan.*

Öksürük gelmeye devam etti, tüylü yüzünde orantısız bir köpek sırtışı vardı ve aklında tek bir düşünce yoktu. Eğer köpek mırıldanabilseydi, ayak sesleriyle uyumlu bir şekilde "La-la-la!" şarkısını söylerdi.

Cough ona doğru yürüdü.

William duvara yaslandı. Kurşun yok. Buraya kadar iyiydi.

Öksürük sıkıştı ve çimlerin üzerine tıknaz bir şey kustu.

Korkunçtu.

Büyük köpek kalçalarının üzerine oturdu ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle William'a baktı.

"O zaman geri ye," diye tısladı William. "Ziyan etme."

Öksürük küçük bir inilti çıkardı.

"Senin kusmuğunu
yemeyeceğim." Öksürük
ona doğru nefes nefese
kaldı.

"Hayır."

Zayıf bir şekil verandadan sıçradı ve yanlarından geçerek ormana doğru koştu. William bir an için koyu renk saçları ve küçük kahverengi botlarını gördü. Lark. Bir çocuk gecenin bir yarısı neden gizlice ormana girsin ki? Orada "canavar"la mı buluşacaktı?

Cough ayağa kalktı ve onun peşinden koştu.

İyi fikir. William duvardan sıyrıldı ve açıklık boyunca koştu. Nöbetçinin bulunduğu ağacın yanından geçerken başını kaldırdı ve dalların arasında uyuyan çocuğu gördü, tüfeği kucağına yaslanmıştı.

Sonunda bir şeyler yolunda gidiyordu.

SEKİZ

WILLIAM korunun içinden süzöldü. Selviler yerlerini kenar çamlarına bıraktı. Dev çam gövdeleri, mavi yapraklı yosun halısının altında derinlere gömölmüş gemilere ait direkler denizi gibi siyah ve yükselen bir şekilde etrafını sarıyordu.

Sık çalılıklar, paslı eğretili otları ile noktalanmış çam ağaçlarıyla doluydu. Şaşırtıcı soluk kabuklarıyla bodur bataklık söğütleri çalıların arasından beyaz mumlar gibi çıkıntı yapıyordu. Burası onun ormanı değildi. Burası eski, hain bir yerdi; çürümüşlük ve yeni hayat birbirine karışmıştı ve William kendini huzursuz hissediyordu.

Yanındaki köpek de ormanı pek umursamıyordu. Uykulu gözlü, iyi huylu aptal kulaklarını kaldırmıştı ve kahverengi gözleri açık bir şüpheyile ormanı tarıyordu.

Bir esinti onlara dokundu. İkisi de birlikte kokladılar ve Lark'ın izini takip ederek sola döndüler.

O çocuk nereye gidiyordu? William devrilmiş bir dalın üzerinden atladı. Tüm kalbiyle Lark'ın ormanda "iyi" bir canavarla karşılaşp ona ailesinin tüm sırlarını anlatmayacağını umuyordu.

Ormanda büyük bir ak meşe görünüyordu, kız saçp yosunuyla süslenmiş yalnız bir dev. Hava akımları William'ı bir düzine leş kokusuyla tokatladı, bazıları eski, bazıları yeni. Bu da ne böyle?

Bu kadar leşin arasında başka hiçbir şeyin kokusunu alamıyordu. Öksürük ilerledi.

Köpekler. Aptal yaratıklar. William koşarak yaklaştı.

Meşenin dallarından bir düzine küçük tüylü ceset sarkıyordu. İki sincap, bir tavşan, rakunla ermin karışımı bir şeye benzeyen tuhaf bir şey -Edge'nin pişirdiğı bir şeydi şüphesiz- balık

Sıksa bir şekil üstündeki dalların arasından sıyrıldı. Lark'ın küçük yüzü yaprakların arasından sıyrıldı.

"Burada olmamalısın. Burası küçük canavarın yaşadığı ağaç," dedi. "Bu küçük canavarın yemeğı ve bu da küçük canavarın evi."

Kadının işaret ettiğı yere doğru baktı. Meşenin dallarında gelişigüzel bir barınak duruyordu, sadece birkaç eski tahta beceriksizce çivilenmiş ve bir barınak yapmak için bağlanmıştı.

küçük bir platform vardı. Platformun kenarında küçük, sarı bir şey oturuyordu. William gözlerini kıstı. Peva'nın arbaletinin yanında doldurulmuş bir oyuncak ayı.

Cerise haklıydı. Lark onun bir canavar olduğunu düşünüyordu. Küçük bir canavar. Büyük canavar da kimdi?

Oyuncak ayı küçük siyah gözleriyle ona bakıyordu. Ona bakmak kendisini huzursuz hissetmesine neden oluyordu, sanki hastaymış ya da ciddi bir tehlike altındaymış gibi ve bir sonraki darbenin ne zaman geleceğinden emin değildi. Lark'ı ve oyuncak ayısını ağaçtan uzaklaştırmak, onu sıcak ve aydınlık olan eve götürmek istedi. İçgüdüleri ona denerse kaçacağını söylüyordu.

İnsan çocukları bunu yapmazdı ve o da bir Dönüşen değildi. Eğer bir Dönüşen olsaydı şimdiye kadar onu tanımış olurdu ve Cerise onun gözlerine şaşırmazdı.

William ağaca vurdu. "Yukarı gelebilir miyim?" Lark düşünerek dudaklarını ısırırdı.

"Sana güvenebilir miyim?"

Ay ışığının gözlerini yakalamasına izin verdi ve onları parlattı. "Evet. Ben de bir canavarım."

Lark'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Uzun bir süre sessiz bir şok içinde ona baktı ve başını salladı. "Tamam."

William birkaç adım geri çekildi ve bir kertenkele gibi tırmanarak gövdeden yukarı fırladı. Lark'ın karşısındaki dala çömelmesi iki saniyeden az sürdü.

"Vay canına," dedi. "Bu kadar hızlı tırmanmayı nereden öğrendin?" "Bu benim yaptığım bir şey," dedi.

Öksürük aşağıda inledi.

Lark dallardan aşağı indi, küçük bir bıçak çıkardı ve bir su sıçanını tutan ipi kesti. Farenin bedeni ıslak bir patırtıyla yere düştü. Öksürük onu kokladı ve kalçalarının üzerine oturup nefes nefese kaldı, ağzından uzun yapışkan salyalar akıyordu.

"Onları asla yemez." Lark kaşlarını çatı.

Çünkü çürümüşler. "Buraya çok sık gelir misin?"

Başını salladı. "Eğer annemi bulamazsak, buraya taşınabilirim. Burayı seviyorum. Burada kimse beni rahatsız etmiyor. Büyük canavar hariç, ama onu duyduğumda genellikle kaçıyorum."

"Büyük canavar mı?"

Başını salladı. "Ay yükseldiğinde inliyor ve hırlıyor."

El'in ajanları ucubeydi ama aya karşı uluyacaklarından şüpheliydi. "Bu hep burada yaşayan bir şey mi?"

"Bilmiyorum. Bu ağaca sadece dört hafta önce başladım." "Neye benziyor?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Tüylerimi ürpertiyor ve genellikle doğruca eve kaçıyorum." Yüzü kapandı.

"Evde insanlar seni rahatsız ediyor mu?" Lark başka tarafa baktı.

"Canavarlar ormana aittir," dedi. "Onlar eve ait değiller. Sen küçük bir canavarken çocuklar sana kötü davranıyor muydu?"

William soruyu düşündü, çocukluğunun karmaşası içinde bir insan kızın kaba bulacağı bir şey bulmaya çalıştı. "Benim gibi canavar olan bir grup çocukla birlikte bir evde büyüdüm. Kavga ederdik. Hem de çok." Ve gerçekten kavga ettiklerinde, sonunda sadece bir Dönüşen ayağa kalktı.

Lark ona doğru yaklaştı. "Yetişkinler seni durdurmadı mı? Kavga etmeye izniniz yok."

"Yaptılar. Çok katıydılar. Çok kırbaçlanırdık ve eğer gerçekten çuvallarsan, seni bir odada tek başına zincire vururlardı. Günlerce kimse seninle konuşmazdı."

Lark gözlerini kırıştırdı. "Yiyeceği nasıl buldun?"

"Kapıdaki bir delikten geçirirlerdi." "Peki ya banyo?"

"Yerde bir delik vardı."

Dudaklarını büzdü. "Duş yok mu?"

"Hayır."

"Bu iğrenç. Orada ne kadar kaldın?"

Bir bacağını aşağı indirerek arkasına yaslandı. "En uzununu üç haftaydı. Sanırım. O odadayken zaman çok garip."

"Seni neden oraya koydular?"

"Arşivlere girdim. Ailemin kim olduğunu öğrenmek istedim." "Öyle mi yaptın?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Yani senin hiç baban olmadı mı? Ya da bir annen?"

William başını salladı. Bu konuşma planlanandan daha derin bir hal almıştı.

"Nasıl annen olmaz? Ya hasta olursan? Sana kim ilaç getirecek?"

Hiç kimse. "Peki ya annen? İyi biri mi?"

Lark'ın dudaklarında küçük bir gülümseme belirtisi belirdi ve acı dolu bir kaş çatmaya dönüştü. Ağlamamaya çalıştığını tahmin etti.

"Annem çok iyi biri. Bana saçımı taratıyor. Ve bana sarılır. Saçları elma gibi kokuyor. Gerçekten güzel yemekler yapar. Bazen yemek yaparken mutfağa gelip yanına oturuyorum, o da bana gizlice sıcak kakao veriyor. Bulması zor, çünkü Kaldar Amca'nın Broken'dan getirmesi gerekiyor ve sadece büyük bir şey olduğunda alabiliyoruz. Doğum günleri ve Noel gibi, ama ben çok alıyorum ..." Lark ağzını kapattı ve ona baktı. "Doğum gününün ne zaman olduğunu biliyor musun?"

Başını salladı. "Evet."

"Hiç hediye aldın mı?"

William havayı burnundan emdi. Kötü sorular soruyordu. "Ben bir canavarım, unuttun mu? Küçük canavarların doğumu insanların kutladığı bir şey değildir."

Lark tekrar başka tarafa baktı.

Harika. Şimdi de çocuğun kendini kötü hissetmesini sağladı. *Aferin, pislik.*

William uzandı ve bir sincap leşini tutan iplerden birine dokundu. "Bunların hepsini yakaladın mı?"

"Evet. Bu işte iyiyim."

İki farede de sürgü izi var. Muhtemelen onları vurmuştur. Ama tavşan leşi en az sekiz günlüktü ve üzerinde kurtçuk yoktu. William ipi aldı, tavşanı yukarı çekti ve ona baktı. Burnu ona yememesini söyledi, içinde bir hastalık vardı.

Su fareleri çirkindi ama tavşan sevimliydi. Birini vurmazdı. Muhtemelen cesedi bir yerlerde bulmuştur. Dönüşen bir çocuğun tavşan öldürmek gibi bir sorunu olmazdı. İyi etti, hafif tatlıydı.

William ipi bıraktı. "Onları yemeyi mi planlıyorsun?"

Kadın çenesini havaya kaldırdı. Sinirlerine dokunmuştu.

"Evet!"

"Pekâlâ. Öncelikle, sincapları yemek iyi değildir. Onlarla yapabileceğiniz tek şey güveçtir ve o zaman bile kemikli olurlar ve kokarlar. Sıçanlar da öyle. Sıçan yemeyin. Size ateş, kramp ve titreme verecek bir hastalık taşırlar ve cildiniz ve gözleriniz sararır. Şuradakilerin hepsi yenemeyecek kadar çürümüş. Şuradakini kuşlar yemiş.

Birinde kurtçuklar var. Şuradaki balığınız gövdeye çok yakın asılı duruyor ve üzerinde lekeler var; bunun nedeni şuradaki tepeden karıncaların ağaca çıkıp avınızı yemesi."

Lark'ın gözleri fincan tabağı gibi irileşti.

William ipi çekerek ermin şeyini kaldırdı. "Bunun ne olduğundan emin değilim

..."

"Bu bir Mire gelinciği. Şuradaki sincapları öldürdü ve yavrularını yedi."

Bu her şeyi açıklıyor. Gelincik bir yuvayı basmış ve cezalandırılmıştı. "Ben de onu yemezdim," dedi William. "Gerçekten aç olmadığım sürece. Ama taze olduğu için iş görür."

Cesedi ipten kesti ve ağacın üzerine koydu. "Bir şeyleri asmanızın nedeni kanlarını akıtmak, soğutmak ve altımızdaki ahmak gibi yaratıkların yemeğinizi yemesini engellemektir. Yaşamınızı sürdürmek için bir yaratığın canını alıyorsanız, ona saygılı davranmalı ve onu ziyan etmemelisiniz." Karkası ikiye böldü. "Yapacağın ilk şey içini çıkarmaktır. Buna pansuman denir. Mideye ve bağırsaklara dikkat edin, onları kesmek istemezsiniz. Şuradaki karaciğer. Bu koyu leke safra dolu. Onu kesip açarsan, her şey biter. Yemek için çok acıdır."

İç organları yere attı ve eski kanı akıtmak için gelinciği salladı.

"Şimdi derisini yüz. İşte böyle. Üzerinde biraz yağ bırakırsan, et kurumaz. Ayrıca sinekleri de uzak tutmalısın. Bir kutu karabiber çal ve etin üzerine serp. Sinekler bunu sevmez." Derisini yüzmeyi bitirdi ve çıplak karkası havaya kaldırdı. "Şimdi bunu pişirebilir ya da saklayabilirsiniz. Saklamak isterseniz dondurabilirsiniz ama burada nasıl yapacağınızı bilemiyorum, o yüzden seçenekleriniz eti kurutmak ya da tutsülemek..."

Ensesindeki küçük tüyler diken diken oldu. Sırtında bir hançer kadar keskin bir bakışın ağırlığını hissetti.

William yavaşça döndü.

Bir çamın dalları arasındaki karanlıktan iki göz ona dik dik baktı.

"Bu da ne böyle?" diye fısıldadı. Lark'ın sesi titriyordu. "Büyük canavar."

Gözler onun ölçüsünü aldı. William onların derinliklerine baktı ve neredeyse insani bir farkındalık, omurgasından aşağı buz gibi bir alarm dalgası fırlatan acımasız ve kötü niyetli bir zekâ buldu. Sarmal bir yay gibi gerildi.

Elmas gözbebekleri yarıklara dönüştü, William'ın ötesine, arkasındaki dallardaki kıza bakıyorlardı.

William arbaletini sırtından çıkardı ve silahın kollarını kilitledi.

Gözleri kaymış, Lark'ı izliyordu. Çamın içindeki her neyse, saldırmak üzereydi.

"Koş."

"Ne?" Lark fısıldadı. "Kaç.

Şimdi."

William arbaleti kaldırdı. *Merhaba, pislik.*

Gözleri ona sabitlenmişti.

Bu doğru. Çocuğu unut. Dikkatini bana ver. William yavaşça tetiğe bastı. Zehirli bir mermi havada ısıkl çalarak gözlerinin altını ısırdı.

Saf acı dolu bir hırıltı geceyi yırttı. Arkasından

Lark ağaca tırmandı.

Yaratık yere düşmedi. Zehirli bir okla vurdu ve yine düşmedi.

Gözler yukarı kalktı, sürgü de onlarla birlikte hareket etti. Solgun, tüysüz, uzun çenesi bir orman dolusu dişle parıldayan kâbus gibi bir yüz gördü.

Canavar güçlü arka bacaklarını birleştirdi ve devasa cüssesini aralarındaki boşluğa doğru fırlattı. William ikinci kez ateş etti ve önünü kesmek için sıçradı.

Devasa beden William'a havada çarptı. Sanki bir kamyon çarpmış gibiydi. William meşe ağacına çarptı, yaratık onun üstündeydi. Ciğerlerindeki hava tek bir keskin homurtuyla patladı. Kaburgalarının arasında acı çiçek açtı. Kocaman çenesi yüzüne bir santim mesafede açılmış, kokuşmuş bir nefes bulutu salıyordu. Sonovabitch. William hırladı ve canavarın boğazını kesti. Kan aktı.

Kalın kaslı bir pençe kafasına çarptı. Dünya sallanmaya başladı. Renkli halkalar gözlerinin önünde patladı.

Tekrar kesti, yaratığın ağırlığıyla yere yapıştı. İki ok, boynunda iki kesik. Ölmüş olmalıydı.

Bir sonraki darbe onu sersemletti ve öfkelenlendirdi.

Yarı kör olan William bıçağı canavarın etine sapladı ve elini bıçağın üzerine kilitledi.

Kalın bir bacak onu elik gibi sert bir kısıracın içine aldı. William bıçağı kavrayarak başını salladı. Orman yeşil lekelerle dolu bir telaş içinde yanından geçip gitti; hareket ediyorlardı. Canavar bir kertenkele gibi meşe ağacının gövdesine yapıştı ve onu da beraberinde sürükleyerek tepesine tırmandı.

William sol elinin parmaklarını açarak döndü, uyuyan iğneyi yaratığın soluk derisinin altındaki şişkin bir damara sapladı ve sıktı. İğne kan damarlarını delerek kapsülün içindekileri kan dolaşımına fıskırttı. Yetişkin bir adamı olduğı yerde bırakmaya yetecek kadar uyuşturucu.

Yaratık hırladı ve onu bir köpeğin fareyi salladığı gibi salladı. William hırlayarak karşılık verdi ve iğneleri yaratığın boynuna art arda batırdı: bir, iki, üç. Uyuyan tıkırdadı, cephanesi bitmişti.

Canavar tısladı ve onu düşürdü. William kırık dallardan oluşan bir yağmurun içine düştü. Parmakları bir ağaç dalına takıldı. Onu yakaladı, neredeyse omuzları yerinden çıkacaktı, kendini bir jimnastikçi gibi yukarı ve aşığı salladı ve ormanın zeminine düştü.

Görüşü netleşti. Başını yukarı kaldırdı. Üstünde, canavar ağaçtan aşığı iniyor, gövdeden baş aşığı, baş aşığı ilerliyordu.

Kurşunlar, zehir, bıçak, on iki yüz kiloluk bir boğayı saldırının ortasında düşürecek kadar uyuşturucu ve hâlâ hareket ediyordu. William geri çekildi.

Canavar yere sıçradı. Ay bulutları yırtarak canavarı gümüşü bir ışıqla aydınlattı. Uzun ve sert kaslarla kordonlu, beş kalın, pençeli parmakla donatılmış dört büyük bacak üzerinde duruyordu. Kaba kahverengi kürkü güçlü ön bacaklarında ve yanlarda yer yer uzuyor, leğen kemiğini örtecek kadar kalınlaşıyor ama buruşuk ten rengini tamamen gizleyemiyordu. Yassı kırıkdağı çıkıntılar omurgasının kıvrımını koruyor, dar kafatasının üst kısmını sarmak için kemikli plakalar halinde genişliyordu. Uzun yılan kuyruğı kıvrılıp bükülerek kıvrılıyordu. Boynunda iki derin kanlı kesik açılmıştı.

William hayatı boyunca böyle bir şey görmemişti.

Yaratık, köpekten çok maymuna benzeyen pençeleriyle yeri kazıyordu. Kötü niyetli gözler William'a dik dik bakıyordu. Boynundaki yaraların etrafındaki et titredi. Kenarlar bir araya geldi, kırmızı kaslar örüldü, deri gerildi ve aniden kesikler yok oldu. İki ince yara izinden başka bir şey kalmamıştı.

Sikeyim.

Canavarın ağız bir yılanın açılan çeneleri gibi geniş, daha geniş açıldı. Çarpık dişler parlıyordu, köpüklü salyayla ıslanmışlardı.

"Güzel." William bıçağını kaldırdı ve sol elinin parmaklarıyla işaret etti. "Yaklaş. Seni eski usul keseceğim."

Çalıların arasından soluk tüylü bir beden fırladı, cehennem köpeği gibi havlıyordu. Öksürük canavarın etrafında dans ediyor, hırlıyor, havlıyor ve ağzından köpükler saçıyordu. Canavar çirkin başını salladı.

William hücum için kendini topladı.

Canavar sanki canlı bir telle çarpılmış gibi geri çekildi. Bir an sonra William da duydu, alçak bir kadın sesi şarkı söylüyor, yükselip alçalarak Galya dilinde sözcükler mırıldanıyordu.

Canavar ürperdi. Ağızını açtı. Pişmanlık ve acı dolu alçak bir feryatla uludu, döndü ve gecenin içinde kayboldu.

"Buraya gel!" William hırladı.

Ses yaklaştı. Bir fenerin küçük parıltısı karanlık çamların arasında sallanıyordu.

William çalılıkların arasına daldı ve Cough'u parçalanmış otların arasında yalnız bıraktı.

Çalılar yarıldı ve Büyükanne Az ortaya çıktı. Fenerini kaldırdı, titrek ışık yüzündeki yaşlılık çizgilerini daha da derinleştiriyordu. Lark arkasından baktı, koyu renk gözleri solgun yüzünde kocaman olmuştu.

Köpek tırıs giderek yaşlı kadının bacaklarını itti ve neredeyse ayaklarını yerden kesecekti.

"İşte buradasın, Öksürük." Büyükanne Az uzanıp Öksürük'ün köpükten sıırılsıklam olmuş başını okşadı. "Her şey yolunda."

"Gitti mi?" Lark sordu.

"Evet, o artık gitti çocuğum. Bu gece geri gelmeyecek. Bir süre ormandan uzak durmalısın. Keşke bana geldiğini söyleseydin. Gel hadi. Eve gidelim."

Büyükanne Az yatıştırıcı bir gülümsemeyle Lark'ın elini tuttu ve ormana doğru geri yürüdü. Köpek onları takip etti, sessizce hırlıyor ve nefesinin altında saçma sapan konuşuyordu.

William doğrulup oturdu. Göğsü acıyordu ve omzu sanki tek bir çürükmüş gibi hissediyordu. O şey gözlerinin önünde yeniden canlanmıştı. El'in ucubeleri bile bu kadar hızlı iyileşmiyordu. Bu da neydi böyle?

Durumun gerçekliği yavaş yavaş kafasına dank etti. Dayak yemiş, hiçbir şey öğrenememiş ve aptal bir köpekle yaşlı bir kadın tarafından kurtarılmıştı.

Eğer Adrianglia'da Nancy'ye rapor verecek kadar uzun yaşarsa, bu kısmı geçiştirmek zorunda kalacaktı.

NINETEEN

William tıraşını bitirirken sabahın çok hızlı geldiğine karar verdi. Eve geri dönmüş ve yatakta birkaç saat geçirmişti, ama büyük bir kısmı hâlâ Broken'ın kurutma makinelerinden birinden geçirilmiş ve üzerine fazladan taş eklenmiş gibi hissediyordu.

En azından odasının bitişiğinde bir banyo vardı, böylece nispeten mahremiyet içinde temizlenebilirdi. Omzu maviden hastalıklı sarı-yeşile dönmüştü. Sarı renk akşama kadar geçerdi, melekler hızlı iyileşirdi. Ama hızlı iyileşmek çoğu zaman daha fazla cezaya davetiye çıkarıyordu, diye düşündü.

Sabah erken saatlerde bir şey olmuştu. Bir tür kargaşayla uyandığını hatırlıyordu ama kapısı kilitli kalmıştı, bu yüzden tekrar uyumaya devam etti.

William giyindi ve kapının kolunu tekrar denedi. Açıktı. Güzel. Dün gece kapıyı kırmamak için bütün iradesini kullanmıştı. Kilitli kalmak hiçbir zaman en sevdiği şey olmamıştı.

Koridora doğru kayd. Ev sessiz ve güneşliydi; hava pişmiş domuz pastırması kokuyordu. Rathole'u sevdiğine karar verdi. Temiz ahşap zeminleri ve yüksek pencereleriyle açık, derli toplu, davetkâr, rahat ama bunaltıcı olmayan bir yerdi. Cerise'in kokusuna dair belli belirsiz bir ipucu yakaladı ve onu takip ederek merdivenlerden inip büyük mutfığa girdi. Eski ve yaralı devasa bir masa odaya hâkimdi. Arkasında eski bir elektrikli fırının yanında devasa bir odun fırını duruyordu. Erian masada oturmuş, ağzına kadar dolu tabağını boşaltmak için elinden geleni yapıyordu. Kaldar duvara yaslanmıştı. Cerise yok. Harika.

"İşte buradasın." Kaldar elini sallayarak onu selamladı. "Kahvaltıyı kaçırdın dostum."

"Beni izlemen gerektiğini sanıyordum," dedi William. "Ne oluyor be?"

Kaldar yüzünü buruşturdu. "Bir şeyler oldu. Her neyse, er ya da geç buraya geleceğini düşünmüştüm. Ayrıca hepimiz seni izliyoruz. Evde gözetimsiz bir yabancı olamaz. Alınma ama."

"Alınmadım. Urow'un karısı bana nerede durduğumu açıkladı." Kaldar'ın gözleri kısıldı. Bakışlarını başka yöne çevirdi.

Clara ya da Urow'a bir şey olmuştu. Kaldar'ın irkilmesine neden olan bir şey.

"Bu senin için Clara," dedi Kaldar. "Her neyse, küçük kardeşimle daha önce tanışmıştınız, değil mi?"

"Evet. Erian."

Erian çatalıyla ona el salladı. Yemeğini küçük parçalara bölerek yavaşça yedi. Yüzü zeki ama hafif melankolikti - adam çok endişeleniyordu.

"Konukların isimleri hatırlamaya başlaması için genellikle herkesi üç ya da dört kez tanıtmamız gerekir." Kaldar kaputla örtülü metal bir tabağı aldı ve kapağını kaldırdı. William bir yığın kızarmış sosis, kızarmış balık parçaları, çırpılmış yumurta ve tereyağıyla parlayan iki yığın altın krep aldı ve ağzının suyunu akıtmamaya çalıştı.

"Yemek artıkları," dedi Kaldar. "Balık için üzgünüm. Burada fazla et bulamıyoruz. Tabaklar arkanızdaki dolapta."

William iki tabak aldı ve birini Kaldar'la bir çatal ve bıçak karşılığında değiş tokuş etti. Erian'ın karşı tarafına oturdular. William kreplere saldırdı. Tatlı, kabarık ve mükemmellerdi.

Kaldar ona küçük bir kavanoz yeşil reçel uzattı. "Bunu dene."

William krebinin üzerine küçük bir parça sürdü ve ağzına attı. Reçel tatlı ve hafif ekşiydi ama hafifti. Tadı çilek, kivi ve bir zamanlar denediği garip bir meyve gibiydi... Trabzon hurması, işte buydu.

"İyi, değil mi?" Kaldar ona göz kırptı. "Cerise yapar. Harika bir aşçıdır."

Erian çiğnemeyi bıraktı. "Az önce Cerise'i ona pazarlamaya mı çalıştın?" Kaldar ona el salladı. "Kapa çenenin, burada çalışıyorum."

"Hayır," dedi Erian. "Birincisi, adamı çok az tanıyoruz."

William tabağını sosisle doldurdu. Tavşan. Mmm. Kaldar, Cerise'in onu satmasına izin vereceğini düşündüyse çok yanılmıştı. O kadarını biliyordu.

"Ben de onun kardeşi sayılırım ve tam burada oturuyorum," dedi Erian.

Kaldar ona baktı. "Peki bu beni nasıl ilgilendiriyor?"

"Bir adamın kız kardeşini gözünün önünde satmaya çalışmazsın, Kaldar." "Neden olmasın?"

"Bu doğru değil." Erian William'a baktı. "Söyle ona."

"Bu konuda dikkatli olmalısın," dedi William. Erkekler arasında şakalaşmak ile kız kardeşi hakkında kötü bir şey söyleyerek bir askeri kızdırmak arasında ince bir çizgi olduğunu çok erken öğrenmişti. Bir askerin kız kardeşi hakkında

Bu yüzden bu konudan tamamen uzak durdu. "İnsanlar alınıyor. Boğazınız kesilebilir."

"Ben bunda bir sorun görmüyorum," dedi Kaldar.

Erian kuru bir sesle, "Çünkü sen bir alçaksın," dedi.

Kaldar elini göğsüne götürdü. "Oh, Erian. Senden, bu acıtıyor."

Erian başını salladı. "Kesik boğazı bilmem ama burnunu sokmaya devam edersen Ceri taşaklarını keser."

İşte bu William'ın inanabileceği bir şeydi. "Nerede o?"

Erian cevap vermeden önce iki adamın da yemeklerini çiğnemeleri biraz uzun sürdü. "Küçük avluda. Bir şeyler kesiyor."

"Yani," dedi Kaldar arkasına yaslanarak. "Sen bir mavi kanlısın ve zengin olmadığını söylemiştin."

"Öyle değil mi?" Erian ona baktı.

"Hayır," dedi William.

"Peki paranızı nasıl kazanıyorsunuz?" Kaldar sordu.

Kırıkta yere uzandım. "Ben

avlanırım." "İnsanları mı yoksa

hayvanları mı?" Kaldar sordu.

"Erkekler."

Erian başını salladı. "Bunda para var mı?"

William krepini bir yudum suyla yıkadı. "Biraz. Eğer iyiysen."

Erian'ın gözleri onu sabitledi. "Öyle misin?"

Zorlamaya devam edersen öğrenirsin. William dudaklarını gererek dişlerini Erian'a gösterdi. "Öğrenmeyi ne kadar çok istiyorsun?"

"Oh, işte bu hiç hoş değil..." Kaldar dilini şaklattı.

Ayak sesleri merdivenlere yaklaştı. William kapıya döndü. "Bölük."

"Ben bir şey duymuyorum," dedi Kaldar.

"Belki çeneni kapatırsan?" Erian merak etti.

Merdivenler gıcırdadı. Kapı açıldı ve devasa bir şekil kapının girişini cüceleştirdi. Urow ite kaka odaya girdi. Bitkin, gri teni solgun, sağ kolu askıdayken sendeleyerek masaya doğru yürüdü. Kaldar ayağa kalktı ve masadan bir sandalye çekti. Urow oturdu.

Tüm gücü tükenmiş gibiydi, sanki kaslarına ağır gelmeye başlamıştı.

"Blueblood," dedi William'a sol elini masanın üzerinden uzatarak.

Ellerini kenetlediler. Urow'un tokalaşması hâlâ sertti ama William onun tutuşunda bir zayıflık sezdi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Daha iyi oldu." Urow'un gözleri kan çanağına dönmüş ve donuklaşmıştı. "Karın nasıl?"

"Acıyor."

O da öyle düşündü. Clara yaralanmıştı ve Urow'un dünyası yarılmıştı. Çok fazla ceza alabilirdi ama karısını koruyamamak onu yıkmıştı. "Bunu duyduğuma üzuldüm."

"Sizden bir iyilik isteyeceğim," diye yavaşça konuştu Urow, sanki kelimeleri zorlayarak çıkarıyormuş gibi. "Bana zaten bir kez yardım ettiniz, bu yüzden size iki iyilik borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. İyilik nedir?"

"En küçük oğlumu burada bırakıyorum. Meşgul olması gerekiyor, bu yüzden bir şeyin yapılmasını istiyorsanız, ona sizin için yapmasını söyleyin. İş ne kadar zor olursa o kadar iyi."

Garip. "Peki," dedi William. "Bunu yapacağım."

Urow elini cebine attı, bir şey çıkardı ve masaya doğru itti. Yaklaşık beş santim genişliğinde, insan saçı ve sicimle örülmüş yuvarlak bir şeydi. Dairenin içinden kurumuş kanla lekelenmiş siyah bir pençe çıkıyordu. İnsan kanı kokuyordu ve Urow'un pençelerinden birine benziyordu ama Urow'un pençelerinin hepsi ondaydı.

"Bunu benim için sakla ki oğlum senin emirlerine dikkat etsin."

Urow'un arkasında, iri gözlü Kaldar öfkeyle başını salladı. Erian'ın yüzü dikkatli bir şekilde nötrdü, eli ise masanın yanında, Urow'un görüş alanının dışında "alma" hareketleri yapıyordu.

"Ne oldu?" William sordu.

"Bu bir şey. Bir işaret." Urow'un boğuk sesinde belli belirsiz bir titreme vardı ve William adamın yalvarmaya en çok bu kadar yaklaşabildiğini fark etti. Kalkıp gitme dürtüsü onu yakaladı.

"Onu alacak başka kimsem yok," dedi Urow. "Aile işe yaramaz ve Mire'in geri kalanında oğlumu emanet edebileceğim kimse yok. Onu kötü kullanırlar." Acı gözlerini doldurdu. Sesi kaba, kırık bir fısıltıya dönüştü. "Bunu benim için yap, William. Oğlumu öldürmek istemiyorum."

William tamamen hareketsiz oturuyordu. Kafasında parçalar birbirine karıştı. Bu geleneği daha önce, Gariplerin Güney Kıtası'ndaki kabileler hakkında bir kitapta okumuştı. Bir çocuk ölümle cezalandırılacak bir suç işlediğinde, ailesi onu başka bir vasiye teslim edip hayatta tutabiliyordu. Çocuk olgunlaşana kadar vasiye hizmet ederdi.

Urow'un en küçük oğlu ölümle cezalandırılacak bir şey yapmıştı ve Urow artık onu yanında tutamazdı. Çocuğun hayatta kalmasının tek yolu

o başkasına aitti.

William kıpırdamadan oturdu. Doğduğunda annesi onu istememiş olsaydı, onu bir çukura atıp çekip gidebilirdi. Louisiana'da olsa, doğar doğmaz boğulurdu. Adrianglia'da doğduğu ve annesi onu çöp gibi bir çukura atmak yerine devlete teslim edecek kadar önemseddiği için hayatta kaldı. İyi ya da kötü, onu aldılar, beslediler, barınak verdiler ve hayatı hiç kolay olmasa da doğduğuna asla pişman olmadı.

Çocuğun tam olarak bir Dönüşen olmaması ve buranın Adrianglia olmaması önemli değildi ve Urow'u ya da oğluyla ne yapacağını bilmiyordu.

Sıra ondaydı. Sadece bir aptal kadere karşılık vermezdi ve o aptal değildi. William tılsımı aldı.

Urow burnundan yavaşça nefes verdi. Kaldar yüzünü dolaba vuruyormuş gibi yaptı. Erian öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı ve başını yumruklarının üzerine koyarak yüzünü gizledi.

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa..." Urow ayağa kalktı.

William başıyla onayladı. Gerisini söylemeye gerek yoktu.

Urow döndü ve odadan dışarı çıktı.

"Onu almamalıydın." Erian başını kaldırdı. "Artık bitti." Kaldar içini çekti. "Sen iyi bir adamsın William. Aptal ama iyi." William yeterince konuşmuştu. "Çok fazla konuşuyorsun."

Erian, "Bunu ona yıllardır söylüyorum," dedi.

İkinci kez bir kapı açıldı ve Urow'un çocuklarından biri içeri girdi. Gaston, William hatırladı. Yüzüne bakılırsa çocuk on altı yaşlarındaydı, hâlâ Urow'dan daha zayıftı ama şimdiden birkaç santim daha uzundu ve babasının iri cüssesine doğru yol alıyordu. Kaslı ön kollarındaki derin olmayan yara izlerine bakılırsa aynı öfke de vardı. Muhtemelen kardeşleriyle kavga ediyordu. William onun yüzünü inceledi: sert çene, düz elmacık kemikleri, siyah gür kaşların altında ürkütücü soluk gri derin gözler. Işık yeterince kötüyse çocuk insan bile sayılabilirdi. Çenesinde ve boynunda çürükler vardı. Biri onu yumruklamıştı.

William masanın karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Çocuk, sanki bir yumruğu engellemeyi bekliyormuş gibi omuzlarını kamburlaştırarak oturdu. Sol elinin bir tırnağı eksikti. Yaranın kabuk bağlayacak zamanı bile olmamıştı.

"Aç mısın?"

Çocuk yiyeceklere baktı ve başını salladı.

William bir tabak daha aldı, doldurdu ve ona uzattı. "Bana yalan söyleme, anlarım."

Çocuk yemeğe daldı. William birkaç dakika yemesine izin verdi. Çocuğun duruşu yavaşça

gevşedi. "Kaç yaşındasın sen?"

"On beş."

Rose'un kardeşi George'dan üç yaş büyük. "Senin adın ne?"

"Gaston."

William tılsıma dokundu. "Ne yaptın sen?"

Gaston çatalını ağzına götürürken donakaldı.

William hiçbir şey söylemedi.

Çocuk yutkundu. "Sen gittin. Babam uyuyordu. Ry ve Mart rolpleri barınağa götürmeye gittiler, çünkü annem Sheeriles ortaya çıkarsa önce rolpleri öldüreceklerinden endişeleniyordu. Benim eve göz kulak olmam gerekiyordu. Ağacın tepesinde el krank sirenimiz vardı. Eğer bir şeyler ters giderse Mart ve Ry eve koşsun diye sireni çalmam gerekiyordu. Annem sazan pişiriyordu." Gaston tabağına baktı. "Babam sazandan nefret eder. Tadının su otu gibi olduğunu söyler. Bir dereye olta atmıştım. Oltalarımı kontrol etmeye gittim."

Gaston tabağına baktı. "Ailemi terk ettim."

"Siz yokken eve kim geldi?" William sordu.

Gaston tonsuz bir monotonluğa büründü. "Bir adam. Anneme saldırdı. Bacağını kesti. Ignata yapabileceği bir şey olmadığını söylüyor. Annem artık sakat kalacak. Benim yüzümden."

Çocuk kendinden nefret ediyordu. Hata onda değildi. Cerise ona Ruh'tan bahsettiğinde Clara gitmeliydi. Gaston görevinden ayrıldığı için ailesinin dışına itilmemişti. O bir çocuktı ve muhtemelen doğru düzgün eğitilmemişti. Gaston, Urow Clara'yı sevdiği için dışlanmıştı ve şimdi en küçük oğluna her baktığında ona Clara'nın yaralanmasını hatırlatacaktı. Urow duruma kendini dahil etmişti, karısı tahliye konusunda başarısız olmuştu ve şimdi tüm suçluluklarını ve hatalarını çocuklarına yükleyip onu aileden uzaklaştırdılar. Temiz bir temizlik.

Vahşi iç organlarını tırmaladı. Bu iyiydi. Çocuk artık onundu. "Adam neye benziyordu?"

"Onu sadece bir saniye gördüm, o da pencereden atladığında. Uzun boylu. Sarı saçlar."

"Başka ne var?"

"Clara'ya orbası için ıhlamur ikram etti," dedi Kaldar sessizce.

Örümcek. William hırılısını gizledi. Sadece Örümcek bir kadının evine girip onu sorgulayabilir ve konuşmaya ona meyve ikram ederek başlayabilirdi.

William öne doğru eğildi. "Adam suya daldı ve bir daha çıkmadı."

Gaston gözlerini kırıştırdı. "Evet. Babam ve çocuklar bana inanmadılar ama o ortaya çıkmadı."

"Ciğerlerini havayla besleyen solungaçları var. Annenden ne istiyordu?"

"Sen ve Cerise hakkında sorular soruyordu."

William da bunu bekliyordu. Clara Spider'a bilmek istediğı şeyi söylememişti ama bundan daha fazlası olmalıydı. Bir şey ona oraya neden geldiğini unutturdu ve kendini kör edici bir öfkeye kaptırdı. "Ona ne yaptı?"

Gaston ona baktı.

"Kendini kaybetti. Aksi takdirde ona saldırmazdı. İnsanları konuşurmak için acı ektirme konusunda çok iyidir. Birinin bacağını kesmek sadece kan kaybından ölmesine neden olur. Hedef şoka girer ve sorgulama için işe yaramaz hale gelir. Yanıt veremeyecek kadar kendi acılarına ve yaralarına odaklanırlar." Herkes irkildi. Görünüşe göre yanlış bir şey söylemişti ama

William'ın umurunda bile değildi. Bu işin özüne inmek zorundaydı. "Ne yaptınız?"

annem ona ne yaptı?"

"Yüzüne kaynar çorba fırlattı."

Bu her şeyi açıklıyordu. William arkasına yaslandı. "Evet, bu işe yarar."

Gaston, "Sonra babam arbaletini kaptı ve adam pencereden atladı," dedi.

"Onu gördüm. Büyük bir yaylı tüfek," dedi Kaldar. "Ben de atlardım."

Arbalet değildi. Haşlandıktan hemen sonra Örümcek'in arkasında beliren gri derisi ve tırtıklı dişleriyle Urow'du.

"Bu adam." Erian tabağını lavaboya götürdü. "orbayla ilgili bir sorunu mu var?" "Haşlanmakla ilgili bir sorunu var. Çocukken, onun Büyükbabası üzerine kaynar su döktü."

"Neden?" Gaston sordu.

"Torununun bir Dönüşen olduğunu sanıyordu. Şeytani canavarı ortaya çıkarmaya çalışıyordu."

"Güzel bir aile," diye mırıldandı Kaldar. "Anladığım kadarıyla avladığınız adam bu."

"Evet."

"Bir geçmişiniz var mı?" Erian sordu. William başını salladı.

Çocuk masayı kavradı. Tahta, parmaklarının baskısı altında gıcırdadı. Sesi hırıltılı bir şekilde çıkıyordu. "Onu gördüğümde öldüreceğim."

Örümcek onu ikiye böler ve ölü bir fare gibi bir kenara fırlatırdı. "Onu gördüğünüzde beni yakalayacaksınız. Bu bir emirdir."

Gaston ağzını açtı. William ona, yolundan çekilmelerini istediği zaman vahşi kurtlara baktığı gibi baktı. Çocuk ağzını kapattı. "Evet, efendim."

"Sıçtın batırdın," dedi William ona. "Görevlendirildiğin bir yeri asla terk etmemelisin. Eğer yaparsan, insanlar zarar görür."

Gaston başını salladı. "Anlıyorum."

"Ancak, anneniz kendini tehlikeye attı. Ona evin güvenli olmadığı ve gitmesi gerektiği söylendi, o da bunu reddetti."

Gaston dişlerini sıktı.

"Duymak istediğin bu değil biliyorum. Ama annen teyzenle sidik yarışına girdi ve kötü bir karar verdi. Sen daha çocuksun. Onun kararlarından sen sorumlu değilsin. O yüzden kendinden nefret etmeyi bırak. Bu şekilde benim için iyi değilsin."

William ayağa kalktı. Cerise'i görmek istiyordu. Onu dün gecedan beri görmemişti ve kokusunu duymak, yüzünü görmek ve iyi olduğunu bilmek istiyordu. "Küçük avlu nerede?"

"Seni götüreceğim." Kaldar kapıya doğru yürümeye başladı. Gaston ayağa fırladı, tabağını lavaboya bıraktı ve onları takip etti.

CERISE kombinasyonu bitirdi ve kılıçlarını indirdi. Güneş çıkmıştı ve küçük avlu bu sabah çok güzel görünüyordu. Ana evin arkasındaki binanın duvarları tarafından korunan bu alan tamamen güvenliydi, bataklıkta küçük bir sığınak gibiydi. Güneş ışığı kısa çimenlerin üzerinde dans ederek onları neşeli bir yeşile dönüştürüyordu ve batı duvarındaki küçük bahçede çiçekler açmıştı. Az Nine çiçek tarhlarını çevreleyen kısa tuğla duvarın üzerinde oturuyordu. Bakışları birleşti ve yaşlı kadın el salladı. Beyaz ve maviyle çevrili

Büyükanne bu sabah, eskilerin taptığı hasat tanrıçalarından biri gibi yaşlı ve dingin görünüyordu.

Cerise başka bir kombinasyona başladı, dönerek kılıçlarıyla görünmez rakiplerini doğradı. Efor sarf etmek çok iyi hissettiriyordu. İki saat önce buraya geldiğinde, Clara'yı koltuk değnekleriyle görmekten içi burkulmuştu ve göğsündeki ağırlığın asla kaybolmayacağını düşünmüştü. Şimdi gitmemişi ama çok daha hafifti.

Clara'yı uyarmıştı. Ona Rathole'a gelmesini söylemişti. Sonunda bu Clara'nın kararıydı ve Cerise'in bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ama bu olaylar zincirini başlatan oydu. En başta Urow'u tehlikeye atmamış olsaydı, Clara'nın bir bacağı eksik olmayacaktı.

Tanrım, çok sinirlenmişti. Üst kata, Clara'nın odasına koşmak ve kadının suratına bir tokat atmak istiyordu. Çocukları tehlikeye atmış, Urow'u tehlikeye atmış, bacağı kestirmişti ve tüm bunlar ne içindi? Birazcık gurur için.

Cerise dişlerini sıktı. Daha fazla egzersiz yapması gerekiyordu. Kapı açıldı. William gün ışığına çıktı.

Ona doğrudan bakma, yapma, yapma. Çok geç. Peki, yapmamış gibi davranmak zorunda kalacaktı.

Cerise havayı yararak göz ucuyla ona doğru baktı. Adam hiç kıpırdamadan durmuş, onu izliyordu. Kaldar bir şeyler söylüyordu ama William dinliyor gibi görünmüyordu.

Yüzündeki ifade isteyebileceği tek doğrulamaydı. Dün onu öpmüştü. Bunu hayal etmemişti.

İzlemeye devam edin Lord Bill. Cerise Fırtına'nın içine doğru döndü, kılıçları hassas vuruşlardan oluşan bir kasırgaydı, büyüsunü toplarken daha hızlı ve daha hızlı dönüyordu. Sola, sağa, sola, aşağıya, rüzgârın öfkesinin fırtına bulutlarını çalkalaması gibi havayı çalkaladı. Ölümcül fırtınasının ortasında ayak parmaklarının üzerinde durarak bir an durakladı ve parıltısının gözlerine sızmasına izin verdi. Büyü şimşek gibi çaktı ve kılıçlarına doğru fırladı. Tekrar dansına başladı, parıltı kılıçlarının ucunda geziniyordu; ritmin içinde kaybolmuştu, o kadar derindi ki büyüünün akışında boğuldu. Başını kaldırıp baktığında, adam iki adım ötede durmuş onu izliyordu, tamamen onun her hareketine odaklanmıştı.

Sırtını dikleştirdi, son yumuşak kesimde büküldü ve doğruldu. "Lord Bill." *Umarım gösteriyi beğenmişsinizdir. Şimdi uzanmam gerek. "Değil mi?"*

Orada görüşürüz."

Adam ona öylesine açık, çiğ bir özlemle bakıyordu ki, kadının içinde küçük adrenalin iğneleri uçuşuyordu. Onun mesafeyi aşıp kendisine gelmesini ve kendisini öpmesini istiyordu.

William geri çekildi. Kız bunu onun gözlerinde gördü. Bu ona pahalıya mal olmuştu ama yine de geri çekildi, sanki kendini görünmez bir zincire bağlamıştı. O kadar hayal kırıklığına uğramıştı ki canı gerçekten yanmıştı.

"Çok güzel," dedi William. "Küçük bir sorun."

"O da ne?" Kılıçlarını yere bırakmak için arkasını döndü.

"Hava karşılık vermiyor."

Gözlerini kısarak geriye döndü. "Ve sen de öyle."

Başını salladı.

Oh, seni üzücü şey, seni. Kenara çekilip eğildi ve elini sallayarak onu silah rafına davet etti. "Seç bakalım."

William raftaki silahları inceledi. "Çok büyük. Bıçağın var mı?"

"Benimle bıçak kullanarak mücadele edemezsiniz Lord Bill. Seni dilim d i l i m doğrarım."

Biraz homurdandı ve kısa bir kılıç aldı.

Kaldar arkasından Urow'un en küçük oğlunu dürttü. "Bahse girerim en az otuz saniye dayanır."

"Umm..." Gaston ona baktı. "Hayır, yapmayacak."

"Benimle bahse gir."

"Hiçbir şeyim yok."

Kaldar yüzünü buruşturdu. "Kaldır şu

taşı." Gaston taşı yerden aldı.

"Şimdi bir taşın var. Senin taşına karşı bu beş dolara bahse girerim." Gaston sırtıttı. "Anlaştık."

Kaldar'ın yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi belirdi. Cerise ona baktı. Evet, sihrini konuşturmaya çalışıyordu. Bir bahis söz konusu olduğunda, bazen şans her şeye rağmen Kaldar'ın yanındaydı. Her zaman işe yaramıyordu ama yeterince sık işe yarıyordu ve şu anda kuzeni, William'ın onunla idman yapmasına yardım etmek için tüm iradesini zorluyor gibi görünüyordu. Neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kaldar'ın kafasının içi, aklı başında herkes tarafından yalnız bırakılması gereken gizemli bir yerdi.

Cerise kılıçlarını kaldırdı. "Ne zaman isterseniz, Lord Bill."

William vurdu. Uzun kılıcıyla William'ın kılıcını kenara itti, döndü, kısa kılıcını tersine çevirdi ve kabzasını William'ın suratına çarparak yere düşürdü.

Onu. Yere düştü.

Bu neredeyse çok iyi hissettiriyordu. Suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Kaldar ve Gaston bazı emme sesleri çıkardılar. "İyi misin mavi kan?"

Kaldar seslendi.

William bacaklarını büktü ve geri yuvarlandı, duruşunu değiştirdi, kısa bıçak omzunun üzerine kalktı, dizleri hafifçe büküldü. Kehribar gözlerinin üzerinde yuvarlandı ve kayboldu. Gülümsüyordu. İlginçti. Bu duruşu daha önce hiç görmemişti. Önemli değildi.

Cerise saldırdı. Kılıcını Cerise'ninkine doğru kaydırarak onun saldırısına hamle yaptı. Cerise savuşturmak için hamle yaptı ve adam sol yumruğunu Cerise'in kaburgalarına indirdi. Darbe ciğerlerindeki havayı aldı. Adamın kaburgalarını keserek siyah gömleğinde hafif bir kesik açtı. *Oynamak mı istiyorsun? Güzel.*

William onun sırtını kasladı. Kız kolay lokma değildi ama adam acayip güçlüydü ve şaka yapmıyordu. Avluda dans ediyor, kesiyor, yumrukluyor ve homurdanıyorlardı. Adam kızın omzuna bir yumruk attı -kolu neredeyse uyuşuyordu- ve kısa kılıcı elinden düşürdü. Sonovabitch! Kadın onun bağırsağına dirsek attı, zırhtan yapılmış olmalıydı çünkü adam irkilmedi bile. Bir sonraki sefer yumruğunu karaciğerinin üstüne indirdi. Adam güldü, kılıcını düşürdü ve Cerise'in sağ bileğini yakaladı. Cerise onun dizine bir tekme savurdu. William yere düştü ve Cerise onun çenesine bir tekme atarak onu çimlere savurdu.

"Zayıf dizler ve dirsekler, Lord Bi-"

Ayak bileğini yakaladı ve onu ayağından döndürdü. Yere sertçe çarptı. Başı çınıladı ve gözlerini kırpıştırdığında kolu adamın bacaklarının arasına sıkışmıştı. Bir kol barı. Güzel.

"Bitti mi?" William onun gözlerinin içine baktı ve biraz daha baskı uyguladı. Kadın inledi.

"Peki ya şimdi?"

Omzuna bir ağrı saplandı. "Bitti."

Kolunu kilidin içinde tuttu. "Bana yardım et, bu kazandığım anlamına mı geliyor?" "Biraz daha böbürlenebilir misin?"

Sırıtarak başını salladı.

"Yapabilirim." "Tamam. Sen kazandın."

Sesini alçalttı. "Kazanırsam ödölüm ne olacak?" Kadın gözlerini kırpıştırdı. "Ne istiyorsun?"

Gözlerindeki vahşi şey ona göz kırptı.

"Hayır!" dedi ona. "Aklından geçen her neyse, bunu tüm ailemin önünde yapmayacağım. Omzumu yerinden çıkarmakla tehdit etmek de bunu istemenin en iyi yolu değil."

"Yerden kalkın çocuklar," diye seslendi Az Nine.

Onu bıraktı. Cerise döndü ve kafasına çok sert olmayan bir tekme attı. Darbe kulağının hemen altından geldi. Başını salladı, biraz sersemlemiş görünüyordu. Cerise ayağa kalktı.

"Bu ne içindi?" diye hırladı. "Ahmaklık ettiğim için."

Kılıçlarını aldı ve Az Nine'nin yanına oturmaya gitti. Onu takip etmesi pek olası değildi.

Seyircileri artmıştı. Pete Teyze ve Ignata büyükannenin yanında oturuyordu. Pete Teyze'nin gözündeki siyah bant Cerise'in yüreğini ağzına getiriyordu. Mürid Teyze arkalarındaki ağaca yaslanmıştı.

Cerise, Pete Teyze ile Büyükanne'nin bacakları arasındaki çimlerin üzerine oturdu ve William'a kötü kötü baktı. Yüzünü buruşturdu, ayağa kalktı ve yıkanmak için avlunun diğer ucundaki büyük, yuvarlak lavaboya yöneldi.

"Seni fena benzetmiş," dedi Pete Teyze.

"Kafasını koparabilirdim."

"Ama sen yapmadın," dedi

Ignata. "Hayır."

Ignata küçük masum bir gülümseme verdi. "Bunun nedenini merak ediyorum."

William gömleğini çıkardı. Sırtındaki ve yan taraflarındaki kaslarda derin olmayan kesikler vardı. Düşündüğünden daha fazla çizik atmıştı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Pete Teyze. "Garipler'de onları neyle besliyorlar?"

Bir el Cerise'in saçlarına dokundu. Büyükanne Az. Cerise başını eğerek tanıdık parmaklara dokundu.

"Aşkınız nasıl gidiyor?" Az Nine sordu. "Gitmiyor."

"Sen neden bahsediyorsun?" Ignata gözlerini kısarak ona baktı. "Sana bakıyordu."

"Bu bir bakış değildi," dedi Auth Pete. "Bu *bir* bakıştı."

Cerise, "Bakmak da bir yere kadar," diye mırıldandı. William yan tarafındaki kanı temizliyor, ona oyulmuş göğüs ve yağsız karın görüntüsü sunuyordu ve Cerise konuşmaya konsantre olmakta zorlanıyordu. Sen

bir adamın kanını yıkamasının en az çekici şey olduğunu düşünüyorum.
Evet.

Vücudu değildi, diye düşündü. Onun gözlerindeydi. Ona bakışında.

"İpucu vermeyi denedin mi?" Ignata sordu.

"Bir sürü ipucu verdim," dedi Cerise. "Her seferinde kendini geri çekiyor.
İşe yaramıyor."

"Nasıl olmaz anlamıyorum." Ignata dudaklarını ısırdı. "Belli ki tek derdi
seninle birlikte olmak."

"Belki de anlamamıştır," dedi Pete Teyze. "Bazı erkekler-"

"Bununla kafana vurulmalı. Evet anne, biliyoruz." Ignata gözlerini
devirdi.

"Kendimi onun üzerine atmak istemiyorum." Cerise yüzünü buruşturdu.

"Hayır, bu kötü olur." Pete Teyze kaşlarını çatı. "Onun bir asker olduğunu
söylemiştin.

Sence ?"

"Oh, Tanrım." Ignata gözlerini kırıştırdı. "Sence aşağıda bir sorun
olabilir mi?"

Hepsi William'a baktı, o da tam bu anı seçerek ıslak gömleğini sırtına
geri geçirdi ve kollarını kaldırarak esnedi.

"Bu çok yazık olur," diye mırıldandı Cerise. Belki de iktidarsızdı.

Bu onun yüzünde gördüğü hayal kırıklığını

açıklıyordu. "Ne büyük kayıp," dedi Pete Teyze
kederle.

"Vücudunda hiçbir sorun yok," dedi Az Nine. "Sorun kafasında."

William döndü. Kaldar ve Gaston'un bir kayanın üzerinde pazarlık
yaptıkları yere doğru yürüdü ve bir an durup ona baktı. Aç ve hastalıklı bir
özlem gözlerinin içinden ona baktı ve sonra arkasını döndü.

Yanmak gibi.

"Ah, oğlum," diye mırıldandı Ignata.

"Zaten şimdi böyle şeyler için iyi bir zaman değil." Cerise daha dik
oturdu.

"Deli misin sen?" Pete Teyze ona baktı. "İkiniz de yarın ölebilirsiniz.
Şimdi bunun için mükemmel bir zaman. Yaşayabiliyorken yaşa, çocuğum."

Cerise'in omzuna bir el dayandı. Cerise arkasına baktı. Mürid Teyze ona
başıyla selam verdi ve uzun bacaklarının üzerinde doğruca William'a doğru
yürümeye başladı.

O bir şeyler söyledi, William başını salladı ve ikisi Gaston'un peşinden yola koyuldular. Kaldar bir an durdu, elindeki taşa baktı, omuz silkti ve onları takip etti.

"Sence bütün bunlar neyle ilgiliydi?" Ignata sordu. "Kim bilir?" Pete Teyze omuz silkti.

YİRMİ

ÖRÜMCEK gözlerini açtı. Havuzun dibinde, serin ve gölgeli derinliklerde yatıyordu. Üstünde, suyun havayla öpüştüğü yerde ıslak bir gökyüzü parlıyordu. Ne sıcak ne de soğuk hissediyordu. Suyu rahatsız eden hiçbir şey yoktu. Tamamen yalnızdı, ağırlıksız bir şekilde yüzüyor, gölgelerin arasından güneş ışınlarının suyun içinden süzülüp onu ısıldatmasını izliyordu.

Gözlerini kapatırsa, kıtanın doğu ucundan okyanusa doğru uzanan Yeni Mısır adaları zincirinin bulunduğu güneydeki yarı saydam sulara dalıyormuş gibi yapabiliirdi. Orada yüzmek, mercan kayalıklarının üzerinde süzülme, yaşamla çevrili ama insanlıktan uzak olmak ona huzur duygusu ve hayatta olmanın basit, heyecan verici coşkusu veriyordu.

Ne yazık ki artık okyanusa dalmıyordu. Örümcek kendine son bir pişmanlık anı tanıdı ve tek bir tekmeyle su yüzüne çıktı.

Hava hiç de hoş olmayan bir serinlikteydi. Yanlarındaki deri kanatlar kapanarak solungaçlarının pembe tüylü yelpazelerini gizledi. Yaptığı pek çok değişiklik arasında en az işe yarayanı ama en keyiflisi buydu.

Örümcek kuyunun kenarına tutundu ve kendini yukarı çekti. Üstünde güneş pırıl pırıl parlıyordu. Gökyüzü berrak bir kristal mavisiydi ama nadiren görülen güneş ışığına rağmen bataklık hâlâ aynı görünüyordu; çürüme ve çamurdan oluşan ilkel bir karmaşa. Sol tarafta, üslerini kurdukları malikâne ağaçların arasında yükseliyor, görkemli bir zarafet için çabalıyor ve başarısız oluyordu.

Veisan'ın tavus kuşu mavisi gözleri onu selamladı. Turkuaz rengi irisleri ile kırmızı teni arasındaki kontrast onu şaşırtmayı asla başaramamıştı. Ona ciddi bir beklentiyle bakıyordu. Bir köpek yavrusu gibi, diye düşündü Örümcek. Katil, ölümcül, psikopat bir köpek yavrusu.

"Merhaba lordum," diye fısıldadı

Veisan. "Merhaba, Veisan."

"Cildiniz oldukça iyi iyileşmiş lordum."

Kuyu suyuna attığı katalizör miktarı düşünüldüğünde, hızlı bir ilerleme bekleniyordu. "Veisan, neden fısıldıyorsun?"

Kaşları yukarı kalkarak onu acınası bir hale soktu. "Emin değilim lordum," dedi biraz daha yüksek bir sesle. "Uygun göründü."

Ona tüylü bir havlu uzattı. Havuzun taş kenarını kavradı, kendini dışarı çekti ve kurulandı. Sıvı, sarı havlunun üzerinde açık pembe lekeler bırakmıştı. Sualtı restorasyonu gerektirecek kadar ciddi bir yaralanma geirmeyeli birkaç ay olmuştu. Örümcek yüzüne dokundu, yanağındaki yanık kabarcıklarının olduğu derinin przszlğnden memnun oldu.

Veisan özenle katlanmış giysi yığınını havlusuyla değiştirdi. Giyinmeye başladı. "Ben altındayken hayati bir şey oldu mu?"

"Yargıç Dobe Mars'ın lehine karar verdi. Sheerile'lere Sene Malikanesi'ni temizlemeleri için bir gün süre verildi. Ertelemeleri yarın sabah sona eriyor. Avukat Malina Williams Sheeriles'e özürlerini içeren bir mektup gönderdi. Temyize gitmeye niyetli."

Örümcek omuz silkti. "Onunla hiçbir yere varamaz. Yerel korsanlardan biriyle alışmalıydılar. Edgers aşınalığı yetenekten daha çok ödüllendirir."

"Lagar Sheerile'den bir mesaj aldık."

Örümcek yüzünü buruşturdu. "Mars yarın ona saldırmadan önce takviye istiyor."

"Evet, lordum."

"O kendi başına. Artık ona ihtiyaım yok." Bırak amur fareleri kendi aralarında savaşsınlar. Böylece izini kaybettirmek için onları yok etme zahmetinden kurtulacaktı ve bu sayede adamlarından hiçbiri yaralanma riskiyle karşı karşıya kalmayacaktı. Lagar'ın Cerise'i öldürme ihtimali her zaman vardı ama annesinin ne kadar iyi ilerlediğini düşünürsek ona ihtiyaç duymaları pek olası değildi. Örümcek saçlarındaki suyu kuvvetli bir silkinişle savurdu. Cerise'in ölümüne birkaç dakika üzüldü, tıpkı değerli bir tablonun yok edilmesine üzülen biri gibi - kız unutulmuş bir dövüş sanatını temsil ediyordu ve onu kaybetmek utanç vericiydi. Ama genel olarak bakıldığında, onun pek de işine yaramıyordu.

"Oraya bir İzci Ustası gönderin. Arbaleti hakkında bilgi istiyorum."

"Emredersiniz lordum."

Veisan ona bir fırça uzattı ve o da fırçayı ıslak saçlarında gezdirdi.

"Lagar ayrıca alışılmadık büyüklükte bir kedinin saldırısına uğradığını bildirdi."

Ona baktı.

"Bugüne kadar iki saldırı oldu. İlki görev başındaki bir nbetiydi. İkincisi ise yerleşim yerinden alışveriş yaparak dönen bir adamdı. Her iki olayda da hayvan kurbanlarına ait silahları aldı. Lagar Sheerile, hayvanın yaklaşık dört metre uzunluğunda ve yedi yüz kilo ağırlığında olduğunu tahmin ediyor. Pençe izlerinin evresi-"

"Geri çekilin. Silahlarla ilgili kısmı."

"Her iki vakada da hayvan kurbanlarına ait silahları aldı." Veisan cümleyi aynen tekrarladı, ilk seferinde kullandığı tonlamayı ve duraksamaları tekrarladı.

"Lagar'ın adamlarına neden saldırdığına dair bir fikri var mı?"

"Hayır, lordum."

Tuhaf. Örümcek geri kalanını parmaklarının bir hareketiyle geçiştirdi.

"Embelys ve Vur'dan haber var mı?"

"Hâlâ Mar bölgesinin çevresinde saklanıyorlar."

Cerise'i yakalamalarını beklemiyordu. Ama insan her zaman umut edebilirdi. Örümcek elini yanağında gezdirdi. Kirli sakal. Tıraş olması gerekecekti.

Veisan bir tıraş seti çıkardı, sabun zaten kalın köpük haline getirilmişti. O aldı. "Başka ne var?"

"John deneğin bilincinin yerine geldiğini bildirdi. İki gün içinde ya eğitime hazır olacağını ya da beyninin kulaklarından dışarı sızacağını söylüyor, lordum."

"Anladığım kadarıyla programın aceleye getirilmesinden dolayı hâlâ hayal kırıklığına uğramış."

"Sanırım öyle."

Prima donna. "Bunu atlatacaktır."

"Ya atlatamazsa, lordum?"

"O zaman onu alabilirsin. Tabii kendini tek bir ölümle sınırlayabilirsen."

Veisan endişeyle dudaklarını yaladı. "Deneyeceğim. Uzun zaman oldu."

Elini onun omzuna koydu ve parmaklarının altında çelik kas tellerinin gerildiğini hissetti. "Anlıyorum, Gabrielle. Seni boşta tuttuğum için özür dilerim."

Burnunu çekti ve kırmızı tenine yavaşça mor bir kızarıklık yayıldı. Tüm ajanlar gibi o da El'e katılırken farklı bir isim almıştı. Doğum adını sadece özel durumlarda kullanıyordu. Örümcek emrindeki tüm ajanların doğum isimlerini bilmeye özen gösterirdi. Tek bir kelimenin yıkıcı bir etki yaratması ne tuhaftı.

"Teşekkür ederim lordum."

Örümcek malikâneye doğru yürüdü, Veisan da onu takip ediyordu. "Lordum?"

"Evet?"

"O günlükte ne var?"

Ona sırtıttı. "Bir silah, Veisan. Savaşı kazanmak için bir araç."

"Ama savaşta değiliz."

Başını iki yana salladı. "Günlüğü elde ettiğimizde, olacağız."

WILLIAM temizlemeyi bitirdiği tüfekten başını kaldırdı ve Gaston'a uzattı. Cerise'in keskin nişancı gözlü teyzesi Murid ondan yardım istemişti. Son üç saatini evin arkasındaki poligonda onunla birlikte tüfekleri temizleyerek ve yaylı tüfekleri kontrol ederek geçirmişti.

Mürid ona iki kelimeden fazla bir şey söylemedi, bu da onun işine geliyordu ama onu izliyordu. Bu konuda pek de ince davranmıyordu ve bu sürekli inceleme William'ı kötü bir ruh haline sokuyordu. William ilk başta onun kendisini Cerise'den uzak tuttuğunu tahmin etmişti ama şimdi aklında başka bir şey olduğuna karar verdi.

Mürid'in gözleri bomboştu, bir adamın zor bir durumdan geçtikten sonra kırmızıya büründüğü türden gözler. Frenleri tutmamış, kendini kaybetmişti. Bu onu tahmin edilemez kılıyordu ve bu yüzden William onun ne yapacağını tahmin etmeye çalışmadı. Sadece onun bunu yapacağı anı bekledi ve tepki vermeye hazırlandı.

Murid bir yaylı tüfikle deneme atışı yaptı. Sürgü hedefi ısırıldı. Kız iyiydi. Onun kadar iyi değildi ama o bir Dönüşen'di ve koordinasyonu daha iyiydi. Onun yerine dönüp ona ateş etseydi, hiç şaşırmazdı.

Kulakları gelen hafif adımların sesini yakaladı. Arkasına baktı. Lark, elinde Wasp'la evden koşarak çıkıyordu. Onun baktığını gördü ve yavaşladı, yüzünde bir çatıklık vardı. Yakalandığı için üzgündü. Sinsice yaklaştı ve Gaston'un sol yanında durdu.

William istifindeki son arbaleti aldı, kaldırdı ve nişan almadan, sadece kas hafızasına dayanarak ateş etti. Mermi, son bir saat içinde on kadar hedefin yanına saplandı.

Lark onu taklit ederek yayını çekti ve ateş etti. Ok boşa gitti. "İşe yaramayacak," dedi Gaston tam bir kasvet ifadesiyle yüzünde. "Son bir saattir onun gibi ateş etmeye çalışıyorum."

William, son bir saattir otların arasındaki sürgüleri de topladığını düşündü. Çocuk yeterince iyi atış yapıyordu. İyi bir el-göz

koordinasyon, iyi algılama. Düzgün bir eğitimle mükemmel bir nişancı olabilir.

Lark arbaletini kaldırdı, bir ok daha fırlattı ve ıskaladı. "Bunu nasıl yapılabiliyorsun?"

"Pratik yapmak," dedi William. Bu ve bir Dönüşen'in refleksleri. "Uzun zamandır askerim. Parlayamıyorum, bu yüzden arbaletleri çok kullanmak zorunda kaldım."

Lark tereddüt etti.

"Parlayabilirim." "Göster bana."

Yumruğuyla bir şimşek yakaladı. Soluk şimşek gözlerinden eline doğru kıvılcımlandı, şimşeği kavradı ve kayboldu. Başka bir beyaz flaşör. Anladım. Flaş genellikle aileden gelir.

"Güzel!" dedi ona.

Lark ona dar bir gülümseme sundu. Gülümsemesi neredeyse parlaması kadar hızlıydı ama o bunu gördü.

William Gaston'a döndü. "Sen mi?"

"Thoaların hiçbirisi parlayamaz." Çocuk başını salladı ve siyah yelesi uçtu. Lanet saçlar neredeyse beline kadar uzanıyordu. Bir yandan da çok uzundu. Eğer saçı tutarsanız, bir kavgada çocuğun kafasını kontrol edebilirsiniz. Diğer yandan, saçlar yüzünü gizliyordu. Geçerken yeterince insan gibi görünüyordu ama yakından bakıldığında başarısız olurdu. Çenesi çok ağırdı, gözleri geniş siyah kaşlarının altında çok derindi ve irisleri ışığı yakaladıklarında soluk gümüş renginde parlıyordu.

Yine de çocuğun bir şoka ihtiyacı vardı. Ailesiyle işinin bittiğinin kanıtı. Bir geçiş töreni. William kılıfından bir bıçak çıkardı. "Kes şunu."

Gaston'un kaşları yukarı

kalktı. "Saçını kes."

Gaston ona baktı, bıçağa baktı ve dişlerini sıkarak bıçağı aldı. Eliyle bir tutam saçı kavradı ve bıçakla kesti. Siyah saç telleri yere düştü.

Lark çömeldi ve onları aldı. "Saçları dışarıda bırakmak iyi değil," dedi sessizce. "Biri seni onunla lanetleyebilir. Senin için yakacağım."

"Teşekkürler." Gaston onun saçından bir avuç daha aldı ve kesti. Mürid ağzını açtı.

İşte burada. William

gerildi. "Neredeyse öğle

yemeği vakti geldi." Başını

salladı.

"Mutfakta ne pişirdiklerini bilseydik iyi olurdu," dedi. "Balık pişiriyorlarsa eve gitmemiz gerekir. Balık fazla zaman almaz. Domuz pişiriyorlarsa yarım saatimiz daha var."

Gaston, "Gidip sorabilirim," dedi.

William rüzgârın tadına baktı. "Tavuk pişiriyorlar."

Mürid ifadesiz kara gözlerini ona çevirdi. "Emin misin?" "Tavuk ve pilav," dedi. "Kimyonlu."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," dedi Mürid. "O zaman vaktimiz var."

William az önce önemli bir şey olduğuna dair garip bir hisse kapıldı ama ne olduğunu bilmiyordu. Arkasında Gaston yelesinden bir avuç daha kopardı ve Lark'ın ellerine bıraktı. William bir sonraki arbaleti doldurdu ve ateş etti. Er ya da geç anlayacaktı.

LAGAR gözlerini kapattı. İşe yaramadı, Peva zihninin karanlığında bile hâlâ oradaydı.

"Kardeşine bak," diye fısıldadı annesinin sesi, yılan pullarının yerdeki hışırtısı gibi. "Senin yüzünden öldü. Kardeşini güvende tutacak kadar akıllı değildin."

Yavaşça gözlerini açtı ve çamaşır masasının üzerinde Peva'nın mavi ve çıplak bedenini gördü. Üzerinde tek bir lamba asılıydı, sert ışıltısı armatür tarafından bir koni şeklinde yoğunlaştırılmıştı. Işık iki kadının yüzüne vuruyor, onları soluk maskelere dönüştürüyordu. Kalın bezleri kokulu su dolu kovalara daldırmalarını ve Peva'nın bacaklarındaki çamuru ovmalarını izledi. Kirli su Peva'nın derisinden masanın üzerindeki oluğa akıyordu.

Peva ölmüştü. Asla ayağa kalkamayacak, bir daha asla konuşamayacaktı. Ölümde korkunç bir kesinlik vardı, mutlak ve tam bir son. Yapılacak hiçbir şey yoktu. Ona yardım etmenin hiçbir yolu yoktu.

Lagar başını geriye attı ve derin bir nefes aldı. Hayatlarını zirveye ulaşmak için çırpınarak geçirmişlerdi, peki ne için? Sonları böyle olsun diye. Masanın üzerinde.

Yarın Cerise onun için gelecekti. Yarın akşam ya o ya da Cerise masada olacaktı, aynen böyle. İsteddiği bu değildi. Rüyalarında, kimsenin onu gözetlemediği, yalnız olduğu zamanlarda dilediği şey bu değildi.

"Neden zahmet ediyorsun?" Lagar'ın sesi takıldı ve kelimeleri zorlayarak, hırıltılı ve gergin bir şekilde çıkardı.

Kaitlin karanlığın içinden ona bakıyordu, şalına sarınmış, çirkin, bodur bir şeydi. Annesi. Yaşlı zehirli bir kurbağa gibi, diye düşündü.

"Neden zahmet ediyorsun?" diye tekrarladı. "O öldü. Ruhu gitti. Peva gitti. Bu kabuktan başka bir şey kalmadı. Hendeğe atın. Köpeklerle ver. Umurunda olmaz."

Hiçbir şey söylemedi, dudaklarını birbirine kenetledi. Adamın içinde tiksinti kabardı.

Lagar dönerek odadan çıktı ve kapıyı arkasından tokatlayarak kapattı.

CERISE paytak adımlarla verandaya çıktı ve kapıyı arkasından kapatarak mutfaktan gelen yoğun sesleri susturdu. Daha önce plan yapmaktan ve silah seçmekten yorulduğu için oraya yemek pişirmeyi umarak gelmişti. Mutfakta, koşuşturmanın ortasında, ateşin başında durmak, baharatları koklamak, yemeklerin tadına bakmak ve Mire dedikodularını takip etmek genellikle onu rahatlatırdı. Bugün ise sersemlemiş bir halde yemek pişiriyor, teyzelerini ve kuzenlerini dinliyor, bir yandan da zihni yarına dönüp başka kimlerin öleceğini merak ediyordu.

Sonra, ne olduğunu anlamadan akşam yemeği geldi. Tüm aile ana evde toplanmıştı, dış binalarda yaşayanlar, bataklıkta daha uzakta yaşayanlar, herkes dövüşten önceki akşam yemeği için gelmişti. Her koltuk doluydu. Yer açmak için çocukları daha küçük bir mutfığa gönderip orada yemek yedirmek zorunda kalmışlar.

Sonra masanın başına, babasının yerine oturdu. Tanıdık seslerin konuşmalarını dinledi, tanıdık yüzlere baktı, küçük kavgaların patlak vermesini ve alaylara dönüşmesini izledi ve yarın bu sandalyelerden bazılarının boş kalacağını kesin olarak biliyordu. Hangilerinin boş olduğunu tahmin etmek ve hesaplamak onu gittikçe daha çok üşütüyordu, ta ki midesinin çukurunda bir buz kümesi büyümüş gibi titreyene kadar. Sonunda Cerise daha fazla dayanamadı ve gizlice dışarı çıktı.

Sadece biraz huzura ve sessizliğe ihtiyacı vardı. Balkon boyunca ilerleyerek en sevdiği saklanma yerine açılan kapıya yöneldi.

Adımlar onu takip etti. Belki de William'dı. Döndü.

Mürid Teyze onu kovaladı.

Düşündüm. William bir tilki gibi gizlice dolaşıyordu. Onu çok az görmüştü. Önce Mürid onu götürmüş, sonra Richard ve Cerise atlarına binip Sene'yi daha iyi görebilmek için bir çam ağacına tırmanmışlardı. Akşam yemeğinde William, yanında Gaston'la bir köşeye çekildi. Saçları kazınmış çocuğu zar zor tanıdı.

off. Urow ne halt düşünüyordu? Gaston ailedendi. Olan olmuştu ama yine de kötü hissettiriyordu.

Cerise durdu. Mürid Teyze de durdu. Cerise yaşlı kadının duruşunda bir tereddüt sezdi ve gerildi. Şimdi ne olacaktı?

"Hugh amcan iyi bir adam," dedi Mürid Teyze yumuşak bir sesle.

Bu birdenbire ortaya çıktı. Mürid küçük kardeşinden bahsetmezdi, özellikle de yaklaşık on iki yıl önce Kırık'a gittiğinden beri. Birkaç yılda bir bir ya da iki haftalığına evi ziyaret ediyor ve sonra tekrar gidiyordu. Cerise ondan belgeleri almaya gittiğinde, hemen hemen hatırladığı gibi görünüyordu: fit, uzun boylu, kaslı. Saçları tuhaf bir tuz ve biber tonundaydı ama bunun dışında Mürid Teyze'nin erkek versiyonuna benziyordu. Ama Mürid'in sert olduğu yerde, Hugh Amca yumuşak başlı ve tatlı dilliydi.

"Onu sadece bir saat kadar gördüm," diye itiraf etti Cerise. "Sadece büyükbabamın evinin evraklarını almak için. İyi görünüyordu."

"Eminim öyledir. Gel, seninle yürüyeyim."

Balkon boyunca yürüdüler.

"Hugh çocukken zor biriydi," diyor Murid. "Bazı şeyleri anlamıyordu. Ailemiz ve ben, onunla ilgilenmek için elimizden geleni yaptık ama onun zihni aynı şekilde çalışmıyordu. Onun için bazı şeyleri hecelemeniz gerekiyordu. Bariz şeyleri. Hugh her zaman köpekleri ve diğer hayvanları insanlardan daha çok sevmiştir. Onların daha basit olduğunu söylerdi."

Cerise başını salladı. Bu iş nereye varacaktı?

"Kötü biri değildi," dedi Murid. "Nazık biriydi. Sadece kendi tarzında garip ve çok şiddet yanlısıydı."

"Şiddet mi? Hugh Amca?" Cerise sessiz adamın öfkeden deliye döndüğünü hayal etmeye çalıştı ama başaramadı.

Mürid Teyze başını salladı. "Bazen bir şeylere gücenirdi ve nedenini bile bilmezsiniz. Ve bir kez kavga etmeye başladı mı, durmazdı. Biri onu çekip almadığı sürece seni öldürürdü." Durdu ve parmaklıklara yaslandı. "Hugh diğer insanlar gibi değildi. Farklı doğmuştu ve bunun için hiçbir yardım yoktu. Bu bizim aile kolumuzda, baba tarafımda var. Bende yok, babamda da yoktu ama büyükbabamızda vardı."

Yani Hugh Amca delinin tekiydi ve bu kalıtsal bir şeydi. Cerise, Mürid'in yanındaki parmaklığa yaslandı. Hugh Amca hiç deli gibi görünmemişti ama onu çok az tanıyordu. Tek bildiği çocukluk anılarıydı.

Mürid yutkundu. "Anlamamı istiyorum: Eğer Hugh'un arkadaşı olsaydın, senin için bir kurşunu bile göze alırdı. Ve sevdiği zaman, kesinlikle, tüm kalbiyle severdi."

Yaşlı kadın gecenin ıslattığı selvilere baktı. "Hugh on dokuz yaşındayken bir kızla tanıştı. Georgina Wallace. Kız çok güzeldi ve Hugh da çok yakışıklıydı. Kız da onu gezintiye çıkardı. Birkaç hafta boyunca birlikte yıldızları seyrettiler. Sonra Georgina artık çok eğlendiğine karar verdi ve haberi verdi: Sicktree'de Tom Rook ile nişanlanmıştı. Hugh onun düğünden önceki son kaçamağıydı."

"Ugh."

"Hugh anlamıyordu. Onu çok seviyordu ve onun kendisini sevmediğini hayal bile edemiyordu. Onu sakinleştirmeye ve bazen işlerin yolunda gitmediğini anlatmaya çalıştım. Georgina'nın yalan söylediğini anlatmaya çalıştım ama o bunun peşini bırakmadı. Georgina onun için her şeydi. Onu kabul etmiş, onunla sevişmişti. Ona göre bu, sonsuza dek birbirlerine ait oldukları anlamına geliyordu. Hugh onun eşi olduğunu düşünüyordu. Ruh eşi."

Cerise'in üzerine bir soğukluk çöktü. "Ne oldu?"

"Hugh gitti. Ertesi sabah Tom Rook ve Georgina ile Tom'un kardeşi Cline'ı buldular. Tom ve Georgina paramparça olmuşlardı. Cline hayatta kalmış. Hayatı sakat geçmiş ama hayatta kalmış. Büyük gri bir köpeğin eve girdiğini ve onları parçaladığını söyledi."

"Hugh çoban köpeklerimizden birini onların üzerine mi saldı?"

"Hayır." Mürid gözlerini kapattı. "Bir mastiff değil. Cline Mire'dan hiç ayrılmadı. Tek bildiği köpeklerdi. Ama hayvanın bıraktığı izleri gördüm. Bir kurttu. Büyük gri bir kurt."

"Bataklık'ta hiç kurt yok," dedi Cerise. "O gece bir tane vardı."

Cerise kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Mürid bataklığa baktı. "O gece Hugh Kırık'a gitmek için ayrıldı. Burada Garipler'den çok sayıda Louisianalı var ve Garipler'in Louisiana'sında Hugh gibi insanları öldürüyorlar. Anlıyor musun, Ceri? Onun gibileri öldürüyorlar. Onları doğar doğmaz boğuyorlar ya da kuduz itler gibi boğuyorlar."

Farkına vardığı şey Cerise'in gözlerinin arasına bir kaya gibi çarptı. Hugh Amca bir Dönüşen'di.

Olamazdı. Değişkenler korkunç pijama partisi hikayelerindeki şeytani şeylerdi. Çılgın, katil, şeytani şeylerdi. Louisiana Düklüğü'nün onları öldürmesinin bir nedeni vardı, çok tehlikeliydiler.

Vahşı hayvanlara dönüşüyorlar, insanları katledip yiyorlardı. Onlar hakkında duyduğu her şey onları canavar gibi gösteriyordu.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Hugh Amca'yı bir canavar olarak hayal edemiyordu. Hugh Amca aileden biriydi. Eskiden oynadığı ahşap ağaç evi o inşa etmişti. Köpekleri eğitti. Dondurma çalkaları. Sakin ve güçlüydü, gözleri kibardı ve onu hiç kızgın görmemişti.

"O zamandan beri başka birini öldürdü mü?"

Mürid başını salladı. "Ailesi istemediği sürece hayır."

"Babam biliyor mu?"

Mürid başını salladı.

Bu hikayenin bir nedeni olmalıydı. Belki de babası onu terk ettirmiştir. Belki de Mürid bunu kardeşini geri getirmek için bir şans olarak gördü.

"Dönüşen ya da değil, o benim amcam. Evimize her zaman gelebilir."

"Bunu biliyor. Kendi seçimiyle Broken'da."

Tamam. "O zaman bunu bana neden söyledin?"

"Hugh çok güçlü bir adam." Mürid uzaklara baktı. "Arbalet ve tüfekte arası çok iyi. Refleksleri daha iyi gelişmiştir ve hedefe nişan almak için neredeyse hiç zamana ihtiyacı yoktur. Ölüm onu hiç rahatsız etmiyor. Bunu bir gerçek olarak kabul ediyor ve yoluna devam ediyor."

William.

Kalbi kaburgalarına çarpıyordu. *Hayır. Lütfen, hayır.* "Hugh Amca çok hızlı, değil mi?"

Mürid Teyze başını salladı.

"Ve gözleri karanlıkta parlıyor mu?"

Mürid tekrar başını salladı. "Menzildeyken bana her zaman ne piştiğini söyleyebilirdi, çünkü mutfaktan kokusunu alabiliyordu."

Poligon evden epey uzaktaydı. Evdeyseniz ve aşağıda birinin dikkatini çekmeniz gerekiyorsa, avazınız çıktığı kadar bağırmanız gerekecek kadar uzaktı. Cerise sesini eşit tutmaya çalışarak boğazını temizledi. "Bugün William'ı da alıp poligona gitmişsin."

Mürid uzaklara, bataklığa baktı. "Kimyonlu tavuk ve pilav."

"Anlıyorum." Şimdi her şey çok daha anlamlıydı. Cerise dudağını ısırdı. William bir canavardı. Yetimhane, ordu, onda hissettiği o vahşilik, her şey anlam kazanmıştı.

"Her şeyi açıkça ifade etmelisiniz," dedi Mürid. "Oyun yok, ipucu yok. Ona karşı çok ama çok açık olmalısın Cerise. Çok dikkatli ol ve harekete geçmeden önce düşün. O tehlikeli biri. Hugh sık sık şekil değiştirmezdi ama

William biliyor, çünkü bunu nasıl saklayacağını biliyor. Dövüşmek için eğitilmiş ve onu eğiten kişi William'ın güçlü yanlarından en iyi şekilde nasıl yararlanacağını biliyor. Şimdilik uslu duruyor ama onunla yalnızsanız ve bıçağınız yoksa hiç şansınız yok. Ona yanlış mesajlar göndermeyin ve kendinize tecavüz ettirmeyin. William bir kadını zorlamanın yanlış olduğunu bile bilmiyor olabilir."

Hafızası göl evini gözünün önüne getirdi. Oh, biliyordu. Çok iyi biliyordu.

"Eğer ona izin verirsiniz, sizi sonsuza dek sevecek ve nasıl bırakacağını bilemeyecektir. Bu adımı atmadan önce onu gerçekten istediğinden emin ol. Ve..." Mürid tereddüt etti. "Çocukların. Eğer olursa."

Çocukları köpek yavrusu olurdu. Ya da kedi yavrusu. Ya da William her neyse.

"Aileler benim gibi insanlar için değildir."

Yüce Tanrım. Bunca bekleyişten sonra nihayet istediği adamı bulmuştu ve adam bir Dönüşen çıkmıştı. Belki de lanetlenmişti. "Asla kolay olamaz, değil mi?"

Mürid Teyze ona doğru eğildi. "Benim de bir erkekle şansım vardı. Kabul etmedim, çünkü çok zor ve çok karmaşıktı. Şimdi bana bir bak. Ne kadar mutluyum, yaşlı ve yalnız. Sakin ol, Ceri. Eğer onu seviyorsan, onun için savaş. Bu dünyada korumaya değer hiçbir şey bedava değildir. Eğer onu sevmiyorsan, bırak gitsin. Sadece karar vermek için çok geç kalma. Geleceğimiz kısa olabilir."

Döndü ve karanlığın içine doğru yürüdü.

WILLIAM gece boyunca Cerise'in koku izini takip ederek ilerledi. Kadın kokularına her zaman çok dikkat etmişti. Bazıları parfüme boğulmuştu, bazıları ise kadının en son yediği şeyle renklenmişti. Bazı kokular kışkırtır, bazıları bağırtır, bazıları da sinerek "Kolay av" derdi.

Cerise tam da hayalindeki kadının koktuğu gibi kokuyordu. Temiz, saçlarından hafif bir şampuan izi, bir miktar ter ve tam olarak tarif edemediği bir şeyin ipucu, sinirlerini hazırlayan sağlıklı, tehlikeli ve heyecan verici bir şey.

Mmmm, Cerise.

Cerise'nin kokusunu balkondan aşağıya, evin etrafına kadar takip ederek Mürid'in izinden ayırdı. İki kadın burada bir süre durdu, sonra Mürid gitti ama Cerise kaldı, ellerini parmaklıklara dayadı ve

bir şey . . . Küpeştenin üzerine eğildi. Aşağıda çam ağaçları gece gökyüzünü tırmalamak için uzanıyordu. Köklerin arasında, buzlu camdan yapılmış fincanlar gibi narin, solgun çan çiçekleri açmıştı. Cerise burada durmuş çiçeklere bakıyordu. Eğer çiçekleri sevseydi, ona çiçek alırdı.

William balkonun parmaklıklarından atlayarak yumuşak toprağa indi. Beş dakika sonra, elinde bir avuç çiçekle tekrar yukarı tırmandı ve Cerise'in kokusunu takip etti. Koku onu evin arka tarafına götürdü. Köşeyi döndü ve elinde bir şişe yeşil şarap ve iki bardak taşıyan Kaldar'la karşılaştı.

Lanet olsun.

Kaldar çiçeklerine baktı. "Güzel dokunuş. Al bakalım." Şişeyi ve bardakları ona doğru itti. William refleks olarak onları aldı. Kaldar arkasını işaret etti. "Şimdi her şey hazır. Küçük kapı, merdivenden yukarı."

Köşeyi döndü ve William'ın geldiği yöne doğru gitti.

Çılgın bir aile. William şişeye baktı. *Neden olmasın ki?*

Kapı onu dar bir merdivene götürdü. Basamakları koşar adımlarla çıkarak geniş bir odaya girdi. Zemin ahşaptı. Çıplak kirişler başının üzerinden geçiyordu; oda çatı katının geri kalanından ayrılmış olmalıydı. Sol taraftaki duvar dar bir balkona açılıyordu. Sağ tarafta iki yumuşak sandalye bekliyordu. Cerise soldakine kıvrılmış, bir lambanın yanında kitap okuyordu.

Seni buldum.

Onu gördü ve irkilerek gözlerini kırptırdı.

Elindeki şişeyle merdiven korkuluğuna vurdu. "Kim o?" diye sordu.

"Benim. İçeri gelebilir miyim?"

"Duruma göre değişir. Seni içeri almazsam, oflayıp puflayıp evimi havaya mı uçuracaksın?"

Hiçbir fikri yoktu. "Ben daha çok kapıyı tekmeleyip açan ve içerideki herkesi kurdele gibi kesen bir kurdum."

"O zaman seni içeri alsam iyi olur," dedi. "Kurdele kesilmesini istemiyorum. O şarap benim için mi?"

"Evet."

William yere geçti ve kalın şişeyi ona uzattı. Lambanın ışığı içindeki şarabı yakaladı ve şarap koyu zümrüt yeşiliyle parladı.

"Greenberry." Cerise etiketi kontrol etti. "Benim de en sevdiğim yıl. Nereden biliyorsun?"

Yalan söylememeye karar verdi. "Onu bana Kaldar verdi."

Kadın gülümsedi ve adam onu öpmemek için kendini tutmak zorunda kaldı. "Kuzenim çok çaballıyor. Bu onun hatası değil, yıllardır beni evlendirmeye çalışıyor."

"Neden?"

"Bu onun işi. Aile için evlilikleri ayarlıyor: çeyiz pazarlığı yapıyor, düğün hazırlıkları yapıyor, bu tür şeyler." Cerise onun elindeki çiçeklere baktı. "Onlar da mı Kaldar'dan?"

"Hayır. Onları ben seçtim."

Gözleri parlıyordu. "Benim için mi?"

"Senin için." Çiçekleri ona uzattı.

Cerise onlara uzandı. Onun elini kendi eliyle yakaladı. Sanki biri kafasına silah dayadığı için derin bir uykudan uyanmış gibi tüm vücudu dikkat kesildi. *İstemek.*

Çiçekleri aldı ve kokladı. "Teşekkür ederim." "Bir şey değil."

Onun kucığında sapları birbirinden ayırmasını izledi. Üç çiçek aldı, bir dördüncüsünü ekledi ve sapını ilk üçünün etrafına sardı. "Bize biraz şarap koyar mısınız?"

Evet, çünkü şu anda tam da ihtiyacı olan şey şaraptı. William şişeyi açtı ve parıldayan yeşili iki bardağa boşalttı. Yeterince güzel kokuyordu. Yudumladı. Güzel, biraz tatlı ama güzel. Onun tadacağı kadar güzel değildi ama şimdilik şarapla yetinmek zorundaydı. "Güzel."

"Ev yapımı." Cerise çiçekleri birbirine örmeye devam etti. "Bu bir aile geleneği. Her sonbaharda meyveleri toplamak için Balıkçı Ağacı'na gideriz ve sonra şarap yaparız."

Kadın şarabını yudumladı, adam kendi şarabını içti ve bir süre sessizce yan yana oturdular. Adam uzanıp ona dokunmak istedi. Kadın ona kendini ellerinin üzerine oturtulmuş bir çocuk gibi hissettirdi. William daha fazla şarap içti, sıcaklığın içine yayıldığını hissetti. Belki de onu yakalamalıydı. Eğer yaparsa, kız onun kafasını tam orada kesmeye çalışırdı. Onun güzel, vahşi kızı.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü aklıma komik bir şey geldi."

Cerise son çiçeği de arapsaçına kattı. Artık büyük bir daire gibi görünüyordu. Onu aldı ve başına koydu.

Oh, evet. Ona daha fazla çiçek, şarap ve istediği her şeyi getirecekti, ta ki onunla kalacak kadar sevene kadar.

"Burası senin evin mi?" William bir şeyler söylemek istedi.

"Evet. Biriyle kavga ettiğimde saklandığım yer."

Onun kimseyle kavga ettiğini hatırlamıyordu. Bir süre masada oturdu ve sonra sessizce dışarı çıktı.

"Şimdi kiminle kavga ediyorsun?"

Cerise ayağa kalktı ve duvara doğru yürüdü. O da onu takip etti. Duvarda camın arkasında resimler asılıydı. Cerise çerçevelerden birine dokundu. Bir adam ve bir kadın göletin yanında duruyordu, ikisi de genç, neredeyse çocuktu. Adam bir Mar'dı: zayıf, esmer, yanık tenli. Kadın sarışın, yumuşak ve inceydi. Kırıllandı. Eğer kadın onun olsaydı, diye düşündü William, her dokunduklarında onu kırmaktan endişe ederdi.

"Annemle babam," diye mırıldandı Cerise. "Gustave ve Genevieve." "Annen bir mavi kanlıya benziyor."

Kadın ona baktı. "Bunu sana söyleten ne?"

"Saçları kıvrılmış ve kaşları sıfıra vurulmuş."

Cerise usulca güldü. "Kaşlarımı alıyorum. Bu beni bir blueblood gibi mi gösteriyor?"

"Seninkiler hâlâ doğal görünüyor. Onunki tuhaf görünüyor." Yüzünü buruşturdu. "Çok iyi bakılmış görünüyor. Sanki hiç güneş görmemiş gibi."

"Bu onların düğünü. Babam on sekiz, annem on altı yaşındaydı. Mire'a geleli sadece bir yıl olmuştu. İşte şuna bak. Bunu daha çok seveceksin."

Bir sonraki resme baktı. Cerise'in yaşlarında genç bir kadın kocaman ölü bir timsahın üzerine oturmuş, dirseğini timsahın başına dayamıştı. Sırtışı yüzüne bulaşmış çamuru kesiyordu.

Başını salladı. "Bunu daha çok sevdim."

"Büyükanne acıların sonunu getirmedi. Büyükanne Vienna ve Büyükbaba Vernard. Büyükbabam anneme *W* ile başlayan bir isim vermek isterdi ama büyükanne buna izin vermezdi."

Cerise, dibinde küçük bir kristal bulunan yumruk büyüklüğünde bir cam kutuya uzandı ve bir düğmeye bastı. Kristalin içinde küçük bir kıvılcım ateşlendi ve kutunun üzerinde üç boyutlu bir çift portresi canlandı. Garip'in hatıralarından biriydi ve Edge'e yapılan yolculuktan sağ çıkıp bunca yıl dayandığına göre ucuz bir hatıra da değildi.

William çifti dikkatle inceledi. Kadın düğün fotoğrafındaki Genevieve'e benziyordu. Aynı kırılganlıktaydı, sanki ince kristalden yapılmıştı.

Yanındaki sandalyede bir adam oturuyordu, arkasına yaslanmış ve garip görünüyordu. Uzun sıska bacaklar, uzun sıska kollar. Otururken bile çok uzundu.

Kuşkusuz soylulardı ve uzun bir soyağacına sahiptiler. Ve paralı. Kıyafetler pahalı görünüyordu ve kadının boynundaki zümrütler küçük bir servete mal olmuş olmalıydı.

"Size daha önce büyükbabamla çok yakın olduğumuzu söylemiştim. Çok zekiydi. Çok, çok zekiydi. Bana hep zaman ayırırdı. Birlikte bahçeyle uğraşırdık. Ve yarın gidip Sheerile'leri evinden kovmamız gerekecek."

Cerise'in omuzları kaskatı kesildi. "Büyükbabam ve büyükbabam eski bir Weird ailesindendi. Büyükbabam tıbbi araştırmalar yapardı. Aslında çok ünlüydü. Statüleri ve paraları vardı. Annem bana şatolarından bahsederdi. Kuzeyde bir yerdeydi. Kızılıcak ağaçları varmış ve baharda bembeyaz çiçek açarlarmış. Balolar düzenlediklerini ve insanların her yerden toplanıp dans ettiklerini söylerdi. Sen hiç baloya gittin mi William?"

Birçoğunda bulunmuştu. Declan'ın amcası Casshorn, Declan'la birbirlerini öldürecekleri umuduyla onu hapisten çıkarmak için evlat edinmişti. Evlat edinmenin yanında görgü kuralları dersleri de vardı. "Aldım."

Cerise ona baktı. "Eğlenceli mi?"

"Sıkılmıştım. Çok fazla insan, çok fazla renk. Her şey çok parlak ve çok canlı. Herkes konuşuyor ama kimse dinlemiyor, çünkü görülmekle çok fazla ilgileniyorlar. Bir süre sonra her şey birbirine karışıyor."

"Bir tanesine gitmek isterdim," dedi. "Bana göre olmayabilir ama en azından bir kez gidip bunu yaptığımı söylemek isterim. Bazen kendimi aldatılmış hissediyorum. Bencilce olduğunu biliyorum ama bazen büyükbabam kendini sürgüne göndermeseydi nasıl olurdu diye merak ediyorum. Kim bilir, belki de bir hanımefendi olurum."

Kadınları pek sevmezdi. Bir hanımefendi başkasının karısı, kızı ya da kız kardeşiydi. Gerçek değillerdi, neredeyse sonsuza dek ulaşamayacağı kupalar gibiydiler. O gerçektir. Ve güçlüydü.

Ağlamak üzereydi.

"Dans etmek ister misin?"

Gözleri kocaman açıldı. "Ciddi misin sen?"

Bir şeyi bir kez öğrendi mi, asla unutmazdı. William öne doğru bir adım attı ve sol kolunu uzatarak mükemmel, derin bir selam verdi. "Benimle dans etme onurunu bana bahşeder misiniz, Leydi Cerise?"

Boğazını temizledi ve hayali eteklerini tutarak reverans yaptı. "Elbette, Lord Bill. Ama müziğimiz yok."

"Sorun değil." Ona doğru bir adım attı ve bir kolunu beline doladı. Kadın elini onun omzuna koydu. Vücudu onunkine dokundu ve adam onunla birlikte tavan arasında döndü, ayaklarının üzerinde hafifçe durarak ona yol gösterdi. Bir an sürdü ama sonra onun ritmini yakaladı ve onu takip etti. Esnek ve hızlıydı ve onu çıplak olarak hayal etmeye devam etti.

"Gerçekten iyi dans ediyorsunuz,
Lord Bill." "Özellikle de bıçağım
varsa."

Kadın güldü. Tavan arasını bir, iki kez turladılar ve adam onları odanın ortasına getirdi, hızlı bir danstan yumuşak bir sallanmaya geçtiler.

"Neden yavaşlıyoruz?" diye sordu. "Bu
yavaş bir şarkı."

"Ah."

Ona yaslandı. Neredeyse kucaklaşıyorlardı. "Seni
rahatsız eden ne?" diye sordu.

"Ölümüne korkuyorum." Sesi ancak fısıltının üzerindeydi. "Ve kızgınlım. Bana bu cehennemi yaşattığı için El'e o kadar kızgınlım ki nefes bile alamıyorum. Ailemi kurtarmak zorundayım. Onları çok seviyorum William. Onları o kadar çok özlüyorum ki canım yanıyor. Korkunç insanlar olsalar bile onları kurtarmak zorundayım çünkü kurtarmazsam itibarımız düşecek. İnsanlar zayıf olduğumuzu düşünecek ve bizi yavaş yavaş parçalayacaklar. Ama ailemi kurtarmak için ailemden bazılarını feda etmek zorundayım. Yarın ölecekler, masadaki koltukları boş kalacak, peki ne için? Bu çamurun içinde yaşamaya ve bunun için didişmeye devam edebilelim diye. Tanrılar, hayatta bundan daha fazlası olmalı ..."

Gözlerini kapattı.

Onu kendine yakın tuttu. "İyi olacaksın. Sen
doğuştan yeteneklisin." "Doğal ne?" diye sordu.

"Bir katil. Daha iyi kılıç kullanan insanlar tanıdım, ama içlerinde öldürmelerine izin veren o şey yoktu. Tereddüt ettiler, düşündüler ve ben onları öldürdüm. Sende var. İyisin ve hızlısın. Seni güvende tutmak için orada olacağım."

"Katil olmak istemiyorum, William."

"Seçme şansın yok."

Kız ondan uzaklaştı. Onu bırakmak istemedi ama bıraktı. Cerise kendine sarıldı. "Solundaki duvarda."

Döndü. Göz hizasında iki fotoğraf bekliyordu. İlkinde birbirine yakın duran üç adam görülüyordu. Ortadaki Peva Sheerile'di. Bir kolunu şımarık bir çocuğun yüzüne sahip ergen bir çocuğa, diğerini de kederli gri gözleri olan uzun boylu sarışın bir adama dolamıştı.

"Sheeriles. Yarın onları öldüreceğiz." Cerise'in sesi acı geliyordu.

İkinci fotoğrafa baktı ve durdu. Cerise ve Lagar bir şenlik ateşinin karşısında siluet halinde dans ediyorlardı.

Düşmanıyla dans ediyordu.

Neden?

Benden daha mı iyiydi? Ondan hoşlandı mı? Onunla tekrar dans etmek istiyor muydu?

"Dans ederken onu düşündün mü?" "Ne?"

Lagar'ın kafasını omuzlarından ayırmak istedi. Bunun yerine döndü ve merdivenlerden aşağı indi.

CERISE onun gidişini izledi. Kapı kapandı ve sandalyesine yığıldı. İşte oradaydı, Lord Wolf. Bildiği kadarıyla bir ayı da olabilirdi ama nedense kurt ona daha çok yakışıyordu. Yırtıcı, hızlı ve kurnazdı. Ve başını döndüren doksan derecelik dönüşler yapıyordu. Bir an dans ediyorlardı, bir an sonra nefesinin altında hırlayarak kaçtı.

Duvardaki Lagar'a baktı. William resimleri anlamıyordu. Ama Lagar anlardı. Onu neden duvarda tuttuğunu çok iyi biliyordu. Olabilecek ama asla olamayacak bir şeyin anlık görüntüsüydü.

Cerise içini çekti ve kadehindaki şarabı içti. Her şey farklı olsaydı, aileleri kan davalı olmasaydı, Lagar'ın annesi Kaitlin öfkeli bir nefret yumağı olmasaydı, Lagar kendi başına bir adam olsaydı, ona kur yapardı. Bundan emindi. Bunu o gece ateşin başında Lagar'ın gözlerinde görmüştü, o çaresiz, umutsuz özlem dolu bakışta. Eğer işler farklı olsaydı, onun kur yapmasını kabul edebilirdi. İyi bir eş olabilirdi: yakışıklı, akıllı, eski bir Lejyon ailesinin güçlü büyüüne sahip ve bir daha asla acele etmesine gerek kalmayacak kadar parası vardı. Onu sevmiyordu ama kim bilir, belki işler farklı olsaydı ona bir şans verebilirdi.

Duvardaki o fotoğraf Lagar'ın hüznü düşüncelerini herkesin görebileceği şekilde gözler önüne seriyordu.

Büyükannesi ve büyükbabasının fotoğrafı onunkini gösteriyordu.

Bataklıktan doğmayı o kadar çok istemişti ki. Bataklığın vahşi bir güzelliği vardı ama yaşanacak bir yer değildi. Bir aile kurmak ve çocuk yetiştirmek için uygun bir yer değildi. Onun yaşındaki insanların yarısı okuyamıyordu ve öğrenmek de istemiyordu, ki bu daha da üzücüydü. Ama on iki yaşından itibaren herkes yaylı tüfek kullanabiliyor ve bununla bir insanı vurmaktan çekinmiyordu. Bataklık'ta hiç umut yoktu. Durumlarını iyileştirmenin bir yolu yoktu. Lagar bile onca parasına rağmen hâlâ aynı çamuru çizmelerinin üzerinde sürüklüyordu.

Kocasının arkasında nazıkçe duran büyükannesini düşündü ve iç çekti. Büyükanne Viyana olmak istemiyordu. Zenginlik istemiyordu. Hayatı boyunca tek bir altın yüzük bile takmadan yaşayabilirdi ve bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Sadece tünelin sonunda bir ışık olduğunu bilmek istiyordu. Lark'ı bir okula gönderebileceklerini, gerçek öğretmenlerin olduğu gerçek bir okula ve ona yardım edebilecek birine, bir terapist, bir doktora, çünkü aile nasıl yapılacağını bilmiyordu. Hırsızlığa başvurmadan herkesi giydirecek ve doyuracak kadar kazanabileceklerini. Omuzlarının üzerinden bakmak zorunda kalmayacaklarını, her an başka bir aileyle, çamurda birbirine saldıran iki sıçan gibi kavga etmek zorunda kalabileceklerini. Ailesinin kaçırıldığı ve kimsenin bu konuda bir şey yapmadığı bir yerde değil, başka bir yerde yaşayabileceklerdi.

Cerise başını salladı. Eğer çamurdan yavaş yavaş çıkıyorlarsa, bununla yaşayabilirdi. Ama gittikçe daha derine batıyorlardı. Çocukları büyükbabasını tanımayacaktı ve torunları, eğer torunları olacaksa, onun varlığından bile haberdar olmayacaklardı. Tüm bildikleri kaybolacaktı. Şimdiden bazı şeyleri unutmaya başlamıştı ve kitaplar da ona yardımcı olmuyordu, çünkü çoğu zaman onları okuyamayacak kadar yorgun oluyordu.

Bu yanılttı. Cerise dişlerini sıktı. Bu kadar çok çalışmasının tek amacı, çocuklarının ve onların çocuklarının kendisinden daha iyi durumda olmalarıydı. Ama olmayacaklardı. Daha kötü olacaklardı. Zaman geçtikçe, Louisiana bataklığa ne kadar çok sürgün doldurursa, bataklık o kadar vahşileşecekti.

Ne kadar çabalarsa çabalasın, ailesi ne kadar çalışırsa çalışsın, hiçbir ilerleme kaydedemediler. Sadece bataklığa doğru geriye doğru kayıyorlardı ve onun teselli olarak sahip olduğu tek şey, acınası bir kendine acıma duygusuyla dolu "ya olsaydı" şeklindeki işe yaramaz hayallerdi.

Ve sonra William vardı. Hayatta hiçbir şeyin karşılıksız kalmayacağını bilmeliydi. Bir erkekte isteyebileceği her şey onda vardı:

Zeki, güçlü, komik, yakışıklı, müthiş bir dövüşçü ... ve bir canavara dönüştü. Tanrılar kahretsın.

William gelmeden önce okumakta olduğu kitabı eline aldı. *Canavarın Doğası*. Louisiana'dan eski bir metindi. Önyargılı olduğunu biliyordu ama şu anda en iyi kaynağı buydu. Birkaç ay önce Lark'a okumak için kütüphaneden almış, onu dışarıda gerçek canavarlar olduğuna ve kendisinin onlardan biri olmadığına ikna etmeye çalışmıştı. Mürid Teyze'ye güvenmediğinden değil ama işin içinde High Amca olduğu için teyzesi pek de tarafsız sayılmazdı.

Amcası Hugh'un bir Dönüşen olduğunu tahmin edemezdi. Öyle olmadığına hayatı üzerine yemin edebilirdi. Yani tüm hikayeler doğru değildi. Evet, amcası bir katildi ama bu Mire için sınırların dışında değildi.

Belki William da Hugh Amca gibi bir kurttu. Onların asil yaratıklar olması gerekiyordu. . . Bardağı yere bıraktı. Ne düşünüyordu? O katil bir canavar ama sorun değil, çünkü o asil bir katil canavar mı?

Zavallı William. Sistemine bir şok geçirmişti, ama bu onun başına gelenlerle kıyaslanamazdı. İşte buradaydı, düşmanını avlıyordu. Bataklıkta başını döndüren bir kızla tanıştı. Ve sonra kızın deli akrabalarından oluşan bir klan, seksen yıllık bir kan davası ve El'in ajanlarından oluşan bir güruhla birlikte geldiğini fark etti. Bu çok büyük bir bedeldi. Sadece Kaldar'la akraba olmak bile çoğu erkeğin canını kurtarmak için kaçmasına neden olurdu.

Cerise bardağıyla oynadı. William ona aitti. Ona bakışı, dans ederken ona sarılışı, bunu ona tüm kelimelerden daha iyi anlatıyordu. Onu merdivenlerden çıkarken gördüğünde kalbi hızlanmıştı ve bunun nedeni onu parçalara ayıracağından korkması değildi. Onu istiyordu. Ama istemek tek başına yeterli değildi, çünkü o bir belaydı. Mürid Teyze haklıydı - William sevdiğinde kesinlikle severdi, ama kışkırandığında ya da öfkeli olduğunda kontrol edilemezdi. Onunla hayat asla sıkıcı olmayacaktı. Kolay da olmayacaktı.

Evet ya da hayır diye karar vermek zorundaydı. Ya onu sevmesine izin verecekti ya da ondan kurtulacaktı.

Tüm bunların faydasız spekülasyonlar olduğuna karar verdi. Sabah Sheerile'lere saldıracaklardı ve o savaştan sağ çıkacağının hiçbir garantisi yoktu.

WILLIAM balkona fırladı. Duvar da başka bir adamın resmi vardı.

Küpeştenin üzerine çıktı ve çömelerek bataklığa baktı. Bir kavgaya ihtiyacı vardı. Uzun ve yorucu bir kavgaya.

"Rayların üzerinde ne yapıyorsun, çocuk?" Arkasını döndü.

Büyükanne Az onun yanında durmuş, gülümsüyordu. "Mire'a çok uzun süre bakmak iyi değildir. Dönüp bakabilir." Uzandı ve buruşuk küçük eliyle onun elini okşadı. "Hadi in şu parmaklıktan. Şimdi gel."

Ne kadar sinirlenmiş olursa olsun, tatlı yaşlı kadınları terslemek onu aşırıyordu. William raylardan atladı.

"İşte bu," dedi ona. "Gel, yaşlı bir kadının sandalyeye oturmasına yardım et."

Köşeyi dönüp balkonun genişlediği ve üç hasır sandalyenin Mire'a baktığı yere kadar onu takip etti. William ona bir sandalye uzattı. Büyükanne Az oturdu. "Ne kadar terbiyeli bir çocuksun sen. Gel benimle otur."

William oturdu. Yaşlı kadınla ilgili her şey rahatlatıcıydı ama ona diğerlerine güvendiğinden daha fazla güvenmiyordu. O da William'ın ne olduğunu biliyordu ve bunu kendine saklıyordu. Asıl soru şuydu: Neden?

Büyükanne Az, yan taraftaki dar hasır masaya uzandı ve eski bir deri fotoğraf albümünü aldı. Albümü çevirerek açtı. "Şuraya bak."

Uzun boylu bir adam genç bir kadının yanında duruyordu. Adam siyah saçlı ve zayıftı, kadın ise Cerise'e benziyordu ama yüz hatları daha sertti.

"Bu ben ve kocam. Henri iyi bir adamdı. Onu severdim." Gözleri parlıyordu. "Babam onu sevmezdi. Babam büyük bir kılıç ustasıydı. Eski usulde."

"Cerise gibi mi?"

"Cerise gibi. Eski yöntemi biliyor musun William?"

"Hayır." Ne kadar çok bilgi alırsa o kadar iyiydi.

"Size söyleyeyim. Bir zamanlar Gariplerin Yeni Kıtası insanlarla doluydu. Büyük bir imparatorluk kurdular."

Bunu daha önce de duymuştu. Kırık'ta Avrupalılar Amerika'ya yerleşmiş, yerli kabileleri öldürmüşlerdi. Garip'te ise tarih neredeyse tamamen tersine dönmüştü. *Tlatoke*'ler ormanda ve cangılda doğan büyüyle beslenen büyük bir krallık kurmuşlardı ve dünyayı yok eden bir silah yapana kadar yıllarca Doğu Kıtası'na saldırmışlardı, bu da tahmin edilebileceği gibi onları yok etmişti. Doğulular nihayet okyanusu geçip karaya çıkmak için yeterli cesareti bir araya getirdiklerinde, boş bir kuzey kıtası ve güney kara parçasını kapatan devasa bir duvar buldular.

"Krallıklarına Güneş Yılanı İmparatorluğu diyorlardı," diye devam etti Büyükanne Az. "Uzun bir geleneğe ve büyük bir büyü becerisine sahip büyük savaşçılardı. Büyüleri onların felaketi oldu. Kendi yıkımlarını getirdiler ve kaçmak zorunda kaldılar. Bazıları buraya, Kenar'a kaçtı ve burada kaldılar, yüzyıllar boyunca bataklıklarda güvende oldular. Biz de burada kök saldık. Onların kılıç ve büyü sanatlarını canlı tutuyoruz."

"Yani Cerise'in yaptığı bu mu?"

Yaşlı kadın sakın bir gülümsemeyle başını salladı. "Yıldırım kılıcının yolu. Çok eski bir sanat. Öğrenmesi çok zor." Dar bir yan masadan küçük bir mektup açacağı aldı ve yukarı kaldırdı. İnce, parlak beyaz bir çizgi bıçaktan aşağıya doğru süzüldü.

Hepsinin canı cehenneme.

Büyükanne Az gülümsedi. "Sence ona kim öğretti?"

"Babası."

"Bir erkek gibi konuştun."

Yaşlı kadın bıçağı yan çevirdi ve parıltı parmaklarının arasında dans etti. "Benim için iyi bir öğrenciydi. Bu sanat çok pratik ve disiplin gerektirir. Cerise gibi çocukluktan itibaren seçilmiş olmalısın. Kendini buna vermeli, pratik yapmalı, pratik yapmalı ve pratik yapmalısın. Her gün uzun saatler. Bu kadar çok çalıştığınızda, çabalarınız için ödüllendirilmeniz gerektiğini düşünmeye başlıyorsunuz, bu yüzden bir şey istediğinize karar verdiğinizde, onu elde etmek için dişinizle tırnağınızla savaşıyorsunuz."

Bu konuşmanın bir amacı vardı ama William bunun ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

"Babam büyük bir kılıç ustasıydı. Bunu size söylemiştim. Kocam..." Büyükanne Az yaşlı elini bir o yana bir bu yana hareket ettirdi.

"Çok değil mi?" William tahmin etti.

"Hayır." Yaşlı kadın gülümsedi. "Kırıklardan, Fransa denen bir yerden geliyordu. Çok yakışıklıydı. Çok cesur. Ama kılıcını o kadar iyi kullanamazdı. Babam onunla evlenmemi istemedi, bu yüzden Henri'ye savaşmaları gerektiğini söyledi."

"Henri kazandı mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ama babam bıçağını Henri'nin kalbine dayadığında, ben de kendi bıçağımı babamın boğazına dayadım. Ona sadece bir kez yaşadığımı ve mutlu olmak istediğimi söyledim. Sana ne söylediğimi anlıyor musun çocuğum?"

"Hayır."

"Sorun değil. Yapacaksın. Bunu düşün."

Kadının neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bana canavardan bahset." Yüzü düştü. "Ondan uzak dur. O korkunç bir şey. Korkunç, korkunç bir şey."

"Kim o? Neden burada?"

"Belayı seziyor. Yakında her şey bitecek. Her şey sona eriyor."

William hırıltısını gizledi. Ona hiçbir şey söylemeyecekti. "Lark'a ne oldu?"

Büyükanne Az başını salladı, yüzünde aynı dingin gülümseme vardı. William hayal kırıklığıyla nefes verdi.

"Bana Lagar Sheerile'den bahset."

"O yakışıklı. Zengin. Eski tarzda güçlü."

Harika. "Cerise gibi kılıcıyla parıltısını uzatabiliyor mu?"

"Kan davamız çok eski, çocuğum. Sence Sheeriles Eski Yol'a tutunmasaydı bu kadar uzun süre dayanabilir miydi?" Yaşlı kadın derin bir iç çekti. "Ama Lagar'ın evinde sorun var. İyi kan kötüye gitti. Gelenek yakında ölecek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kaitlin." Kelimeyi zehirli bir meyveymiş gibi tükürdü. "İyi bir aileden geliyordu. Bir zamanlar arkadaştık, o zamanlar, Sheerile ile evlenmeden önce. Babası sert bir adamdı. Annesi öldükten sonra bir daha hiç evlenmedi. Kaitlin onun tek çocuğuydu, mirasıydı. Onun üzerinde demir gibi bir hakimiyeti vardı ve hiçbir şey, ölümü bile bunu kıramazdı."

Tiksintiyle elini salladı. "Kaitlin de çocuklarına aynı şeyi yapıyor. Sanki arabasını çeken atlarmış gibi her fırsatta onları sürüyor, yönlendiriyor." Yaşlı kadın homurdandı. "Lagar . . . O çocukta umut vardı ama kadın onu öldürdü, onun iradesini kendi iradesiyle boğdu. Kaitlin anlamıyor; bir kılıç ustası dünyada kendi yolunu çizmekte özgür olmalı, ne kadar sürerse sürsün. Kocasını anladı."

Sesi acıya dönüştü. "Ne kadar iyi bir kan. Dört nesildir bize karşı durdular ve hayatta kaldılar. Ve o yaşlı yarım akıllı her şeyi mahvetti. Artık büyüğü bile onu kurtaramayacak."

Yaşlı kadının gözlerinde vahşi bir alev parladı. Parmakları pençe gibi kıvrıldı. Dudakları kırışarak dişlerini gösterdi ve arkasında karanlık ve korkutucu bir büyü hayaleti parladı. William'ın içinden alarm sesi yükseldi.

Büyükanne Az ona doğru baktı, çenesini yukarı kaldırdı, gözleri alev alev yanıyordu. Sesi yuvarlandı, derin, korkutucu. "Kaitlin gidecek, çocukları ve evi gidecek. Sheerile'lerin anısını dünyadan sileceğiz. Bundan on yıl sonra kimse onların adını hatırlamayacak ama biz hala burada olacağız, döktüğümüz Sheerile kanıyla sulanan topraktan ağaçların büyümesini izleyeceğiz."

William nefes almakta zorlanıyordu. Etrafındaki hava, bataklığa özgü, doğurgan, vahşi ve ilkel kokulu bir durgunlukla doluydu. Çürüyen çamur, gece çiçeklerinin keskin kokuları, kulübeden gelen ıslak köpeklerin pis kokusu ...

Sol tarafta bir kapı çarptı ve bir kadının normal olmayan kahkahası evin içinde yankılandı.

Büyükanne Az'ın gözlerindeki vahşi öfke söndü ve elini nazikçe okşadı, yüzü bir gülümsemeyle buruştu. "Şu halime bak, saçmalayıp duruyorum, yaşımı gösteriyorum. Sanırım yatma vakti geldi."

Ayağa kalktı. "Senden bir iyilik isteyeceğim. Yarın için sizden Urow'un en küçüğünü ödünç almam gerekiyor."

"Eğer onu tehlikeye atmazsanız, onu alabilirsiniz."

Büyükanne Az'ın yüzü bir gülümsemeyle ikiye ayrıldı. "Aptal çocuk. O benim öz torunum. Aileme zarar vermem." Arkasını döndü ve içeri girdi.

William sandalyeye yığıldı.

Deli kadın.

Çılgın bir aile.

Ve Cerise'i onlardan uzaklaştırabileceğini düşündüğü için delirmişti. Gitmesine asla izin vermezlerdi.

Lark balkon demirinin üzerinden tırmandı ve sandalyelerden birine oturdu. Saçları yine kirlenmişti.

"Beni yatağa kadar kovalayacak mısın?" diye sordu. Adam başını salladı.

"Uyuyamıyorum." Lark dizlerini kendisine doğru çekti. "Yarın için korkuyorum. Sence Cerise ölecek mi?"

William kollarını kavuşturdu. "Her şey mümkün ama hayır, bence yaşayacak. Orada olacağım ve onu güvende tutmak için elimden geleni yapacağım."

Birbirlerine baktılar.

"Tobias hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. Belki sorularına cevap verirdi. Başka kimse vermezdi.

"Çok uzun zaman önceydi," dedi Lark. "Üç yıl ya da daha fazla. Çok fazla bir şey bilmiyorum. O ve Cerise nişanlıydılar. Çok hoş biriydi. Ve güzeldi."

Düşündüm. "Neden gitti?"

"Çok iyi hatırlamıyorum." Kaşlarını çattı. "Sanırım annem saçımı yapıyordu. Büyükanne de oradaydı. Sonra Cerise geldi. Kaybolan bir çeşit para yüzünden çok üzgündü. Sanırım Tobias'ın aldığını düşündü. Sonra annem ona sakın olmasını ve hayatı boyunca pişmanlık duyacağı bir şey yapmamasını, bazen bazı şeyleri olurlarına bırakıp karşındakine bir şans daha vermen gerektiğini söyledi. Büyükanne de Lejyon döneminde ölümün aileden çalmanın uygunsuz bir cezası olmadığını söyledi. Cerise'in yüzünde gerçekten çılgın bir ifade vardı. Sonra annem Lejyon zamanlarının çoktan geride kaldığını söyledi. Büyükanne de Mire'da yanlış olanın tam olarak bu olduğunu, sürgünler olmasaydı buranın hâlâ düzgün bir yer olacağını ve Cerise'in ne yapılması gerektiğini bildiğini söyledi. Sonra Cerise gitti ve annem beni dışarı gönderdi çünkü büyükanneyle yetişkin konuşması yapmaları gerekiyordu. Ondan sonra Tobias'ı görmedim."

Müthiş bir hikaye. "Sence onu o mu öldürdü?" William sordu.

Lark dudağını ısırды. "Bilmiyorum. Hiç sanmıyorum. Cerise birini öldürmeden önce gerçekten sakınlaşıyor. Buz gibi. Sanırım o sefer çok kızgındı."

Birlikte oturdular ve bir süre aya baktılar.

Lark ona döndü. "Yarın dövüşmeye geliyorum. Annem için."

William ona çok küçük olduğunu söylemek istedi ama onun yaşındayken ilk dövüşünü görmüştü. "Kendine dikkat et ve aptalca bir şey yapma."

"Yapmayacağım," dedi ona.

YİRMİ BİR

CERISE başını kaldırdı ve gözlerini kısarak sabah gökyüzüne baktı. Güzel, yoğun bir turkuaz tonuydu ve muhteşem bir gün vaat ediyordu. Bugün hariç, ailesi öldürmek ve ölmek için yola çıkmıştı ve o da kafilenin başındaydı.

Arkasında iki düzine Mars at sırtında gidiyordu. Çocukları önlerindeki yolu keşfetmeleri için çoktan göndermişti. Omzunun üzerinden baktı. Herkes buradaydı. Richard, Kaldar, Erian, Mürid Teyze, Ben Amca... Bakışları soldaki sütunun kenarında, Adriana'nın yanında at süren William'a takıldı. Adam ona kaşlarını çattı. *Evet, evet, kaşlarını çattığını görüyorum, Kıskaç Lord Bill.*

Eğer bugün ona bir şey olursa, Richard ailenin yönetimini üstlenecek ve Pete Teyze de Lark'a bakacaktı. Cerise'in kalbi küt küt atmaya başladı. Lark'ın Pete Teyze'yle arası iyi değildi ama başka nereye gideceğini de bilmiyordu.

Büyükanne Az yardım edecekti ama Büyükanne ve Gaston'un kendi savaşları vardı. Sheerile ailesi bir hidraya dönüşmüştü: iki kardeş Sene'de olacaktı ama klan, anneleri Kaitlin son nefesini verene kadar ölmeyecekti. Büyükanne bugünün bunun için uygun bir gün olduğuna karar vermişti ve hiçbiri onun yoluna çıkacak kadar aptal değildi.

Yoldaki virajı döndüler. Büyükbabanın evi ana yolun dışında bir yerde olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Bir kamyonla çarparlar, içine bir pislik atarlar ve arkalarına yaslanıp çıkan her şeyi vururlardı. Ama hayır, malikane bataklığın derinliklerindeydi. Hiçbir kamyon dar ve yarı su dolu patikalardan geçemezdi. Bu da evi kuşatmaları gerektiği anlamına geliyordu. Yalnız Sheeriles'la bile şansları yaver gitmezdi. Ama Sheeriles ve El bir araya gelince... El'in içine ne tür çılgın canavarlar dolduracağını kim bilebilirdi?

Nereden bakarsanız bakın, o pisliği bir şekilde eve sokmaları gerekiyordu. Sheeriles'i en az hasarla evden çıkarmaları gerekiyordu, yoksa malikânenin barındırdığı tüm ipuçlarını yok etme riskiyle karşı karşıya kalacaklardı.

Ailesi kaçırılalı on altı gün olmuştu. Cerise gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Tüm ailenin önünde gözyaşı dökmek olmazdı. El'in anne ve babasını almasının üzerinden on altı gün geçmişti.

Aile ve Sheeriles arasındaki kan davasının başladığı günden beri. Ne gündü ama.

Bir ok omzunu sıyırıp geçti ve ilerideki bir ağacın kabuğuna saplandı. Bir sincap mil tarafından delinerek kıvrandı.

William ağaca doğru atını sürdü ve bıçağıyla küçük tüylü bedeni ikiye böldü. Dönen bir dokunaç kütlesi dışarı fırladı ve ıslak bir patırtıyla toprağa düştü. Bu dokunaçları daha önce El'in büyücüsü tarafından yönlendirilen yarasanın içinde görmüştü.

"Bir ölü mü?" Cerise sordu.

William başıyla onayladı. "Bugün El için endişelenmene gerek yok." "Neden olmasın?" Erian arkadan sordu.

William ona baktı. "Örümcek'in Sheeriles'e yardım eden adamları olsaydı, göz kulak olması için bir gözcüye ihtiyacı olmazdı. Sheeriles'in yolunu kesmiş olmalı ama yine de savaştan bir rapor istiyor."

Bu da Lagar ve Arig'in tek başlarına oldukları anlamına geliyordu. Sadece iki kardeş ve yanlarında getirdikleri kiralık adamlar. Cerise gözlerini gökyüzüne kaldırdı. "Teşekkür ederim."

"Büyücüyü öldürebilirim," dedi William.

"Kaç kişiye ihtiyacın var?"

Sırıttı, beyaz dişleri parlıyordu, yüzü vahşiydi. "Yok." "O zaman evde görüşürüz. İyi avlar."

William atından atladı ve çalılıkların arasında gözden kayboldu.

Atını döndürdü. "Sheeriles yalnız. Gidip onları o lanet evden çıkaralım."

Dağınık bir koro ona cevap verdi. Endişe onu bıçakladı ve yüzüne yansımasına fırsat vermeden onu bastırdı.

WILLIAM kendini açıklığın kenarındaki çam dalına çekti ve etrafı inceledi. Botlarının tabanı İzci Ustası'nın kanıyla kayganlaşmıştı ve tırmanmak için fazladan bir saniye daha harcadı.

Eski ev çok hafif bir eğimde oturuyordu. Sheerile'lerin eline çim biçme makinesi geçmiş olmalıydı, çünkü evin etrafındaki çimler yeni biçilmişti. Evi ağaçlardan ayıran, kesilmiş yabancı ot kütükleriyle dolu altmış metrelik kayalık bir alan vardı. Marslar düzensiz bir çizgi halinde evin çevresinde uzanıyordu. Eve bakıyorlardı.

O da baktı. Broken'da sık sık gördüğü türden iki katlı, harap görünümlü bir yerdi. Her şey soyuluyor, sarkıyor ya da çürüyordu.

pencerelerdeki demir ızgaralar için. Onlar yepyeni görünüyordu. Parmaklıkların arasındaki boşluklar tüfeklerle doluydu. Burası lanet olası bir kale idi. Eğer o olsaydı, burayı ateşe verir ve dışarı atlayan düşmanı vururdu.

Ağaçların hizasında Richard onu gördü ve Cerise'in omzuna dokundu. Cerise dönüp ona doğru baktı. William İzci Ustası'nın başını saçlarından tutup kaldırdı ve ona doğru salladı. El'in büyücüsü yüzünde çirkin bir ifadeyle ölmüştü. Belki de kafayı getirmek iyi bir fikir değildi ama o zaman adamı onun öldürdüğünü nereden bilecekti?

Cerise ona bir başparmak işareti yaptı. *Ha!*

Kafayı dalın kıvrımına yerleştirdi ve Mars'a baktı. Uzak uçta, Lark ağaç kabuğuyla evden gizlenmiş bir ağaçta oturuyordu. Ona el salladı. O da el salladı.

Bir kadın ağaç hizasında çömeldiği yerden kalktı, elinde tanıdık bronz renkli bir top tutuyordu. Bir kokuşmuş el bombası, Garip ordunun en sevdiği ölümcül olmayan kalabalık kontrol silahı. Bunlardan birini kapalı bir alana atın ve insanların dışarı çıkmaya çalışırken birbirlerini ezmelerini izleyin. Bu Cerise'e bir kol ve bir bacağa mal olmuş olmalı. Onu parmaklıklardan nasıl geçireceklerdi? Eve bir göz attı. Ah, işte. Dikdörtgen bir pencere, bir ayak uzunluğunda, altı inç genişliğinde, parmaklıkla kapatılamayacak kadar küçük.

Kadın derin bir nefes aldı. Kısa bir patlamayla soluk yeşil bir ışık parladı. Savunma amaçlı bir flaşör. Çok güçlü de değildi. Muhtemelen bunu uzun süre devam ettiremezdi.

Açık alana doğru koştu, büyüsü etrafında parlayan bir duvar gibi parlıyordu. Mermiler ısıklık çalarak sekti ve yeşil parıltı tarafından saptırıldı. Çok fazla gücü yoktu, sadece bir kurşunu sektirecek kadar vardı.

Kadın düz bir çizgide, kurşun yağmuru altında titreyerek koştu. İyi plan. *Hadi*, William ona tezahürat yaptı. *Hadi, hadi!*

Eve 30 metre. Yirmi beş, yirmi iki . . .

Sol ayağının altındaki zemin çöktü. Metal dişler parladı. Kadın çığlık attı, ayağı devasa bir metal kapana sıkışmıştı. Parıltısı azaldı ve kayboldu.

İlk kurşun düşerken onu göğsünden vurdu. Kıpırmızı bir püskürmeyle sırtından bir parça et kopardı. İkincisi, üçüncüsü ve dördüncüsü karnını yumrukladı. Bronz top parmaklarından yuvarlandı ve yeşil çimlere düştü.

Küçük bir beden çalılarının arasından fırladı ve koyu renk saçları uçuşarak açıklığa doğru fırladı. *Lark.*

Ağaç hizasında Cerise çığlık attı.

Çocuk korkmuş bir tavşan gibi zig zag çizdi. Mermiler her iki yanındaki çimleri yırttı. Bir ok havada çığlık atarak göğsünden fırladı. Kızı sıçramasının ortasında yakaladı ve bir anlığına Lark uçtu, ağırlıksızdı, gözleri kocaman açılmıştı, ağzı dehşetle O şeklinde açılmıştı, yüzü tebeşir gibi solgundu, tıpkı yıllar önce karahindiba dolu bir çayırda ki çocuk gibi ...

Vahşi çığlık attı ve pençeleriyle onu içeriden tırmaladı. Daldan düştü ve ona doğru koştu. Çimenler ve kayalar bulanıklaştı. Sadece bir kurdun koşabileceği gibi, sadece kendi kalp atışının hızıyla yönetilen dünyada koştu. Mermiler onu yakıp kavuran öfkeli arılar gibi sıyrıyor, gölgesini parçalıyor, izlerini ısıırıyordu. Lark'ı yerden kaldırdı ve koşmaya devam etti, daha hızlı, daha hızlı, çok hızlı, ağaçların güvenliğine doğru.

Erian onu geçip eve doğru ilerledi. Yüzler sarsılarak görüş alanına girdi ve yolunu kesti. William onların üzerinden sıçradı, en yakındaki ağaç gövdesinden sekerek ormanın derinliklerine, devrilmiş ağacın üzerinden, çalılarının arasından geçerek suyun içinde yarı batık halde duran selvi ağaçlarına ulaştı.

Yeterince uzaklaştıklarını fark etti ve kuru bir noktaya indi. Kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Kulakları kanla dolmuştu.

Lark, kedinin önündeki bir fare gibi dehşet dolu gözlerle ona baktı. Onu ayağa kaldırdı. Kurşun göğsüne değil, köprücük kemiğinin hemen üstüne saplanmıştı. Bir et yarası. Sadece bir et yarası.

"Neden?" William hırladı, sesi zar zor insani çıkıyordu. Kadın hiçbir şey söylemedi ve adam onu bir kez sarstı. "Neden?"

"Yardım etmeliydim. Kimse bir canavarı özlemeyecek," diye fısıldadı.

"Bir daha asla," diye yüzüne karşı hırladı. "Beni duyuyor musun?"

Bir daha asla." Kadın titreyerek başını salladı.

Etrafına bakındı. İnsanlar çalılarının arasından geliyordu. Lark'ı yere indirdi. Bıçak zaten elindeydi. Nefeslerini kokladı, nabızlarını duydu. Korkuları içine doldu ve onu yırtıcı bir neşeyle doldurdu. Havayı ısırdı. Ondan geri çekildiler.

"William!" Cerise'in sesi öfkesini böldü. "William!"

Onları itti ve suya doğru sıçradı. Kızın kokusu adamın duyularını harekete geçirdi. Cerise ona sarıldı, gözleri ışıltı ışıltı. Dudakları onunkileri sıyırdı ve adam yarım saniyeliğine onun tadını aldı. "Teşekkür ederim!" diye nefes aldı ve sonra gitmişti, Lark'ı yerden alıp götürüyordu ve William kendini silkelemek zorunda kaldı, çünkü heyecan vücudunu zorluyor, onu yarmak ve vahşi olanı serbest bırakmak için yalvarıyordu.

İnsanlar sadece bir kişi kalana kadar geri çekilip onu takip ettiler. William tanıdık yüze baktı. Kır saçlar, küpe, koyu renk gözler... Bir saniye sürdü. Kaldar.

"Hey, oradaki," dedi adam. William hırladı.

"Sakin ol. Sakin ol. Deliliği bir kenara bırak. Dövüş bu tarafta." Kaldar kendi omzunun üzerinden arkayı işaret etti. "Kötü adamlar orada."

"Biliyorum." William yanından geçip gitti.

"Konuşmak iyidir." Kaldar da onu takip etti. "Tutarlı tam cümleler daha da iyidir. Çok hızlısın mavi kan."

William çalılarının arasından ilerledi. Öfke içinde kaynıyordu. Kana ihtiyacı vardı. Sıcak eti parçalamaya ihtiyacı vardı.

Evde, iki pencerenin arasındaki duvara yaslanmış olan Erian yüzünü buruşturarak omzundan bir sürgü çıkardı. Marşlılar koruma ateşine devam etti, sürgüleri ve mermileri Erian'ın kafasından sadece birkaç adım ötedeki pencereleri koruyan parmaklıklara çarptı. Cerise'in kuzeni çömeldi ve sağa doğru süründü, sırtı duvara yapıştı. Küçük pencereye ulaştı, yumruğuyla camı kırdı ve pisliği içeri fırlattı.

Gırtlaktan gelen bir uluma dalgası ağaçların arasında yankılandı.

Rüzgâr, çürüyen kismuk gibi kokuşmuş, yağlı ve ekşi, asidik bir koku getirdi. William'ın boğazında safra yükseldi. Yana doğru tükürdü. Çok fazla. Çok fazla heyecan, çok fazla adrenalin. Tanıdık buzun derisinden aşağı kaydığını, vücudundaki her bir tüyü kaldırdığını hissetti. Parçalanmanın ilk habercisi, baskı çok fazla olduğunda türünü vuran savaş çılgınlığı.

William dişlerini sıktı ve kendini tutmaya çalıştı. Buna daha sonra ihtiyacı olacaktı.

Örümcek için ona ihtiyacı olacaktı. *Şimdi olmaz, siktir et. Şimdi olmaz.*

"Richard'dan daha fazlasını öldüreceğime bir dolarına bahse girerim," diye bağırdı Kaldar, parmakları geniş ağızlı bir kılıcı sıkarken.

Richard, "Bu kaybedecek bir bahis," dedi.

William'ın içinde vahşinin çenesi bir aralık açılmıştı. Bir buzulun yüzeyi gibi parlayan ve beyaz olan dişlerine bir an göz attı. Kaybediyordu. Parçalanma yaklaşıyordu.

Erian kemerindeki kınından kısa, kavisli bir bıçak çıkardı. Bir an sonsuzluğa uzandı. Başka bir . . .

Vahşi ağzını açtı. Dipsiz siyahlık, buz gibi dişlerle korunan ağzını araladı. Doğruca içine baktı.

Vahşı onu ısırıldı. Dişler zihnini deldi. Vahşı yuttu.
Karanlık onu yuttu.

Dünya yavaşladı. William tarlaya doğru yürüdü.

Arkasından Kaldar çığlık attı. William ona aldırmadı.

Bir tekme daha parmaklıkları salladı ve tüm ızgara gevşeyip yere düştü. Siyah saçlı bir kadın pencereden dışarı fırladı. İki adım attı ve boğazından bir ok fırlarken yere çakıldı.

Sheerile paralı askerleri evden kaçtı, pencerelerden ve kapılardan dökülerek açıklığa doğru hücum etti. William hırladı ve onlara doğru hamle yaptı.

Bir adam bıçağını kaldırarak ona doğru atıldı. Çok yavaştı. William bıçağın parıldayan metal kavisinden sıyrıldı, adamın koltuk altını kesti, onu yana savurdu, boğazını kesti ve ilerlemeye devam etti. Soldan bir kadın saldırdı. William kadının bağırsaklarını hassas bir kesikle deşti, cesedin üzerinden geçti ve ilerlemeye devam etti. Tekrar tekrar öldürdü, derisini yüzmekten ve canlı eti ısırmaktan başka hiçbir şeyin onu tatmin etmeyeceğini biliyordu. Elindekiyle yetinmek zorundaydı. Etrafında tek tük kurşunlarla delinmiş çelikler çınılıyordu. Metalik kan kokusunun yoğun olduğu havada yumuşak kurt pençeleriyle süzülüyor, yoluna çıkan engelleri ortadan kaldırıyor.

Dünya karanlığa ve kana dönüştü.

CERISE William'ın koşarak tarlayı geçtiğini gördü. Zihninin bunu kavraması bir saniye sürdü ve ne olduğunu anladığında, adam bıçağını gözün görebileceğinden daha hızlı savurmuştu. Atardamar spreyi yeri ıslattı, parlak, canlı kırmızı. Sheeriles'in adamı dizlerinin üzerine düştü ama William çoktan bir sonraki kurbanına geçmişti.

Kadını bir anda öldürdü, duraksamadı bile ve yoluna çıkan bir sonraki adama saldırmak için döndüğünde, erimiş iki kehribar parçası gibi sıcak gözlerini gördü.

"Geri çekilin!" diye bağırdı. "Ondan uzak dur."

Kesip biçiyor, tarlada bir iblis gibi kuduruyor, acımasızca, kesin bir vahşilikle öldürüyordu. Sanki deli bir kaplan çaresiz bir av sürüsünün ortasında serbest kalmış gibiydi. Hızlı, yorulmak bilmez, ölümcül.

Bir el silah sesi duyuldu. William sarsıldı. Kalbi küt küt atmaya başladı.

William yere düşmüş bir rakibinden bir bıçak kaptı, sağa sola savurdu ve fırlattı. Bıçak parmaklıklar arasındaki dar boşluğu keserek

ikinci kat penceresi. Bir kadın parmaklıklara doğru sarktı ve boğazında bir bıçakla aşağı yuvarlandı.

William dişlerini göstererek sırttı ve öldürmeye devam etti. Kollarında soğuk şişlikler belirdi.

Etrafındaki insanlar daha iyi görebilmek için ayağa kalktı. Kimse tek kelime etmedi.

Aile dehşete düşmüş bir sessizlik içinde öylece durup izledi.

Demek içeride zincirli tuttuğu şey buydu.

Richard onun yanında, "Delinin teki," dedi.

"Biliyorum," dedi ona. "Bunca zaman içinde tuttu. İnanılmaz biri, değil mi?"

Richard uzun bir süre ona baktı ve gözlerini gökyüzüne kaldırdı. "Hepiniz orada ne yapıyorsunuz? Aklınızı kaçırmışsınız."

"WILLIAM?"

Kız. Sesi zihnine süzülüyordu. Kızın kokusu etrafında dönüyor, sıcak kan kokularının arasından süzülüyordu.

Cerise. Onu arıyorum.

William kana bulanmış sisi tırmaladı.

Kızın eli ona dokundu. Onu yakaladı ve kendine doğru çekti. Görüşü kristal berraklığına kavuştu ve onu ve omuzlarını kavrayan ellerini gördü. Parmakları kanla kaplıydı.

Cerise ona gülümsedi.

"Selam." "Selam."

Parmakları onun yanağını okşadı. "Bize geri mi döndün?" "Hiç ayrılmadım."

Ailesini şimdi fark etmişti. Ellerinde yaylı tüfekler ve tüfeklerle onun etrafını düzensiz bir çember şeklinde sarmışlardı. Tarla cesetlerle doluydu. Öldürecek insan kalmamıştı.

İçindeki baskı hafiflemişti. Daha fazlasına, daha fazla kana, kaslarındaki harareti boşaltmak için daha fazla düşmana ihtiyacı vardı ama Cerise'in ona ihtiyacı vardı ve yaptığı şey şimdilik yeterli olmalıydı.

"Şimdi Lagar'la dövüşeceğim," dedi ona. "İzleyecek misin?"

Adam onu bıraktı ve başını salladı.

Cerise verandaya doğru yürüdü. Güneş elindeki kılıçtan parlıyordu.

William çimlere oturdu.

Richard onun bir yanına, Kaldar da diğer yanına oturdu.

"Mürid tüfeğini kafana doğrultmuş durumda. Eğer müdahale edersen beynini şuradaki güzel otların üzerine sıçratacak," dedi Kaldar. "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

"Bildiğim iyi oldu," dedi William. Vücudu yavaşça soğudu. Yorgunluk onu sarstı. Onlar aptaldı. Bu onun savaşıydı. Karışırsa, kadın onu asla affetmeyecekti.

Eğer Cerise bocalarsa, sonunda onun ölümünü izleyecekti. Bu düşünce içindeki vahşinin ulumasına neden oldu ama bir kurtla avı arasında kimse duramazdı.

"*Bunu* ne sıklıkla yapabiliyorsun?" Richard elinin bir hareketiyle cesetleri gösterdi.

"Pek sık değil."

"Her şey bitti Lagar," diye seslendi Cerise. "Dışarı çık. Bu işi bitirelim." Açıklığa bir sessizlik çöktü.

Paravan kapı çarptı. Bir adam güneş ışığına çıktı. Dizlerine kadar uzanan mavi bir cübbe giymişti. Sol kolu lime lime olmuştu. Lagar diğer kolunu silkti ve cübbeyi beline doğru sarkıttı. Kılıcını savurdu. Kas kordonları çıplak göğsünde ve kollarında yuvarlandı.

Onda ne buluyordu? Uzun boylu, yapılıydı. Yeterince yakışıklıydı. Soluk saçlı, mavi gözlü. Düşmandılar ama Cerise'i onunla dans etmeye ikna etmişti. Çekici miydi? Söylenecek doğru şeyleri biliyor muydu?

Bir o yana bir bu yana yürüyor, geriniyor, mesafelerini koruyorlardı. Lagar esnedi. Kollarındaki damarlar şişti. "Nasıl oldu da hiç bir araya gelemedik Cerise?"

Ona kıyasla küçük görünüyordu. Bu onu daha küçük bir hedef haline getiriyordu ve hızlıydı ama Lagar daha güçlüydü. Onu kaslandırırdı ve Lagar'ın buna karşı koyacak ağırlığı yoktu. "Bilmiyorum Lagar. Akrabalarımı öldürmenin ve ailemi kaçırmanın bununla bir ilgisi olabilir."

Lagar durdu. Cerise de durdu.

Parıltısı Lagar'ın gözlerinden parlak beyaz bir sel halinde fişkırdı. Elinden kılıcına doğru aktı.

Kahretsin.

Lagar, "Bu şekilde sonuçlanması çok kötü oldu," dedi.

Cerise'in büyüü kılıcı boyunca kaydı. "İkimiz de öyle olacağımızı biliyorduk," diye cevap verdi.

Lagar bir şekil değiştiren gibi hızla saldırdı. Cerise savuşturdu, hareketleri sanki eklemeleri sıvıymış gibi akıyordu. İki kılıç birbirine çarptı

sihirle parıldıyorlardı. Açıklık boyunca dans ettiler, parladılar ve itiştiler. Çelik çınladı, büyü parladı.

Cerise geri çekildi ve Lagar da öyle yaptı. Uzun bir nefes boyunca kıpırdamadan durdular, dövüşten önceki iki kedi gibi hazırıldılar ve sonra Lagar hareket etti, Cerise'i çimlerin üzerinde takip etti, kılıcı dimdik yukarı bakıyordu. Cerise onu takip etti, kılıcı parmaklarının arasında gevşekti ve ayak parmaklarının üzerine basıyordu.

Lagar koştu. Lagar ona yetişti. Lagar sıçradı ve üstün gücüne güvenerek yukarıdan bir darbe indirdi. Kör edici bir büyü patlamasıyla çarpıştılar ve birbirlerine bakarak ayrıldılar.

Kan kokusu William'ın burun deliklerini sızlattı.

Cerise'in gömleğini uzun bir kesik yarmış, omzundan göğsüne doğru kırmızı bir renkle kabarmıştı. Lagar'ın dudaklarını dar bir gülümseme büktü.

Eğer Lagar kazanırsa, William onu öldürecekti.

Sheerile öne doğru bir adım attı ve sanki bacakları altından kesilmiş gibi yere düştü. Cerise yavaşça onun yanına, çimlerin üzerine yığıldı. Lagar soluk soluğa kaldı, küçük sığ ısırıklarla havayı içine çekti.

Koyu kırmızı, neredeyse siyah bir leke Lagar'ın cübbesine yayıldı. Safra kokusuyla kirlenmiş karaciğer kanı.

"Tanrım, çok acıyor," diye fısıldadı Lagar.

Cerise onun elini aldı ve tuttu. *Ona dokundu.* William hırıltısını bastırdı.

Lagar'ın bağırsağı şişmiş, şişen bir su balonu gibi büyüyor. Aort ya da iliak damarda bir kesik. Lagar'ın midesi kendi kanıyla doluyordu.

"Biz iyi olurduk ..." Lagar kan öksürdü.

Cerise onun elini ovuşturdu. "Başka bir zamanda, başka bir hayatta belki. Babamdan beni sevebileceğinden çok daha fazla nefret ediyordun."

"Şanslısın," dedi Lagar yumuşak bir sesle. Bir sarsıntı onu sarstı ve kadının elini sıktı.

"Gitmeliydin," dedi ona. "Hep bunu istedin." "Sahte elmaslar," diye fısıldadı Lagar. "Bataklık ışıkları gibi."

Bir sarsıntı daha onu sarstı. Çılgılık attı. Gözleri kafatasının içinde geri yuvarlandı. Ağzından kan aktı.

Nabızı durdu.

Cerise elini onunkinden çözdü. Yüzü düz ve soğuk bir hal aldı. "Onu asın."

"Kanaman var," dedi Richard. "Ve büyükannen sana yardım etmek için burada değil."

"O haklı," dedi Ignata onlara doğru yürürken. "Yarın çok geç olacak. Onu as, Richard."

Başını salladı ve yürüdü gitti.

"Neler oluyor?" William Kaldar'a baktı.

Kaldar yüzünü buruşturdu ve çimlere tükürdü. "Büyü. Eski bataklık büyüü."

YİRMİ İKİ

CERISE çimlere oturdu. Göğsündeki kesiğin kanaması durmuştu. Garip bir şekilde acımamıştı, düşündüğü kadar çok acımamıştı. Kanı her zaman çabuk pıhtılaşır ve diğer insanların dikiş atması gerekirken o genellikle bir bandajla kurtulurdu.

Birkaç metre ötede Erian bir cesedi ayaklarından tutarak büyüyen ölü yığınının üzerine sürükledi. Cesetleri sürüklemek yerine yaralarını tedavi etmeliydi. Erian cesedi çevirerek ona doğru döndü. Heyecandan gözleri parlıyor, dişleri sert bir sırtışıla ortaya çıkıyordu. Dengesiz görünüyordu, manyakça bir neşe içinde kaybolmuştu.

Cesedin ağzından kan akıyordu. Erian güldü, sesi boğazından fokurdayarak yükseliyordu.

Adamın yüzündeki sevinç onu derinden rahatsız etti. Bu Erian değildi. Erian sakın ve sessizdi. Ölüme gülmezdi. Bundan zevk almazdı.

Kan davası sona ermişti, dedi Cerise kendi kendine. İntikamını almak için o kadar uzun süre beklemişti ki bu onu biraz çıldırtmış olabilirdi. Sheerile'lerin işi bitmişti ve alanı temizlediklerinde Erian normal haline dönecekti. Ama o ölüm katılığı gülümsemesini sonsuza dek hatırlayacaktı.

İçini çekti ve adamın sürüklediği cesede baktı. Kadavranın solgun başı yerde sallanıyor ve ağzından daha fazla kan akıyordu. Yüz tanıdık geliyordu. . . Arig. O bakışlar olmadan onu neredeyse tanıyamayacaktı. Ölüm yüzündeki tüm ifadeyi silmişti ve şimdi çok erken öldürülmüş sıradan bir çocuk gibi görünüyordu.

Cerise pişmanlıktan başka bir şey hissetmeyi diledi. Sheerile kardeşler ölmüştü. Kan davası sona ermişti. Kutlama yapıyor olmalıydı ama bunun yerine kendini boş hissediyor, tüm duygularından arınmış hissediyordu. Geriye sadece pişmanlık kalmıştı. Bu kadar çok insan ölmüştü. Ne büyük kayıp. İnsan kaybı, hayat kaybı.

Gökten bir taş düşüp kafasına çarpsa ve onu öldürse bile umurunda olmazdı.

Zaten tükenmişti.

William onun yanındaki çimlerin üzerine düştü. "İyi bir dövüştü." "Evet. Otuz kişiyi tek başına katlettin."

"Sen ve Lagar'ı kastetmiştim."

Cerise iç çekti. "Babam olsaydım, ailem beni her yerde takip ederdi, ama değilim. Yeterince iyi olduğumu kanıtlamam gerekiyordu. Bir dahaki sefere onları El'e karşı yönlendirmem gerekebilir ve beni takip etmelerine ihtiyacım var."

Açıklığın ortasına Lagar'ın cesedini asmışlardı. Tahta bir direğe dik olarak asılmıştı ve insanlar tabanın etrafına turba ve çamur yığmışlardı. Çamur dolu üç kova cesedin yanında bekliyordu. Richard ve Kaldar büyük bir plastik bidon getirip kovaların yanına koydular.

William cesede baktı. "Neden?"

"Onun bedenine bir bataklık ruhunu davet edeceğiz. Bataklıkta pek çok ruh var. Onlar eskiden Tanrılardı, yüzyıllar önce bataklığa kaçan Eski Kabilelerin Eski Tanrıları. Ama kabileler çoktan yok oldu ve şimdi onların Tanrıları sadece ruh. Gospo Adir var, o yaşam ve ölümün ruhu. Vodar Adir var, suyun ruhu. Ben Raste Adir'i çağıracağım, bitkilerin ruhu."

"Ne amaçla?"

İç çekti. "El'in ailemi nereye ya da neden götürdüğünü bilmiyoruz. Nerede olduklarını ve ne istediklerini öğrenmemiz gerekiyor. Bitkilerde çok fazla canlılık var. Ölü bir bedeni canlandırmaya yetecek kadar. Aradığım şeyler Lagar'ın beyninde kilitli. O dikkatli bir adamdı. Örümcek'in aileme ne yapmayı planladığını biliyor olmalıydı, yoksa El'le asla anlaşma yapmazdı. Raste Adir bedenle birleşecek ve bu bilgiyi benim için bulacak."

"Füzyon." William kelimeyi sanki çürümüş gibi tükürdü.

"Tam olarak değil. Füzyon yaşayan bir insanı bitki dokusuyla birleştirerek kişinin iradesini boğar. Lagar öldü. Geriye hiçbir irade kalmadı. Sadece zihninde depolanan bilgiye ihtiyacımız var. Bana öyle bakma William. Ailemi kurtarmaya çalışıyorum."

Yüzündeki iğrenme ifadesi silinip gitti. "Tehlikeli mi?"

"Evet. Eski büyü açlıktan ölüyor. Eğer dikkatli olmazsam, beni yiyip bitirecek." Ağzını açtı.

"Artık gitmem gerekiyor." Cerise yerden kalktı ve Ignata ile Catherine'in beklediği Lagar'ın cesedine doğru yürüdü. *Bakın Lord Bill. Bana kötü tarafını gösterdin. Bu da benimki.*

Ignata bir kova çamuru üzerine boşalttı. Catherine de kovayı tutarak ona katıldı, garip ve huzursuzdu. Cerise üçüncü kovayı aldı ve başından aşağı boşalttı. Serin çamur saçlarının üzerinden kayıyor, hafifçe çürük ve su kokuyordu.

"Keşke büyükannem burada olsaydı," diye mırıldandı Catherine. "Gelemez," dedi Ignata.

"Biliyorum, biliyorum. Ben sadece . . . Keşke bitmiş olsaydı." "Ben de," diye mırıldandı Cerise.

Catherine durdu. "Neden, bir şeylerin ters gideceğini mi düşünüyorsun?" Cerise neredeyse küfredecekti. "Hayır," diye yalan söyledi. "Hiçbir şey ters gitmeyecek. Sadece yorgun, kanlı ve çamura bulanmış durumdayım. Eve gidip uyumak istiyorum Cath."

Ignata, "Sanırım hepimiz isterdik," dedi.

Catherine içini çekti ve çamuru üzerine döktü.

"Hadi Çu iÇi bitirelim."

Cerise plastik kutunun kapağını açtı. İçinde kül dolu üç torba vardı. İkisini Ignata ve Catherine'e verdi, üçüncüsünü ise sakladı. İçini bir korku kapladı.

Bitir şu işi. Bitir şu işi.

Cerise torbayı çekti ve Lagar'ın vücudunun etrafında bir daire çizerek eşit bir çizgi halinde kül dökmeye başladı.

Büyükannem burada olsaydı her şey çok daha kolay olurdu ama o yoktu.

Büyükanne Az, Emily'nin yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu tıpkı küçük bir bebekken yaptığı gibi nazikçe tuttu. Küçük bir kız çocuğu olan Emily sihirle dolup taşıyordu. Az iç çekti. Tüm çocukları arasında en çok büyüye sahip olan Michelle'di. Michelle'in tek kızının da böyle olmasına şaşmamalıydı. Önlerinde Sheeriles'in bölgesini koruyan koruma taşları bataklık ormanını süslüyordu. Kaitlin'in saklandığı yer orasıydı, kendini malikânesinde, eski koğuşlarının arkasında güvende ve emniyette sanıyordu. Onların aşılmaz olduğunu düşünüyordu. *Ama öyle değildi. Uzun sürmeyecek, seni bunak kocakarı. Uzun sürmeyecek.* Bugün bitecek.

Mikita ve Petunia onları izledi.

"Emin misin, Chado?"

Emily başını salladı.

"Ne kadar iyi bir k ı z ı n sen." Az gülümsedi ve kızın ellerindeki küçük titremeleri fark etti. Korkmuş çocuk. Korkmuş, korkmuş. "Pekâlâ."

"Ne yapmalıyım?"

"Sadece yanımda dur. Gaston, hazır mısın?"

Urow'un en küçük oğlu başını salladı -saçını kurt kesti, evet, öyle yaptı- ve sırtına bağladığı sırt çantasını düzeltti.

"Balıkçı yolunu hatırla. Orası geri dönüş yolunuz. Koğuşlar bir şeyleri dışarıda tutar ama seni içeride tutmaz. Orada kalmayın. Bekleme

Yoksa dışarı çıkamayabilirsin." Tekrar başını salladı.

"Gidelim o zaman." Büyükanne elini Emily'nin omzuna koydu ve kasın sert düğümünü hissetti. "Her şey yolunda," diye fısıldadı. "Büyükannene güven, çocuğum."

Kız onun parmaklarının altında gevşedi. Büyükanne Az daha dik durdu ve gücünü topladı. Kızgın arılardan oluşan bir bulut gibi ona doğru geldi, yapraklardan ve yerden akarak onu merkez alan bir sele dönüştü. Bu eski sihirdi. Mire büyü. Bir zamanlar dünyanın daha önce hiç görmediği türden bir imparatorluk kurmuştu. Artık her şey gitmişti ama büyü kalmıştı.

Emily'nin nefesi kesildi. Aç olan Az, ondan giderek daha fazla güç çekti. Emily ürperdi ve dizlerinin üzerine çöktü. Başı öne eğildi, siyah saçları yüzünü dalgalandırdı, büyü Az'ın parmaklarına aktı. Bu büyüde, yaşayan bir insan bedeninden gelen büyüde, gerçek güç yatıyordu.

Az şimdi görebiliyordu, büyü fırtınası onu karanlık bir manto gibi örtüyor, hayalet akımların rüzgârında dalgalanıyordu. Ona cadı pelerini diyorlardı.

Az, Emily'nin kalp atışlarının içinde çırpındığını, giderek zayıfladığını hissetti. Bu kadarı yeter. Daha fazlasını alabilirdi. Bir parçası bunu arzuluyordu, gücü arzuluyordu ama ruhunun o parçasını kapattı, kapıyı onun feryat eden aç yüzüne çarptı. Bunu yapmak için tüm iradesini kullanmasına rağmen onu bıraktı ve torunu yumuşak toprağa yüzüstü düştü.

Cadının pelerini birleşti, onun iradesiyle şekillendi. *Şerefine, Kaitlin. Soyunla birlikte cehennemde çürüyesin.*

Az havayı yumruklayarak tüm ağırlığını vuruşa verdi. Büyü kolunda patladı, korkunç bir iğne Sheerile topraklarının kalbine, malikânelerinin bulunduğu yere yöneldi. Topraktaki taşlar sarsıldı ve ikisi karardı.

Koğuşlarda sadece bir metre genişliğinde ve bir sürgü gibi düz, gölgeli bir yol açıldı.

"Şimdi, Gaston! Git!"

Urow'un en küçüğü patika boyunca hızla ilerledi ve iki nefes içinde gözden kayboldu.

"İşte gidiyor," diye mırıldandı Az. "Çok hızlı. Rüzgar gibi."

Bacakları altında parçalandı ama Mikita'nın elleri düşmeden önce onu yakaladı. Koğuş taşları gittikçe solgunlaştı ve yavaş yavaş normal haline döndü.

gri renkteydi. Koruyucu büyüler alevlenerek canlanıyor, açtığı yolu geri alıyordu.

"Bunun için çok yaşlandım," diye mırıldandı Az uyku onu ele geçirmeden önce.

CERISE son külü de boşalttı, çöp kutusundan işlemeli küçük bir çanta aldı ve iki kuzeninin de kendisine katıldığını fark ederek çemberin içine girdi. Catherine'in yüzü çamurun altında bile kansızdı. Ignata dudağını ısırды.

Direğin yanında durdular. Cerise öne doğru küçük bir adım attı. Artık geri dönmek yoktu. Bunu yapmak zorundaydı ve doğru yapmak zorundaydı. Eski büyü asi ve her zaman aç bir şeydi. Ondan yardım istemek ateşle oynamak gibiydi. Kılını kıpırdatırsan seni bütün olarak yutardı. Korku omurgasından aşağıya sıçradı. Cerise onu itti.

Anne, baba, bekleyin. Geliyorum.

Ignata ilahi söylemeye başladı, büyüyü kendinde topluyordu. Bir an sonra Catherine'in alçak sesi de ona katıldı.

Cerise çantanın ipek iplerini çekiştirdi, elini içine daldırdı ve bir avuç tohum çıkardı. Bunu daha önce sadece iki kez yapmıştı, ikisinde de Az Nine önderlik etmişti ve bu onu o kadar korkutmuştu ki, sonrasında haftalarca kâbuslar görmüştü. Raste Adir insanları çılgına çevirirdi. Eğer hata yaparsanız, bedeniniz artık size ait değildi. Kendi kendine bir şeyler yapıyordu ve sizin tek yapabildiğiniz panik içinde izlemektir. Raste Adir size kim olduğunuzu unuttururdu ve dikkatli olmazsanız kendinizi sonsuza dek unutabilirdiniz.

Parmakları titriyordu.

Cerise çantayı Ignata'ya verdi, o da çantayı kapatıp çemberin dışına çıkardı ve ilahi söylemeye devam ederek geri döndü.

Cerise, Lagar'ın kanının damladığı direğin altındaki çamur ve turba yığınının önünde diz çöktü ve tohumları yavaşça çamurun üzerine bıraktı.

Büyü, elektriksel bir nabız gibi içinden geçti ve karıncalanarak vücuduna yayıldı, içten dışa doğru aktı. Yanında Ignata sallanıyordu. Catherine ilahiyi, yaprakların arasından geçen rüzgârın yumuşak fısıltısı gibi mırıldandı.

Büyükanne Az'ın sözleri aklından geçti. *Sakın p e s etme.*

Kim olduğunı unutma.

Büyü içinde dönüp durdu ve tıpkı gelgit gibi dışarı fırlayıp tümseği içine çekti.

Tohumlar hareket etti. Dış kabukları çatladı. Minik yeşil kökler, solgun ve kırılğan bir şekilde dışarı fırladı.

Büyü Cerise'den baş döndürücü bir hızla akarak bitkileri besledi.

Kökler kalınlaştı, tohumları büyüttü, kanlı çamurun derinliklerine gömüldü, kahverengiye döndü. Yeşil dallar sarmal bir şekilde yukarı çıktı, direğin etrafında kıvrıldı, Lagar'ın vücudunu yeşil filizlerle ısırdı, daha yükseğe tırmandı.

Cerise'in alnından akan ter çamura karıştı.

Yapraklar filizlerin üzerinde patladı, parlak, canlı, küçük damarları Lagar'ın kanı gibi kırmızıydı. Lagar'ın cesedi yeşil örtünün altında kayboldu.

İçini derin bir sızı kemiriyordu. Tümsek daha fazla büyü istiyordu. Daha fazla. *Daha fazlası.*

Tomurcuklar yeşilliklerden fışkırdı ve açıldı. Sarı, beyaz ve soluk mor çiçekler açarak havaya baş döndürücü bir parfüm yaydı. Cerise'in etrafında dönüyordu, bal gibi tatlıydı. Baş döndürücü bir mutluluk kapladı içini. Çok güzeldi. Vücudu sallanıyor, dans ediyordu. Kendini durdurmaya çalıştı ama uzuvları kontrolünden çıktı.

Catherine dizlerinin üzerine çöktü ve usulca güldü.

Anne. Baba . . . Odaklan. Odaklan, lanet olsun. Cerise tümseğin üzerine eğildi ve yaprakların üzerine tükürdü. "Uyan."

Yeşil kütle titredi. Sanki bir düzine ervaurg aynı anda kendi bölgelerini ilan ediyormuş gibi sessiz bir kükreme açıklıkta yuvarlandı. Büyü yaprakların arasından fırladı, kadim, güçlü ve aç. Çok aç.

Lagar'ın yüzü hışırdayan yaprakların arasından fırladı, çiçeklerin çağlayanında çerçeveselendi, teni altın polenlerle tozlandı.

Raste Adir çağrıya cevap vermişti.

Lagar'ın gözleri yemyeşil vahşi bir yeşille parlıyordu. Vücudundan çıkan ince filizler yosunların ve yaprakların altına gizlenmiş, Cerise'e doğru uzanarak onu kurutmaya, zihnini vaatlerle doldurmaya hazırdı. Cerise kendini dallara takılmış, bedeni kuru bir kabuk, yeşille bir olmuş halde gördü; filizlerin daha da uzadığını, diz çökmüş Catherine'in yeşilden bir kule haline geldiğini gördü; Ignata'nın bir sarmaşık tarafından ayaklarından kaldırıldığını, yüzünün dingin ve çiçeklerin arasında kaybolduğunu gördü ...

Cerise geri çekildi ve savunmasını yükseltti. *Hayır. Sen geri çekil!*

Eski büyü ulaşılamayacak bir yerde duruyordu. Çekimi çok güçlüydü.

Catherine yerde hıçkıra hıçkıra ağlıyor, gözlerinden mutluluk gözyaşları dökülüyordu. Sarmaşıklar ona doğru uzandı.

Cerise onların önüne geçti ve büyüsunü topladı. Arkasından kara bir bulut halinde yükselip ileri doğru yayıldı. Filizler titreyerek geri çekildi.

Aynen öyle. Geri çekil, yerinde kal.

Cerise omuzlarını dikleştirdi. O da büyükannesini, büyükannesinin annesi ve ondan önceki büyükannesinin büyükannesini gibi bir bataklık cadısıydı. Yeteneği ve gücü vardı ve eski büyü aklını ondan alamazdı.

"Annem nerede?"

Lagar'ın ağzı açıldı. Boğazından bir polen bulutu fışkırdı ve altın tozu gibi ışıltılı bir ağlayan halinde dönmeye başladı.

"Cevap ver bana."

Ignata arkasından küçük bir miyavlama sesi çıkardı.

Polenlerin arasından bir parıltı geçti. Bulutun içinde bir görüntü yükseldi: geniş bir su alanı, içinden bir canavarın sırtı gibi yükselen yalnız gri bir kaya ve onun ötesinde büyük bir evin ipucu Bluestone Kayası. Sadece bir gün uzakta!

Dallar ona doğru uzandı. Cadı pelerinii çekti ve dallar geri çekildi.

"Babam nerede?"

Polenler yer değiştirdi. Hiçbir görüntü bulutu rahatsız etmedi-Lagar bilmiyordu. "rmcek ailemizden ne istiyor?"

Dallar kıvrıldı, gittikçe daha sıkı sarıldı. Lagar'ın gözleri iki bataklık ateşi yıldızı gibi koyu yeşil renkte parladı. O parıltının derinliklerinde bir şey yanıyordu, korkunç ve güçlü bir şey, yzeyeye doğru tırmanıyordu.

"İtaat et!" Cerise tersledi.

Polenler bir kez daha parıldadı ve yırtık pırtık bir deftere dönüştü. Büyükbabamın günlüklerinden birine benziyordu.

Lagar'ın bedeni açılan bir iek gibi yarıldı. Koyu mavi dokunaçlar ondan filizlendi ve polendeki görüntüden ona doğru aktı.

Büyüsünü bir kalkan gibi önüne itti. Dokunaçlar hayalet gibi bir ulumayla ona çarptı. Basınç neredeyse onu ayaklarından itiyordu.

"Kaçın!"

Ignata arkasından Catherine'i yakaladı ve ayağa kaldırdı. Cerise geri çekildi. Burnu kanıyordu. Başı dönmeye başladı.

"Temiz!" diye seslendi biri. Tkezleyerek çemberin dışına ıktı. Dokunaçlar arkasında çırpındı, kle ulaştı ve büzüşerek küçüldü.

"Yakın onu!" Richard çemberin içine girdi ve bir kovadan yaprakların üzerine benzin döktü. Biri bir kibrit aktı. Yeşillikler alevler içinde kaldı.

Lagar'dan bir acı feryadı yükseldi. Diri diri yanan bir canlı gibi ılık attı. Catherine ileri geri sallanarak hıçkıra hıçkıra ağıladı.

Cerise bir topun içine kıvrıldı ve Lagar'ın ılıklarını duymamaya çalıştı. Artık biliyorlardı. Artık nereye bakacaklarını biliyorlardı.

KAITLIN sedef bir kutunun kapağını açtı. Parmakları içindeki hazinelere dokundu. Lagar'ın çocukken kesilmiş sarı saçlarından bir tutam. Peva'nın attığı ilk okun ucu. Arig'in dallarından biri ... Peva'nın ona parmaklarının iyi ok çekmek için çok zayıf olduğunu söylediği zamanı hatırladı ve bir süre Arig nereye giderse gitsin elinde bir dal vardı ve ondan küçük parçalar koparıyordu.

Dudaklarını büzdü. Nerede yanlış yapmıştı? Onu hayal kırıklığına uğratan zayıf oğullarını nasıl yetiştirebilmişti?

Duvarda asılı aynaya baktı ve gözlerinin etrafındaki kırışmış deriye dokundu. Yaşlı . . . Yaşlanmıştı. Tüm benliğini çocuklarına vermişti. Bir annenin yapması gereken buydu. Ve onu hayal kırıklığına uğrattılar.

Kaitlin yansımasına ters ters baktı. Cildi sarkıyor olabilir. Saçları ağarmış olabilir. Ama iradesi demir gibiydi. Tıpkı babasının söylediği gibi, gözlerindeydi. "Gözlerinde demir var, Kaitlin. Sen güçlüsün. Hayat seni incitecek ama hayatta kalacaksın kızım. Demir pes etmez."

Omuzlarını dikleştirdi. Yapabileceği büyüler vardı. Fare sürüsünün üzerine salabileceği karanlık şeyler, kötücül, yasak şeyler. Ve o zaman yaşlı kocakarının tüm büyüleri onları kurtaramazdı. Muhafızlar gelir, milisler toplanır ve yasadışı büyü hakkında sızlanırlardı. Bırak gelsinler. O onları uzak tutacaktı.

Belki de yeniden başlayabilirdi. Zaman doğurganlığını elinden almıştı ama Mire'da bir sürü ocuk vardı. İyi ve güçlü bir ocuk için bir kadına para ödeyebilirdi ve Kaitlin'in bir oğlu daha olurdu. Ve bu sefer hata yapmayacaktı.

Şalını bıraktığı kanepeye döndü ve orada olmadığını görünce kaşlarını çattı. Bir süre aradı ve sonra bu sabah Arig'i uğurlarken durduğu verandanın korkuluğunda asılı olduğunu gördü.

Garip.

Etrafında yabancı bir büyüünün izini aradı ama bulamadı. Evinden uzanan koruma kalkanı hâlâ sağlamdı. Ayrıca, hiçbir

onun alanına girmeye cesaret edemez. Kimse o kadar aptal olamaz.

Kaitlin verandaya doğru yürüdü, teninde küçük güç kıvılcımları belirdi. Elini şalın üzerinden geçirdi. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şekilde yazılmamıştı, desen her zamanki gibi karmaşıktı. Onu burada, verandada unutmuş olmalıydı.

Kaitlin şalı kaldırıp omuzlarına sardı ve bir an durup Mire'in kokusunu içine çekti. Öğleden sonra sona eriyordu. Yakında gece çökecekti. Karanlık zaman. Sıçanlar Fare Deliği'nde kutlama yapıyor, şarap ve başarıyla şişiniyor olacaktı. Onlara gösterecek birkaç şeyi vardı.

Elindeki hafif bir karıncalanma parmaklarına bakmasına neden oldu. İnce gri bir kalıntı parmak uçlarını kaplamıştı. Şaşkınlıkla baktı, başparmağıyla parmaklarını ovuşturdu ve deri ve kaslar soyulurken nefesi kesildi.

Şok olmuş bir halde dönerek saldırgan büyülerin izlerini aradı ve savunmasını yükseltmek için ilahiler söyledi. Güç yükseldi ve onu dünyadan korumak için güven verici, sağlam bir büyü duvarı oluşturdu. Kendini bundan kurtarabilirdi. Tekrar tekrar fısıldadı ama parmaklarındaki deri iyileşmeyi reddetti.

Şal. Onu vücudundan yırttı ve boynundaki deri de onunla birlikte kopunca çığlık attı. Uyuşukluk parmaklarına doldu ve kollarına sızdı.

Bu olamaz. O demirdi! Güçlüydü.

Bacakları tutmadı ve Kaitlin verandaya yığıldı. Uyuşukluk göğsünü kavradı. Kalbi tekledi. Uyuşukluk acıya dönüştü. Acı vücuduna yayıldı ve vahşi dişleriyle içini parçaladı.

Ahırdaki işçilere seslenmeye çalıştı ama acı boğazını ateşten bir kelepçeyle kilitlemişti ve sesi itaat etmeyi reddediyordu.

Ölüyorum.

Araziyi Sıçanların almasına izin vermeyecekti. Ne arazisi, ne evi, ne de bir zamanlar kocası olan bedeninin enkazı. Kaitlin muazzam bir irade çabasıyla, hayatından geriye kalanları son bir büyüye döktü.

GASTON kıvrımlı Balıkçı yolu boyunca hızla ilerledi. Şalı taşımak için kullandığı çuvalı ve demir maşayı ağırlığını azaltmak için çalılarının arasına atmıştı ama pek bir şey fark etmemişti. Bacakları yorulmaya başlamıştı. Gaston devrilmiş bir ağacın üzerinden atladı. Aşırı büyümüş patikayı çevreleyen yabani otlar koşarken omuzlarına çarpıyor, tenini sarı bahar polenleriyle tozluyordu.

Arkasından bir kükreme yükseldi, uzaktaki bir şelalenin sesine benzeyen donuk bir ses. Omzunun üzerinden baktı ve sanki görünmez bir el tarafından düz bir şekilde çekiliyormuş gibi uzaktaki yabani otların dikleştiğini gördü. Çamlar protesto için inliyordu.

Koştı. Hayatında daha önce hiç koşmadığı gibi koştu, kaslarındaki her bir hız damlasını kemiklerinden ayrılacaklarını düşünene kadar sıktı. Kükreme daha da arttı. Küçük taşlar üzerine yağdı. Ciğerlerindeki hava ateşe dönüştü.

Gaston ileride nehrin bir anlık görüntüsünü gördü ve kendini ona doğru fırlattı. Başaramayacaktı.

Suya çarptı ve karanlığın derinliklerine daldı. Küçük bir ervaurg onun varlığından ürkererek yanından geçti.

Üstünde gökyüzü sarıya döndü.

YİRMİ ÜÇ

CERISE bacaklarını gerdi ve biraz daha meyve suyu içti. Tüm vücudu bir çuval taşla dövülmüş gibi ağrıyordu.

"Nasıl gidiyoruz?" Ignata odanın diğer ucundan sordu.

"Biz iyiyiz." Cerise ona baktı. Ignata'nın yüzündeki deri çok gergin görünüyordu. Koyu renk torbalar gözlerini kaplamıştı. Catherine eve girdikleri anda odasına saklanmıştı. Cerise içini çekti. Biraz aklı olsaydı o da saklanırdı. Denedi, ama endişe onu çılgına çevirdi ve duş aldıktan sonra kütüphaneye indi, Ignata "elektrolitlerini yerine koymak" için onu böğürtlen suyuyla pusuya düşürdü.

"Ne gün ama," diye mırıldandı Ignata.

Erian omuzlarını kaldırarak odaya girdi ve yumuşak bir sandalyeye çöktü, gözleri kapalıydı, kolu askıdaydı. "Ne hafta ama."

Ignata ona döndü. "Neden hâlâ uyanıksın? Yarım saat önce sana kediotu vermemiş miydin?"

Solgun gözlerini açtı ve ona baktı. "Ben içmedim." "Neden içmedin?"

"Çünkü senin kediotunun içinde bir fili uyutmaya yetecek kadar uyku tentürü var."

Ignata elleriyle yüzünü kapattı. "Biliyor musun, eğer bir doktor tutman gerekseydi, bahse girerim onu dinlerdin."

"Hayır, yapmayız," diye mırıldandı Cerise.

"Mavi kan nerede?" Erian sordu. "Kaldar'ın yanında."

"Bir şey fark ettim." Erian sandalyesinde döndü. "Timsah kapanı gibi bir hafızası var. Elliden fazla kişiyiz ve o henüz tek bir ismi bile karıştırmadı."

Cerise sandalyeye daha da gömüldü. İhtiyacı olan tek şey buydu, Lord Bill hakkında bir aile tartışması.

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Ignata. "Lark'ı kurtardı." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Cerise de ondan hoşlanıyor."

"Sakın başlama," diye mırıldandı Cerise.

"Zamanı da gelmişti. Tobias kaçalı ne kadar oldu, iki yıl mı?"

"Üç," dedi Erian.

Kaldar odaya girdi, onu William izledi. Bakışları birbirine değdi ve Cerise'in kalbi küt küt atmaya başladı.

Kaldar bir sandalyeye çöktü ve uzun bacaklarını uzattı. "Ne hakkında konuşuyoruz biz?"

Erian, "Cerise'i ne zaman evlendireceğinize karar vermeye çalışıyoruz," dedi.

Kaldar arkasına yaslandı, gözlerinde küçük bir ışık oynaşıyordu. "Şey..."

Cerise kadehini şingirdatarak yere bıraktı. "Yeter. Annemin hangi evde olduğunu bulabildin mi?"

Kaldar yüzünü buruşturdu. "Henüz değil. Unuttuysan söyleyeyim, Blue-rock oldukça büyük bir gölün ortasında. Doğru evi bulmak zaman alır. Yarın öğreneceğiz. Bu konuda adamlarım var."

"Ne çocuklar?"

Kaldar elini salladı. "Evi gözetlemesi için kimi gönderdiğimi söylersem, bunun ne kadar tehlikeli olduğu ve çocukları nasıl tehlikeye atmamam gerektiği konusunda beni sıkıştırırsınız. Bu iş hallediliyor, hepsi bu."

"Şimdi, bekle bir dakika-"

Pencereye bir şey çarptı.

Cerise bıçağını kavradı. Kaldar ayağa kalkmış, elinde hançerle duvar boyunca uzanan pencereye doğru ilerliyordu.

Bir gümbürtü daha. Sırtı duvara dönük olan Kaldar eğilip dışarı baktı, içini çekti ve cam paneli yukarı kaydırıldı.

Küçük bir hayvan pencere pervazına tırmandı. Fare tüyleriyle kaplı, kalçalarının üzerine oturmuş, kocaman soluk yeşil gözleriyle onlara bakıyordu.

Olamaz.

Canavar paytak paytak pencere kenarına doğru ilerledi. Yarasa kanatları bir, iki kez çırpındı, atladı ve masaya doğru süzüldü. Minik pençeleri cilalı yüzeyde kaydı ve yaratık poposunun üzerine düştü, kaydı ve sürünerek kadının önüne oturdu, bıyıkları sivri fareye benzeyen burnunun üzerinde hareket ediyordu.

Artık kaçış yok. "Emel, az kalsın bana nöbet geçirtiyordun."

"Bunun için üzgünüm," dedi Emel'in sesi canavarın içinden değil, başının yaklaşık on santim üstünden geliyordu. "Bu küçük dostum üzerinde henüz tam kontrol sahibi değilim. Onu birkaç hafta önce yaptım ama mevcut koşullar altında ondan daha büyük bir şeyin vurulacağından emindim."

Canavar küçük siyah bir ayağıyla yan tarafını

kaşdı. "Anya için çok üzgünüm," dedi Emel.

"Ben de." İçine bir suçluluk duygusu saplandı. Anya kokuşmuşu eve götürmek için gönüllü olmuştu. Lagar'ın timsah tuzakları olmasaydı, hâlâ hayatta olacaktı.

Yarasa titredi. "Biri Raste Adir'i Sene'nin önündeki açıklığa çağırdı. Sen miydin yoksa Azan Nine mi?"

"Ben. Büyükanmem uyuyor."

Canavar hapşırđı ve küçük bir topun içine kıvrıldı. "Çok iyi iş çıkardın," dedi Emel'in bedensiz sesi. "Biraz fazla uzun tuttun ama onun dışında çok iyi iş çıkardın."

Övgüsü onu saçma bir gururla doldurdu. En azından doğru bir şey yapmıştı. "Teşekkür ederim."

Richard kapıdan içeri süzöldü, onu Murid ve Pete Teyze izledi, kayıp sol gözü siyah deri bir bantla gizlenmişti.

Canavar uykuya daldı, küçük göğüs kafesi yumuşak bir düzen içinde yükselip alçalıyordu.

"Sheerile arazisinin çoğunun harap olduğunu biliyor muydunuz?" Emel devam etti. "Ev toz içinde ufalanıyor ve her yere sarı çam iğneleri yağıyor. Büyükanenin bununla bir ilgisi yok, değil mi?"

Akıllı piç. "Emel, sen de çok iyi biliyorsun ki blight büyüsu can alır. Hepimiz Büyükanne'yi kendini böyle bir kenara atmasına izin vermeyecek kadar çok önemsiyoruz. O sadece uyuyor. Bugün çok fazla insan kaybettik ve bunun bedeli ağır oldu. Kaitlin muhtemelen kan davasını kaybettiği için o kadar kızgındı ki, burayı yakmak için kendini feda etti."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Elbette, Mire yasalarına göre bir yanıklık dökümüne yardım etmenin ölümle cezalandırıldığını hatırlıyorsunuzdur."

Ve Mire milisleri onu sürükleyerek götürürse kalbi kırılırdı. Tabii önce parayı almazsa. "Evet, hatırlıyorum."

Yaratığın üstünden bir boğaz temizleme sesi geldi. "Yılanbalığı meselesi var," dedi Emel. "Mesajımın size ulaşacağından emin değildim."

"Ne ima ediyorsun?" Kaldar hançerinin ucuyla tırnaklarını temizlemeyi bıraktı.

"Kırıcı bir şey yok. Basitçe söylemek gerekirse, hepiniz çok zor bir gün geçirdiniz ve eminim yılan balığı aklınızdaki son şeydi. Ancak sorun hala çözölmedi. Yasalar, başkasına ait bir mülkü kasıtlı olarak tahrip etmeniz halinde tazminat ödemeniz gerektiğini açıkça belirtmektedir. Bildiğiniz gibi

Kan bağıımız var, yılan balığı size sebepsiz yere saldırmazdı. Yani ya siz kışkırttınız ya da bunu önlemek için hiçbir şey yapmadınız. Kavgaya başka bir kişinin daha karışmış olmasını anlıyorum, ancak gerçek şu ki, sizin Tarikat'a ait mülkten geçmenize izin veriliyor, ancak onun geçmesine izin verilmiyor. Yılanbalığı sadece görevini yapıyordu. Olay yerinde bulunduğunuz ve geleneklerimizi bilmediğinizi iddia edemeyeceğiniz için, Tarikat sizi dikkat etmediğiniz için sorumlu tutuyor-"

"Ne kadar?" Cerise sordu.

"Beş bin."

Kadın geri çekildi. Kaldar'ın çenesi aşağı sarktı. Erian'ın gözleri açıldı. Ignata neredeyse bardağını düşürüyordu.

Cerise öne doğru eğildi. "Beş bin dolar mı? Bu çok fazla!" "O elli yaşında bir hayvandı."

"Bataklığın ortasında, işaretlenmemiş bir derede bana saldırdı!" "Orada bir işaret vardı. Sadece ona ne olduğundan emin değiliz."

"Bu haksızlık!"

Emel içini çekti. "Cerise, ikimiz de biliyoruz ki sen çamur yılan balıklarından, özellikle de bu büyüklükte olanlardan uzak durmayı çok iyi beceriyorsun. O şeyi fark etmemek zordu - on dört fit uzunluğundaydı. Yine de söylediklerinde haklısın ve sen benim sevgili kuzenimsin, bu yüzden başka biri için yedi değil sadece beş bin."

"Beş bin yapamayız," dedi kesin bir dille.

"Dört bin sekiz yüze kadar düşerim Cerise. Üzgünüm ama daha azı Tarikat'a hakaret olur. Öyle bile olsa, eksik kalan iki yüz doları kendi fonlarımdan karşılamam gerekecek."

Tanrım, parayı nereden bulacaktı? Tarikata ödeme yapmak zorundaydılar. Çok güçlüydü. Ona düşman olmak, hayvanlarının ölmeye başlayacağı anlamına gelirdi. Önce inekler ve yaban domuzları, sonra köpekler, sonra da akrabalar.

Emel, "Eğer toplu paranız yoksa, bir ödeme planı hazırlayabiliriz," diye öneride bulundu. "Tabii ki faiz de söz konusu olacak..."

"Üç taksit," dedi. "Faiz yok."

"Üç ay içinde, ilk iyi niyetli ödeme bu hafta sonuna kadar yapılmalıdır."

"Beni kışlık kıyafetler ile Tarikat'a sonsuza kadar borçlu kalmak arasında seçim yapmaya zorluyorsunuz. Bunu takdir etmiyorum."

"Özür dilerim, Cerise. Gerçekten üzgünüm."

Yaratık uyandı. "Hepinizi çok önemsiyorum," dedi Emel. "Tarikat benim El'le olan bu meseleye karışmamı istemiyor. Ama elimden geldiğince yardım etmeye çalışacağım. Bir yolunu bulacağım."

Canavar havalandı ve dışarıdaki karanlığın içinde gözden kayboldu. Kaldar pencereyi çarparak kapattı.

"Parayı nereden bulacağız?" Ignata mırıldandı.

"Büyükanneimin mücevherleri," dedi Cerise. İpek gibi ince, soluk beyaz altının içine yerleştirilmiş zarif zümrütleri düşündü. Annesiyle olan bağı, olabilecek hayatıyla olan son bağı. Kendinden bir parça koparıyormuş gibi hissetti ama paranın bir yerden gelmesi gerekiyordu ve ellerindeki son rezerv de buydu. "Zümrütleri satacağız."

Ignata ağzı açık kaldı. "Onlar aile yadigârı parçalar. Onları senin düğünün için istemişti. Onları satamazsın."

Oh, yapabilirdi. Yapabilirdi. Sadece bunu yapmadan önce uzun uzun ağlaması gerekiyordu, böylece satış sırasında gözyaşlarına boğulmayacaktı. "İzle beni."

"Cerise!"

"Onlar sadece kaya. Taşlar ve metal. Onları yiyemezsin, seni ısıtmazlar. Borcumuzu ödemek zorundayız ve çocukların yeni kıyafetlere ihtiyacı var. Yeni mühimmat ve yiyeceğe ihtiyacımız var."

"Neden ödeyemiyor?" Erian başıyla William'ı işaret etti. "Onu öldürdü."

"Parası yok," dedi Cerise. "Olsaydı bile almazdım."

William ağzını açtı ama kadın ayağa kalktı. "Bu kadar, tartışma bitmiştir. Hepinizle sonra görüşürüz."

Parçalara ayrılmadan önce dışarıya, verandaya yöneldi.

DIŞARIDA soğuk gece havası Cerise'in etrafını sarmıştı. Derin bir nefes aldı ve balkondan aşağıya, en sevdiği saklanma yerine açılan kapıya doğru inmeye başladı.

Önündeki balkona karanlık bir şekil düştü. Vahşi gözler ona dik dik bakıyordu. William.

Nasıl oldu da onun önüne geçti? Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Doğruldu.

"Yoluma çıkıyorsun," dedi ona.

"Onları satma. Parayı sana vereceğim."

"Paranı istemiyorum."

"Lagar konusunda hala kızgın olduğun için mi?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Seni aptal adam. Anlamıyor musun? Lagar da benim gibi kapana kısılmıştı. İkimiz de bunun içinde doğduk, ayrılamazdık ve eninde sonunda birbirimizi öldüreceğimizi biliyorduk. Ne istediğimizin bir önemi yoktu. En azından o kaçabilirdi ama ben ailem yüzünden burada sıkışıp kaldım. Onu sevmedim William. Pişmanlıktan başka bir şey yoktu."

"O zaman al şu lanet

parayı." "Hayır!"

"Neden?"

"Çünkü sana mecbur olmak istemiyorum."

Hırladı.

Hızlı adımlarla yaklaştılar. İkisi de döndü.

Pete Teyze köşeden koşarak geldi. "Cerise?"

Yüce Tanrılar, onu bir an olsun yalnız bırakamazlar mıydı? Cerise bir iç çekti. "Evet?"

"Kaldar'ın adamları geri geldi. El'in saklandığı evi buldular ve fotoğraflarını çektiler." Pete Teyze hırıldadı. "Bekle, nefesimi tutayım." Fotoğrafları dışarı fırlattı.

Cerise fotoğrafları çekti ve pencereden dışarı süzülen zayıf ışığa tuttu. Yan tarafında camdan bir sera olan büyük bir ev. Kaldar'ın adamları çok yaklaşmışlardı. Bu konuda onunla konuşması gerekecekti - işi şansa bırakmaya gerek yoktu.

Pete Teyze resimleri onun elinden aldı ve birini yığının üstüne yapıştırdı. "Boş ver bunları. Bu, şuna bak!"

Fotoğraf, seranın şeffaf bir cam bölmeden çekilmiş yakın planını gösteriyordu. İki metre boyunda bir ağaç kütüğü, toprağın arasından hüzünlü bir şekilde çıkıntı yapıyordu. Ağacın gövdesi sanki camdan yapılmış gibi mavi ve yarı saydamdı. Ödünç Alanın Ağacı, Tuhaf'ın büyülu bitkilerinden biri.

Cerise yukarı baktı.

Pete Teyze ofladı pufladı. "Bu ağacın ne için kullanıldığını biliyorsun. Düşün, Cerise."

Cerise kaşlarını çatı. Ödünç Alan'ın ağacı, insan ve bitkiyi birbirine bağlayan katalizörler üretmek için küçük miktarlarda hasat edilirdi. William El'in ucubelerle dolu olduğunu söylemişti; muhtemelen bazılarında bitki parçaları aşılansmıştı ve katalizörlere ihtiyaçları vardı. Oldukça büyük bir ağaç gibi görünüyordu ve kesilerek bir yumru haline getirilmişti, bu yüzden çok fazla katalizöre ihtiyaçları olmalıydı.

Bu kadar çok katalizöre sahip olmanın tek nedeni birini büyü kullanarak dönüştürmek olabilir. Ama Örumcek kimi dönüştürecek? Tüm adamları zaten dönüştürülecekleri kadar dönüşmüşü.

olsun. Tutsaklar olmalı. Ama onlara herhangi bir şey aşlamak mantıklı olmazdı; hayır, onlar üzerinde zihinsel kontrol sağlamak için çok özel şeyler yapıyor olmalıydı, bu durumda ...

Resimler elinden uçup gitti. Cerise geriye doğru sallandı. "Annemi birleştiriyor!"

Bir anlık öfke ve panikle dünya bembeyaz oldu. Başı sıcak, parmakları buz gibi oldu. Yakalanma anında kapana kısılmış bir çocuk gibi dondu kaldı. Anılar gözünün önünden akıp geçti: mavi gözleri ve yumuşak saçlarının halesiyle annesi, sobanın yanında durmuş, elinde bir kaşık, bir şeyler söylüyordu, çok uzun... El ele verandaya çıkmak; saçlarını düzeltmek; büyük bir sandalyede birlikte kitap okumak, başını annesinin omzuna yaslamak; annesinin kokusu, sesi, ...

Aman Tanrım. Hepsi gitti. Hepsi sonsuza dek gitti. Annem gitmişti. Her şeyi düzeltebilen annem bunu düzeltemezdi. Füzyon geri döndürülemezdi. O gitmişti, *gitmişti*.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Cerise'in göğsünde ezici bir ağırlık kabardı ve onu yere sürüklemeye çalıştı. Acıya karşı kendini sıktı, boğazı sıkı bir halkaya sıkıştı ve gözyaşlarından yarı kör bir halde uzaklaşmak için kendini zorladı. "Şimdi gitmeliyim. Böylece kimse görmeyecek."

Eller onun ayaklarını yerden kesti. William onu Pete Teyze'den, mutfaktan gelen seslerden uzakta, kapıya, merdivenlerden yukarıya, sonra da küçük odasına götürdü. Yüzü ıslaktı ve omzuna yapışmıştı. William onu kavradı, sıcak kolları onu kucakladı ve yere çöktü.

"Annemi birleştiriyorlar." Sesi boğuk çıkıyordu. "Onu bir canavara dönüştürüyorlar ve o bunu bilirdi. Ne yaptıklarını bilirdi. Tüm zaman boyunca."

"Sakin ol," diye mırıldandı. "Sakin ol. Sen varsın."

Annemin güzel gülümsemesi. Sıcak elleri, kahkaha dolu gözleri. "En aptal çocuklara sahibim." "Tatlım, seni seviyorum." "Çok güzel görünüyorsun, sevgilim." Hepsi sonsuza dek gitti. Ne veda ne de kurtarma olacaktı. Tüm o ölümler, tüm o çırpınışlar, hepsi boşunaydı. Annesi ona ve Lark'a geri dönmeyecekti.

Cerise yüzünü William'ın boynuna gömdü ve gözyaşlarının arasından sızan acıyla sessizce ağladı.

CERISE gözlerini açtı. Sıcak ve rahattı, bir şeye yaslanmıştı. Kıpırdandı, başını kaldırdı ve kendisine bakan iki ela göz gördü.

William.

Uykuya dalmış olmalı, adamın içine dolanmış. Yere oturdular, adamın ilk düştüğü yere. Hareket etmemiştir.

"Ne kadar zamandır burada oturuyorsun?"

diye sordu. "Yaklaşık iki saattir."

"Beni yere bırakmalıydın."

Kadın biraz kıpırdandı ama adam ellerini olduğu yerde tuttu. "Benim için fark etmez. Sana sarılmak hoşuma gidiyor."

Cerise ona yaslandı ve başını omzuna koydu. Adam sertleşti ve sonra ona daha sıkı sarıldı.

"Berbat görünüyor muyum?" diye

sordu. "Evet."

William senin için aradı. Yalan yok.

Lambanın yumuşak ışığı hafifçe düşerek saklandığı odayı aydınlattı. Şimdi çok acınası görünüyordu. Duvarlarda ölü insanların resimleri. Yıpranmış sandalyeler. Burası çocukluğundan beri onun yeri idi ve şimdi sanki ilk kez görüyordu. Bu onu üzebilirdi ama içinde hiç üzüntü kalmamıştı. Her şeyi ağlayarak atmıştı.

"Bunu Lark'a açıklamam gerekecek." Bu düşünce yüreğini burktı. "Ve babamın ölü mü diri mi olduğunu bile bilmiyorum."

Sesi titriyordu. William ona daha sıkı sarıldı.

"Lark'ın ağacını gördün mü?" diye sordu sessizce.

Başını salladı. "Canavar ağacı."

"Ona ne oldu?"

Cerise gözlerini kapadı ve yutkundu. "Köleciler. Nereden geldiklerini bile bilmiyorum. Bunu asla çözemedik. Birileri onları sınırdan içeri almış olmalı. İkinci kuzenim Celeste ve Lark, o zamanlar adı Sophie'ydi, nehir yoluyla Sicktree'ye şarap götürüyorlardı. Lark anneme bir doğum günü hediyesi almak istiyordu..."

Kelimeleri söylerken biraz boğuldu.

"Celeste, Sophie'yi bir kasa şarabı bir incik boncukla takas etmek için tekneye bindirdi. Celeste'i başından vurdular. Onu tek kurşunla yere düşürdüler. Denize düştü ve Lark peşinden gitti. Köle tacirleri hava almak için çıktığında ona bir kürekle vurmuşlar ve onu bayıltmışlar. Onu bataklığa götürdüler.

ve onu yerdeki bir çukura koydular. Akşamları çukuru su basıyordu ve boğulmamak için dizlerine kadar suyun içinde oturarak uyumak zorunda kalıyordu. Onu bulmak için her şeyi alt üst ettik. Her yerde köpeklerle aradık."

Kolu onu destekledi ve daha yakına çekti.

"İkinci gün adamlardan birinin onunla birlikte deliğe girdiğini söylüyor. Muhtemelen onu taciz etmek istemiş. En azından bir kısmını yapmış olabilir. Lark biraz parlayabilir. Henüz tam olarak nişan alamıyor ama güçlü bir beyaz parlama. Onu gözlerinden vurdu."

"Beyni kızartın," dedi William.

"Evet. Köle tacirleri cesedi olduğu yerde bıraktı ve onu beslemeyi kesti. Onu bulmamız sekiz gün sürdü, o da büyükannem sayesinde. Bir hafta önce bataklığa gitmişti -her yıl bunu yapar- ve çıktığında benim bugün yaptığım gibi Raste Adir'i aradı. Dondurucuya koyduğumuz köle cesetlerinden birini kullandı. Bunu yapmalıydım ama o zamanlar nasıl yapacağımı bilmiyordum."

Cerise yutkundu. "Kampı bulduğumuzda çukurlar ve çocuklarla doluydu. Bazıları ölmüştü - köle tacirleri mallarına iyi bakmamışlardı."

"Onları sen mi öldürdün?" William'ın sesi hırıltılıydı.

"Oh, evet. Kimseyi sağ bırakmadım. Zamanım olsaydı o orospu çocuklarının her birine işkence ederdim. Lark'ı o delikten çıkardığımızda zayıftı ama yaşıyordu. Kendi başına ayakta durabiliyordu. Yedi gün boyunca yemek yemedi, daha zayıf olmalıydı."

Cerise gözlerini kapattı. Ona bunu söylemek yaranın kabuğunu koparmak gibi bir şeydi. "Cesedi yediğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sormadım. Sadece hayatta olduğu için mutluyum. Garip bir şekilde geri döndü, William. İlk başta saçları ve giysileriydi, sonra ormana kaçtı ve konuşmadı. Ve sonra canavar ağaç vardı. Annem onun güvendiği tek kişiydi. Şimdi sadece ben kaldım."

"Ormanda gerçek bir canavar var," dedi. "Lark'ın peşine düştü ve ben onunla savaştım."

Başını kaldırdı. "Canavar da ne demek? El'in ucubelerinden biri miydi?"

Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum." "Neye benziyordu?"

William yüzünü buruşturdu. "Büyük. Uzun kuyruklu. Orasına burasına kıllar serpiştirilmiş dev bir kertenkeleye benziyordu. Onu kestim ve gözümün önünde iyileşti."

Lanet olsun.

Ona baktı. "Ne olduğunu ben bilmiyorum ama büyükannen biliyor. Galya dilinde bir ninni söylüyordu." Büyükanne

Azan mı? "Ve sen bunu kendine mi sakladın?"

Boştaki elini kaldırdı. "Bunun bir evcil hayvan mı, aile dostu mu, uzak bir akraba mı, belki başka bir kuzen mi olduğundan emin olamadım... Isındığımda bana haber ver."

Cerise kendini onun kollarından kurtardı. "Bu bir aile hayvanı ya da akraba değil! Ne halt olduğunu bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey duymadım."

"Büyükanne sor."

"Uyuyor olacak. Bugün çok zor bir büyü yaptı ve iyileşmesi birkaç gün sürecek."

Cerise öne doğru yığıldı. Adamın eli Cerise'in sırtında gezinerek yorgun kaslarını yoğurdu, parmaklarının sıcaklığı gömleğinin üzerinden onu rahatlatmıştı. Onu bir kediymiş gibi okşadı. "Peki onu öldürürsem kızacak mısın?"

"Eğer peşimizden gelirse, onu kendim parçalara ayırıyorum," dedi ona.

Eli aşağıya kaydı ve onu geri çekti. Kontrol tekrar ondaydı. O sabah gördüğü vahşi yaratık yine saklanmıştı.

Cerise ona doğru yaslandı. Adamın kolu Cerise'nin beline dolanarak onu kendine çekti. Adam güçlü ve sıcaktı ve onun kollarında oturmak Cerise'in içindeki acı dolu boşluğu sessiz bir memnuniyetle dolduruyordu.

"Yirmi yaşımıdayken bir adamla tanıştım," dedi ona. "Tobias."

"Duvarda onun da resmi var mı?" diye sordu ve sesinde bir hırıltının izlerini hissetti.

"Sol üst köşe."

Döndü. Yüzü asıldı. "Yakışıklı," dedi.

"Oh, evet. Çok güzeldi. Broken'daki bir film yıldızı gibiydi. Çok aşık olmuştum. Onun için her şeyi yapardım. Evlenmek için her şeyi ayarlamıştık. Neredeyse ailenin bir parçasıydı. Babam bazı işlerimizi halletmesine bile izin verdi."

"Ve?"

Tanıdık bir kramp kalbini kavradı. Gülümsedi. "Defterlerde bir tutarsızlık buldum. İneklerin satışından bir miktar para kaybolmuş. Tobias almış."

"Onu sen mi öldürdün?" William sordu.

"Ne? Hayır. Onu köşeye sıkıştırdım ve inkar etmeye çalıştı ama sanırım çok korkutucu davrandım çünkü sonunda bana tüm planını anlattı. Alabildiği kadar para alacak ve Broken'a kaçacaktı. Yalan söylemeye çalıştı ve bunu bizim için yaptığını ve beni kendisiyle gelmeye ikna edeceğini söyledi ama yalan söylediğini anlayabiliyordum. Her zaman parayla ilgiliydi. Asla benimle ilgili değildi."

"Ne yaptın sen?" William sordu. Sesinden bütün bu olanlar hakkında ne düşündüğünü anlayamamıştı.

Sırıttı. "Şey, Kırık'a gitmek istedi. Kaldar ve ben onu bir çuvala koyduk ve sınırdan aşağıya götürdük. Kaldar bir araba çaldı, biz de onu New Orleans'a, büyük şehre götürdük ve çuvalıyla birlikte adliye binasının merdivenlerine bıraktık. Broken tuhaf bir yer. Kimliğiniz olmadan oraya gitmenizden hiç hoşlanmazlar." Yüzünü yukarı kaldırdı. "Onu öldürmüş olsaydım bu seni rahatsız eder miydi?"

Adam ona baktı. Cerise biraz erimiş olması gerektiğine karar verdi, çünkü kalkıp onu öpmemek için kendini zorlaması gerekiyordu.

"Hayır," dedi William. "Ama bunun seni rahatsız edeceğini biliyorum." Kadın ona daha da sokuldu. "Senin sıran."

"Ne?"

"Bana kendinle ilgili bir hikâye anlatma sırası sende." William gözlerini kaçırıldı.

"Neden?"

"Çünkü sana benimkini söyledim ve kibarca sordum."

William nefesinin altında homurdandı. Amber gözlerini devirdi ve gözden kayboldu. Nasıl olmuştu da daha önce iki kere iki dört etmemişti?

"Bir kız vardı," dedi. "Onunla Edge'de tanıştım. Ondan hoşlandım. Her şeyi doğru yaptım. Tüm düzgün şeyleri söyledim ama işe yaramadı. Neden bilmiyorum ama olmadı işte. Sanırım hayatında başka bir tamirciye ihtiyacı yoktu. Bakması gereken iki erkek kardeşi vardı, o yüzden en iyi arkadaşım ile gitti. Bu onun için iyi oldu. O istikrarlı biri ve her zaman yapılacak doğru şeyi biliyor ve yapıyor."

Yüzünü buruşturdu. "Sen tamirci değilsin."

Dişlerini gösterdi. "Kendini kandırma. Beni bu sabah gördün."

Cerise derin bir nefes aldı. "Benden o kızdan hoşlandığın gibi mi hoşlanıyorsun?" "Hayır."

Yüzünde bir tokat gibi hissetti. Başka bir kıza aşıktı. Ve o salak onu istemiyordu bile. Onu nasıl istemez? Herkesin dışladığı bir çocuğu kurtarmak için açık bir alana koştu.

Cerise dudağını ısırđı. Teselli ödölü olmayacaktı; biraz gururu kalmıştı.

Ama onu serbest bırakmadan önce, nerede durduklarını yüzde yüz netleştirmeliydi. Bu ona birazcık gurur kaybettirse de sorun değildi. İkisi dışında hiç kimse bilmeyecekti.

"Ne farkı var?"

Başını geriye attı, samur saçları omuzlarına döküldü. "Rose ile ne söyleyeceğimi biliyordum. Bir adım geri çekilip onunla konuşabiliyordum. Dergilerdeki tüm saçmalıkları hatırlıyordum. Çok kolaydı."

"Ve benimle, bu zor mu?" Neden? Bataklık kızı olduğu için mi? Peki dergiler bunun neresindeydi?

William gözlerini ondan kaçırdı. "Uzakta olman hoşuma gitmiyor. Seni görmezsem sakinleşemiyorum. Seni başka bir adamla konuşurken görürsem, boğazını tırmalamak istiyorum. Ve söylemen gereken şeylerin hiçbiri uymuyor."

Bu iyi bir şey olmalıydı. "Ne tür şeyler?"

İç çekti. "Replikler. 'Sen benim her şeyimsin' ya da 'Cennetten düştüğünde canın acıdı mı?' gibi. "

Kendini kaybetti ve güldü. Sesi histerik ve kırık çıkıyordu ama duramıyordu.

Tekrar iç çekti. "Neden gülüyorsun?" Ya gülecekti ya da ağlayacaktı.

"Cerise?"

"Yıldızları çalıp gözlerime koyduğu için babamın bir hırsız olup olmadığını mı soracaksın?"

Onu kendinden uzaklaştırdı. "Unut gitsin."

Kahkahalar sonunda kesildi. "Buna parçalama deniyor, değil mi?" diye sordu. "Bu sabah yaptığın şey mi? Senin türün bunu bunaldığında yapar-"

Ona doğru hamle yaptı. Göz açıp kapayınca kadar onu yere yapıştırdı, iri vücudu onunkini destekliyordu, gözleri alev alev yanıyordu.

İçinden heyecan fişkırdı. Kaslarının tüm doğru yerlerde gerildiğini hissetti.

Şimdi ya da asla.

Cerise alt dudağını ısırđı. "Bu oldukça zor bir durum Lord Bill."

William hırladı. Doğruca onun gözlerinin içine, içinde sakladığı vahşi şeye baktı. "Kurt," diye fısıldadı. "Bence sen bir kurtsun."

"Ne zaman öğrendin?" Sesi sanki bir canavarla konuşuyormuş gibi hırıltılıydı.

"Bir süredir. Dün beni burada bulduğunuzda Dönüşenler hakkında bir kitap okuyordum, çünkü biliyordum."

Cerise nefesini tuttu. Kalbi çok hızlı atıyordu, sanki hayatı için koşuyormuş gibiydi. Endişe soğuk bir dalga halinde üzerine çöktü. Bir ay önce çok istikrarlı olan dünya etrafında paramparça olmuştu ve parçalara bile tutunamıyordu. Ya yanılıyorsa? Ya bu sadece hüsnükuruntudan ibaretse? Ya adamın gözlerinde gördüğü ihtiyacı yanlış yorumladıysa ve adam onu geri çevirip şimdi ondan uzaklaştıysa... Bununla başa çıkabilirdi - bunu yapacağını biliyordu, çünkü başka seçeneği yoktu - ama bunu düşünmek, bunun gerçekleştiğini hayal etmek boğazını sıktı. Kelimeleri çıkarmak için mücadele etti.

"Şimdi çok dikkatli olmalısınız Lord Bill. Korkunç bir tehlike içindesiniz."

Adam ona baktı, belli ki anlamamıştı. Kız onun yüzünü aradı ama cevap bulamadı. Tanrım, işkence gibi hissettiriyordu.

Cerise dudaklarını gülümsemeye zorladı. "Senin gibi iyi şekil değiştiren çocuklar bataklık kızlarıyla oynamamalı."

"Ne?"

Başını onun kulağına doğru kaldırdı. Kendini bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi hissediyordu. Bir adım atsa ya düşecek ya da uçacaktı.

"Büyüleneceksin."

Gözleri büyüdü, içlerindeki erimiş kehribar şiddetli bir yoğunlukla çalkalanıyordu.

Onu öptü. Dudakları onunkilere bastırdı, sordu, talep etti. *Beni geri öp, William. Öp beni!*

Adam ağzını açtı ve kadın dilinin ucunu içeri kaydırarak onunkini yaladı. Tadı tıpkı hayal ettiği gibiydi: lezzetli ve vahşi ve onu daha sert öptü.

Onu kendine doğru çekti. Ağız onunkine kilitlendi ve öpücüğü devraldı. Sanki onunla şimdiden sevişiyormuş gibi, sanki onu baştan çıkarmak için tek bir şansı varmış ve o da buymuş gibi öptü onu. Onun sert vücudunu kavradı, ellerini kaslı boynuna doladı, parmaklarını saçlarında gezdirdi, pürüzsüz, ipeksi tellerin parmak uçlarının altından kaydığını hissetti.

Onu yukarı çekti. Onu yerden kaldırırken sırtındaki kaslar şişti ve dilini ağzının sıcaklığına sokarak onu tekrar öptü. Nefes nefese kalmıştı ama umurunda değildi.

Sert, sıcak elleri onu okşadı, her yerine dokundu, kıyafetlerinin altına, boynunu, sırtını, poposunu okşadı, ta ki hevesli bir kedi gibi omurgasını eğmek isteyene kadar. Ağzı boynunda hassas bir nokta buldu ve boynundan ayak parmaklarına kadar hafif bir elektrik şoku patladı. Nefes nefese kaldı ve adam onu aynı noktadan tekrar öptü, derisini ısırıldı.

"Oh, Tanrım."

Gözleri arzu ve yırtıcı bir tatminle parlıyordu. "Adım William. Bu yaygın bir hata."

Ellerini adamın göğsünde gezdirerek derinin altındaki sert kasları hissetti. "Ahmak."

Onu çılgına çeviren o hışırtilı kurt kahkahasını attı. Eli bacaklarının arasına kayd, kalçasını tam da doğru şekilde okşadı ve kadın gömleğinin düğmelerini hummalı bir hızla çözdü, onun vücudunu kendi vücudunda hissetmek için sabırsızlanıyordu. Adam kendi gömleğini çıkarıp onu yakaladı ve derin bir gırtlak hırlamasıyla onu tekrar öptü, dilini ağzına soktu, adamın tadı başını döndürdü.

"Beni bırakma," diye fısıldadı.

"Asla," dedi ona.

Korkunun son soğuk kırıntıları da içinde eriyip gitmiş ve geriye sadece mutluluk ve ihtiyaç kalmıştı.

Adamın eli Cerise'nin poposunu kavradı ve onu daha da yaklaştırdı, ereksiyonunun sert çıkıntısı kotlarının kumağı arasından Cerise'nin bacaklarının arasına girdi. Cerise adamın iri omuzlarını kavradı ve ona sürtünerek aşağı kayd.

Eli kadının sırtına doğru kayd ve birden sutyeni çıktı. William çılgın kehribar gözleriyle ona baktı. "Beni deli ediyorsun."

Evet! Bunu söylemesi için ne kadar beklediğini bilmiyordu. "Beni suçlama. Zaten kızgınsın," diye nefes aldı ve onun mükemmel çenesini öptü, hafif kirli sakalının tadına baktı. Çok güzel kokuyordu, temiz, güçlü ve erkek. "Deli, deli kurt."

"Bakın kim konuşuyor."

Adamın eli meme ucunun üzerinde kayarak kızın içinde şok edici bir zevk patlaması yarattı, o kadar beklenmedikti ki neredeyse geri sıçrayacaktı. Karanlık başını eğdi ve göğsünü yaladı, meme uçlarını emdi, önce yumuşak, sonra daha sert, başını soğuk havanın onlara dokunmasına izin verecek kadar kaldırdı ve hassas tomurcukları ağzına kayd, tekrar tekrar, çığlık atmaya hazır olana kadar.

Sonra kemeri çözüldü ve kot pantolonu poposunun yarısına kadar indi.

"Muhtemelen yukarıdadır," dedi Kaldar'ın sesi aşağıdan. "Gidip kontrol edeceğim."

"Ceri?" Lark'ın sesi aradı.

Durmak zorundaydılar. Hepsinin canı cehenneme. "William!"

Devam etti. Hayır, hayır, kot pantolonu dizlerinin üzerindeyken küçük kız kardeşinin yanına girmesine izin veremezdi. Özellikle de şimdi değil, bugün değil, annelerinin ölmekte olduğunu açıklamadan önce değil.

"William!" Cerise havladı.

William'ın parmakları külotunun altından kayarak aşağıya doğru indi.

"Dur!"

Birinin adımları kapıya yaklaştı.

Kafasına yumruk attı.

William sarsılarak uyanmış gibi irkildi ve onun üzerinden yuvarlandı. Kadın kot pantolonunu sarsarak yerine oturttu.

Kapı açıldı.

William ayağa fırladı ve odanın diğer ucuna, balkona ve parmaklıkların üzerinden atladı. Sola doğru koştu ve sandalyesine çöktü, sutyenini çekiştirip gömleğinin düğmelerini ilikledi.

Kaldar merdivenlerden çıktı.

"Cerise?" Esnedi. "Evet?"

"Buyurun." Diğer sandalyeye çöktü. Arkasından William tek koluyla kendini yukarı çekti ve balkonun parmaklıklarına indi.

"Pete Teyze herkesi panikletti. Düşüncesizce bir şey yapmış olabileceğini düşündü."

William parmaklığın üzerinde durdu. Lanet şey on santim genişliğindeydi. Sanki sağlam bir zeminmiş gibi üzerinde ilerledi ve Kaldar'ın sırtına doğru birkaç kışkırtıcı hareket yaptı.

Onu görmezden gelmeye çalıştı. "Ben asla düşüncesizce bir şey yapmam." William, "*Saçmalık*," diye mırıldandı.

"Blueblood ile ayrıldığını görmüş."

Cerise kaşlarını kaldırdı. "Uzun uzun ağladım ve sonra sandalyede uyuyakalmışım. Beni yerde, onunla yarı çıplak öpüşürken bulmayı mı bekliyordun?"

William birkaç kez başını salladı, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

Kaldar, "Bunu senden beklemezdim," dedi. "Ya da onu. Ne haltlar karıştıracaklarını kim bilebilir?"

William boğazına doğru kesik bir hareket yaptı.

"Dikkatli olmazsan seni öldürebilir," dedi ona. "Kim, Will mi? Biz çok iyi arkadaşız."

William gözlerini devirdi.

"Hırsızlar kadar kalın, eminim," diye mırıldandı.

"Eğer onunla öpüşmeye karar verirsen, yakalanmaya çalış," dedi Kaldar.

"Bu şekilde onu evliliğe ikna etmek daha kolay olur."

"Bunu aklımda tutacağım."

Kaldar ekşi bir şey ısırmış gibi görünüyordu. "Kaynaşma, bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Ve böylece tüm seksi düşünceler kafasından uçup gitti. "Şimdi olmaz."

"Bu konuyu yarın ailenle konuşmak zorunda kalacaksın," diye uyardı.

"Biliyorum. Yatmadan önce Lark'la konuşacağım." Cerise ayağa kalktı. Kaldar da kalktı. William doğruca küpeşteden aşağı indi ve Cerise'in neredeyse nefesi kesiliyordu. "Saç bağımı alayım. Dışarıda bırakmışım. Hemen geliyorum."

Kaldar'ın bakışlarının sırtında olduğunun farkında olarak balkonda yürüdü. William kenarda asılı duruyordu, ayaklarını duvara dayamıştı. Zorlanıyormuş gibi görünmüyordu.

Evet, kesinlikle boyundan büyük işlere kalkışmıştı. Ama William ona sarıldığında kendini mutlu ve güvende hissediyordu. Her şey paramparça oluyordu ve sadece birkaç dakikalık mutluluk için bile olsa onunla birlikte olmayı çok istiyordu.

"Bu gece," diye mırıldandı. "Benim odamda."

Mutlu ve vahşi bir sırıtışla gülümsedi. Cerise döndü ve Kaldar'la birlikte aşağı indi.

YİRMİ DÖRT

CERISE uyandı. Yatak odası karanlıktı. Yanı başındaki düz, fısıltılı sesi algılaması bir saniye sürdü ve sonra onu tanıdı -Lark, nefes alıyordu.

Açıklamalar pek iyi gitmedi. Elinden geleni yapmıştı ama Lark'ın duyduğu tek şey annesinin geri dönmeyeceğiydi. Asla. Zavallı çocuk kırıldı ve ağladı. Ateşli bir çaresizlikle ağladı ve ağladı. Cerise önce onu sakinleştirmeye çalıştı ama sonra içinde bir şeyler koptu ve o da ağladı. Hiç gözyaşı kalmadı sanırsınız, ama hayır, o da tıpkı Lark gibi hüngür hüngür ağladı. Yatağa büzüldüler ve acıdan ve adaletsizlikten hıçkıra hıçkıra ağladılar. Sonunda Cerise kendini durdurdu ve Lark'a sarıldı, ona yatıştırıcı şeyler mırıldandı ve saçlarını okşadı, ta ki kız kardeşi bir topun içine kıvrılıp hasta bir kedi yavrusu gibi inleyerek uykuya dalana kadar.

Cerise tavana baktı. Hiçbir ses sessizliği bozmuyordu. Hiçbir şey duymamış, hiçbir şey görmemişti ama bir şey onu uyandırmış olmalıydı.

Yavaşça doğruldu ve verandaya açılan uzun pencereye döndü. Bir çift parlayan göz camın arkasından bakıyordu.

William.

Üzerinde tişört yoktu. Ay ışığı sırtının ve omuzlarının üzerinden kayıyor, yontulmuş pazularının hatlarını izliyor, yan tarafındaki kas kalkanının üzerinden dar beline doğru kayıyordu. Saçları koyu bir yele halinde omuzlarına dökülüyordu. Yırtıcı bir zarafetle ayakta duruyordu, güzel ve ürkütücüydü ve göl evinde onda gördüğü aynı imkânsız özlemle ona bakıyordu. Yoğunluğu nefesini kesmişti. Bayılmalı mıydı, çılglık mı atmalıydı yoksa uyanmalı mıydı emin değildi.

Hareket etti ve parmak eklemiyle pencereye vurdu.

Rüya görmüyordu. Ortaya çıkmıştı ve içeri girmek istiyordu.

Cerise başını salladı. *Hayır*. Ona o kadar çok ihtiyacı vardı ki neredeyse canı yanacaktı ama Lark'ın ona daha çok ihtiyacı vardı.

Kollarını kaldırdı. *Neden?*

Eğildi ve battaniyeyi nazikçe aşağı çekerek Lark'ın karmakarışık saçlarını ortaya çıkardı.

Yüzü düştü. Öne doğru sallandı ve başını cama çarptı. "Aaaah!" Lark sarsıldı. "Ceri! Ceri!"

Cerise kendini kız kardeşiyle pencerenin arasına soktu. "Ne oldu?"

"Bir canavar, pencerede bir canavar var!"

Cerise Lark'ı kucakladı ve Lark'ın yüzünü camdan uzak tutarak döndü. William pantolonunu yırttı. Bir sarsıntı vücudunu kavradı, onu sarstı, kollarını kırdı, omuzlarını büktü. Cerise yutkundu. "Orada hiçbir şey yok."

"Bir canavar var! Onu gördüm."

William'ın kasları erimiş balmumu gibi aktı. Dört ayak üstüne düştü. Yoğun siyah kürkü onu kapladı. Sarsıldı ve kocaman siyah bir kurt pencerenin önünde oturdu, gözleri iki vahşi ay gibi parlıyordu.

Bunu öylece görmedi. Kesinlikle görmedi.

Cerise'in ensesindeki tüm tüyler diken diken oldu. Yutkundu. "Bak bebeğim, o bir canavar değil, sadece bir köpek. Gördün mü?"

Lark ondan uzaklaştı ve pencereye baktı. "Nereden geldi bu?"

"Bu William'ın köpeği." Lanet olası kurt bir midilli büyüklüğündeydi. William bardağı hafifçe mıncıkladı ve yaladı.

"William'ın köpeği yok."

"Tabii ki öyle. Köpeği ormanda kaldığı için bizim köpeklerimizi rahatsız etmiyor. O çok iyi biri. Gördün mü?" Cerise ayağa kalktı ve pencereyi açtı. William içeri girdi, kocaman siyah bir gölgeydi ve başını Lark'ın yanındaki çarşafın üzerine koydu. Cerise uzanıp onun samur kürkünü okşadı. "Çok hoş biri."

"Haydi." Cerise yastıkları düzelitti. "Tekrar uyumaya çalış."

Lark'ın yanındaki yorganın altına kaydđ. William bacaklarının yanındaki yatağa zıpladı ve kıpırdamadan yattı. "Uslu dur," dedi ona.

Serçe parmakları büyüklüğündeki beyaz dişlerini göstererek esnedi ve ağzını bir tıkırtıyla kapattı.

"Ceri?"

"Mmmm . . . ?"

"Annemi bu şekilde tutmalarına izin vermeyeceksin, değil mi?" "Hayır, vermeyeceğim."

"Onu öldürmek zorundasın."

"Öldüreceğim, Sophie.

Öldüreceğim."

"Yakında, değil mi? Canının yanmasını istemiyorum."

"Çok yakında. Şimdi uyu. Sabah daha az acıyacak."

Cerise gözlerini kapadı, William'ın ayak parmaklarına yer açmak için kaydığını hissetti ve rahatladı. Yarın cehennem gibi bir gün olacaktı ama şimdilik dev kurtla

ayaklarını korurken, kendini garip bir şekilde güvende hissediyordu.

Cerise uyandığında William ortalıkta görünmüyordu. Gecenin büyük bir kısmını orada geçirmişti - Cerise daha erken, gün doğmadan hemen önce uyandığında William hâlâ oradaydı, yatağının üzerine yayılmış büyük, tüylü bir canavar. Şimdi ise gitmişti.

Giyinirken bunun delilik olduğunu düşündü. Onun eninde sonunda bir hayvana dönüşeceğini biliyordu. Ne de olsa Dönüşenler böyle yapardı. Ama buna tanık olmak Raste Adir'in yüzüne bakmak gibiydi. Bu o kadar eski, o kadar ilkel bir sihirdi ki, büyükbabasının ona öğrettiği düzgün denklemlerin hiçbirine uymuyordu. Bir çığ ya da fırtına gibi öfkeli ve ilkel bir şekilde kükrüyordu.

Lagar'ın zihninde gördüğü günlük onu rahatsız etti. Tıpkı büyükbabasının ekim programını ve araştırmalarını yazdığı günlüklerden birine benziyordu. Günlük anahtar olmalıydı, bu karmakarışık bulmacanın son parçası.

Richard'ı ön bahçede, Andre palasını bileylerken onu denetlerken buldu.

"Sene'ye gitmem gerekiyor," dedi ona. "Benimle gelir misin?"

Nedenini sormadı. Sadece iki at getirtti ve yola çıktılar.

Yarım saat sonra Cerise Sene Malikânesi'nin çürümüş verandasında duruyordu. Bahçenin ekili olduğu, dereye giden yolun süpürüldüğü ve duvarların parlak, neşeli bir sarı olduğu zamanlarda bu evde çok mutluydu. *Güneş gibi sarı*, demişti büyükbabası boyayı bitirdikten sonra. Büyükanne narin omuzlarını silkmişti. *Tebrikler, Vernard. Evi dev bir yavru tavuğa çevirmişsin.*

Seslerinin kısık yankılarını hâlâ duyabiliyordu ama gitmişlerdi. Çoktan gitmişlerdi, veba tarafından çalınmışlardı. Cesetleri hiç görmemişti bile, sadece iki kapalı tabutu. Cesetler bulunduğu, birkaç gündür çürümeye başlamışlardı. Babam kötü durumda olduklarını ve sergilenmeye uygun olmadıklarını söyledi. Tahta kapaklara veda etmek zorunda kaldı.

Büyükanne ve büyükbabasından geriye kalan tek şey, terk edilmiş ve unutulmuş evlerinin boş kabuğuydu. Ve bir zamanlar aşırı büyümüş olan bahçe, Lagar tarafından biçildiği için artık çoraktı.

Parlak kırmızı bir nokta gözüne çarptı. Gözlerini kısarak baktı. Yosun. Mezar örtüsü diyorlardı ona. Kısa ve güdüktü, bataklığın derinliklerinde leşle beslenerek büyüdü. Düşen bir hayvanın cesedinin üzerinde filizlenirdi, o kadar yoğun ki

Birkaç gün sonra tek görebildiğiniz kırmızı bir örtü ve altında bir yumru oldu. Bahçede olması garip.

Richard verandanın yanında yetişen küçük bir kırmızı ot parçasına başıyla işaret etti. "Lagar'ın haydutları bir noktayı gözden kaçırmış."

"O bitkiden nefret ediyorum." Cerise iç çekti.

"Evet, hatırlıyorum. Kulak ağrısı çayı." Richard başını salladı. "Büyükbabam bize her sabah onu içirirdi. İşe yarardı. Hiç kulak ağrısı çektiğimi hatırlamıyorum."

"Öğürdüğümü hatırlıyorum. Sanırım kulak ağrısını çaya tercih ederdim."

"Ah, bilemiyorum." Richard'ın dar dudakları bir gülümsemeyle büküldü.

"O kadar da değildi.

Kötü."

"Korkunçtu." Cerise kendine sarıldı.

Richard başıyla kapıyı işaret etti. "Ne kadar ertelersen, içeri girmek o kadar zorlaşacak."

Adam haklıydı. Cerise derin bir nefes aldı ve kan lekeli verandadan geçerek menteşeleri üzerinde eğri duran kapıya gitti. Kaybedecek zaman yoktu. İçeri adımını attı.

Ev onu kasvet ve küf kokusuyla karşıladı. Sağında bir oturma odası uzanıyordu. Onu geçti. Koridoru bir zamanlar kiremit kırmızısı bir halı kaplamıştı ama şimdi yırtık ve kirli, eski bir paçavradan biraz daha fazlasıydı. Nemden eğrilmiş döşeme tahtaları, çatlakların arasından parlıyordu.

Ev soğuk geliyordu. Adımları zemini gıcırdatıyor ve titretiyordu. Arkasında Richard durdu, oturma odasını incelemek için eğildi.

"Haşarat yok," dedi. "Dışkı yok, kemirme izi yok. Belki de veba hâlâ buradadır."

"Ya da belki de sadece ölü bir evdir." İnsanları ölmüş, ev de solup gitmiş, yaşamı desteklemekte isteksiz ya da yetersiz kalmıştı. "Buradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi."

Önünde soluk bir kapı belirdi. Kütüphane. Hafızası önüne bir görüntü getirdi: güneşli bir oda, sade bir masa, kitaplarla dolu raflarla kaplı duvarlar ve büyükbabasının güneş ışığının sayfalarındaki mürekkebi ağartacağından yakınması...

Cerise parmak uçlarıyla kapıyı itti. Menteşeleri gıcırdayarak açıldı. Meşe masa darmadağın duruyordu. Duvardan kopmuş raf parçaları, kıymık yığınları halinde orada burada duruyordu. Kitaplar patiska bir şelale halinde yere dökülmüştü, bazıları kapalı, bazıları açık, ölü bir yığın gibi

kelebekler. Kütüphane sadece yağmalanmakla kalmamış, sanki olağanüstü güçlü biri öfkesini ondan çıkarmış gibi paramparça edilmişti.

Arkasından Richard, William'ın hırıltılarından birine benzeyen küçük bir ses çıkardı. Büyükbabanın kütüphanesini yok etmek, mezarını açıp cesedinin üzerine tükürmek gibiydi. Bir saygısızlık gibi hissettirmişti.

Cerise kitap yığınının yanına çömeldi ve deri ciltli kapaklardan birine dokundu. Kaygan balçık parmaklarını lekeledi. Kitabın kenarını tuttu ve çekti. Bir sayfa yırtıldı ve kitap, tahtalara yapışmış bir miktar kâğıt bırakarak yerden ayrıldı. Uzun gri ve sarı bir küf lekesi metnin üzerinden kapağa doğru ilerleyerek sayfaları birbirine bağladı.

Richard, "Bu eski bir karmaşa," diye mırıldandı. "Evet. Bunu Örümcek yapmadı."

İçini bir korku kapladı. Herhangi biri kütüphaneyi yağmalamış olabilirdi; ev yıllardır boş duruyordu. Yine de bir şeyler tam olarak uymuyordu. Çalacak bir şeyler arayan bir hırsız kitapları parçalamazdı.

Cerise kitap yığınının etrafında döndü. Duvarları daha iyi görebilmek için masanın yıkıntısının üzerinden atladı, sümüksü bir yere kaydı ve neredeyse kıcının üzerine düşüyordu. Derin oyuklar eski duvarları işaretliyordu. Uzun, düzensiz, paralel darbeler. Pençe izleri. Duvardaki yaralarla eşleştirmek için parmaklarını açtı ama eli yeterince büyük değildi. Bu da neydi böyle?

"Gel, şuna bak."

Richard her zamanki zarif zarafetiyle kitabın üzerinden atladı ve işaretlere dokundu. "Çok büyük bir hayvan. Ağır, yaraların derinliğine bakın. Altı yüz kilodan fazla olduğunu söyleyebilirim. Bir hayvanın eve girmesi için hiçbir neden yok. Evde yiyecek yok ve açıklığın ortasında duruyor. Ve eğer bu bir hayvan olsaydı, başka kanıtlar da görürdük: dışkı, kürk, daha fazla pençe izi. Görünüşe göre bu yaratık kütüphaneye girmiş, onu yıkmış ve gitmiş."

"Sanki bilerek kitapları mahvetmek için içeri girmiş gibi." Richard başını salladı.

"William ormanda bir canavar gördüğünü söyledi. Büyük bir kertenkeleye benziyordu."

Richard kaşlarını çatı. "Ormanda ne işi vardı?"

"Lark ona bir şey gösteriyordu. Canavar Lark'a saldırdı ve William onunla savaştı. Görünüşe göre Büyükanne Azan yardım etmiş."

Richard dikkatle, "Mavi kanlılardan hoşlanıyorsun," dedi. "Hem de çok."

"Senden hoşlanıyor
mu?" "Evet,
hoşlanıyor."

"Siz ikiniz birbirinizden ne kadar
hoşlanıyorsunuz?" Gülümsemesini gizleyemedi.
"Yeterince."

Richard uzun bir parmağıyla burnunun kenarına dokundu.

"Lütfen," diye elini sallayarak davet etti.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Bir mavi kan olarak, kendi dünyasında bazı görevleri ve yükümlülükleri olabilir. Belki de ordudan izinlidir. Ya bir karısı varsa? Ya çocukları? İsterse seninle kalabilir mi?"

"Artık orduda değil ve kimsesi yok." "Nereden
biliyorsun?"

"Bana söyledi."

Richard nazikçe, "Yalan söylemiş olabilir," dedi.

"O bir Dönüşen, Richard. Yalan söylemekte zorlanıyor."

Richard geri çekildi. Ağzını açtı, belli ki mücadele ediyordu. "Bir Dönüşen," sonunda başardı.

Başını salladı.

"Ne..."

"Bir kurt."

Richard boğazını temizledi.

"Pekâlâ." Kadın onu bekledi.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi sonunda. "Efrenia bir kundakçıyla evlendi. Jake'in karısı bir kleptomani. Sanırım psikopat bir seri katil o kadar da garip bir seçim değil. Sadece bunun etrafında çalışmamız gerekecek. Tanrı biliyor ya, pratik yapmıştık. Kavgada kesinlikle iyi."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Elbette," dedi Richard. "Biz bir aileyiz. Eğer siz onu seviyorsanız ve o da sizi seviyorsa, mutlu olmanız için elimizden geleni yaparız."

Cerise, eskiden dikim günlüklerinin bulunduğu küçük bir kitaplığın olduğu köşeye döndü. Kitaplık devrilmiş bir şekilde duruyordu. Onu kaldırdı ve dik tutmaya çalıştı. Bir zamanlar kitap olabilecek ama şimdi bir böcek ailesine barınak görevi gören vıcık vıcık bir posa birikintisinden başka bir şey yoktu. Günlükler gitmişti.

Kütüphaneden çıktılar ve mutfığa yöneldiler. Her iki pencere de ardına kadar açık duruyor, yeni takılmış metal ızgaralar sabah güneşinin ışığını yakalıyordu. Yerde ölü yapraklar hışırdıyordu. Kırık çanak çömlek parçaları Cerise'in ayağının altında çıtırdadı. Parçalanmış bir tabak. Ve bir bıçak. Onu eline aldı. İnce bir bıçak.

soyma bıçağının ucu yoktu. Bıçağın üzerinde koyu kahverengi bir leke vardı. Bıçağı kaşdı ve koyu kahverengi leke ufalandı, küçük parçacıklar yere döküldü.

"Kan," dedi Richard. "Bıçağın tamamı lekeli. Bu bıçak birine saplanmış."

"Büyükkannem bir şeyler pişiriyor olabilir."

Başını iki yana salladı. "Pişirdiği her şeyin kanı akmış olmalı. Bu bıçak canlı bir bedene saplandı."

Cerise bıçağa baktı. Üç inç, belki de dört. "Birini incitmek için çok küçük. Onunla birini öldürebilirim ama büyükkannem? Önce o bayılır. Ayrıca onlar vebadan öldüler."

"Sözde." Richard lavaboya doğru yürüdü. "Sözde derken ne demek istiyorsun?"

"Cesetleri hiç görmedik. Bak, tabaklar."

Lavaboda küçük bir kirli tabak yığını vardı. Sağ tarafta iki tozlu bardak bir tepsinin içinde baş aşağı duruyordu. Büyükbabam bardakları kurumaları için sağ tarafa koymuştu. Onların daha iyi havalandırdığını düşünüyordu. Büyükkannesi ve büyükbabası bu konuda tartışırlardı.

Cerise lavabonun yanına geldi. "Büyükkanne bulaşıkları yıkarken bir şey ona saldırmış. Bulabildiği ilk bıçağı kaptı, döndü ..." Cerise soyma bıçağıyla döndü. "Bıçak kırıldı."

"Bir tabak, muhtemelen birkaç tabak almış ve saldırgana fırlatmış olmalı."

Cerise bıçağı tezgâhın üzerine koydu. "Ya sonra?"

Richard dirseğine dokunarak onu lavabodan uzaklaştırdı ve dolabı işaret etti. Kapaklarda lekeler vardı, koyu renkli ahşap üzerinde koyu lekeler. Dolabın kapı kolunda kalın bir kabuk oluşmuştu. Üzerine birkaç uzun gümüş kıl yapışmıştı.

"Her neyse onu yere serdi." Richard yaprakları yere serdi ve uzun, koyu bir leke ortaya çıktı. "Ve onu sürükledi."

Kan izlerini mutfığa, koridora ve yatak odasına kadar takip ettiler. Kan duvarlara sıçramıştı. Kurumuş ve neredeyse siyaha dönmüş olan kan, sanki biri kanla yıkanmış ve sonra da dans etmiş gibi yatak başlığının sağındaki ve solundaki tahtalara yayılmıştı.

"Yatak," diye mırıldandı Richard.

Adam yırtık şiltenin bir tarafını, kadın da diğer tarafını kavradı. Cerise kasıldı. Yatak esnedi ve yerden yükseldi. Alt tarafında büyük, bulanık bir küf lekesi vardı. Pek iyi görünmüyordu. Cerise daha yakına eğildi ve

koluyla kalıba vuruyor. Koyu kahverengi. Kan. Kimse bu kadar kan akıtıp hayatta kalamaz.

Ne veba, ne ateş, ne de hastalık vardı. Büyükannesi ve büyükbabası öldürülmüş.

Richard'a baktı. Yüzünde kontrollü bir öfke vardı.

"Aile bize yalan söyledi," dedi.

"Evet, yaptılar."

Mutfak öfkeli seslerle uğulduyordu. Kırk altı yetişkin, sınırlarına kadar stresli, birbirlerini alt etmeye çalışıyorlardı. Aileye yapılan hakaret muazzamdı. Gustave kaçırılmış, Genevieve eritilmiş, aziz büyükanne ve büyükbabanın evi soyulmuştu.

Cerise öfkelenmelerine izin verdi. Anlaşmak için yeterince öfkelenmeleri gerekiyordu. Keşke William da yanında olsaydı, ama onun odanın dışında kalması gerekiyordu. Bu bir Mar meselesiydi.

"Topraklarımıza geldiler," diye gürledi Mikita'nın sesi. "Bizim topraklarımıza! İnsanlarımızı aldılar. Biz Mars'ız. Kimse bize bunu yapamaz ve yaşar. Onları mahvederiz, hem de çok iyi mahvederiz."

"Elimizdeki her şeyle onlara saldıracağız," diye bağırdı Kaldar.

"Hepiniz aklınızı kaçırmışsınız." Yaşlı kadınlardan biri, Joanna, duvardan itti. Pete Teyze'nin kuzeniydi. "Düşünmemiz gereken çocuklarımız var. Burada söz konusu olan El."

Kaldar ona döndü. "Senin üç kızın var. Onları nasıl evlendireceğim? Ne paramız var ne de bir beklentimiz. Şu anda insanların ailemizle evlenmek istemesinin tek nedeni, başlarına bir şey gelirse onlara arka çıkacağımızı bilmeleri. En büyük çocuğunuz ağlayarak bana geldiğinde ne yapmamı istiyorsunuz, çünkü aşık olmuş ama adam onu istemiyor ve düğün masraflarını bile karşılayamıyoruz? Aşk kaybolur, korku kalır."

Joanna, "Eğer onu gerçekten seviyorsa, ismin bir önemi olmaz," diye bağırdı. "Bunu yapan şey aşktır."

"Gerçekten mi? Tecrübelerinize dayanarak konuşuyorsunuz, öyle mi? Senin Bobby hangi cehennemde ve neden çocuklarına bakmıyor?"

"Çocuklarımı bu işe karıştıрма!"

"Savaşmalıyız," dedi Mürid'in sesi gürültüyü hışırtılı bir hassasiyetle keserek. "Başka seçeneğimiz yok."

"Mürid Teyze." Cerise doğru söylemek için çaba sarf etti, tatlı ama keskin bir tonla. "Bize yalan söyledin."

Bir anda oda sessizliğe büründü.

"Sen, Pete Teyze ve ailem. Hepimize yalan söyledin. Bu sabah Sene'ye gittik. Büyükanmem ve büyükbabam vebadan ölmedi."

Pete Teyze Mürid'e baktı.

"Kanı bulduk," dedi Richard. "Çok fazla kan. Ve duvarlarda pençe izleri."

Mürid başını kaldırdı. "Ateş falan yoktu. Büyükbaban aklını kaçırdı ve büyükanmeni yatak odasında öldürdü."

Cerise'in üzerine bir soğukluk dalgası yayıldı. Bu olamazdı. "Neden?"

"Bilmiyoruz," dedi Pete Teyze. "O bahar ve yaz boyunca içine kapanmıştı. Ana evi nadiren ziyaret ediyordu. Annen depresyonda olduğunu düşünüyordu. Babanla birlikte büyükanne ve büyükbabanı ziyarete geldiklerinde, büyükannenin cesedini buldular. Onu saman bebek gibi parçalara ayırmıştı. Hepiniz onu çok severdiniz. Onun ne yaptığını bilmenin acısını sizden esirgedik."

"Cenaze töreninde iki tabut vardı." Cerise bakışlarını Mürid Teyze'ye dikti.

"Baban Vernard'ı öldürmüş olmalı," dedi Mürid. "En mantıklı açıklama bu. Cesetleri hiç görmedim ve Gustave da Sene'de olanlar hakkında konuşmazdı, sadece asla açık tabutla gömülemeyeceğimizi söylerdi. Nefsi müdafaa mıydı yoksa intikam mıydı bilmiyorum. Tek bildiğim, kapakları çivilenmiş iki tabutla geri döndüğü."

Pençe izleri olan duvarın anısı gözünün önünde canlandı. Bir türlü aklından çıkaramıyordu. Pençeler. Ormandaki canavar. Büyükannesi ve büyükbabası. Bir şekilde hepsi birbirine uymalıydı.

Cerise odada Erian'ı aradı. "Erian?" "Evet?"

Ön tarafa doğru itti.

"Bu toplantı biter bitmez, iki çocuğu alıp büyükbabamın mezarını kazmanızı istiyorum."

Odadan toplu bir soluk sesi yükseldi.

Cerise onlara baktı. *Sadece beni durdurmaya çalış.* "Nasıl öldüğünü bilmek istiyorum." Yüzden yüze baktı. "Sırlar artık sona eriyor. Bu gece El'le savaşmaya gidiyoruz ve ben annemi öldürmek zorunda kalacağım. Öncesinde her şeyin açıklığa kavuşmasını istiyorum."

"Bence gitmemelisin," dedi Erian, yüzü sakindi. "Bence hiçbirimiz gitmemeliyiz. El çok güçlü. Onlara saldırmak riskli."

Ona dik dik baktı. "Erian, her kavgaya ilk sen koşuyorsun!"

Başını salladı, yüz ifadesi tuhaf bir şekilde rasyoneldi. "Şimdi beni dinlemek için daha fazla sebep var. Sheeriles öldü. Kan davası bitti. Düşmanımız gitti ve bu savaş sona erdi. Hepimizi tehlikeye atacaksın ve ne için? Annen öldü ve Gustave'ın hayatta olup olmadığını bile bilmiyoruz."

İhanet canını yakmıştı. Onca insan arasında bunu Erian'dan değil Richard'dan beklemişti. Richard temkinliydi, Erian ise kazanmak istemediği bir kavgayla karşılaşmamıştı. "Senin neyin var böyle? On yaşından beri benim kardeşimsin. Seni ailem büyüttü. Erian!"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ceri, ailemiz için en iyi olanı yapmalıyız. El'e saldırmak aptallık olur. Canın yanıyor ve bu seni delirtiyor. Bunu bir düşün. Eğer onlar senin ailen olmasaydı, sen de benimle aynı fikirde olurdu."

Tartışmayı kaybediyordu; bunu yüzlerinden anlayabiliyordu. Cerise dişlerini sıktı ve sesini sabit çıkarmaya zorladı. Eğer istediği bir kavgaysa, bunu ona verecekti. "Yani kuyruğumuzu kısıtırıp Rathole'da saklanmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet." Erian'ın gözleri kristal berraklığındaydı. "Onlar ucube, Cerise. Biz yeterince güçlü değiliz."

"Benim daha iyi bir fikrim var. Neden hepimiz Sicktree'ye gidip adliyenin önünde pantolonlarımızı çıkarıp domalmıyoruz? Böylece tüm Mire'a tam olarak nerede durduğumuzu duyurmuş oluruz." Öne doğru eğildi. "Bir Mar'mışsın gibi davran, Erian. Yoksa bir şey mi kaçırdım ve Sheeriles o dövüşte taşaklarını mı kesti?"

Yüzünü buruşturdu. "Kendine dikkat et!"

"Beni tehdit etmeden önce çok iyi düşün. Ben senden daha güçlü ve daha iyiyim."

Erian öne doğru eğildi. "Dur."

Cerise döndü. Clara ona bakıyordu. Kocas ve en büyük oğlunun arasında oturuyordu, bacağının kütüğü elbisesinin altında kısa bir çıkıntı yapıyordu. Yaşlanmıştı ve bakışları kesiştiğinde Cerise onun kahverengi gözlerinin sanki küllle tozlanmış gibi gri görüldüğünü düşündü.

"Clara?"

Tüm oda Clara'nın yüzüne odaklandı. Urow baskıya tepki göstererek dışlarını sıktı. Clara bir elini onun koluna koydu.

"Dün Mart'ı evimize geri gönderdim," dedi Clara. "El onu yaktı. Geriye hiçbir şey kalmadı. Ucubeler yaşadığı sürece asla güvende olamayacağız. Ne biz, ne çocuklarımız, kendi evlerimizde bile. Bizi yok edene kadar rahat etmeyecekler. Sana oğullarımızı vereceğiz, böylece El'in ucubelerini öldürebilirsin. Hepsini öldürün. Sonuncusuna kadar."

WILLIAM balkon demirine yaslandı. Ondan dışarıda beklemesini istemişlerdi. Konuyu zorlamaya gerek görmedi; konuşulanların çoğunu anlayabileceği kadar gürültülüydüler.

Cerise'i hırpaladılar. Bağırıldılar, tartıştılar ve devam ettiler. Oraya girip onları susturmak istiyordu.

Kımıldamadı. Oyladılar ve pes ettiler. Mars şafakta El'e saldıracaktı.

Bir parçası mutluydu, o kazanmıştı. İsteddiği dövüşü elde etmişti. Geri kalanı ise kızgındı; istediği kavgayı elde etmişti ve şimdi o kavganın içine doğru koşacaktı. O onun eşiydi ve sonunda onun ölümünü izleyebilirdi.

Onun eşiydi.

İçindeki vahşi, onu talep ederek, onu tatmak, ona dokunmak, onu güvenli bir yere, sadece onun ve kendisinin olacağı bir yere götürmek için tırmaladı ve uludu. Mire çamlarına baktı. Bu kesin bir şey değildi. Ona hiçbir şey için söz vermemişti. Ruh hali değişebilirdi ve o da bu şansı kaçırabilirdi.

Ve yarın hayatları için savaşıyor olacaktı.

Cerise merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Onun hafif ve akıcı adımlarının sesini dinledi. Cerise onun yanına geldi ve ormana baktı.

William onu zahmetten kurtarmak için, "Duydum," dedi. "Kulakların ne kadar iyi duyuyor?"

"Yeterince iyi."

"Ailemi ne tür düşmanlar bekleyebilecekleri konusunda bilgilendirirseniz benim için çok anlamlı olur."

Ona dokunmak için hiçbir hareket yapmadı. Adam haklıydı. Fikrini değiştirmişti. "Elbette."

"Bu gece benim için çok yoğun geçecek," dedi. "Öğleden sonra da çok yoğun olacak."

İyi. Mesajı aldı. Onu rahatsız etmesini istemiyordu.

"Topraklarımızın kenarında, koğuşların ötesinde eski bir ambar var. Orayı otları kurutmak için kullanırız. Koğuş sınırını geçtiği için aile oraya nadiren gider. Bir dakika içinde bu merdivenlerden inip o depoya gideceğim. Kimsenin şüphelenmemesi için birisi on dakika kadar beklerse benimle orada buluşabilir."

Bir dakika sürdü. Onu *davet* ediyordu. "Ahır nerede?" Gözleri hınzır bir ışıltıyla parladı. "Sana söylemeyeceğim." Ne oluyor be?

Cerise kara kaşlarını kaldırdı. "Hiç köpeğinizin olmaması çok kötü Lord Bill. Eğer köpeğiniz olsaydı, kokumu alır ve bir avcı gibi beni kovalardınız. Ormanın içinde. Düşünsene."

Döndü ve merdivenlerden aşağı indi.

Lanet olsun. O kadını seviyordu.

On dakika sonra William'ı ana evden ayıran mesafe iki yüz metreye ulaşmıştı. Yeterince uzaktı. Gömleğini silkti. Botları ve pantolonu da onu takip etti. William bir an için durdu, soğuk havanın teninde bıraktığı hissin tadını çıkardı ve sonra kendini dışarı attı.

Vücudu büküldü ve burkuldu. Omurgası büküldü. Kürk bacaklarını kapladı. William derin bir nefes alarak ormanın nefesinin i ç i n e işlemesine izin verdi.

Heyecan onu sardı, daha güçlü, daha hızlı, daha keskin hale getirdi. Bataklığın sesleri kulaklarında yükseliyordu. Renkler canlandı ve gözlerinin kendi ışıltısını, büyüyle beslenen soluk sarı ateşi kazandığını biliyordu.

William başını geriye attı ve avın heyecanına, dişlerinin arasındaki avın nabzına ve uzun bir kovalamacadan sonra dökülen sıcak kanın tadına bir ilahi olan uzun bir nota söyledi. Küçük tüylü şeyler saklandıkları yerlere, köklerin arasına ve oyuklara geri çekildiler, aralarında bir avcı olduğunu hissediyorlardı.

Cerise'in kokusu çok tatlıydı. William sessiz bir kurt gibi güldü ve uzun adımlarla yumuşak bir ritim tutturarak koşmaya başladı. Ormanın derinliklerinde bir Dönüşen'le buluşmayı kabul eden güzel bir kızla randevusu vardı.

Bir kurt uludu. Vur dalın üzerinde kıpırdandı. Örümcek onu ve Embelys'i Mar topraklarını gözetlemeye göndereli neredeyse bir hafta olmuştu. Açık havadan bıkmıştı ve zamanını bir ağaçta geçirmekten iki kat daha fazla bıkmıştı.

Hareket. Yuvarlak sarı gözleri ormandan son sürat koşan küçük bir figüre takıldı. Açık arazide hızla ilerledi ve eski, çürük bir ahıra girdi.

Vur uzandı ve Embelys'in cübbesi olarak kullanılan kurumuş yosun ve parçalanmış kumaş yumağını çekti. Bir gecede nemlenen selvi kabuğunu bilinçsizce taklit ederken, kollarındaki ve yüzündeki kıvrımlar dalgalanıyordu.

Vücudu, başı onunkiyle aynı hizaya gelene kadar doğal olmayan bir açıyla eğildi. "Bu o."

Vur başını salladı. Omzundan tek bir benekli tüy uçtu. Bahar tüm hızıyla devam ediyordu ve o da yeniden tüy döküyordu.

Ahır kapısının kapanışını izlediler. "Onu şimdi götürelim mi?" Vur sordu.

Embelys, "Evi tek başına terk etmesi aptallık," dedi. "Biriyle buluşacak."

Embelys'in eli şakladı ve kıvranan bir böceği ağzına sürükleyerek bariz bir zevkle parçaladı. "Ayrıca, çok yetenekli. Ve Lavern'in aksine, bir flaşla dilimlenmeyi acı verici buluyorum."

"Lavern öldü." Vur omuz silkti ve iki tüyü daha selvinin karışık köklerine doğru süzölmeye gönderdi.

"Ben de onu diyorum." Geri çekildi, dalın üzerine yerleşti, bacakları gövdeye sarıldı ve başını ağaç kabuğuna yasladı.

"Yani
bekleyecek
miyiz?"

"Bekleyeceğiz."

Dev bir siyah kurt ağaçların altından ahıra doğru koştu.

Embelys tısladı.

Kurt sıçradı. Vücudu büküldü, kemikleri ve kasları koyu renkli bir kumaş gibi burkuldu. Kürkü döküldü, düşerken havada eridi. Kollar gerildi, bacaklar uzadı, kasılmalarla sarsıldı ve topraktan çıplak bir adam yükseldi. Kendini silkeledi ve Vur bir an için adamın yüzünü ve ela gözlerinin hâlâ parladığını gördü.

Kurt William.

Adam ahıra girdi. Vur taş
kesilmiş, kımıldamaya korkarak
oturuyordu.

Kurt William. Katil William. El'in ajanlarını avlayan şekil değiştiren canavar. Örümcek'e karşı duran ve yaşayan tek adam.

Korku yavaş yavaş eridi. Kurt sadece bir adamdı. Sadece bir adam. "Örümcek'i uyarmalıyız," diye fısıldadı Embelys. "Bunu bilmeli." "Sen git. Ben kalacağım."

"Delirdin mi sen?"

"Ben süzülebiliyorum. O yapamaz. Ben ona göz kulak olurum. Sen git." "Sen bilirsin."

Dönerek gövdeden ayrıldı ve orman zemininde hızla aşağıya doğru kaymaya başladı.

Vur kendini topladı, hesaplıyordu. William sadece bir adamdı, seks için bir kızla buluşan bir adam. Sonrasında doygun ve pasaklı olacaktı ve Vur'un pençelerindeki zehir çok etkiliydi. Eğer zamanlamayı doğru yaparsa... Kurt William'ın kellesi onu hayata bağlayacaktı.

WILLIAM küçük bir pencereden baktı. Depo yeni temizlenmişti. Kirişlerden sarkan ot demetleri kurumaya yüz tutmuş, havaya acı bir koku yayıyordu. İkinci kata çıkan merdivene yönelen Cerise'in siyah saçlarına bir an göz attı.

Geri çekildi, koşmaya başladı ve sıçrayarak duvardan çatıya tırmandı. Küçük tavan arası penceresi açtı. İçeride Cerise bir saman yığınının üzerine bir yorgan sermişti. Pencereden içeri daldı ve yuvarlanarak ayağa kalktı.

Cerise elinde bir yorganla donakaldı. Soluk gömleği göğüslerini sarıyordu. Uzun siyah saçları parlak bir dalga halinde üzerine dökülüyordu. Uzun kirpiklerinin oluşturduğu bir saçakla çerçevelenmiş koyu renk gözleri genişledi. "Çıplaksın!"

Çok güzel. Kadına sahip olmalıyım.

Vahşiyi geri çekti. Hayır. Henüz değil. Bunun için tek şansı vardı.

William onun etrafında dönüyor, kokusunun tadına bakıyor, onun kendisini izlemesini izliyordu. "Gördüğün şey hoşuna gitti mi?"

Başını eğdi ve uzun saçlarını bir göğsünün üzerine döktü. Bakışları yavaşça adamın yüzünden ayak parmaklarına kadar indi. Derin bir nefes aldı. "Evet."

William durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Konuşmamız gerek." Cerise bir an tereddüt etti ve samanların üzerine oturdu.

"Tamam."

Duvara yaslandı. "Adrianglia'da doğdum. Bir yavru olarak doğdum. Bu güçlü bir Dönüşen'in işaretidir."

Yüzünü buruşturdu.

Devam etmek zorundaydı. "Annem ertesi gün beni Adrianglian hükümetine teslim etti. Çocuklar için özel bir yetimhaneye gönderildim.

Benim gibi. Hayatımın ilk iki haftasında kör ve çaresizdim ve hayatta kalabileceğimi düşünmediler. Yaşadım ve üç yaşına geldiğimde Hawk's Academy'ye transfer edildim."

Yorganını dizlerinin üzerine çekmiş, iri gözleriyle ona bakıyordu. Adam yarı yarıya onun çığlık atarak kaçmasını bekliyordu.

"Üç yaşından on altı yaşına kadar aynı odada yaşadım. Yere kaynaklanmış metal bir ranzası ve pencerelerinde parmaklıkları olan çıplak bir hücreydi. Odayı başka bir çocukla paylaşıyordum. Üç kıyafet değiştirme, bir tarak, bir diş fırçası ve bir havluya izin veriliyordu. Hiç oyuncağımız yoktu ve okul ödevleri dışında kitap okumak yasaktı. Hayatım egzersiz, dövüş eğitimi ve ders çalışmaktan ibaretti. Hepsi bu kadardı."

Durdu ve anladığından emin olmak için ona baktı, acıma göreceğinden korkuyordu. Hiçbir şey görmedi. Onu okuyamadı, ne düşündüğünü anlayamadı. Sadece kıpırdamadan oturdu ve ona baktı.

"Orada durmak zorunda değilsin," dedi Cerise, sesi yatıştırıcıydı. "Gelip yanıma oturabilirsin."

William başını salladı. Eğer onun yanına oturursa her şey biterdi. "Ailemin gelip beni oradan çıkaracağını hayal ederdim. On iki yaşına geldiğimde ofise girdim, dosyayı buldum ve nerede durduğumu anladım. Kimse beni istemiyordu. Kimse beni kurtarmaya gelmiyordu. Tek başımaydım. Elimden gelenin en iyisini yaptım. Başarısız olduğumda kırbaçlandım ve tecritle cezalandırıldım. Başarılı olduğumda, birkaç dakikalık özgürlük için dışarı çıkmama izin verdiler.

"On üç yaşındayken ilk rakibimi öldürdüm. On altı yaşına geldiğimde Hawk'tan mezun oldum ve mezuniyet belgelerimdeki imza Kızıl Lejyon'a kayıt yerine geçti. Katılma konusunda bana bir seçenek sunulmadı ama sunulsaydı yine de orduyu seçerdim. Ben bir katilim."

Konuşmaktan yorulmuştu ama her şeyi anlatmak zorundaydı. Anılar, bırakamadığı ezici bir ağırlık gibi üzerine baskı yapıyordu.

"Sana askeri mahkemede olduğumu söyledim. Hiçbir şeyim yok, Cerise. Toprak yok, para yok, statü yok, onur yok. Ben normal değilim. Dönüşen olmak bir hastalık değil. Asla iyileşmeyeceğim. Her zaman berbat olacağım ve çocuklarım muhtemelen yavru köpek olacak. Bunu gerçekten istiyorsan bana söylemelisin. Sen ve ben. Bunu bilmeliyim. Oyun yok, ipucu yok, flört yok. Çünkü bunu yarın ailen için savaşıyorum diye yapıyorsan, merak etme. Zaten yapacağım. Eğer beni gerçekten istemiyorsan, savaşırim ve sonra giderim ve benden bir daha haber alamazsın."

William durdu. Yüzlerce çatışmaya girmiş, aklı başında hiçbir insanın yapmayacağı şeyler yapmıştı ama sonunda kendini böyle boşlukta hissettiğini hiç hatırlamıyordu.

Cerise ağzını açtı.

Eğer ona gitmesini söylerse, gitmek zorunda kalacaktı. Gideceğini ve bunu yapmak zorunda olduğunu söyledi.

"Seni seviyorum," dedi ona.

Kelimeler aralarında havada asılı kaldı.

Evet dedi. Onu sevdi.

Kendisine taktığı zincir paramparça oldu. Bir hamle yapıp onu kucakladı, saçlarını boynundan fırçaladı ve onu öpüp yerden kaldırdı. Elleri onun yüzünü okşadı.

"Hayır demeliydin," diye hırladı. "Artık çok geç."

"Umurumda değil, seni aptal adam," diye nefes aldı. "Seni seviyorum ve senin de beni sevmeni istiyorum."

Onun kadınıydı. Onun kadını, onun eşi. Onu öptü, tadını almak için sabırsızlanıyordu ve o da onu öptü, hızla, hararetle, sanki doyamıyormuş gibi.

Benimkini.

Yüzünü onun boynuna gömdü, ipeksi saçlarını kokladı, pürüzsüz tenini yaladı. Tadı ballı şarap gibiydi, dilinin altında tatlı ve sarhoş ediciydi ve onu sarhoş ediyordu.

"Benimle kalmanı istiyorum," dedi ona. "Sonsuza kadar benimle kalmanı istiyorum."

Bir parçası buna inanmayı reddetti. Asla bu kadar şanslı olamazdı. Kader onu ödüllendirmedi; onu tekmeledi ve yere düşürdü, topuğunun altında ezdi. Korkunç bir korku kapladı içini; kız bir şekilde ortadan kaybolacak, buhar olup uçacak ya da kollarında ölecekti ve sonra evine geri dönecekti, uyanık, yalnız ve kırılmış bir halde, çünkü o sadece bir hayaldi.

"Kalacak mısın, William? Benimle kalır mısın?"

Kaybolmasını engellemek için onu kendine doğru çekti. "Evet."

Sırtını okşadı, ince parmakları kaslarının kıvrımlarında geziniyor, onu yatıştırıyor, davet ediyordu. Ağzını öptü, yumuşak dudakları onunkilere bastırdı. Pembe dili dışarı fırladı ve onu yaladı, tekrar tekrar okşadı. Kafasındaki sinir bozucu uyarıları susturmaya çalışarak onu sertçe öptü ve onları samanların üzerine bıraktı. Kız onun altında kıvranıyordu, sıcak, esnek ve uysaldı.

Heyecan onu sardı. Gömleğini  ıkaradı ve göğsünü öptü, pembe meme ucunu emdi, yumuşak karnını okşadı ve aşağıya, bacaklarının arasındaki tatlı noktaya indi. Mırıldandı. Onun bu sesi tekrar çıkarmasını duymak için adam öldürürdü.

Onun eşiydi. Sonunda kafasına dank etti. Evet dedi, onun eşiydi, kalmasını istiyordu ve eğer ortadan kaybolursa, hayatının geri kalanını onu arayarak geçirecek ve onu tekrar bulacaktı.

Elini şaftının etrafına sardı ve onu yukarı aşağı kaydırđı, içindeki ihtiya ı ezici bir açlığa dönüştürdü. Kadın onun için ıslanmıştı, kokusunu alabiliyordu ve bu koku onu derisinden dışarı çıkarıyordu.

"Seni seviyorum," dedi ona.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, kadife gözleri dipsiz ve siyahtı. Adam kızın içine girdi ve kız çığlık attı.

"Samanların üzerinde," diye mırıldandı Cerise. "Kaşınan, kokan samanların üzerinde yaptık. Buna inanamıyorum. Neden bir yorgan getirdim ki?"

Eğildi, yorganı kaptı ve üzerlerine çekerek onu kendine sımsıkı bağladı. "İşte böyle."

Saçlarından bir tutam kuru ot kopardı. "Bu sefer samanlıkta. Geçen sefer neredeyse kirli bir zeminde yapıyorduk. Beni bir tür köylü fahişeye d n şt rd n. "

Evet, bu doğru.

"Bir dahaki sefere yatakta yapmalıyız," dedi.

"şarap ve g llerle mi?" diye sordu.

"Olabilir. Temiz  arşaflara razıyım." Kadın ona daha da sokuldu. William gözlerini kapadı. Hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu.

"Benimle kalacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Bu Kaldar'ın senin kayınbiraderin olacağı anlamına gelse bile mi?" "Onu  ld rebilirim..."

"Hayır, yapamazsın. O benim en sevdiğim kuzenim."

Adam kadının gözlerinde gerçek bir endişe okudu ve dayanamadı. "O evli değil.

 ocuk yok. Onu  zleyecek kimse yok."

Gözleri büyüdü. "William, kuzenimi  ld remezsın."

Adam bıyık altından güldü ve kız ona bir tokat attı.

William onu daha da yaklaştırdı. "Ben bir kurdum. Beni zincirleyemezsin. Ama artık benimsin, benim eşimsin, benim kadınımsın. Ailen artık benim halkım.

Yapacakları hiçbir şey beni uzaklaştıramaz. Garipler'de yapmam gereken şeyler var. Bir süreliğine ayrılmak zorunda kalabilirim ama her zaman geri döneceğim."

Onun yüzünü okşadı. "Örümcek'le ilgili şeyler mi?"

Ona ölü çocuklardan, karahindibaların üzerindeki kandan ve nottan bahsetti.

Cerise dehşete düşmüş bir halde ona baktı. "Neden? Bunu neden yapsın ki?"

Onlar sadece çocuktı. Onun için bir tehdit değillerdi."

O zamanlar bunun nedenini o da bilmiyordu ama şimdi Ayna'nın zekâsından yararlanıyordu. "Örümcek'in gerçek adı ve unvanı Sebastian Olivier Lafayette, Chevalier, Comte de Belidor. Çok eski Galyalı mavi kanlı bir aile. Soyu büyük büyükannesinin zamanında zayıflamaya başlamış. Kanamalılar. Kanları gerektiği gibi pıhtılaşmıyor ve her nesilde daha da kötüye gidiyordu. Spider'ın babası hayatının büyük bölümünde yatalaktı ve aile bir tedavi için çaresizdi.

"Örümcek'in babası kirliliği bir sırrı olan mavi kanlı bir aileden bir kadın buldu; birkaç nesil önce bir Dönüşen'leri vardı. Biz çok sağlıklı bir grubuz. Örümcek'in büyükbabası Alain de Belidor şiddetle karşı çıktı. Değerli kanının kirlenmesini istemedi. Ama Spider'ın babası yine de geliniyle evlendi. Değişen kan tüm sorunlarını çözdü. Örümcek bir at kadar sağlıklı doğdu.

"O sıralarda Alain bunamaya başladı. Oğlunun bir ayağı çoğu zaman çukurda olduğu için, Alain aileyi yönetiyordu. Örümcek'in annesine ve çocuğa terör estirdi. Bir şekilde Örümcek'in bir şekil değiştiren olduğuna ikna oldu."

"Bu nasıl çalışıyor?" Cerise sordu.

"Eğer Dönüşen benim gibi güçlüyse, büyüğü bir sonraki nesle aktarma şansı yüzde doksandır." Onu öptü. "Eğer çocuğumuz insan olarak doğarsa, çocuklarının tüylü olma şansı düşer. İlk nesilde yüzde yirmi, ikinci nesilde ise neredeyse hiç. Örümcek'te Dönüşen kanı var ama o bir Dönüşen değil. Büyükbabası buna bir türlü akıl erdiremiyordu. Örümcek'in içinde bir hayvan sakladığına inanarak onu takip etti. Bir keresinde Spider yedi yaşındayken, Alain 'canavarı dışarı çekmek' için üzerine kaynar su dökmüş. Spider on sekiz yaşına geldiğinde, büyükbabasını ehliyetsiz ilan ettirdi ve mülkün kontrolünü ele geçirdi. Alain'e tam olarak ne olduğunu kimse bilmiyor ama onu yıllardır gören de yok."

Yüzünü buruşturdu. "Bu her açıdan korkunç bir şey."

William omuz silkti. "Dışarıda zor bir dünya var. Örümcek benim türümden nefret ediyor, çünkü onun sefaletinin nedeni biziz. Onu öldürmek zorundayım. Bu noktada bu intikamdan da öte bir şey; o tüm Dönüşenler için bir tehdit. Kahretsin, o tüm lanet ülke için bir tehdit. O bunu anlıyor. Bunu kişisel olarak algılamıyor."

Cerise onun yanında kaşlarını çatı. "Nereden biliyorsun?"

"Son seferinde bu konuya girmeden önce konuşmuştuk. Bu onun için hayatın bir gerçeği," diye açıkladı William. "O soğuk bir piç. Nedenlerimi anlıyor ve benim yerimde olsa o da aynı şeyi yapardı. Kendini kötü olarak görmüyor. Kendi gözünde tam da benim yaptığım şeyi yapıyor, ülkesine elinden geldiğince hizmet ediyor. O deli değil, Cerise. Çok mantıklı biri. Bu onu daha tehlikeli yapıyor. O günlüğün içinde ne var? Onu neden bu kadar çok istiyor?"

Cerise yüzünü buruşturdu ve yüzünü ovuşturdu. "Bunu çözmeye çalışıyorum ama hiçbir fikrim yok. Günlük her şeyin anahtarı. Keşke Sene bir yangında yansaydı. Keşke ailem orayı yerle bir etseydi-"

William elini onun dudaklarının üzerine koydu. "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Kuşlar ötmeyi kesti."

VUR bir ayağından diğerine geçti. Sikişmek ne kadar sürüyordu? Kurt ucube içeride şarap ve şiirle ona romantizm mi yapıyordu? Vur ahırın yanındaki meşe dallarının çırpınına odaklandı ve kendini gökyüzüne fırlattı. Deri kanatları açıldı ve Vur uçtu, akıntıların üzerinde süzülerek meşenin üzerine tünedi.

WILLIAM yana kayarak sessizce ayağa kalktı. Cerise ayağa kalktı, elini samanların arasına soktu ve kılıcını çıkardı.

William dişlerini gösterdi. *İşte benim kızım.*

Duvara doğru ilerledi. "Oh, bebeğim! Evet! Evet! Evet! Evet! Ver onu bana! Evet!"

Çatı birinin bedeninin ağırlığı altında gıcırdadı. William gıcırtıyı takip ederek zemin boyunca ilerledi.

"Daha sert, bebeğim! Daha sert!"

Çatı patladı. Delikten tüylü bir beden düştü, pençeleri öldürmek için açılmıştı. William saldırganın sırtına doğru hamle yaptı ve ön kolunu kaygan boğazına kilitledi. Yaratık boğuluyor, hırıltılar çıkarıyordu. Cerise inanılmaz bir hızla hamle yaptı ve geri çekildi.

Yaratık dizlerinin üzerine çöktü. William hafızasında tüylü El ajanlarını taradı. Vur. "Pençeleri zehirlidir."

Cerise'in yüzü sert bir hal aldı. Kendi ininde tehdit edilen bir kurt gibi görünüyordu. "Bırakın onu, lütfen."

William kilidi açtı. Vur nefes nefese yere yığıldı. Kan tüylerine yayıldı.

"Acıtıyor, değil mi?" Cerise bir adım daha yaklaştı.

"Evet," diye homurdandı El'in ajanı.

"Ölmen uzun zaman alacak ve sen uzaklaştıkça canın daha çok yanacak. El babamı aldı. Bana nerede olduğunu söyle, ben de buna bir son vereyim."

Vur'un mavi gözleri kırıştı.

William ona, "Acele etme," dedi.

Cesedin etrafında döndü ve samanların üzerine oturdu. Cerise onun yanına oturdu. Dakikalar soğuk melas gibi yavaşça akıp geçti. Vur'un inlemeleri keskin çığlıklara dönüştü. Beklediler.

Bir dakika akıp gitti. Bir dakika daha.

"Kasis!" diye bağırdı. "Kasis'te."

Cerise ayağa kalktı, yüzü asıktı. Flaş parladı, kılıç kesti ve Vur'un titreyen bedeni sonunda hareketsiz kaldı.

YİRMİ BEŞ

JOHN, Örümcek laboratuvarın derinliklerinden güneş ışığıyla dolu koridora çıkarken kapının sallanmasını izledi. Zayıf adam ışığa karşı gözlerini kırıştırdı ve gözlerini korumak için elini kaldırdı. Sağ kolunun kıvrımında kalın bir deri cilt duruyordu. John'un dikkatini çekti ve ona bakmaktan kendini alamadı.

"Koku gerçekten iğrenç," dedi Örümcek.

"Üzgünüm. Elden bir şey gelmez."

Örümcek başını salladı. "Benimle biraz yürü."

Koridor boyunca yan yana yürüdüler, cilt Örümcek'in yumuşak adımlarıyla hafifçe sallanıyordu.

John ayaklarının önündeki zemine baktı. Cilt tercüme edilmiş notlarla, dahi bir zihnin düşünceleriyle doluydu. O klasörle yapabileceği şeyler. Ne saklıyor olabileceği düşüncesi bile John'un başını döndürüyordu. Ona uzanmamak için ellerinin parmaklarını birbirine geçirdi. Kaygan deriyi neredeyse parmak uçlarında hissedebiliyordu.

Spider için çalışmak zordu. Makul biriydi ama sadece koşullar elverdiğinde; zorlukları anlıyor ama onlardan hiç etkilenmiyordu. Ve imkansız bir zaman diliminde imkansız şeyler bekliyordu.

John imkansızı başarmıştı. Bir aydan kısa bir süre içinde bir füzyon ve nispeten stabil bir füzyon. İyi iş çıkarmıştı ve Örümcek de memnun görünüyordu. Yine de emeklerinin meyvesi, ödül, Örümcek'in kolunun kıvrımındaki ciltte kilitli duruyordu ve John, Örümcek'in görünüşteki mutluluğuna güvenmekten daha iyisini biliyordu.

"Üç olası yer tespit ettik," diyordu Örümcek. "Bunları incelememiz bir gün kadar sürecek ve üniteyi çıkarmak da belki bir gün daha. Yaklaşık bir haftalığına gitmiş olacağım."

Gitti. Bu kelime John'un kafasında bir çan gibi çaldı. *Gitmiş* olacak. "Neden üç bölge, lordum?"

"Günlük notları yer işaretleri konusunda net değil. Buralı biri tam yeri tespit edebilir ama ben dışarıdan birinin varlığıyla belgeyi tehlikeye atmamaya karar verdim. Neredeyse herkesi yanıma alacağım. Kat etmemiz gereken çok yol var."

John'un kafasındaki sisli melankoliyi loş bir ışık kırdı. Bu ona kasıtlı olarak söyleniyordu.

"Evi korumaları için iki avcı ve bir muhafız bırakıyorum. Zaten bu noktada bu bir formalite. Burada sen ve Posad dışında değerli bir şey yok elbette ve ayrıca tuzaklar korumanın çoğunu kendi başlarına yapacaktır."

"Birimini yeri tespit edilip çıkarma işlemi tamamlandığında, sizin için bir kurtarma ekibi göndereceğim. Eminim geri kalanımızla birlikte çamurda debelenmektense burada dinlenmeyi tercih edersiniz. Umarım zorunlu izolasyonunuz bir sorun yaratmaz?"

John gülümsedi. "Hayır, lordum. Uykuya fena halde ihtiyacım var."

"Ahhh." Örümcek başını salladı, sarı kaşlarının altındaki gri gözleri nötrdü. "O zaman seni çarşafların ve yatağın rahatlığıyla baş başa bırakayım."

İkinci kattaki balkona çıktılar. Rüzgâr aşağıdaki su basmış ovidan nem getiriyordu. John ürperdi. "Korkunç bir yer."

"Hafifçe koymak." Spider sol elini balkonun oymalı parmaklıklarında gezdirdi ve keskin dişlerini göstererek gülümsedi. Bu gülümseme John'un boynundan parmak uçlarına kadar bir alarm şimşegi gibi çaktı. Rahatsızlığını gizlemeye çalışarak esnedi.

"John, çok yorgunsun." Örümcek omzunu sıvazladı. "Seninle yatmaya."

"İzninizle lordum."

"Git, git." Örümcek ona el salladı. "Şu esnemen bulaşıcı."

John selam verdi ve kamarasına doğru yürüdü. Çeviri Spider'daydı ama günlüğü füzyon odasında bırakmıştı. Bunun için bir oyun oynamasını bekliyordu. Daha az hırslı ve daha korkak bir adam çekip giderdi. O da çekip gitmeliydi. Ama günlük onu çağırıyordu. İçerdiği bilgi. Yaşamın sırrı, hatta belki de sonsuz yaşamın. Bununla donanırsa, herhangi bir diyara sığınabilirdi. Bir dahinin övgülerine mazhar olacak, hayatının geri kalanında korunacak ve takdir edilecek, bir haydut tarafından yönlendirilmek yerine çalışmalarını istediği yönde ilerletme fırsatı bulacaktı. Çünkü Örümcek bir hayduttu, zeki, kibar, kraliyet lisanslı bir hayduttu ama yine de bir hayduttu. Onunla sıradan bir sokak patronu arasındaki fark, ortaya çıkarabileceği yıkımın derecesiydi.

John odasına girdi ve kapıyı kilitledi. Örümcek yarın gidene kadar beklemek zorundaydı ve o zaman dikkatli olmak zorundaydı. Hem de çok dikkatli.

KOKU William'e yaklaşırken burun deliklerine doldu, bölgesini yeni işaretlemiş bir kurdun keskin kokusuydu. Gerildi.

İri yarı, yaşlı bir adam kapının önünde, sersemlemiş bir köpek sürüsünün içinde duruyordu. İri yarı, omuzları geniş, kot pantolon ve deri yelek giymişti. Saçları uzun ve kırdı, sırtına dökülüyordu.

"Sakin ol," diye mırıldandı Cerise onun yanında. "Sakin ol. Sadece Hugh Amca."

Adam döndü ve ona baktı. Gözlerinde soluk bir parıltı vardı. Bir kurt.

Boğazında alçak bir gümbürtü yuvarlandı. "O-"

Cerise kolunu onun dirseğinin içine soktu. "Senin gibi. Ben de birkaç gün önce öğrendim. O çok nazık bir adam, Will."

Hugh yaklaşımlarını izledi. Yüzünde hiçbir şey yoktu.

William birkaç adım ötede durdu. İki Dönüşen Kızıl Lejyon'un dışında karşılaştığında, işler hiçbir zaman iyi gitmezdi. Şimdi de karşı karşıya gelmek istemiyordu. Sonunda çiftleştikten sonra olmazdı.

"Hugh Amca!" Cerise yanına gitti ve ona sarıldı.

"Ceri." Ona beceriksizce sarıldı ve bıraktı. "Yardım etmeye geldim." "Teşekkür ederim!"

"Kimsiniz?"

"Bu benim William'ım."

Hugh önce ona, sonra William'a baktı. "*Senin*

William mı?" Kadın başıyla onayladı. "Tüm kürkü, pençeleri ve dişleriyle."

Hugh sanki canlı bir telle çarpılmış gibi irkildi. Cerise onun kolunu okşadı.

Bakışları William'a kaydı. "Adrianglian mı?"

William başını salladı.

"Sizi orada katile dönüştürüyorlar."

"Biz katil olarak doğduk."

Hugh'nun gözleri sapsarı oldu. "Eğer ona kötü davranırsan, boğazını koparırım."

William sesine biraz hırıltı karışmasına izin verdi. "Yaşlı adam, seni olduğun yerde bırakacağım."

"Bu çok hoş," dedi Cerise. "Neden hepimiz içeri girip biraz çay ve pasta içmiyoruz?"

Hugh hareket etmedi.

"Uğur," diye seslendi Mürid verandadan. Adam ona baktı.

"Çocuğu rahat bırakın," dedi.

Hugh omuzlarını silkti ve Cerise'in elini okşadı. "Eğer o hiç-"

"Bana zarar vermeyecek." Cerise diğ er elini William'ın koluna koydu. "O beni seviyor, amca. Gel hadi."

William biraz homurdandı ve onun kendisini merdivenlere götürmesine izin verdi. Kapı  arparak Kaldar'ı verandaya bıraktı.

William içini çekti ve Hugh'nun da aynı Şeyi yaptığını duydu. Cerise'in başının üzerinden birbirlerine kaşlarını çatarak baktılar.

Kaldar gözlerini devirdi. "Oh, bu çok hoş. Sizi bulmak için evin altını üstüne getirdik ve i te buradasınız. E lendiniz mi muhabbet ku ları?"

Cerise ona, "Seni ilgilendirmez," dedi.

"Seninle kütüphaneye geliyorum. Savaş konseyini orada topluyoruz."

William kalabalık kütüphaneye girmesine izin verdi ve burada yarım düzine tozlu yeşil Şarap Ői esinin bulunduğu masanın önündeki bir sandalyeye oturması istendi. Kütüphane Mar lılarla doluydu. Hiç  ocuk yoktu, sadece daha ya lı ergenler ve yetişkinler vardı. Yarınki savaş partisi.

Erian içi oyulmu  bir bitkiden yapılmış fincanları elden ele dola tırdı. "Bataklık kaba ı," dedi. "Gelenek."

"Bunu Sheeriles ile sava madan önce yapmamı tın." William fincanını aldı.

Erian, "Bu farklıydı," dedi.

"Sheeriles de bizim gibi Edger'dı," diye gürledi Mikita sol tarafa doğru. "El ve onun ajanları i galcilerdir," diye ekledi Murid.

Richard Cerise'e baktı. Kılıcını çıkardı ve ona uzattı. "Bence bunu sen yapmalısın."

Richard kılıcı aldı. Odaya bir sessizlik çöktü.

Bı a ı Ői elerin üzerinde tuttu. Yüzü yoğun bir konsantrasyon ifadesi aldı.

Bir saniye geçti. Bir tane daha.

William bu yüzden Cerise'in sorumlu olduğuna karar verdi. Sava ta Richard Şimdiye kadar  lm   olurdu.

Richard'dan yoğun bir elektrik mavisi olan büyü parladı. Kılıcı boyunca dans etti. Altı Ői eye tek bir darbeye vurdu ve kafalarını kesti.

Kütüphane boyunca düzensiz bir tezahürat yuvarlandı.

Richard kılıcı Cerise'e geri verdi. Ői eler kapıldı. Ignata, William'ın kadehine biraz Şarap koydu.

Cerise kadehini havaya kaldırarak, "Bugün elli yıllık Şarabı içiyoruz," dedi. "Ertesi günü iyi yaşamak için."

İçtiler. William kadehinden bir yudum aldı. Şarap boğazından aşağı yuvarlandı, ateş ve neşe birbirine karıştı. Lejyon'dan ayrıldığından beri ilk kez kendini kendinden daha büyük bir şeyin parçası gibi hissediyordu.

Richard, "Lord William'ın bize neyle karşı karşıya olduğumuzu söyleyeceğini umuyorduk," dedi.

"El hakkında bilgi edinmek istiyoruz." Ignata kadehine biraz daha şarap doldurdu.

William bir yudum daha aldı. Pekâlâ. Bunu yapabiliirdi. "Yeter ki açık olalım: Örümcek benim."

Başlar onaylarcasına sallandı.

"Örümcek'in standart birimi genellikle ileri düzeyde büyü değişimine sahip yirmi dört ajandan oluşur."

"Neden yirmi dört?" Kaldar sordu.

"Bölmesi kolay bir sayı: on iki kişilik iki grup, sekiz kişilik üç grup, altı kişilik dört grup ve böyle devam ediyor. Biz üç kişiyi öldürdük."

"Sadece iki kişiyi öldürdüğünü sanıyordum," dedi Kaldar.

"Üç," dedi Cerise ona. "Adamın konuşmasına izin verecek misin yoksa biraz daha araya girecek misin?"

William hafızasını yokladı. "Örümcek'in yakın çevresi, seçkinleri. Karmash Aule. Kökeni: bilinmiyor. Boy: iki metre, iki santim. Yaklaşık ağırlığı: üç yüz altmış pound. Beyaz saçlı, kızıl gözlü. Güçlendirmeler: güçlendirilmiş omurga, nakledilen bezler, ortalamanın üzerinde tepki süresi ve artan güç. Pozisyonu: Komutada ikinci. Kunt silahları tercih ediyor. Muhtemelen kendi gücüne güveniyor ve abartıyor. Kolayca öfkelenir. Orta derecede acı toleransı. Olası zayıflık veya hedef bölgeleri: eklemler, sol tarafta göğüs kafesinin hemen altında glandüler implant.

"Veisan. Kökeni: bilinmiyor. Boy: 1.80 cm. Yaklaşık ağırlığı: yüz kırk pound. Kan kırmızısı ten, örgülü mavi saçlar, mavi gözler. Geliştirmeler: glandüler eczacı, üstün tepki süresi, aşırı hız, gelişmiş el-göz koordinasyonu. Pozisyonu: Avcı. Keskin silahları tercih eder. Dengesiz. Öldürmeye başladığında, eczacısından gelen katalizörler tükenene kadar durmaz. Çatışma halindeyken siviller ile askeri personeli ayırt edemez. Olası zayıflıkları: yok."

Sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi ona bakıyorlardı.

"Yarı yolda intikam almazsın, değil mi William?" Murid söyledi.

"Hayır. Ruh. Köken: Kuzey Bölgesi. Boy: 1. 8 0 cm.
Yaklaşık ağırlık: yüz altmış beş pound ..."

Richard eline bir kağıt ve kalem aldı ve not almaya başladı.

POSAD'IN kara gözleri batan güneşin ışığını yakalayamadı. Yüzünde ikiz karbon havuzları gibi duruyordu, simsiyah ve ışıltısız. Örümcek, Posad gözlerini kırpana kadar onlara baktı. "Beni anlıyor musun?"

"Evet. Toplanmayı bitirip bahçeyi yok ediyorum. Sonra ev sahibi ekibin üssü temizlemesini beklerim ve onlarla birlikte giderim. Bunu daha önce de yaptım."

"Yukarı çıkmayacaksın."

Birkaç arı Posad'ın deforme olmuş omzuna kondu ve kovan deliğini koruyan kurumuş deri parçasını iterek geçti. "Ben yukarı çıkmam."

Örümcek başını salladı ve Veisan'ın eyerlenmiş atıyla beklediği yere doğru yürüdü. Kısrağının ağzı merhemle parlıyordu ve Örümcek ondan yayılan güçlü nane kokusu karşısında yüzünü buruşturdu. Kokusu maskelenmediği sürece hiçbir at Veisan'a katlanamazdı.

Atına bindi ve konağa son bir kez baktı. İçinde bir yerlerde, değerli değişim uzmanı ölümüne giden yolda ilk adımlarını atıyordu.

"Yazık," diye mırıldandı. Elden bir şey gelmezdi. John'un gözlerindeki açlık çok güçlüydü ve günlüğün içindeki bilgiler ikilinin temasa geçmesine izin vermeyecek kadar uçucuydu. John'u özleyecek, onun uzmanlığını özleyecekti. Yine de krallığın iyiliği için hiçbir masraftan kaçınılamazdı.

John yatak odasının gölgeli derinliklerinden Örümcek'in uzaklaşmasını izledi. Kendini bir saat daha okumaya zorladı ve füzyon odasına doğru yola koyuldu. Yavaşça, sakın adımlarla, umursamamış gibi davranarak başladı, ama malikâne etrafında bomboş duruyordu ve beklentiyle daha hızlı ve daha hızlı yürüdü, sonunda koşmaya başladı.

Aceleyle neredeyse odaya dalacaktı ama son anda kendini tuttu ve elini kapıya dayayarak durdu.

Kaynaşmış bir varlığın kendi iradesi yoktu. Hem talimatlara duyarlıydı hem de bir emri reddedemezdi. Ancak kaynaşmış varlık kişiliğinin izlerini korurdu. Doğrudan itaatsizlik edemezdi ama kötü ifade edilmiş bir komuttan faydalanabilirdi. Bu durum özellikle insan öznenin iradesi güçlüyse geçerliydi ve Genevieve Mar karşılaştığı en güçlü ruhlardan birine sahipti.

John nefesini tuttu ve kapıyı açtı. Füzyonun çirkinliği onu uzun zaman önce etkilemeyi bırakmıştı ve odaya adım attığında sadece yaratığın silahlarına baktı: dikenlerle süslenmiş üç uzun, esnek uzantı. Kırbacın bitkideki karşılığı. Kırbaçlar hidrolik güçle çalışıyor, damar demetleri sıvıyla dolduğunda esniyordu. Sıvı kaynağı sınırlıydı ve kırbaçlar tek bir yıkıcı vuruş yapabiliyordu. Bu rezerv tükendiğinde, tekrar vurmadan önce yeniden inşa etmeleri gerekirdi. Deneyimlerinden, vuruşlar arasındaki sürenin on beş dakika ile yarım saat arasında değiştiğini biliyordu. On beş dakika. Akıllı bir adam on beş dakikada çok şey başarabilirdi.

Günlük, füzyonun arkasındaki masanın üzerinde duruyordu. Örümceğin yemi.

John füzyona baktı. Her şey sırayla. Hidrolik deposunu boşaltması gerekiyordu. Parmak eklemlerini kırdı. "İtaat et. Günlüğü almak için kırbacını kullan ve yavaşça ayaklarımın dibine koy."

WILLIAM odasına açılan kapının koluna bırakılmış siyah bir saç teline baktı. Eski şarabın etkisi büyüktü. Başı dönüyordu. Saçı çekip çıkardı ve içeri girdi.

Gaston sandalyeden atladı.

"Bana bir iyilik yap." William yatağın üzerine oturmaya çalıştı. Mümkün olan son anda, hain mobilya parçası panikle altından çekilmeye çalıştı. Ağırlığıyla yatağı sabitleyerek yorganın üzerine düştü. Ne şaraptı ama. "Saçlarınızı kapı kollarında bırakmayın. Ya da çanta saplarında. Ya da mektuplara dolama."

"Odada olduğumu bilmeni istedim."

William çizmelerinden birini çıkardı. "Birincisi, pencereyi açtınız ve kapının altında bir cereyan vardı. İkincisi, kapının kolu hâlâ sıcaktı. Ve sonra-"

Diğer bot ikizinin yanına indi. "Peki sonra?" Gaston sordu.

"Seni duydum. Ve kokunu aldım." William bakışlarını çocuğun üzerine dikti. "Büyükanenin büyü yüzünden uyuyor olman gerekiyordu. Neden ayaktasın?"

Gaston dişlerini kilitledi. "Yarın seninle gelmek istiyorum."

"Hayır."

"Neden?"

"Sen bir çocuksun. Yarın ölümüne bir dövüş olacak. Kitaplardaki ve filmlerdeki gibi güzel olmayacak. Cehennem gibi olacak. İnsanlar yaralanacak ve ölecek ve sen onlardan biri olmayacaksın."

"Ben güçlüyüm! Hızlıyım, tırmanabilirim, çok sert vurabilirim ve bıçak kullanmakta iyiyim ..."

William başını salladı.

"Annemin bacağını kesti!"

William yataktan zıpladı. "Sarhoşum. O lanet şarabın etkisindeyim ve çift görüyorum. O yüzden hadi. En iyi atışını yap."

Gaston tereddüt etti.

William dengesini korumaya çalışarak ayaklarının üzerinde biraz sallandı. "Amcık."

Çocuğun yüzü kıpkırmızı oldu. Duvardan sıçradı, sıçradı, ellerini uzattı. William onun kolunu yakaladı, ivmesini yönlendirdi ve onu havaya kaldırarak ters çevirdi. Gaston yere çakıldı ve duvara doğru kaydı. William başını eğip ona baktı.

Çocuk kendini salladı ve ayağa kalktı. Pes eden biri değil.

"Sorun nedir? Beni ayağa kaldıramaz mısın? Zar zor ayakta durabiliyorum." Gaston dişlerini gösterdi ve çömeldiği yerden hamle yaptı.

Çocuk hızlıydı, diye düşündü William, dirseğini Gaston'un ensesine vururken.

Çocuk yere yığıldı. William böbreklerine tekme attı. Gaston'un nefesi kesildi.

"Ders ne?" William sordu.

"Daha iyisin," dedi Gaston ve William'ın ayak bileğine vurdu.

William onu tekrar tekmeledi. Gaston ciğerlerine biraz hava çekmeye çalışarak bir topun içine kıvrıldı.

"Acele etmeyin. Yere düşmemeye çalışın. Yere düştüğünüzde karnınızı esnek tutun ki karnınıza gelen bir tekme sizi yere sermesin."

Çocuk sonunda nefes aldı.

"Ders ne?"

Gaston öksürdü. "Yeterince iyi değil."

"Henüz yeterince iyi değil. *Yine* de önemli olan kısım bu." William çocuğu kolundan tutup yukarı çekti. "Yarın Örümcek'le savaşmaya gitmek çok asilce. Bizim gibi insanların asalet umurunda bile değil. Biz kazanmak için dövüşürüz. Kirli dövüşürüz ve elimizdeki her şeyi kullanırız çünkü işimiz hayatımızı bir kenara atmak değildir. İşimiz diğer piçi saf dışı bırakmaktır. Ve Örümcek gibi bir piçi öldürmek için yetenek gerekir. Güçlü ve hızlı olmak sizi iyi yapmaz. Sadece potansiyeliniz olduğu anlamına gelir."

Gaston burnunu sildi.

"Eğer yeterince uzun yaşarsan, sana benim gibi olmayı öğretirim. Ya da yarın baban gibi kükreyerek oraya koşarsın ve Örümcek'in seni kanayan bir et parçasına dönüştürmesine izin verirsin."

"Ya yarın seni dışarı çıkarırsa?"

William içini çekti. "Eğer öyleyse, Sicktree'ye git. Zeke Wallace adında bir adam bul. Orada bir deri dükkânı işletiyor. Ona olanları anlat ve Adrianglia'daki Declan Camarine ile konuşman gerektiğini söyle. Zeke seni Declan'a götürecektir ve o da oradan devam edecek. Birkaç yıl içinde Örümcek'in peşine düşüp onu benim anıma öldürebilirsin. Ya da yarın ölebilirsin. Seçim senin."

William kapıyı açtı. Gaston dışarı çıktı ve omzunun üzerinden baktı. "Bir gün seni yeneceğim."

"Belki."

William kapıyı kapattı ve yatağa uzandı. İyi ki hiç akşamdan kalma olmuyordu, yoksa sabah çok üzgün bir adam olurdu.

Gözlerini kapattı ve kapının açıldığını duydu. Cerise onun odasına girdi ve yanındaki yatağa kayd.

"Rüya mı görüyorum?" diye sordu

ona. "Hayır."

"Oh, güzel."

YİRMİ ALTI

Gri şafak ışığı nemli servi iğnelerine takılıyordu. William öne doğru eğildi, düşmemek için selvi dalını parmaklarıyla kavradı. Kaldar onun üzerinde, kız saç yosunlarının arasında kıpırdandı.

Mars'ın önünde keşif yapmaya gönüllü olduğunda, Cerise'in onu kuzeninin yanına koyacağını düşünmemişti. Kaldar'ın bedeni yeterince sessiz hareket ediyordu. Ağzı ise başka bir meseleydi.

William gözlerini kısıtı. Selvideki tüneğinden serayı ve yaklaşık dört yüz metre ötedeki arka duvarın bir parçasını görebiliyordu. Kısa boylu, karanlık bir figür seranın içinde hareket ediyordu. Onlar izlerken, kambur kısa bir kürek salladı. Camlar çınladı. Parçalar yere uçtu.

"Ne yapıyor bu?" Kaldar mırıldandı.

"Bahçeyi yıkıyor."

William daldan indi, aşağıya doğru sıçradı ve kendini aşağıya doğru sallayarak yere düştü.

"Nereye gidiyorsun?" Kaldar tısladı.

"İçeride. Örümcek ve adamlarının çoğu gitmiş. Mekânı koruyan sadece birkaç ajan var."

"Cerise'i beklememiz gerekiyor."

William arbaletini çalıştırdı ve eve doğru yöneldi. Arkasında Kaldar nefesinin altında küfrederek yumuşak zemine atladı. William selvi korusundan geçerek açıklığın kenarına geldi ve durdu. Toprak tuhaf kokuyordu.

Kaldar yetişti. "Kapana mı

kısıldınız?" "Evet."

Kaldar bir taş aldı ve açıklığa fırlattı. Taş iki kordonun arasına düştü. Yerden yeşil bir kök fişkırdı ve iğne inceliğindeki dikenlerden oluşan bir dolu, kayadan kıvılcımlar çıkararak toprağa saçıldı.

"Üzerinde hiç para var mı?"

"Hayır."

Kaldar yüzünü buruşturdu. "Elinizde ne var?"

William, Ayna'nın hileler çantasından çıkarıp bu sabah giysilerinin arasına sakladığı yirmi küsur eşyanın zihinsel bir dökümünü yaptı. Ayrılabilceği pek bir şey yoktu. "Bir bıçak," dedi.

"Tamam. Bıçağımla senin bıçağına karşı bahse girerim ki oradan zarar görmeden geçebilirim."

William onları evden ayıran seksen yardalık açıklığa baktı. Bu intihar olurdu. "Hayır."

Kaldar gözlerini devirdi. "Bahis olmadan aynı şey değil."

Kuzenini havaya uçurursa Cerise onun derisini canlı canlı yüzer. Çok eğlenceli olurdu. Hatta tedavi edici. Ama bu onu ağlatırdı. "Hayır."

"William, bir bahse ihtiyacım var; yoksa işe yaramaz. Kaybedecek hiçbir şeyin yok. Sadece şu lanet bıçak üzerine bahse gir."

William yedek bıçağını çıkardı ve ayaklarının dibindeki yere sapladı. "Keyfine bak."

Kaldar kendi bıçağını yere bıraktı ve bıçağı eline aldı. Parmakları bıçak boyunca ilerleyerek metali okşadı. Gözlerini kapadı ve tarlaya doğru yürüdü.

Ayağı bir noktanın üzerinde durdu; gözleri hâlâ kapalıyken döndü ve önce sola, sonra sağa saptı. Sağ botunun burnu neredeyse şüpheli bir zemin parçasına değecekti ki Kaldar sallanıp dönerek uzaklaştı. Sarhoş gibi yalpalayarak ilerlemeye devam etti, sıvı zarafetiyle zıpladı, dondu, sol ayağının topuğu üzerinde durdu ve son on metreyi düz bir koşuyla fethetti.

Döndü, ellerini kaldırdı, dudaklarını bencil bir gülümsemeyle gerdi. "Ah?"

Arkasında bir gölge titreşti. William ayağa fırladı ve iki el ateş etti. İlk atış ajanın gözüne isabet etti ve onu ayağa kaldırdı. İkinci mermi de boşa gitti ve pürüzsüz, benekli bir vücut Kaldar'ı omuzlarından kavrayıp ikinci katın penceresine doğru çekti.

William'ın hafızası ona Embelys dedi. Yılan. Kaybedecek zaman yok.

William Ayna'nın bombalarından bir avuç dolusu açıklığa fırlattı. Küçük küreler kulakları parçalayan bir gümbürtüyle patladı. Toprak ve bitki köklerinden oluşan gayzerler fışkırarak enkazı havaya savurdu. William içgüdülerinin rehberliğinde, toprak omuzlarına yağarken ileri atıldı ve koşarken en sevdiği bıçağını çekti.

İlerideki düşmanı hissetti ve bıçağını toprağın içine sapladı. Ajan arkasını döndü, saçları kaslı omuzlarının üzerinde küçük örgülerden oluşan bir kasırgaya dönüşmüştü. Kopan femoral damardan gelen kırmızı bir dalga bacağını ıslattı. Nefes nefese kaldı ve yere düştü. Adam onun ölmesini beklemedi.

Shapes, bombalarının tahrip ettiği açıklığın arkasındaki çalılıklardan kurtuldu. Göz ucuyla Cerise'i gördü ama ilerlemeye devam etti.

Ev önünde belirdi. William atladı, balkonun kenarına tutundu ve kendini yukarı, Kaldar'ın cesedinin tahta parmaklığı kırdığı yere çekti. Balkonun döşeme tahtalarının üzerinde parıldayan bir cam serpintisi içinde kırılmış bir pencere duruyordu. Jilet gibi keskin çiyin üzerinden atladı, odanın içine daldı, yere çarparken yuvarlandı ve ayağa kalktı, bıçağı bir vuruş için hazırды.

Boğuk bir boğuşmanın belli belirsiz sesleri kulaklarını tırmaladı. Solundaki odadan geliyorlardı. Tekmesi duvarı yıktı. İçeri doğru hamle yaptı. Sağdan bir ajan ona doğru döndü. William tekmeyle savuşturdu, adamın koltuk altına sapladı, ikinci saldırganın boğazını kesti ve cesetler yere düşerken durakladı.

Sağ taraftan bir nefes sesi geldi. "William!"

Embelys'in devasa cüssesi Kaldar'ı duvara sabitledi. Sarmalı panellerin arasından geçerek Kaldar'ın beline ve omuzlarına dolandı ve sağ kolunu yanına sabitledi. Sol kolu ise Embelys'in göğsünün üstünde, vücudunun tavana sabitlenmiş kalın bir demir çubuğu yakalamadan önce büküldüğü yerde yatıyordu. Sarmallarındaki desen soluk ve donuktu. Başı yana doğru gevşekçe sarkıyordu. William'ın bıçağının etinden çıktığı boynundan yere doğru uzun bir kan çizgisi uzanıyordu.

"Bıçak için teşekkürler." Kaldar'ın yüzü çabalamaktan kızardı. "Şu fahişeyi üzerimden çıkarmama yardım et."

Evin içinde bir sarsıntı yankılandı. William'ın kafatasında yankılandı ve dişleri çenesinde gevşemiş gibi sallandı.

"Biraz yardıma ihtiyacım olabilir," dedi Kaldar'ın sesi titreyerek.

Devasa bir çanın gongu gibi bir sarsıntı daha oldu ve William basınçtan sendeledi.

"Senin neyin var böyle?"

William'ın içindeki vahşi kulaklarını kaldırdı. Biri onu çağırıyordu. Kapıya doğru döndü. Çağrı, kulaklarını atlayarak kafatasında, doğrudan zihninde yankılandı. Eğer bu büyüye, daha önce hiç karşılaşmamıştı.

"Sessiz olun ve gürültü yapmayın."

"Gitmeyin! Bana yardım et, lanet olası!" Kaldar boştaki yumruğuyla Embelys'in cesedini yumrukladı. "Sonovabitch!"

Acı ve özlem dolu bir çığlık William'ın kafasında yankılandı. Kapıdan geçip koridora koştu ve çığlığın kaynağına doğru ilerledi. Zihnindeki feryadın yoğunluğu kalbinin teklemesine yetmişti.

Koridorun sonunda küçük sihirli artçı şoklarla titreyen karanlık bir dikdörtgen olan bir kapı belirdi. Çağrının kaynağı kapının arkasındaydı. William koşmaya başladı.

El'in büyüü kapının yüzeyinde dans etti ve soluk yeşilin duman gibi ince sarmallarına dönüştü. Kapıyı tekmeledi. Kapı uçarak açıldı.

Burun deliklerini tatlı bir koku doldurdu, eski karabuğday balı kokusu gibi baş döndürücü ve sıvı kıvamındaydı. Odanın içinde, görüş alanının dışında bir şey kıpırdadı. William dişlerini sıktı, içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Odanın köşesinde devasa bir çiçek açmıştı. İnce ve yumruya benzer keseciklerle dolu kökleri zemine ve duvarlara kırmızımsı bir ağ gibi yayılmış, sadece pencereleri çıplak bırakmıştı. Kökler birbirine dolanarak kalın, bodur bir gövdeye dönüştü ve bu gövdeden üç geniş yaprak çıktı. Yaprakların damarlarından akan kırmızı sıvı, yeşil kısımlara pembe bir renk katıyordu.

Gri ve yeşil benekli üç büyük taç yaprağı yaprakların üzerinde yükseliyordu. Kapalıydılar, dua ederken katlanmış eller gibi çiçeğin merkezini saklıyorlardı.

Sarsıntılı bir hızlanma kök ağının içinden geçti. William geri adım attı.

Kökler sürünerek uzak köşeden çözüldü, bir masa ve çiçekten dört fit yüksekliğinde bir kozaya uzanan üç uzun, esnek dokunaç ortaya çıktı.

Dokunaçlar lastik gibi tehditkâr bir güçle kozayı duvardan sıyrıp odanın diğer ucuna taşdılar, hareket ettikçe kıvrımlarını açıyorlardı. Son sarmallar kaydı, düzleşti ve bir beden ıslak bir gümbürtüyle William'ın ayaklarının dibine düştü. Dokunaçlar havada dondu, bir selvi gövdesi kadar katı ve hareketsizdi.

Hay sikeyim.

Hidrolik hareket. Bunu Adrianglian Lejyonu'nda geçirdiği süre boyunca öğrenmişti. Dokunaçlar, bitki sıvı kaynağını yenileyene kadar hareket edemiyordu.

William cesedin yanında diz çöktü. Ceset sırt üstü yatıyordu. Bir adamdı. Muhtemelen. Yüzünün ve boynunun açıkta kalan eti doğal olmayan bir şekilde pürüzsüz ve şişti, rengi yeni bir çürüğün koyu şişmiş moruydu. Kadavranın ağzı açıktı. Kabarık göz kapakları, süt rengi göz kürelerinin üzerinde yarı kapalı duruyordu.

Kökün küçük bir filizi cesedin yanağına doğru kıvrıldı. Kaba, neredeyse kabuğa benzeyen bir koni içinde bulunan kökün keskin ucu ölü eti deldi ve içinden geçti. Deri ıslak kâğıt gibi yırtıldı. Yoğun, yapışkan bir kanlı sıvı aktı ve ölü yanaktan yere doğru aktı. Cesetten çürüyen etin mide bulandırıcı kokusu yayıldı. William geriye sıçradı.

Diğer kökler cesede uzandı, kesecikler minik kalpler gibi atıyordu. Bitki cesedin sıvılarını içiyor, onları su gibi tüketiyordu.

Taç yaprakları titredi. Üzerlerindeki yeşil lekeler sürünerek taç yaprağının kenarlarından uzaklaştı ve çiçeğin dibinde tek bir yeşil lekeye dönüştü. Kökler pompalamaya devam etti. Koyu kırmızı sıvı taç yapraklarındaki damarlardan yayılarak griyi kırmızıya çevirdi.

William kılıcını kaldırdı. Eğer bir dahaki sefere onu kurutmaya çalışırsa, büyük bir sürprizle karşılaşacaktı.

Çiçeğin damarları kasıldı, taç yapraklarını acı verici bir yavaşlıkla birbirinden ayırdı. Bir şey çiçekle birlikte hareket ediyordu.

Bir fısıltıyla taç yaprakları açıldı, parlak kırmızı ve tavus kuşunun kuyruk tüyleri gibi sertti. Sarı bir polen patlaması havaya püskürdü ve toz haline getirilmiş sarı kar gibi havada süzüldü. Ballı bir koku odayı kapladı.

William öksürdü. Gözleri yaşardı ve eliyle nemi sildi.

Çiçeğin içinde bir beden yatıyordu. Çıplak ve kel, bir deri bir kemik kalacak kadar zayıf, çan şeklindeki alt taç yaprağının içinde sırt üstü yatıyordu. Bacakları çiçeğin çekirdeğinde kaybolmuştu. Cesedin kansız etinin mavimsi tonu, taç yaprağının cırcırlı kıpkırmızı rengiyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Bir şanssız piç daha yeniyor.

Şimdiye kadar çiçeğin kırbaçları sıvıyı geri kazanmış olmalıydı. Eğer saldıracaksa, önce onları geçmesi gerekecekti.

Ceset gözlerini açtı. Sessiz bir yalvarışla ona baktılar ve bir an için Cerise'e baktığını sandı.

William nefesini tuttu.

Kökler kenara çekilerek çiçeğe doğru dar bir yol açtı. Onu aldı.

Cesedin elleri açıldı, çökük bir göğüs ve eskiden göğüslerin olduğu yerde ince deri torbaları ortaya çıktı. Mavi gözler onun hareketlerini izledi. Eğer o

daha genç, yüzünde biraz yağ olsaydı ve cildi daha pürüzsüz olsaydı. Sarı saçları olsaydı . . .

"Genevieve," diye fısıldadı ve öksürerek boğazındaki bir ağzı dolusu poleni dışarı attı.

Elini ona doğru uzattı. Adam onun buz gibi parmaklarını tuttu. Yaprakların ve yaprakların damarlarını dolduran aynı kırmızımsı sıvı gövdesine doğru ilerliyor, neredeyse şeffaf olan derisinin altındaki damarları şişiriyordu.

Ağzını açtı. Bir büyü dalgası ona çarptı. William dizlerinin üzerine çöktü, nefes nefese kaldı. Cerise'in görüntüsü önünde titreşti. Kılıcı Embelys'in sarkık bedenini oyuyor, Kaldar'ı kesip çıkarıyordu. Evin içindeydi. Gözlerini kırıştırdı ve Cerise'in görüntüsü kayboldu.

Genevieve'in ağzı buruştu, bir sözcük oluşturmakta zorlandı. William'ın gözleri, küçük toz yıldızlardan oluşan bir kar yağışı halinde havada dönüp duran polenlerden yanıyordu. Ağzını ve burnunu doldurmuş, boğazını yakmıştı. "Daha önce..." Genevieve fısıldadı. "Kızım..."

Kırbacı masaya doğru sallandı ve geri yuvarlandı, bir okşamaya eşdeğer bir yumuşaklıkla omzuna dolandı. Deri bir dergi ayaklarının dibine düştü.

"Başka seçeneğim yok ... beni ..."

"O biliyor," dedi ona. "Cerise biliyor."

"Sophie'ye söyle... Çok üzgünüm..."

"Yapacağım."

Onun elini sıktı. "Öldür beni. Lütfen. Böylece Ceri . . . zorunda kalmasın ..."

Bıçak sanki kurşunla doluymuş gibi elinde ağırlaştı. Kaldırdı.

Gülümsedi. Kırılgan, sivri kemikli yüzü, çökmüş yanakları, acıya boğulmuş gözleri, hepsi o zayıf gülümsemeyle aydınlandı, birleşti ve dönüştü, ışıltılı ve zamansız hale geldi. William bunu ölene kadar hatırlayacağını biliyordu.

Savurdu. Bıçak etini temiz bir şekilde kesti. Başı yere düşüp yuvarlandı ve boynunun kütüğünden bir kan seli fişkırdı. Döşeme tahtalarının üzerine sıçradı ve kökler ona doğru uzandı. Kan yaradan akmaya devam ederken kesecikler pompalıyor, yamyamca bir döngüyle sıvıyı emiyordu.

William günlüğü yerden aldı.

Başı yan yatmıştı. Hâlâ gülümsüyordu ve mavi gözleri ona odaklanmıştı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı kansız dudakları.

Polenler ciğerlerini tıkamış, gücünü tüketmişti. William ayağa kalktı ve yarı kör, tökezleyerek, bitkin ve güçsüz bir halde kapıya doğru sendeledi. Eli kapının kolunu buldu ve ağırlığını kapının üzerine verdi. Kapı önüne düştü ve koridora çakıldı. Ahşap zeminin serin pürüzsüzlüğü yanağını tokatladı.

Kapı.

William kendini sürükleyerek ayağa kalktı, kapıyı kapattı ve ona yaslandı. Ciğerleri yanıyordu. Son polen kokuları etrafında dönüyordu.

William göğsünün inip kalkmasına odaklandı. Elleri günlüğü kendi kendine çevirip açtı. Uzun el yazısı çizgileri sayfaları kaplıyordu, odaklanılamayacak kadar belirsizdi. Gözlerindeki son yaşları sildi ve günlüğü sayfaları neredeyse burnuna değecek kadar yaklaştırdı.

R1DP6WR12DC18HF1CW6BY12WW18BS3VL9S R1DP6WG12E

5aba 1abaa

Saçmalık. Hayır, anlamsız değil, kod.

Koridorda hızlı bir ayak sesi yankılandı. Elini yanına indirdi ve günlüğün bacağına asılı kalmasına izin verdi.

Cerise köşeyi döndü, Richard arkasındaydı. Ona doğru koştu.

"Yaralandın mı?"

William başını salladı ve ona iyi olduğunu söylemeye çalıştı ama kelimeler ağzından çıkmıyordu. Günlüğü onun ellerine bıraktı. Anlayış yavaş yavaş yüzüne yerleşti. Kadın bembeyaz kesildi ve onu itmeye çalıştı. "Beni içeri al."

"Hayır," diye homurdandı. Sonunda sesi işe yaradı. "Onu görmek zorundayım!"

"Hayır. Yapmanı istemedi. Her şey bitti."

Richard onun omuzlarını tuttu. "O haklı. Her şey bitti." "Annemi görmeme izin verin!"

Kadın ondan uzaklaştı ama Richard onu tuttu. "Her şey bitti. Her şey bitti ve o şimdi dinleniyor. Anılarını lekeleme. Onu olduğu gibi hatırla. Haydi gel. William'ı temiz havaya çıkaralım."

Cerise hiçbir şey söylemedi. Omuzları çökmüştü. Yutkundu ve Richard onu yukarı çekerken omzunu William'ın sağ kolunun altına kaydırды. Cerise'in kolu William'ın beline dolandı. Ona bir şey söylemeyi düşündü.

ama onun yerine ona yaslandı ve kendisini evin dışına, güneş ışığına doğru götürmelerine izin verdi.

Evi ateşe vermişlerdi. Bir cenaze ateşi gibi yanıyor, havaya yoğun ve keskin bir duman püskürtüyordu. Alevler büyük bir gürültüyle eski tahtaları tüketti, duvarlardan yukarı doğru kıvrıldı, seranın camlarını eritti ve ateş dışlarını yeşil etlerine geçirirken Posad'ın bitkileri tısladı ve feryat etti. Yangını durdurmak için kimse gelmedi ve gelseler bile yangın çok hızlı ve çok uzağa yayılmıştı.

Cerise gitmeyi reddetti. William onun yanına oturdu. Onun acısını hissetti, keskin ve acımasız. Onun yanında oturmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Cerise ağlamadı. Saçmalamadı. Sadece orada oturuyor, keder ve öfke saçıyordu.

Çok geçmeden tüm yapı alevler içinde kaldı, taş ve keresteden oluşan bir iskeletten başka bir şey değildi. Çatı, eski destek kirişlerinin gürültülü patlamasıyla çökene, her yere parlayan kıvılcımlar püskürtene, atları ürkütene ve ikisini sıcaktan geri çekilmeye zorlayana kadar, açıklığın kenarında oturdu, öfkeli alevin ışığında dergiyi okudu.

YİRMİ YEDİ

WILLIAM, Mars'ın kütüphane koltuğunun rahat yumuşaklığına daha da gömülerek yaslandı. Örumcek gitmişti. Batakılık'ta bir yerlerdeydi. Her şey o lanet günlüğe bağlıydı. Ona Spider'ın nereye gittiğini ve Cerise'den ne istediğini söyleyecekti. Ama o lanet şey şifreliydi.

Cerise günlüğü, kalemi ve biraz kâğıtla birlikte pencerenin yanındaki yerini aldı.

Kütüphane kalabalıktı. Mars sürekli girip çıkıyor, endişe saçıyordu. William dişlerini sıktı. Bütün bu gerginlik onu ürkütüyordu. Köşede Kaldar bir kadeh şarap eşliğinde kara kara düşünüyordu. O, Richard ve Erian üç bekçi köpeği gibi kapının yanında oturuyorlardı.

William kalıbı kafasında çalıştırmaya devam etti. Bir buçuk sayfalık bir kod ezberlemişti. Bu bir koddu, bundan emindi. Bir düzeni vardı. Birincisi, sayılar sırayla gidiyordu.

R1DP6WR12DC18HF1CW6BY12WW18BS3VL9S R1DP6WG12E

Rakamlar kendilerini tekrarlıyordu, ama nadiren aynı harflerle - 1, P6, R12, C18, ve sonra F1, W6, Y12 ... Yoksa 1D, 6W mıydı? Farklılıkları söyleydi

6. Sadece 1'den 6'ya kadar olan ilk aralıkta 5 fark vardı. Ama sonra ikinci dizi vardı-3, 9, 15, 19. Bazen sayılar tüm dizi boyunca devam ediyor, bazen de bitiyor ve başka bir dizi başlıyordu.

Gördüğü andan itibaren beynini bu desene karşı zorlamıştı. Kodlar ona göre değildi ama temel önermeyi biliyordu: en sık rastlanan harf ve rakam kombinasyonunu bulmak ve alfabenin en sık kullanılan harfini onun yerine yapıştırmayı denemek. Ama o bir avcıydı, şifre kırıcı değil.

Erian bacaklarını sandalyeden aşağı salladı ve uzun adımlarla kütüphanenin uzunluğunu ölçerek ilerledi. Sesi sessizdi. "Üç saat oldu. Bunu bozmayacak."

"Onu kıracak," dedi Richard. "Bu Vernard'ın hayatının işiydi ve o da en sevdiği torunuydu."

"Evet." Erian'ın sesindeki sertlik William'ın kafasında bir alarm çalmasına neden oldu. "Senin derdin ne?" Kaldar sesini alçak tuttu.

"Senin içine tükürdü mü?

Kahvaltı?"

Erian ayağının üzerinde döndü. "Bitti artık. Neden ikiniz de anlamıyorsunuz? Kan davası bitti, biz kazandık, işimiz bitti."

Richard ona, "Gustave ve Spider'ın kellesini alana kadar bu iş bitmiş sayılmaz," dedi.

Erian elini salladı, yüzü tiksintiyle çarpıldı. "Bütün lanet aile çıldırdı."

Richard usulca ayağa kalktı, kütüphaneye geçti ve raftan büyük bir deri cilt çıkardı.

"Ne oldu?" Kaldar sordu.

"Büyükbabam Louisiana Dükaliği Ceza Kanunu'nun 8.3 Maddesi uyarınca sürgüne gönderilmiş. Madde 8.3'ün ne olduğunu kontrol etmeyi hiç düşünmediğimi fark ettim."

Richard kitabı sabitleyen deri kapağın kilidini açtı, kapağı çevirerek açtı ve sarı sayfaları karıştırdı. Kaşlarını çatı. "Buldum."

Richard kitabı kaldırarak onlara sayfayı gösterdi. Kırmızı harflerle yazılmış başlıkta "Yeminlerin Yanlış Uygulanması ve Bozulması" yazıyordu. Alt bölümlerden oluşan uzun bir liste aşağı doğru iniyordu.

"Alt bölüm 3," Richard okudu. "Sayfa 242."

Sayfaları çevirirken hışırdaydı. "Yanlış Uygulama. Yasadışı İnsan Deneyleri. İnsan Vücudunun Bütünlüğüne Büyük Saygısızlık. Bir Anormallik Yaratma Niyeti."

"Bunun El'in yaptığından ne farkı var?" Erian sordu.

"El'in var olmaması gerekiyor," dedi William. "Yakalanırsa, El'in ajanı Louisiana'dan hiçbir destek alamaz. Sihir modifikasyonları yasadışı olduğu için onu serbest bıraktılar."

"Büyükbabam insan vücuduyla oynamak için büyü kullanmaktan hüküm giydi, bu da Hekimlik Yemini'ni bozdu." Mikita odaya girdi. "Annem bir keresinde bu konuda konuştuklarını söylüyor. Peşine düşeceklerini biliyormuş ama yine de ne yaptıysa yapmış. Bırakılamayacak kadar önemli olduğunu söyledi."

"Araştırmanın niteliği neydi?" Richard sordu.

"İnsan vücuduna kendini yenilemeyi öğretmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. İnsanların kendilerini iyileştirme ve her türlü hastalığın üstesinden gelme gücüne sahip olduğunu söylüyordu. Tek yapmaları gereken vücutlarının içinde doğru düğmeyi bulmaktı."

Bir yemini bozmak ve her şeyi, rahat mavi kanlı hayatını, konumunu riske atmak için bir adamın azimli olması gerekirdi. Böyle bir adam, amacı olan bir adam,

bataklığın onu durdurmasına izin vermezdi, diye düşündü William. Hayır, her neyse onun üzerinde çalışmaya devam edecekti. Burada. Bataklıkta.

Vücuda kendini iyileştirmeyi öğretmenin bir yolunu arıyorum. Yenilenmek için.

Hafızası, ay ışığında yaraları birbirine dolanmış bir canavarın görüntüsünü zorladı. Parçalar kafasında bir araya geldi. Kendi kendini iyileştiren, yok edilemez bir canavar. William hayatı boyunca düzinelerce farklı hayvan görmüştü ama bu yaratığa benzer bir şeyle hiç karşılaşmamıştı. Bu bir kedi, kurt ya da ayı değildi. Hiçbiriyle akraba bile değildi.

Eğer doğal değilse, yapılmalıydı. Ve bunu Cerise'in büyükbabası gibi bir adamdan daha iyi kim yapabilirdi ki?

Eğer canavar yapıldıysa, Örümcek onu ele geçirmek, parçalarına ayırmak ve nasıl ortaya çıktığını öğrenmek isteyecektir.

Cerise büyükbabasının yaptığı bir canavarın ormanda dolaştığını fark etse, onu ve Örümcek'i öldürmek için elinden geleni ardına koymazdı. Akı bu şekilde çalışırdı: Sorumluluklarını yerine getirir ve borçlarını öderdi. Örümcek'in yanında yirmi ajan vardı. Elllerinde Mars vardı ve Cerise'in akrabalarından en az yedi ya da sekiz tanesi görevde değildi. Belki otuz beş normal insana karşı yirmi ölümcül, eğitilmiş, sihirle güçlendirilmiş ucube. Mars'ın sıradan bir yanı yoktu ama hepsi de sahip oldukları tüm sihir yeteneklerini kullansalar bile bu bir katliam olurdu. Cerise ön safta olacaktı ve ölecekti.

Eşi ölecekti.

William'ın elleri kıvrıldı. Parmak eklemlerinin arasındaki deri kaşınıyor, pençeleri serbest bırakmak istiyordu.

Hepsi ölecekti: Richard, Erian, Ignata, Makita, hatta aptal Kaldar bile. Hiçbiri başaramayacaktı. Onları savaşmaktan alıkoyamazdı ve daha da kötüsü, onlara umutsuzca ihtiyacı vardı çünkü yirmi ajanla tek başına başa çıkamazdı.

Kendini zincire vurulmuş bir köpek gibi kapana kısılmış hissetti.

Yanılıyor olabilir. Canavar ve Vernard arasında bir bağlantı yoktu. Henüz değil.

"Tamamdır," dedi Cerise.

Ona baktılar. Gözleri perili ve genişti, sanki görülmesi uygun olmayan bir şey görmüş gibiydi.

"Bu basit bir ikame şifresi," dedi, sesi düzdü. "Anahtara sahip olmadığınız sürece kırılması çok zor."

"Anahtar ne?" Kaldar sordu.

"Bir Galya ninnisi. Ben küçükken bana söylerdi." Masadan kalktı.
"Sanırım bir aile toplantısı yapsak iyi olacak."

Yirmi dakika sonra Mar ailesi kütüphanede toplandı ve Cerise insan nefesinin yoğun olduğu havada düz bir sesle günlüğü okudu.

"Tıp sanatı, insan vücudunun kendisi kadar eskidir. Ağrısından rahatsız olan ilk ilkelin ağzına bir avuç ot atıp çiğnemesi ve ağrısının azaldığını fark etmesiyle başladı. Çağlar boyunca, vücuda yabancı bir madde sokmanın tedaviye giden tek yol olduğu fikrine sımsıkı tutunarak o ilkelin izinden gittik. İyileşmeyi kolaylaştırmak için ilaçlar, merhemler, iksirler, ateller, alçılar, askılar ve sayısız cihaz icat ettik, ancak iyileşme sürecinin kendisine asla odaklanmadık. İyileşme, bedenin kusurları kendi kendine düzeltmesi değilse nedir? Tıbbın rolü, organizmayı yenilenme yoluna itmek değilse nedir?

" 'Bu gün, ben, Vernard Dubois, bir insan ve bir şifacı olarak, insan vücudunun kendi kendini iyileştirmek için tüm araçlara sahip olduğunu, her hastalığı ve her kusuru bir cerrah veya bir doktorun müdahalesi olmadan iyileştirebileceğini belirtiyorum. Bu iddiayı, bir gün ben ve benim gibilerin modasının geçeceğine inanarak ortaya atıyorum. İşte o görkemli gün adına, şimdi araştırma ve deney yoluna giriyorum. Bu yol, kendinden şüphe, hatalar ve zulüm taşlarıyla döşeli bir yoldur. Bilinsin ki beni kınayanları affediyorum, çünkü onları harekete geçiren nedenleri anlıyorum. Yanlış yönlendirilmiş olsalar da, insanlığın çıkarlarını yürekten destekliyorlar ve ben onlara karşı kötü niyet beslemiyorum.

"Tanrılardan, geçmişteki günahlarım için af diliyorum. Karımdan ve kızımdan, gelecekteki günahlarım için af diliyorum. Bir gün neden devam etmem gerektiğini anlamanız için dua ediyorum. "

Devam etti, sayfalarca formül ve denklem okudu. Bazıları başını salladı: Pete Teyze, Mikita, Ignata. Çoğu insan onun gibi bakıyordu: boş. Anlayabildiği kadarıyla Vernard, yenilenmeyi teşvik eden bir tür mikroskobik yosun bulmuştu. Yosun, vücudu değiştiren ve iyileşmeyi hızlandıran bir büyü yayıyordu. Vernard bunu fareler üzerinde çalıştırmayı başarmış ama daha büyük bir şey üzerinde denediğinde başarısız olmuştu. Vücudun içine girdikten sonra sihirli yosun ölüyordu ve deneklerine yeterince yosun bulamıyordu.

bir fark yarattı. Onları beslemeyi, enjeksiyonları ve kan naklini denedi ama hiçbirini yeterince hızlı olmadı.

Cerise durdu. "Burada tek kelimelik bir sayfa var: SÜRGÜN. Bir sonraki kayıta şöyle yazıyor: 'Bataklıklara ulaştık. Yeni evimizin arkasındaki korulukta kırmızı ve kürke benzeyen tuhaf bir yosun buldum. Korunun zeminine yayılmıştı ve ortasında düzensiz bir tümsek oluşturuyordu. Tümseği incelediğimde altında kısmen sindirilmiş bir tavşan cesedi buldum. Yosun muazzam bir eno yoğunluğuna sahip. Gen'i hayal eden genç adam - sanırım adı Gustave- bana yerel halkın buna kefen dediğini ve batıl inanç korkusuyla bundan kaçındığını söyledi. "

Cerise durakladı, güçlkle yutkundu ve okumaya devam etti.

William kendinden geçmiş, sözleri dinliyor ama anlamıyordu. Yosun ve bir tür boşluğun mide sularıyla ilgili bir şeyler vardı ve yosunu daha önce uğraştığı bitkiyle birleştiriyordu. Sonunda elini kaldırdı, kendini on yaşında, okul sırasının arkasında oturuyormuş gibi hissediyordu. "Bunu bana açıklayabilir misin?"

Cerise durakladı.

Petunia göz bandını kaşıyarak, "Yosuna benzeyen bir bitki var," dedi. "Biz ona kefen diyoruz. Aslında bir bitki değil, daha çok bitki ve hayvan arasında garip bir melez. Sadece Mire'a özgü ve hayatta kalmak için büyüye ihtiyacı var. Defin kefeni cesetlerle beslenir. Sporları leşin üzerine yerleşir ve ardından sürgünleri ölü hayvanın derisini deler. Daha sonra sürgünleri aracılığıyla cesetteki sıvıları hortumlar, ihtiyacı olanı alır ve geri kalanını cesede geri döker."

"Filtre gibi mi?" William kaşlarını çatı.

"Aynen öyle," diye başını salladı Petunia. "Bu filizler çok ama çok küçük ama o kadar çoklar ki, bir gün içinde bir karkastaki tüm sıvıları birkaç kez süzebilirler. Şimdiye kadar benimle misin?"

Başını salladı.

"Vernard'ın mucize yosununu vücuda hızlı ve çok sayıda sokmak için hızlı bir yola ihtiyacı vardı. Tesadüfen mezar kefenine rastladı ve yosunun içine yosunlarını yerleştirmeyi başarana kadar onunla uğraştı ve sihir kullanarak her şeyin iyi oynamasını sağladı. Böylece rejenerasyon yosunlarıyla dolu bir kefen elde etmiş. Mantıklı mı?"

William tekrar başını salladı.

"Sonra kendine bir tabut yaptı ve içini kefenle kapladı. Diyelim ki tabutun içine bir insan koydunuz. Cenaze kefeni saldıracak ve

Bu insandan sıvıları çekerek. Bazı proteinleri ve diğer şeyleri alacak ve geri kalanını vücuda geri boşaltacaktır. Ama!" Petunia parmağını kaldırdı. "Sıvıları vücuda geri verirken, mucize yosunu da buna ekleyecek."

"Acıtabilir," dedi William.

"Oh, evet. Canın çok yanar ama ölüyor ya da yaşılanıyorsan umurunda olmaz." Petunia yüzünü buruşturdu. "Devam et, Ceri. Sanırım büyükbaban tabutun içine yaratıklar koymayı denedi."

Petunia haklı çıktı. Vernard beş denek tasarlamıştı: bir kedi, bir domuz, bir buzağı, D adını verdiği biri ve E. Onları tabutuna sokmadan önce, ilaç adını verdiği bir tür bitkisel karışım içirdi. İçindekileri okuyunca Cerise'in yüzü sarsıldı.

" 'Çeyrek çay kaşığı ezilmiş kırmızı ot yaprağı, bir tüp tam çiçek açmış balıkçı sopası, çeyrek çay kaşığı kıyılmış mezar kefeni, bir fincan su. Yirmi saat demlenmeye bırakın.

" 'Bugün A deneği olan kediye aldım ve büyük bir kanamaya neden olacak şekilde yan tarafını kestim. Kutunun içine koydum ve kapağını kapattım. Yarın kontrol edeceğim. Bu gece balığa gitmeliyim. Cerise'e söz verdim ve bir çocuğa verilen söz her zaman tutulmalıdır.

"Kedi yaşıyor. Yarası tamamen iyileşti ve yeni pembe bir doku açtığım yaranın yerini işaretliyor. Kedinin başını kestim ve parçalara ayırdıktan sonra kalbinin hala attığını gördüm. Nabız yaklaşık altı dakika boyunca devam etti ve sanırım vücuttaki kan bittiği için durdu. "

Tek kurban kedi değildi. William kafasının içinde homurdandı. Bu işin nereye varacağını görebiliyordu. Büyükbaba lanet kutuya bir şeyler koymaya başladığında, sonunda kendisi de içine girecekti. Önce kedi, sonra domuz, sonra buzağı ...

" 'Buzağı yaşıyor. Kırık bacağının kemikleri iyileşti. Domuz yavrusuyla birlikte arka ağılda yenilenmiş olarak duruyor. Şimdi gerçek bir sınav zamanı. Bu gece kutuya giriyorum. "

Ignata başını ellerinin arasına gömdü. "Oh hayır. Hayır, Vernard, hayır."

"Kelimeler kifayetsiz kalıyor. İlk başta derimi delen her iğnenin acısını hissettim. Dünyam kırmızı bir sersemliğe büründü ve ben onun içinde yüzdüm, acımın içinde yüzdüm, onun tarafından büküldüm, hırpalandım, parçalandım ve yine de bir şekilde desteklendim ve bütünleştim. Acı benim dokumu yırttı, onu tel tel çözdü ve yeniden ördü. Beni tüketirken, kırmızı sisinde kurtuluş buldum. Güç ve canlılık buldum. Evren zihnimde bir çiçek gibi açılmıştı ve ben onun gizli desenlerini ve saklı gerçeklerini gördüm. Ayaktayım

şimdi kutunun önünde. Zihnim açık ama içgörü beni terk etti. Kazanılan sırlar bilinç perdesinin ötesine kayıp gitti. Onları hissedebiliyorum ama yine de zihnimin parmakları arasından duman bobinleri gibi geçip gidiyorlar. Kutuya geri dönmeliyim.

" 'Nefes almak daha kolay. Ellerimde tomurcuklanan artrit artık beni rahatsız etmiyor.

" 'Kendimi test etmek için sabah üç mil koştum ve yorgunluk hissetmediğimi fark edince üç mil daha koştum.

"Kırmızı sersemliğin hayalleri peşimi bırakmıyor. Kutuya tekrar girmeliyim. "Kırmızı perdenin ardında gördüklerim hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Konuşmalıyım.

sayfaya aktarmadan önce anlamalıyım . . .

"Bacağımdaki yara izi geçti. Çocukluğumdan beri vardı ...

" 'Sonra onu kollarıma aldım ve evin içinde dans ettim, dans ettim ve dans ettim. Başını arkaya atarak güldü. Tanrım, yirmi yaşımızdan beri onun böyle güldüğünü görmemiştim...' "

Cerise'in sesi düz ve sabit bir şekilde devam ediyor, Vernard'ın düşüncelerini okuyor, o da sayıklamanın derinliklerine doğru kayıyordu. Kutu bağımlılık yapıyordu ve bu bağımlılığın bir bedeli vardı. Vernard'ın aklını başından alıyordu.

" 'Şiddet eğilimli olmaya başladım. Ruh halimi, öfkemi kontrol etmek giderek zorlaşıyor. Bu sabah bize içecek getirdiğinde Genevieve'e bağırdım. Çay bardağımı dökmüştü. Öfkelenmek istememiştim ama bedenim bunu görünüşte kendi kendine yaptı, ben ise bilincimin derinliklerinden onu izledim. Sanki dümeni kırık bir tekneyi yönetiyor gibiydim.

"İlaç beni hayal kırıklığına uğrattı. Toksin çok güçlü

çıktı. . . " Çok geç. Benim için çok geç.

"Çok geç . . . Sabırsız. Çok sabırsız. Kırmızı sersemliğe çok fazla ziyaret. Bir ay daha bekleseydim, ilacın beni etkilemesine izin verseydim, kendimi üç ziyaretle sınırlasaydım ve daha fazlasını yapmasaydım ... Ben, ben ...

"Bir koca olsaydım, bir baba olsaydım,"

"Yalnız öleceğim, sevgilim tarafından terk edileceğim," "Beni nazikçe yatırın, daha ileri gitmeyeceğim,

" 'Beni yavaşça yatırın . . .

" 'Domuzu ağılında ölü buldum. Parçalanmış vücudu kan ve yara bere içindeydi. Buzağıdan şüpheleniyorum. Bana bakışı hoşuma gitmiyor. "

Cerise uzun bir süre gözlerini kapadı ve devam etti.

" 'Bugün yemi buzağının yalağına boşalttığımda bana çarpmaya çalıştı.

Geldiğini gördüm, sarı gözleri ışıltılı bir açlıkla yanıyordu. Dörtnala koştu.

toynakları yerden bir savaş ilahisi çıkararak bana doğru geliyordu. Beni öldürmek istiyordu. Hareket etmedim. Hareket edemedim. Etmek istemedim. Bana ulaştı ve bedenim kontrolü ele aldı. Yoldan çekildim. Ellerim boynuna kapandı ve etini yırttı. Kan parmaklarımın üzerinden aktı. Kokusu. . oh, kokusu, sarhoş edici ve mide bulandırıcı. Beni yakaladı ve üzerine bindi ve ben onun elinden kaçamadım.

"Buzağıyı gömdüm. Mantıklı yanımda cesedin görüntüsünden, kokusundan, dilimin üzerindeki çiğ etin tadından dehşete düşüyor. Ama sesi giderek zayıflıyor. Varlığımın mantıksal merkezi soluyor. Arkasında kudurmuş bir köpek bırakıyor. Ve ben onun öfkesini kontrol altına alacak güce sahip değilim. Ama o iyiydi. Sadece iyi yaptı. Sadece bir kez ve daha fazla değil. Benim hediyem. Benim lanetim. Benim zavallı tatlı E'm, bunu içinde taşı. Senin için çok şey istedim ve sana çok az şey verdim. Ben sadece bencil, yaşlı bir adamım, yorgun ve aptal, kulemin parçalarının üzerinde oturuyorum. Doğanın güçlerine karşı savaştım ve yetersiz kaldım. Ölmesine izin vermeliydim ama yapamadım. Bağışlanmak için yalvarırdım ama biliyorum ki verecek bir şeyin yok. Seni seviyorum. Tanrım, bu basit ilan ne kadar da umutsuzca yetersiz hissettiriyor.

" 'Kızıl sersemlik geliyor. Yakında beni ele geçirecek. " ' Onu sakladım. Balıkçının beklediği yere sakladım. "

Cerise durdu. "Bu son tutarlı yazı. Sonraki iki sayfada tekrar tekrar 'zavallı Vernard' yazmış ve sonra karalamalara dönüşmüş."

Bitkin bir halde sandalyeye yığıldı.

William'ın akli karıştı. Spider'ın istediği buydu. Kutu.

Eğer El'in ucubeleri Kutu'da pişirilirse, eskisinden daha psikotik bir halde dışarı çıkarlardı. Yaralarını saniyeler içinde yenilerler ve hiç durmadan öldürürler, öldürürler ve öldürürler.

Louisiana Adrianglia'ya karşı bir silah istiyordu. İşte o silah buydu.

Vernard hiç ölmedi. Bu düşünce zihninden geçerek bulmacanın kırık parçalarını aydınlattı. Elbette Vernard hiç ölmemişti. Kutuya o kadar çok gittikten sonra. Bu onu neredeyse yok edilemez yapardı.

Büyükanne Az, "Bugün sırların açıklanacağı gün," dedi.

William yukarı baktı. Kadının odanın ortasında duruyordu, her zamanki gibi yaşlanmıştı ve küçük koyu gözlerinde derin bir hüznün vardı.

"Uyanmışsın," dedi Ignata ve sandalyesini uzatmak için ayağa kalktı. Büyükanne Az bunu görmezden geldi. Ona baktı ve William bir büyü çekimi hissetti.

"Anlat onlara çocuğum," dedi. "Onlara ormanda kimi gördüğünü söyle."

"Vernard hiç ölmedi," dedi William. "Onu gördüm. Onunla Bataklık'ta savaştım."

"Canavar mı? Hayır." Cerise başını salladı. "Hayır, olamaz."

"Geceleri sinsice dolaşiyor," dedi Az Nine. "Yıllarca evden uzak durdu ama geri döndü. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyor. O artık bir canavar ama bazı anıları hâlâ yaşıyor. Yaptığı o şey, o doğal olmayan şey, onu çok değiştirdi. Büyü çok güçlüydü."

Fırtına öncesi hava gibi gergin ve yüklü bir sessizlik çöktü.

"E kim?" Ignata söyledi. "A kedi, B domuzdu, C buzağıydı. D ise Vernard'ın ta kendisiydi."

Kaldar ayağa kalktı. "Kutu. İyileşmeyi hızlandırıyor, değil mi?"

Odayı geçti. Parmaklarında bir hançer parladı. Cerise'in elinden tuttu ve ona baktı. Cerise başını salladı. Kaldar ön kolunu kesti. Kan kabardı. Kıpırmızı sıvıyı koluyla sildi ve Cerise'in kolunu yukarı kaldırdı. İnce bir kırmızı çizgi yarayı işaretledi ama daha fazla kan gelmedi.

"Tatlı küçük E," dedi. "Yıllardır bunu merak ediyordum. Hiç üşütmezdi. Hepimiz grip ya da başka bir hastalığa yakalanırdık, ama o hep ayakta ve neşeli olurdu."

Cerise onun kolunu yabancı bir nesneymiş gibi inceledi. "Hatırlamıyorum. Kutu. Hiç hatırlamıyorum."

"Muhtemelen sana sakinleştirici vermiştir," dedi Ignata.

"Mürid, "Bu tür bir acıyı dindirmek için çok güçlü bir sakinleştirici olması gerekir," dedi.

Ignata kaşlarını çattı. "İlacı hatırlıyor musun?"

Annesi yüzünü buruşturdu. "Ah, lütfen. Kırmızı ot çayı. Son birkaç hafta boyunca, bulduğu her fırsatta onu bu çaya boğdu. Muhtemelen şu anda aklı başında olmasının tek nedeni bu. İlaç bu işe yarıyor, delirmeni engelliyor."

Richard'ın berrak sesi odayı doldurdu. "Asıl soru, günlüğü şimdi ne yapacağımız."

WILLIAM gerildi. Tüm içgüdüleri alarm çığlıkları atıyordu.

Yüzler Richard'a döndü.

"Günlük elimizde. Genevieve için çok geç ama Gustave için çok geç değil. Cerise bana onun Kasis'te tutulduğunu söyledi."

Richard öne doğru eğildi. "Burası bir kale ve Kasis Kontu'nun emrinde çok sayıda muhafız var. Sadece bu da değil, buranın kendisi de

Adrianglia ve Louisiana arasındaki Garip sınır. Sınıra dokunuyor ama hepsi bu kadar. Eğer oraya saldırırsak, iki ülkeden de insanlar peşimize düşer. Ama Gustave'ı geri getirmeliyiz. En azından denemeliyiz."

"Şantaj," dedi Kaldar. "Günlük için Gustave'ı takas ederiz. Spider günlüğü Adrianglianlara vermemizi engellemek için her şeyi yapacaktır."

Ve her şey boka sardı. William dişlerini gösterdi. "Örümcek çok tehlikeli," dedi Erian.

"Örümcek'in canı cehenneme. O günlük canavarca!" Petunia'nın sesi onun sözünü kesti. "Bu anormal bir zihnin ürünü. Zekice ama anormal. Onu yok etmeliyiz."

Kaldar ona bön bön baktı. "Günlük elimizde olduğu sürece Gustave'ı geri getirebiliriz."

O da ters ters baktı. "William! Gördüğün yaratık ne kadar büyüktü?"

Hepsi ona baktı. Ensesindeki tüyler baskı altında diken diken oldu. "Büyük. En az altı yüz kilo."

Şok Marshlıların yüzünü tokatladı. Cerise bile durakladı, bir anda donakaldı. Pete Teyze dönerek Büyükanne Az'ın yüzüne baktı. "Bu doğru, değil mi?" Büyükanne başını salladı.

Pete'in bakışları Kaldar'ı bir hançer gibi kısırdı. "Şimdi kendine sor yeğenim, bir can karşılığında o canavar yapma planını gerçekten dünyaya vermek istiyor musun?"

"Bu bizim sorunumuz değil," dedi Erian. "Neden hepiniz beni görmezden geliyorsunuz? Bu bizim sorunumuz değil!"

Mikita başını salladı. "Bu bizim sorunumuz. Mars biziz. Şu anda ailemize ait olan arazide dünürümüz tarafından yapıldı. Sorumlusu biziz."

Pete Teyze ayağını yere vurdu. "Burada daha büyük bir sorumluluk var. İnsani sorumluluk. Vernard bu şeyi saklayacak kadar biliyordu - deli olduğu için onu kilitledi ve insanlıktan sakladı. Bu bilginin ortaya çıkmasına izin vermek doğru değil!"

Kaldar kollarını iki yana açtı. "Garipler'in soylularının birbirini öldürmesi kimin umurunda? Bizim için ne yaptılar ki?"

"Söylediklerinde haklılık payı var." Richard parmaklarını masaya vurdu.

Pete Teyze onu bir böcekmiş gibi inceledi. "Siz kimsiniz?"

William Mars'a baktı ve Pete Teyze'nin kaybedeceğini biliyordu. Gustave'ı geri istiyorlardı. Onlar bir aileydi ve aile önce kendi üyelerini düşünürdü. Cerise'in umutla aydınlanan yüzüne baktı. O

Başını göğsüne yasladığını, ona sarılmanın nasıl bir his olduğunu, saçlarının kokusunu, ağzının sıcak, tatlı tadını hatırladı ...

"Halka açık bir yerde bir takas ayarlayabiliriz..." Kaldar söyledi.

William sandalyesinden kalktı. "Hayır."

Cerise'in gözleri onu buldu.

Kaldar kaşlarını çatı. "Bir şey mi dedin mavi kan?"

William onu görmezden geldi. "Adrianglia ve Louisiana birbirlerine karşı mücadele ediyor. Diğer tarafın herhangi bir avantaj elde etmesine izin veremezler. Spider günlüğün sende olduğunu öğrendiğinde seni yok etmeye çalışacaktır. Adrianglia günlüğün sizde olduğunu öğrendiğinde, onlar da aynısını yapacaktır."

Cerise'in bakışlarını buldu. "Beni dinleyin. Bu odadaki herkes ölecek. Herkes ölecek. Sizi öldürecekler, çocuklarınızı öldürecekler, evinizi yakacaklar, köpeklerinizi vuracaklar. Sizi yok edecekler. Sanki hiç var olmamışsınız gibi olacak."

"Bundan çok emin görünüyorsun." Richard'ın sessiz sesi sessiz odada yankılandı.

William neredeyse hırıyordu. *Çünkü bunu yapmamı emredecekler.*

Erian, "Adrianglia'nın günlükten haberi yok," dedi.

"Çok kısa bir süre içinde olacak. Yak onu. Lanet günlüğü yakın ve bir daha asla ondan bahsetmeyin."

Cerise ona bakıyordu. Gözlerinde bir şey vardı, şüphe, acı, öfke, anlayamadı. Her neyse, göğsünün derinliklerine kadar ulaşmış ve kalbini sarsmıştı.

Ona tüm gerçeği şimdi anlatırsa, Ayna'dan bahsederse, onu kaybedecekti. Ama anlamasını sağlayabilirse, yaşayacaktı.

"Adrianglia günlüğü nereden bilecek, William?" diye sordu, sesi çok yumuşaktı.

Vahşi uludu ve içinde çılgılık attı. *Hayır! Hayır! Kapa çenenin. Kapa şu lanet çenenin.*

Kadını kaybetme!

William ona, "Dün gece Zeke Wallace'a raporun tamamını göndermek için bir drone böceği kullandım," dedi.

Oda ikisine kadar küçüldü. Buz gibi sakindi. Geri dönüş yoktu.

"Sen bir ödül avcısı değilsin," dedi.

"Hayır."

"Adrianglia Örümcek'i öldürmen için sana para mı ödüyor?" diye sordu.

"Hayır. Onu öldürmeme aldırılmazlar ama buraya onun için gelmedim. Kutu ve günlük için buradayım. Ayna'nın istediği bu ve bunu elde etmek için hepinizi katletmemi emredecekler."

"Bana yalan söyledin."

"Geri kalanını kastetmiştim," diye hırladı. "Kurtlar ömür boyu çiftleşir ve sen benim eşimsin."

"Kurt mu?" Erian sandalyesinden fırladı. "William Wolf mu? Ucubelerin çok korktuğu kişi mi? Ve sen William Wolf'u aileye mi getirdin? Aklını mı kaçırdın sen? O lanet olası bir Dönüşen."

William dişlerini gösterdi.

Erian kendini tuttu ama artık çok geçti. Cerise sandalyesinden yarı kalkmış, yüzü kansız bir halde ona bakıyordu.

"Erian," dedi.

Erian geriye doğru tökezledi, kaybolmuş görünüyordu.

"O sendin." Cerise'in sesi acıyla dolup taşıyordu. "Annemi ve babamı El'e sattın."

"Öz kardeşim." Richard'ın yüzü buruştu ve bir an için konuşamadı. Beyaz boğumlu ellerinin baskısı altında masa gıcırdadı. "Neden?"

"Çünkü birinin yapması gerekiyordu," diye hırladı Erian. Elleri titriyordu. "Çünkü ne sen ne de diğer kardeşimiz olan o lanet olası yer israfı bir şey yapmazdı. Babamızın ölümünü gördüm. Her şeyi hatırlıyorum: kurşunu, kanı, gözlerindeki bakışı, her şeyi! Gustave cenazede bana ne dedi biliyor musun? Bana 'İntikamını alacaksın' dedi. İntikam için bekledim. Yıllarca bekledim ama bu onun umurunda bile değildi, hayır, o bu evde, babamızın evinde oturmaktan, şımarık kızının burayı yönetmesine izin vermekten mutluydu. Babamız toprağın altında çürürken o şişman ve mutlu bir şekilde büyüyecekti. Her yıl ona geldim ve her yıl bana 'Zamanı değil, Erian' dedi. Şu anda bir kan davasını kaldıramayız. Asla zamanı gelmeyecekti, bu yüzden evet, yaptım. Sheeriles'a bir avantaj sağladım. Gustave'ı onlar için hediye paketine koydum çünkü burada kalırsa kan davası asla bitmeyecekti. Şimdi Sheeriles öldü. Babamız yukarıdan izliyor ve mutlu, Richard. Beni duyuyor musun? O mutlu!"

Richard'ın yüzü bembeyaz kesildi. "Seni öldürmeliyim," dedi sakince. "Biri bana bir kılıç versin."

Cerise ayağa kalktı. "Hugh Amca ve Mikita, Erian'ı dışarı çıkarın. Onu kuzeydeki binaya kilitleyin. Kendine zarar veremeyeceğinden emin olun."

Erian dişlerini gösterdi. Hugh kafasının arkasına vurdu. Erian'ın gözleri yörüngelerinde geri yuvarlandı ve Mikita'nın kollarına yığıldı. Onu odadan dışarı taşıdılar.

Cerise William'a döndü.

"Günlük için pazarlık yaparsan ölürsün," dedi. "Örümcek'le savaşmaya gidersen sen de ölürsün. Yapma. Yapma bunu."

"Başka seçeneğim yok," dedi. "Binlerce insanın ölmesini engelleme şansım olduğunu ve hiçbir şey yapmadığımı bilerek yaşayamam."

CERISE dişlerini sıktı. Kalbi göğsünde çarpıyordu. Ağzının tadı acıydı. Erian. O kadar insan arasından Erian olmalıydı.

Bacakları ıslak pamuğa dönmüştü. Göğsü daralmıştı. Eğilip midesinin çukurundaki sıcak acı düğümünü kucaklamak istedi ama tüm aile buradaydı, onu izliyordu, ne söyleyeceğini görmek için bekliyordu ve o da kendini tuttu.

William odanın ortasında tek başına duruyordu, yüzü solgundu. Kadın onun gözlerine baktı ve her şeyi gördü: acı, keder, öfke, korku ve teslimiyet. Onu terk edeceğini düşündü. Neden olmasın, hayatındaki diğer herkes terk etmişti.

"Sen bir Ayna casusu musun?" diye sordu
usulca. "Evet." Sesi alçak ve düzensizdi.

İç çekti. "Keşke bundan daha önce bahsetseydin."

İçeri girmesi bir saniye sürdü. Kehribar gözlerinin üzerinde yuvarlandı. Şok yüzüne tokat gibi çarptı. Bu sadece bir an sürdü ama gözlerindeki rahatlama o kadar belirgindi ki içini öfkeyle doldurdu. Ona zarar veren canavarlara duyduğu öfke, Erian'a duyduğu öfke, El'e duyduğu öfke... Elleri titredi ve onları birbirine kenetledi.

"Seni seviyorum," dedi ona. "Senden benimle kalmanı istediğimde ciddiydim."

"O bir Dönüşen," dedi arkadan biri.

Cerise sesin geldiği yöne döndü. Kimse sahiplenmedi. "Son üç yıldır ailenin parasını ben yönetiyorum. Bütün kirli sırlarınızı biliyorum. Sevdiğim adama taş atmaya başlamadan önce çok iyi düşünün, çünkü onları geri atacağım ve ıskalamayacağım."

Sessizlik ona cevap verdi.

"Tamam o zaman," dedi. "Bunu hallettiğimize sevindim. Neden kendi aranızda konuşmuyorsunuz?" Arkasını dönüp balkona çıktı ve köşeyi dönüp onların görüş alanından uzaklaştı.

Dışarıda bataklığın sıcaklığı onu sardı ve nefesini verdi. Gözyaşları gözlerini ıslattı ve yanaklarından aşağı aktı. Onları silmeye çalıştı, ama gelmeye devam ettiler ve duramadılar.

William köşeden döndü ve onu yakaladı.

Yüzünü onun göğsüne dayadı ve gözyaşlarını durdurmaya çalışarak gözlerini sıktı.

Onu kendine çekti.

"Bana söylemediğine inanamıyorum," diye fısıldadı. "Bataklıkta sana boş boş sordum ve sen bana söylemedin."

"Seninle gelmeme asla izin vermezdin," dedi.

"Kapana kısıldık," diye fısıldadı. "Sadece mutlu olmak istiyorum William. Seninle birlikte olmak istiyorum ve kimsenin ölmesini istemiyorum ve buna sahip olamam."

Kadının omuzlarını kavradı ve yüzüne bakabilmek için onu itti.

Gözleri çakmak çakmaktı. "Günlüğü yak, Cerise. Dinle beni, lanet olası!"

"Çok geç," dedi ona. "Çok geç olduğunu biliyorsun. El, Cerise için gelecek.

Şimdi olmasa bile bir hafta ya da bir ay sonra. Kendiniz söylediniz: hiçbirimizin yaşamasına izin veremezler. Ve bunu yapsalar bile, eğer Kutuyu kullanırlarsa, bu sadece savaş anlamına gelmeyecek. Garip'te dünyanın sonu anlamına gelecek, çünkü bu yaratıkları yapacaklar ve sonra onları kontrol edemeyecekler."

"Bırak ben halledeyim," dedi ona.

"Sadece sana karşı yirmi ajan mı? Aklını mı kaçırdın sen?" Gözyaşlarını kolunun tersiyle sildi. "Yirmi ajana karşı çıkmayı teklif etseydim, kıyameti koparırdın. Başka seçeneğimiz yok."

Ona sarıldı, elleri saçlarını okşadı. Uzun süre birlikte durdular. Sonunda kadın kıpırdandı. "Geri dönmek zorundayım. Her şey yolunda gitmeyecek, değil mi?"

William yutkundu. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. Arkasını döndü ve kütüphaneye geri döndü.

İçeride tanıdık yüzler onu bekliyordu. Pete Teyze, Murid Teyze, Ignata, Kaldar. Büyükanne Az bir köşede oturmuş, aileyi yerin dibine sokmasına izin veriyordu. Cerise masaya oturdu ve ellerinin parmaklarını birbirine ördü. Tanrılar, ona yol göstermesini diledi. Ama gökyüzündeki kişi, her zaman tavsiye istediği kişi, görünüşe göre ormanda koşturuyor, rastgele bir şeyleri öldürüyordu.

Büyükbabası büyükannesini öldürmüştü. Bunu uzun süre düşününce saçlarını yolmak istiyordu.

Richard da gitmişti, stres atmaya gitmişti.

Kimi kandırıyorum? diye merak etti. Richard asla iyi olmayacaktı. Hiçbiri asla iyi olmayacaktı.

"Boğulmuş Köpek Göleti olmalı," dedi. Şarap yapmak için her yıl oraya çilek toplamaya giderlerdi. Bu büyük bir aile meselesiydi: çocuklar meyveleri toplar, kadınlar onları temizler, erkekler konuşurdu ... "Başka ne olabilir ki?"

Murid, "Başka bir şey yok. Vernard başka bir şey bilmiyordu."

Sorunun sorulması gerekiyordu ve o da sordu. "Şimdi ne yapacağız?"

"Ne yapmamızı istiyorsun?" Mürid'in berrak gözleri onu buldu ve bir koltuk değneği gibi. "Yetki sizde. Sen yönet, biz takip edelim."

Kimse onun sözlerine itiraz etmedi. Cerise de öyle olmasını bekliyordu. "Kutuyu yok etmeliyiz."

"Ya da denerken ölürsün," dedi Kaldar.

Pete Teyze başını salladı. "Hepimiz Vernard'ın bilgisinden yararlandık. Kitaplarını okuduk, ondan bir şeyler öğrendik, birlikte şarap yaptık. O aileden biriydi."

Cerise Kaldar'a baktı. "Kaldar?"

"Haklılar," dedi. "Bundan nefret ediyorum ama savaşmak zorundayız. Bu bir Mar meselesi. Bizim toprağımız ve bizim savaşımız ve ucubeleri bataklığımızdan kovana kadar bu iş bitmeyecek." Duraksadı ve kaşlarını çattı, ağzının kenarlarında derin çizgiler oluştu. "Mavi kanlıya sahip olduğumuz için mutluyum. Dönüşen olması umurumda değil. Bir iblis gibi dövüşüyor."

Her fırsatta onu engellediler. Cerise büyükannesine döndü ve onun yanında diz çöktü. Çocukken kullandığı eski bir kelime ağzından kaçtı.

"Meemaw ..."

Büyükanne Az küçük bir iç çekti ve Cerise'in saçlarına dokundu. "Bazen yapılması en iyi olan şeyler ve yapılması en doğru olan şeyler vardır. Hangisinin hangisi olduğunu hepimiz biliyoruz."

Mürid sandalyesini geriye kaydırды. "Bu her şeyi çözer."

Cerise onların gidişini izledi ve midesini rahatsız edici bir suçluluk duygusu kemirdi. Mide bulantısı karnının altından başlayıp yukarı doğru tırmandı. Büyük savaştan önceki son akşam yemeklerinden bıkmıştı. Yüzleri saymaktan ve kaç tane daha kaybedeceğini tahmin etmeye çalışmaktan yorulmuştu.

Göğsüne sert, ağır bir acı yumağı yerleşti. Onu ovuşturdu.

Büyükannesinin parmakları saçlarında gezindi. "Zavallı çocuk," diye fısıldadı Büyükanne Az. "Zavallı, zavallı çocuk..."

WILLIAM, Ayna'nın çantasını taşıyarak tepeden aşağıya doğru yürüdü. Gaston onu takip etti.

"Yani bu kadar mı?"

"İşte bu kadar. Kendimizi toparlayıp El'le savaşmaya gidiyoruz." Gaston bunu düşündü. "Kazanacak mıyız?"

"Hayır."

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Eğer kazanırsak, bu çılgın ailenin yok olmasını sağlayacağız."

Gaston kaşlarını çatı.

"Sigorta," dedi William ona.

"Bekle!" Lark'ın sesi arkalarında çınladı.

William döndü. Lark yokuştan aşağı hızla indi, sıska bacakları parlıyordu. Önlerinde fren yaptı ve William'ın eline bir oyuncak ayı tutuşturdu.

"Senin için. Böylece ölmezsin."

Arkasını döndü ve tepeye doğru koşmaya başladı.

William ayıcığa baktı. Eski bir oyuncaktı. Kumaş yer yer ipliklere kadar incelmışti ve dokumanın arasından dolguyu görebiliyordu. Ağacındaki ayıcığın aynısıydı.

Çantasını açtı ve oyuncak ayıyı çok dikkatli bir şekilde içine koydu. "Gel bakalım."

Aşağıya, evden uzağa, bataklığın derinliklerine doğru yürüdüler.

"Balıkçının beklediği yer," diye alıntıladı William. "Bu senin için ne anlama geliyor?"

"Pek çok yer olabilir. Bataklıkta bir sürü Fisherman's that ve Fisherman's that var."

"Vernard pek fazla yer bilmez. Burası yakın bir yer olmalı. Ailenin sık sık gidebileceği bir yer."

Gaston kaşlarını çatı. "Boğulmuş Köpek Göleti olabilir. Kötü bir yerdir. Thoalar ölmek için oraya gelirlerdi."

"Bir de bana sor."

"Burası bir gölet. Batı tarafında bir tepe var ve göleti kucaklıyor. Turba yüzünden su simsiyah. Kimse ne kadar derin olduğunu bilmiyor. İçinde yüzemezsiniz ve orada yılanlar dışında hiçbir şey yaşamaz. Bu

Tepe ve gölet bataklık bir araziye, selvilere, çamura, küçük derelere ve sonunda nehre açılıyor. Aile her yıl şarap için çilek toplamaya oraya gider. O tepenin her yerinde yetişiyorlar."

"Peki ya balıkçı?"

"Göletin yanında, üzerine eğilerek büyüyen yaşlı bir ağaç var. İnsanlar ona Kara Balıkçı der."

"Kulağa doğru geliyor." William etrafına bakındı. Uzun çamlar etraflarını sarmıştı. Evi göremiyordu. Yeterince uzaktaydı. Ayıya zarar vermemeye dikkat ederek çantasını karıştırdı. "El yazın nasıl?"

"Um. Tamam, sanırım."

William küçük bir not defteri ve kalem çıkarıp Gaston'a uzattı. "Otur."

Gaston kütüğün üzerine oturdu. "Bunlara neden ihtiyacım var?"

"Çünkü Vernard'ın günlüğü çok uzun ve benim el yazım berbat. Yazmam gerekiyor çünkü hiçbir şey anlamıyorum, bu da beynimin yakında unutacağı anlamına geliyor."

Çocuk ona göz kırptı. "Ne?"

"Yaz," dedi William ona. "Tıp sanatı, insan vücudunun kendisi kadar eski. Ağrısı olan ilk ilkelin ağzına bir avuç ot sokup çiğnemesi ve ağrısının azaldığını görmesiyle başladı..."

YİRMİ SEKİZ

WILLIAM mavnanın güvertesinde çömelmişti. Önünde kıyı belirliyordu, zayıf şafak ışığında siyah ve yeşil. Cerise onun yanında durmuş, kokusu etrafında dönüp duruyordu. Arkalarında Mars bekliyordu.

"Emin misiniz?" Cerise sordu.

"Evet. Burada yollarımız ayrılıyor. Örümcek'i halledersem, El kırılır." Ama Örümcek'e ulaşmak için dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı ve o da Mars'tı.

"Ölme," diye fısıldadı.

"Ölmeyeceğim."

Onu kendine çekti ve öptü, tadı o kadar keskin ve canlıydı ki neredeyse acıtıyordu. Demek buydu. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordu. Ona sahipti ve şimdi onu kaybedecekti.

Mavna kıyıya yaklaştı. Sıçradı, yirmi metrelik su birikintisini temizledi ve ormana doğru havalandı.

Yirmi dakika sonra William, Boğulmuş Köpek Su Birikintisi'nin arkasındaki tepenin zirvesinde yere indi. Güneş doğmuştu ama gün gri ve karanlıktı, gökyüzü kapalıydı. Zayıf ışıktaki yüzündeki yeşil, gri ve kahverengi girdaplar, dut çalılarının yoğun çalı örtüsüyle karışıyordu. Kendini tepenin içine öyle bir gömmüştü ki dudaklarında çamur tadı vardı. Aşağıda meşgul olan Örümcek'in ajanları için neredeyse görünmezdi.

Tepe, göleti düzensiz bir hilal şeklinde kucaklıyor, son yağmurlarla ıslak ve kaygan hale gelen dik bir uçurumla aşağıya iniyordu. Çalılar ve çamlar tepeyi kaplıyordu ama göletin aşağısında yalnız bir selvi dışında hiçbir şey yetişmiyordu. Suyun üzerinde yükselen bu selvi, sayısız fırtınadan nasibini almış, budaklı ve kırçillı bir gaziydi. Selvi hiç yansıma yapmıyordu.

Altındaki göletin suyu zifiri karanlıktı. Her yer tuhaf, tehditkâr bir sakinlik yayıyordu. El'in ajanlarının şıptırıları bu sükûneti bozmaya yetmiyordu, bir mezar kazıcısının yapacağından daha fazla değil.

bir mezarlığın huzurunu bozdu.

William kollarındaki kan dolaşımını sürdürmek için hafifçe kıpırdandı. Göletin kuzey kıyısının yukarısına, ajanların görüş alanından çıkacak kadar uzağa ama çok az şey kaçırarak kadar da yakına saklandı. Ayna'nın çantası ona bir mesafe merceği sağladı ve bunu bir göz bandı gibi sol gözünün üzerine taktı. Mercek ajanları o kadar yakına getiriyordu ki yüzlerindeki sivilceleri sayabiliyordu.

Üç metre ötesinde zemin aniden sona erdi ve tepe yirmi altı metre dümdüz göletin zifiri karanlık suyuna daldı. Örümcek tepeye pek dikkat etmemiş, sadece iki muhafız görevlendirmişti. Onlar da yere yatmışlardı, en yakını William'ın yattığı yerden sadece on beş metre uzaktaydı. Zamanı geldiğinde ikisi de sorun olmayacaktı. Örümcek'in yerinde olsaydı William da aynısını yapardı - doğudan, tepenin üzerinden gelen her saldırı turbada son bulurdu ve içgüdülerini ona o kara sudan uzak durması için bağıırıyordu.

Örümcek'in ajanlarının çoğu göletin etrafında toplanmıştı. William beyaz saç şokuna odaklandı. Karmash. İri yarı ajan, esmer, kalın bir kadına bir emir verdi. Kadın saçlarını geriye attı ve çamurda yatan bir zincire doğru gitti. Çıplak sırtındaki kaslar şişti. Derisinin altında sarmal bir yay gibi bir şey kıpırdadı ve zincir rulosunu alıp diğer ajanların selvi köklerinin yanındaki ipleri çözdüğü yere doğru zorlanmadan taşıdı.

Kutuyu kurtarmak için selviye asacakları bir takoz ve halat hazırlıyorlardı. Zekice, Örümcek.

Çamurdan bir ajan fırladı, tüm siniri ve dokunaçları çamur damlıyordu ve kıvrılan bir yılanı kıyıda uzağa fırlattı. Yılan havada dönerek ajanların ana gövdesinden uzaklaştı. Bir kadın bir kereste yığınının arkasından fırladı. Kadının kolu parladı ve yılanın iki yarısı seğirerek çamurun içine düştü. Ve işte Veisan oradaydı. . .

Örümcek, odun yığınınına yaslanarak objektifin görüş alanına girdi. William'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Eğer kürkle kaplı olsaydı, tüyleri diken diken olur ve ağzından hırıltılar çıkardı. Örümcek kamburlaştı. Mercek gözlerinin altındaki koyu renkli torbaları seçti. Piç kurusu yorgundu. Yorgunluk iyiydi.

Karmash ile William'ın hafızasının Seth olarak tanımladığı dokunaçlı canavar arasında tıslayan bir tartışma başladı. Seth'in dokunaçları siyah cüppesindeki yırtıkların arasından sallanıyordu. Karmash kürek büyüklüğündeki elleriyle kısa kesme hareketleri yapıyordu. Örümcek odun yığınınından kurtuldu. Kendisine dikkat edildiğini fark eden Seth geri adım attı. Karmash'ın durumu anlaması biraz daha yavaş oldu ama bir nefes sonra o da uzaklaşmasını gerektirecek acil bir iş buldu. Örümcek kamburunu çıkarmaya devam etti.

Ajanlardan birinin zinciri takmak için torfun içine dalması gerekecekti. William gülümsedi. Bunu izlemek ilginç olacaktı.

Kutu ortaya çıktığında kıyamet kopacaktı.

Elinden gelenin en iyisini yaptığına karar verdi William. Gaston'a planı açıklamış ve onu günlüğün kopyasını saklayıp beklemesi için göndermişti. Eğer başaramazsa, çocuk günlüğü Zeke'e götürecekti. İşini yapmış ve Ayna'ya istediğini vermişti. Mars onlardan güvende olacaktı.

Şimdi Örümcek'i öldürmesi gerekiyordu. Çocuk oyuncağı.

Zayıf, kıvrımlı bir kadın göletin kenarına doğru adım attı. Cübbesi fısıldayarak ayaklarına düştü ve onu çıplak bıraktı. Her erkek ajanın başı döndü. Terazi olmasaydı, mükemmel olurdu.

Kadın sırtını kamburlaştırdı ve sonra kollarını geriye iterek gerindi. Boynundaki solungaçlar, soluk yeşil pullarına karşı parlak, fırırlı pembe bir yaka şeklinde açıldı. İpi aldı, beline doladı ve yılan gibi bir zarafetle torfun içine kayd.

KALDAR mavnayı virajın etrafında manevra ettirdi ve amcasına baktı. "Neredeyse geldik."

Hugh ayağa kalktı. Etrafındaki köpek sürüsü ayağa kalkmış, kalçalarının üzerine oturmuş, fanatik bir bağlılıkla iri adama bakıyorlardı. Kaldar, mavnanın köpeklerle dolu olduğunu asla bilemezsiniz, diye düşündü. Gemide on sekiz tane yüz kiloluk köpek vardı ama tek bir havlama ya da hırlama yoktu. Sanki ele geçirilmiş gibiydiler.

Hugh gömleğini çıkararak zayıf gövdesini ortaya çıkardı. Önce botlarını, sonra pantolonunu çıkardı ve giysilerini dikkatle katladı. "Peki bana yardım etmen için seni nasıl seçtiler? Bahis falan mı kaybettin?"

"Ben bahis kaybetmem. Ben gönüllü oldum. İşini yaparken seni hiç göremedim. Bunu kaçırmak utanç verici olurdu."

Öksürük yumuşak bir şekilde sızlandı.

"Yakında," dedi Hugh ona. "Yakında."

Selvi ağaçlarından oluşan bir kordon göründü. Kaldar dizginleri çekerek bir çift atı kıyıya doğru gönderdi. "İşte geldik."

"Tamam." Hugh derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. "Tamam."

Vücudu sanki içten dışa yırtılmış gibi büküldü. Kemikler itildi ve kaslar onu takip etti. Kaldar'ın ağzına asit fişkırdı. Hugh sarsılarak mavnanın dibine çöktü. Köpekler hep bir ağızdan viyakladı.

Hugh sarsıldı ve dört ayak üzerine yuvarlandı. Yoğun gri kürkü üzerinden kayd ve dev bir kurt yeşil gözleriyle Kaldar'a baktı. Kaldar yutkundu. Birden

Köpeklerden bir karış daha yüksekti ve Cough yüz yirmi kiloydu.

Mavna çamurlu kıyıya çarptı. Kurt çamurun içine sıçradı. Köpekler bir sel gibi peşinden aktı. Kaldar dizginleri ağaca bağladı, tüfeğini kaptı ve peşinden gitti.

Sürüngen kadın sekizinci kez su birikintisinin yüzeyini kırdı. William onun ipin ucunu torfun içinden çıkarmasını izledi. Artık o kadar iyi görünmüyordu. Kadın ipi Karmaş'a uzattı ve kıyıya yığıldı. Çamur ağırlığının altında ezildi ve kadın çamurun içine battı. Kalın bir turba tabakası yüzünü ve göğsünü kapladı. Göğsü kabardı.

Karmash ipi, pençeli bacakları ve sarkık kuyruğuyla selvi dalına tutunmuş olan başka bir ajana attı. Ajan ipi yakaladı ve blok ve raptiyenin içine ördü. Kutuyu bir paket gibi sarmak için ipleri kullanmışlardı. William bunun yapıldığını daha önce görmüştü. Kutuyu çamurdan kurtarmak için sürüklediklerinde ip onu sıkıştırıracaktı. Onların yerine, önce emişi kırmanın bir yolunu bulacak ve Kutuyu çamurdan kaldıracaktı.

Karmash da aynı fikirdeydi. Kıyıyı geçerek sürüngen yüzücünün yanına gitti ve büyük bir demir çubuğu onun yanına bıraktı. Kadın başını salladı. Sanki tembel bir köpekmiş gibi ayağıyla onu dürttü. Kadın yine başını salladı ve Karmash'ın ayağı kaburgalarına saplanınca bir topun içine yuvarlandı.

Örümcek rahat duruşunu bozdu ve onlara doğru yürüdü. Kadının yanında diz çöktü ve onunla konuştu. William'ın objektifinin artı işareti onun gözlerine odaklandı. Ciddi Örümcek, yumuşak dilli, ikna edici.

Kadın sonunda başını salladı ve demir çubuğu titreyen parmaklarının arasına aldı. Karmash emir yağdırdı.

Gökyüzünü kaplayan yoğun bulutlar kırılmak için bu anı seçti. Gri, soğuk yağmur Çamura döküldü, çamurda birikti, yüzleri ıslattı ve saçları kafalara yapıştırdı. Örümcek yüzünü gökyüzüne kaldırdı ve küfretti.

Cerise'in içinde yattığı çamurlu çukur yavaşça suyla doldu. Onun yanında Richard küçük bir hareket yaparak yüzüne düşen bir dalı salladı.

Ajanlar güneyden kimsenin gelmesini beklemiyordu. Dışarıdan bakan biri için çamur, su ve ağaçlardan oluşan bu labirent muhtemelen geçilmez görünüyordu. Dışarıda bir yerde William pusuya yatmış, saldırmaya hazır bekliyordu.

Otuz metre ötede El'in ajanları ipi kavradı ve kas şişirici, tendon koparıcı bir hamleyle gerildiler.  n taraftaki iri beyaz saçlı ajan -William ona Karmash diyordu- Galya dilinde "Yine!" diye kükredi. Tekrar kürek çektiler.

Bu adil değildi. Ailesini almaları, Lark'ın bir canavar olması, Erian'ın onlara ihanet etmesi adil değildi. Ailesini katliama götürmek zorunda kalması adil değildi. William'ı sevmesi adil değildi ve şimdi  lebilirdi.

Cerise bir an için gözlerini kapadı. *Kendine gel.*

Hugh köpekleriyle neredeydi? Cerise'in bakışları sol tarafa kaydı. Orada, Richard ve Mikita'nın arasına sıkışmış Erian yatıyordu. Orman boyasının girdapları altında bile yüzü kansızdı.

On iki yıl boyunca onun kardeşiydi. Aynı masada yemek yediler. Aynı  atı altında uyudular. Ve sonra neredeyse Urow'u öldürüyordu, Clara'nın bacağını kaybetmesine neden oluyordu, El'in ailesini ele geçirmesine izin veriyordu ... Peki ne için? Lagar Sheerile'in ölümünü görebilsin diye mi? Sanki biri paslı bir testereyle g  s n  kesmiş gibi içini acıtıyordu.

Bu sabah onu görmeye gitmiş. Adam ona bir yabancıymış gibi bakmış. Ona ailesinin kellesini istediğini ve bir seçeneği olduğunu söyledi. Onu arka tarafa götürüp kuduz bir köpek gibi vurabilirlermiş. Ya da El'le savaşacak ve elinde kılıcıyla ölecekti. O kılıcı seçti. Bunu yapacağını biliyordu.

Göletin yüzeyi kaynadı. Katı bir kütle ortaya çıktı, koyu bir dikkörtgen, dipteki bal ık kümelerini gölete döküyordu.   r yen yosunların yoğun kokusu açıklığa yayıldı. Hemen harekete geçmeleri gerekiyordu. Cerise köpeklerin burada olmasını diledi. Ama bir şey Hugh'yu geciktirmişti ve başka seçenekleri yoktu.

Cerise kolunu kaldırdı. Arkasında Mars'ın düzensiz çizgisi çamurdan kurtuldu. Acımasızca boyanmış yüzlere tek bir bakış attı. Aile . . .

Ajanlar varlıklarından habersiz h l  ipleri çekiyordu. Cerise tek dizinin üzerine kalkarak ilk çılgın saldırıyı hazırladı.

Sol taraftan, sanki birisi çamurda ilerliyormuş ve Mire'ın yarısını botlarının üzerinde taşıyormuş gibi yüksek emme sesleri geliyordu.

Shlop. Shlop. Shlop.

Cerise tekrar deliğine düştü.

Karmash elini kaldırdı ve sesin geldiği yöne döndü. Kıp kırmızı bir cübbe giymiş, uzun boylu, iri yarı bir figür tepeden aşağıya iniyordu.

Emel. Yüce Tanrım, neden?

Emel durdu, zaten çamura bulanmış olan kıp kırmızı cüppesinin kenarlarını topladı ve şaşkıın ajanların yanından geçerek Mars'ın saklandığı çamura doğru ilerledi. "Cerise," diye seslendi. "Seninle gerçekten konuşmalıyım."

Ajanlar ona baktı.

Onu öldüreceğim. Cerise dişlerini sıktı. *Ölü bir adam. O ölü bir adam.*

"Ödeme hâlâ yapılmadı," dedi Emel, ıslak bornozunun eteğiyle oynayarak. "Genelde bu noktada suçlu tarafın akrabalarını öldürmeye başlarım ama siz benim akrabam olduğunuz için mesele biraz daha karmaşık."

Onun yanında, Richard sırt üstü dönmüş, ellerini başının arkasında birleştirmişti. Yavaşça çamura gömülürken yüzü dingin bir ifadeye bürünmüştü. Görünüşe göre bu onun için çok fazlaydı.

Emel eteğini dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı ve iki elinin parmaklarını birleştirdi. "şimdi, sanırım dün ödenmesi gereken bin yedi yüz yirmi beş Amerikan doları için bir anlaşma yaptık. Muhtemel ölümünüze yol açmadan önce bu meseleyi burada ve şimdi çözüme kavuşturmak istiyorum. Yok olmanızı istediğimden değil, ancak süreniz dolarsa, anlaşmamız geçersiz hale gelir ve tekrar müzakerelere girmekten nefret ederim. Kaba olmaktan nefret ediyorum ama parayı şimdi istiyorum. Lütfen."

Yanında getirdiğini mi düşünüyordu? El gitmesine izin vermeyecekti. Kendini öldürtecekti. Kendini hedef haline getirerek ne yapıyordu?

Karmash, Emel'in yanından geçip doğrudan ona bakıyordu. Onları gördüğünü fark etti.

El'in onlara ulaşmak için Emel'in içinden geçmesi gerekecekti.

Olamaz.

Tarikat onun bu işe karışmasını istemiyordu ama saldırıya uğrarsa kendini savunmasını beklerlerdi. Emel kavga çıkarmaya çalışıyordu.

"Öldürün onları!" Karmash uludu. "Ceset böcekçisini ve ailesini öldürün!"

Ajanlar büyücüye doğru koşarken liderleri ipi sabitlemek için çırpınıyordu. Kollarındaki devasa kaslar şişti, dişlerini gıcırdattı.

dişlerini gösterdi ve ipi şişmiş gövdenin etrafına sararak selvinin etrafında dönmeye başladı. Cerise onun ötesinde, zayıf sarışın bir adamın güneybatı yolunu koruyan gruba komutlar verdiğini gördü.

Emel döndü. "Ceset böcekçisi mi?" Cübbesinin eteğini indirdi. "Kimse Gospo Adir'in yardımcısına hakaret edemez."

Yüzü titredi. Elleri uzandı, sert parmakları pençeler gibi havayı tırmıklıyordu. Etrafında biriken güç yoğun bir kozaya dönüştü. Göletin siyah yüzeyi, ortasından kötü kokulu bir gaz topu püskürürken soluk soluğa kaldı.

Cerise ona doğru koştu. Arkasından Mars El'e saldırdı. Emel bir hayvan gibi homurdandı. Elleri havayı pençeledi.

Torfun içinden şekiller fışkırdı, iskelet ve çürümüş etten oluşan devasa hantal formlar. İnsan cesetleri için çok büyük, çok geniş. Thoalar, ay insanların ölülerini.

El'in ajanlarından ilki Emel'e ulaştı. Cerise kılıcıyla parlayarak hamle yaptı ve ajanın vücudunun üst yarısı gövdesinden kayarak çamura saplanırken geri adım attı.

"Teşekkür ederim." Emel ellerini birleştirdi ve keskin bir nefes verdi. Ölü thoalar ajanları parçaladı.

"Yardımanız için teşekkürler."

"Tabii ki. Biz aileyiz. Sen git. Artık iyi korunuyorum."

Savaşın ortasına doğru koşmaya başladı.

Thoalar, Emel'in toplayabildiği tüm öfkeyle ajanlara saldırdı. Üç tanesi beyaz saçlı deve asıldı. Onları itmeye çalıştı ama pençeli eller parçalıyor, çürüyen dişler ısıyor, ona yapıyorlardı. Sırtını selviye çarptı ve cesetlerden birini yere düşürdü.

Acı dolu bir homurtu Cerise'in dönmesine neden oldu. Mikita'nın yere düştüğünü görmek için tam zamanında döndü. Kürklü bir yaratık muzaffer bir haykırıyla yüzükoyun yatan bedeninin üzerine atladı. Ne olduğunu anlamadan Cerise koşmaya başladı, kaygan çamurda umutsuzca hızla koşuyordu. Tüylü yaratık iğneli dişlerini gösterip Mikita'nın boğazını parçaladığında on metre uzaktaydı.

Sürü patikanın ağzında durdu ve kahverengi bir tufan gibi yamaca çarptı. Kaldar durmaya çalıştı ve dengesini korumak için kollarını sallayarak kaydı. Eli bir fidanı kavradı ve köpeklerle çarpışmaktan kaçınarak kendini yakaladı.

Tek bir form sürüden ayrıldı ve güçlü bir sıçrayışla sırtlarının üzerinden süzüldü. Kaldar'ın yanına indi. Kabus gibi gözler bir kurdun yüzünden ona dik dik bakıyordu.

Bir sorun vardı.

Kaldar öne doğru ilerledi. Bir tarafta tepe, diğer tarafta derin bir bataklık. Yaklaşık yirmi metre genişliğinde dar bir yerden geçmeleri gerekiyordu. Zemin yeni tırmıklanmış gibiydi. Tuzaklar, diye fark etti Kaldar. Çok, çok fazla tuzak.

"Bahis. Bir bahse ihtiyacım var yoksa bu işi yürütemem."

Sürü hırladı. Bir köpek önünden geçti ve ayaklarının dibine ölü bir bataklık faresi bıraktı. Alnından soğuk terler boşandı.

"Taze ölüm. İyi bahis." Kaldar yutkundu. Fareyi eline aldı. Minik beden hâlâ dokunulacak kadar sıcaktı. Gözlerini kapatan Kaldar patıkaya doğru ilerledi.

Büyünün üzerinde birleştiğini hissetti. Bu onun yeteneğiydi, kendi kişisel gücüydü. Daha önce onu pek çok badireden kurtarmıştı ve şimdi de tuzaklarla dolu alanda ona yol göstereceğine güveniyordu.

Titreyen akıntı tepesinde asılı kaldı ve başının üstünden, omurgasından, kollarındaki fare cesedinden geçerek ayaklarına ve altındaki toprağa daldı. Dalga, keskin ve sıcak parmaklarıyla iç organlarını ısırdı. Onu gitmesini istediği yere yönlendirdi ve o da itaat etti.

WILLIAM, Karmash'ın cesetlerle kaynayan bir kütlenin altına düştüğünü gördü. Ajan onu aşağı sürüklemekten önce ipleri tutmayı başarmıştı ve Kutu selvi dallarından suyun üzerinde asılı duruyordu.

Atlamak için iyi bir zaman.

William ayağa fırladı ve tepenin zirvesi boyunca koştu. İlk ajan onun geldiğini hiç görmedi. Adamın boğazını kesti, döndü ve diğer ajanı parçalara ayırdı.

Altında savaş şiddetlenmişti. El'in ajanları ilk saldırıdan kurtulmuş ve karşılık vermişlerdi. Seth'in pembe dokunaçlarının bir bedene yaklaştığını ve bir saniye sonra onu bir köpek tarafından çiğnenmiş bez bir bebek gibi gevşek ve bükülmüş bir halde bıraktığını gördü.

William döndü ve selviye doğru koştu. Kutuyu şimdi batırırsa, ikinci kez çıkaramazlardı. Selviye inip blok ve palanganın üstünü kesmek zorundaydı, yoksa halatlar kopacak ve onu da beraberlerinde götüreceklerdi.

Selviye 10 metre. Sekiz.

Örümcek çatışmanın ortasından fırladı.

William koştu.

Örümcek doğal olmayan b i r şekilde yükseğe sıçradı ve selviye tırmanarak ağacın önündeki tepeye indi.

William bıçağını çıkararak durdu. "Örümcek."

Örümcek sırttı ve kılıfından kavisli bir bıçak çıkardı. "William." William dişlerini gösterdi.

"Gerçekten burada mı ölmek istiyorsun William? Bu korkunç yerde mi?" "Hayır, ama mezarın için yeterince iyi."

"Artık Mirror için mi çalışıyorsun? Ne güzel. Adrianglililer senin gibileri işe alacak kadar çaresizse kazanıyor olmalıyız."

William dişlerini gösterdi. "En iyisini işe aldılar."

Örümcek gülümsedi. "Anlıyorum. Söyle bakalım, bu iş mi yoksa zevk mi? Bunu kız için mi yoksa ülken için mi yapıyorsun?"

"İkisi de. Bunu bitirecek miyiz yoksa biraz daha çene çalmak ister misin?"

Örümcek gösterişli bir şekilde eğildi.

William hırladı ve saldırdı.

YİRMİ DOKUZ

Büyü sarsıldı ve neredeyse Kaldar'ı ayağa kaldıracaktı. Bir şeyler ters gidiyordu. Kaldar gözlerini açtı. Neredeyse yolun sonuna gelmişti. Tepedeki boşluktan savaş alanını ve kaotik bir çılgınlık içinde birbirlerine saldıran savaşçı kümelerini gördü. Solunda ve yukarısında Mürid Teyze yamaçta durmuş, yayını gerip ateş ederken elleri bulanıklaşıyor ve savaşa ok üstüne ok gönderiyordu. Üstünde, yeşilliğin kenarında bir şey titriyordu. Uzun pembe bir dokunaç, kırmızımsı eno ateşiyle dalgalanarak çalılıktan dışarı çıktı.

"Murid! Dikkat et! Murid!" Kaldar koştu. Ayağının altında kuru bir tıkırtıyla bir şey patladı. Koşmaya devam etti, bir mayına bastığını ve mayının patlamadığını çok geç fark etti.

Dokunaç ileriye doğru kayarak kalın bir uzantı yumağını çalılarının arasından kurtardı. Grotesk yılanlardan oluşan bir yuva gibi kıvranıyorlardı. Hepsinin ortasında bir insan gövdesi, tepesinde simsiyah gözleriyle dünyaya bakan kel bir kafa vardı.

"Murid!"

Ateş etmeye devam etti.

Kaldar tüfeğini salladı ve ateş etti. Atış yaratığı ısırıldı.

İğrenç şey uçurumun kenarında asılı kaldı ve aşağı düştü.

Mürid kıvranan kütlenin altında kayboldu.

Kaldar çığlık attı.

Bacakları onu yaratığa doğru taşıdı ve bıçağıyla kıvranan kütleye saplandı ve bıçağından tuzlu bir sprey halinde kan ve doku fişkirirken çığlık atmaya devam etti. Dokunaçlar sırtını tırmaladı ama o acıyı umursamadan kesmeye devam etti. Gövdesine doğru ilerledi ve bıçağını insanın midesine sapladı. Dokunaçlar çırpındı ve canavarın insan ağzı tısladı. Kaldar bıçağını çekip kurtardı ve tekrar, tekrar ve tekrar sapladı.

..

CERISE kılıcıyla bir cesedi tekmeledi. Etrafında savaş devam ediyordu: ayakları üzerinde sarsılan yeniden canlanmış cesetler, dev köpekler, El'in ucubeleri, tüylü, pullu, zırhlı, pençeli, dişli, tüylü ve aile, hepsi de

birbirlerini öldürmek için çılgınca bir yarışa girdiler. Kan çamura döküldü ve hayatlar hâlâ sıcak olan bedenlerden koparıldı.

Öldürmüş, öldürmüş, öldürmüş, tekrar tekrar kesmişti. Artık yorgundu ve dövüş bitmeye yakın bile değildi.

Önünde pullu bir kil öldürme çılgınlığına ara verdi ve bir bağırısla kolunu kaldırdı. Onun hareketini takip etti ve tepede William'ı gördü.

Kalbi küt küt atmaya başladı.

Zayıf sarışın bir adamla çarpıştı - Örümcek, fark etti. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki nefesi kesildi.

O tepeye gitmesi gerekiyordu.

Cerise ileri atılarak pullu kili yanından geçerken kesti. Aniden parlayan bıçağı adamın kalçasını parçalayarak kemiği yardı. Adam yere yığıldı. Duraksamadı. Başka biri onun işini bitirecekti.

Kırmızı tenli bir kadın parçalanmış ceset yığınının ayrılıp uçuşuma ve üzerinde savaşılan iki adama doğru koştu. Cerise'in hafızası Veisan'ı besliyordu. Örümcek'in suikastçısı.

Cerise çamurlu zeminde koşmaya başladı. Veisan bir hız patlaması daha yaptı ama Cerise uçuşuma daha yakındı. Gölete ulaştı ve etrafında döndü.

Veisan onu gördü. Elleri, ince ve ustura hassasiyetinde bilenmiş iki geniş kavisli bıçağı dengeliyordu. Tek bir vuruşta bir uzvu kesebilirlerdi. Veisan'ın yüzünde bir buruşukluk belirdi. Ağzı açık kaldı, gözleri kocaman açıldı.

Örümcek için korkuyordu.

Cerise kayganlığı ölçmek için ayağıyla yere sürtündü. Veisan ona baktı.

"Hayır," dedi Cerise ona.

Veisan bıçaklarını çevirdi ve saldırdı.

Çelik gibi sert bir şey Kaldar'ın bacağına yapıştı ve çekti. Öne, kanlı kütlenin içine düştü. Güç onu cesetten uzağa sürükledi. Kaygan zemini pençeledi ama bacağına tutan şey çok güçlüydü. Onu serbest bıraktı. Kaldar sırt üstü kıvrıldı ve bacağına köpek çenesi buldu. Erian yağmurun altında belirdi.

"Onlar öldü," dedi Erian. Sesi donuktu. Acı yüzünü buruşturmuştu. "İkisi de öldü."

Döndü ve kendini en yakındaki ucubeye fırlattı. Kaldar doğruldu. Yamaçta karmakarışık bir et yığını yatıyordu. Yağmur akan kanı sulandırmıştı.

Kopan dokunaçlardan çıkan kan, çamurun üzerine soluk bir kırmızıyla yayıldı. Kaldar ayağa fırladı ve kopmuş et parçalarını savurarak kanlı pisliğin üzerine atladı. Bir insan kolu ortaya çıkana kadar cesedi kazdı. Onu yakaladı ve çekti, çamurda kaydı, beceriksizce düştü, ayağa fırladı ve tekrar çekti. Bükülmüş et yığını yerinden oynadı ve Mürid'in önce omzu, sonra da başı kurtuldu. Onu omuzlarından yakaladı ve dışarı sürükledi.

Mürid gökyüzüne baktı. Yağmur damlaları gözlerine düşüyor ve kansız yanaklarından sekiyordu.

Kaldar onu sarstı. Omuzlarından kavradı ve salladı, siyah örgüsünü savurarak yaşamasını diledi. "Yapma. Yapma!"

Kollarında gevşek bir şekilde yatıyordu.

Onu bir kez daha salladı ve sonra yavaşça yere bıraktı. Bıçağı birkaç santim ötede çamurun içinde duruyordu. Hâlâ keskindi ve hâlâ öldürülecek ucubeler vardı.

VEISAN haykırdı, çılgınca dönüyordu, bıçakları parıldayan bir metal kasırgasıydı. *Vur, vur, vur, vur.*

Cerise birinciden sıyrıldı, ikinciden kaçtı. Üçüncüsü onu omzundan yakaladı, kolunu ve derisini kesti. Dördüncüyü kılıcıyla savuşturdu. Veisan açık kapı bırakmadan saldırmaya devam etti ve onu gölete doğru geri püskürttü.

Cerise ritmin içine gömüldü. Zaman ağır aksak ilerlemeye başladı. Veisan'ı kristal berraklığında görüyordu: bıçaklarını kavrarken gerilen parmaklarının beyaz boğumlarını, yüzündeki paniklemiş ifadeyi, boynundaki damarların şişkinliğini, dreadlock'ları uçuşarak ilerlerken.

Slash.

Slash.

Slash.

Cerise darbeyle birlikte hareket ederek Veisan'ın yanından geçti. Büyü çizgisi bıçağı boyunca kayarak son rezervlerini de vücudundan çekti. Cerise vurdu.

Kan sıçradı. Kırmızı tenli kadın hareket etmeye devam etti, bedeni çoktan öldüğünü fark etmemişti. Veisan bir darbe daha indirmek için döndü ve durdu. Boynundaki kılcal kesikten kan fışkırıyordu.

Ağzı açıldı.

Veisan kılıçlarını düşürdü. Elleri boynuna gitti, boynundan fışkıran yaşamı durdurmaya çalıştı. Boynunu tuttu. Başı omuzlarından kayarak çamurun içine düştü.

Ceset uzun bir saniye boyunca donmuş halde durdu ve sonra o da bir kütük gibi devrildi.

Cerise uçuşuma döndü.

WILLIAM bir darbe yağmurunu savuşturdu ve eğildi. Örümcek'in bıçağı başının üstünden geçti ve sağındaki bir fidanı kesti. Ağaç Örümcek'in hızını bir parça yavaşlattı. William Örümcek'in savunmasını aştı ve Örümcek'in orta kısmına bir bıçak darbesi indirdi. Bıçak Örümcek'in göğsünü sıyırdı ve dirseğini William'ın sırtına çarptı. Omurgasında bir acı patladı.

William yana doğru hamle yaptı ve yuvarlanarak kurtuldu. Örümcek'in nefesi kesik kesik geliyordu. Ciğerlerine hava çekti ve tekrar saldırdı. William savuşturdu, bir anda karşı saldırıya geçti. Bıçağı Örümcek'in kalçasını keserken, sıcak metal sol koluna doğru fırladı. Tekrar geri çekildi.

Yorulmaya başlamıştı.

William dişlerini sıktı. Şimdi sakın kalmak zorundaydı. Örümcek çok iyiydi ve öfkesinin onu ele geçirmesine izin verirse Örümcek onu öldürebilirdi.

Örümcek bir düzine küçük yaradan kanıyordu. O da öyle. İkisi de bunu uzun süre devam ettiremezdi.

Eğer kaybederse, bir sonraki ölecek kişi Cerise olacaktı. Örümcek onu öldürme fırsatını asla kaçırmazdı.

Bunu şimdi bitirmek zorundaydı. Ne pahasına olursa olsun.

WILLIAM bocaladı. Cerise'in nefesi kesildi, kalbi boğazına takıldı. Örümcek hamle yaptı, ama William aynı nefeste toparlandı, Örümcek'in orta kısmına şiddetli bir tekme indirdi ve sıçrayarak uzaklaştı. Birbirlerini parçaladılar ve pençelediler, tekmelediler, dirseklediler, kestiler. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

William saldırdı. Yavaşlıyordu. Yorulmuş olmalıydı. Örümcek hızlı kısa vuruşlarla savuşturdu ve dizini William'ın bacağına vurdu. William sıçradı ve tekme ıskaladı.

İkisinin de kanaması vardı. William'ın gözleri parlıyordu. Örümcek dişlerini gösterdi.

Neredeyse insan gibiydi.

William bıçağını Örümcek'in karnına saplamaya çalışarak hamle yaptı. El'in ajanı William'ın kılıcını savuşturarak sağa, William'ın savurduğu yöne doğru savurdu. William hiç duraksamadan şiddetli bir hamleyle karşılık verdi ve kılıcının ucu Örümcek'in göğsüne kanlı bir çizgi çizdi.

Çok geniş! Cerise neredeyse çığlık atıyordu. Çok geniş, William.

Örümcek sallandı ve William'ın savunmasındaki boşluğa doğru hamle yaptı. Bıçağı William'ın sol koltuk altına saplandı ve William bıçağa doğru adım attı.

Kavisli bıçak metal bir pençe gibi kesti.

Cerise çığlık atarken boğuldu.

William'ın kolu Örümcek'in bıçağını sıkıştırdı. Örümcek inanamayarak bıçağı çekiştirdi ama bıçağın kıvrımı onu yerinde tuttu. Bıçak William'ın koltuk altına sıkışmıştı.

William sol eliyle Örümcek'in dirseğini kavradı ve yaklaştı. Sağ kolu Örümcek'i kucakladı, sanki birbirlerinin kulağına bir sır fısıldayan iki uzun süredir kayıp arkadaş gibiydiler. William Örümcek'i kendine doğru çekti. Bıçağı parladı ve William Örümcek'in omurgasına derin bir kesik attı.

Cerise sesin taşınması için çok uzakta olduklarını biliyordu ama kemiği kesen metalin mide bulandırıcı çığırısını duyduğuna yemin edebilirdi.

Örümcek'in ağzı şok içinde açıldı. Sırtından kırmızı bir dere halinde kan akıyordu.

O kazandı. William kazandı.

"Kahretsin, bu iyi bir hamleydi!" Richard onun yanında çığlık attı.

El'in ajanı iki eliyle William'ı iterek geri çekildi. William'ın kanlı parmakları Örümcek'in omzundan kaydı. Adamın boğazını kesmek için bıçağını kaldırdı ama Örümcek geriye doğru devrildi, sarı saçları döküldü, yüzü soluk bir maskeye dönüştü ve göletin siyah sularına gömüldü. Bedeni torfun içinde kayboldu.

William batışını izledi. Gözleri Cerise'i buldu. Gülümsedi, sendeleyerek geri çekildi ve düştü.

Hayır! Hayır!

Yokuşu tırmandı. Kaygan çamur parmaklarının altından avuç avuç aktı ve sonra Richard onu yakalayıp yukarı çekti. Bir köke tutunup kendini kaygan çimlerin üzerine çekti.

William bir ağaca yaslandı. Örümcek'in bıçağı kucağındaydı. Kenarı kanla kaplıydı. William ona baktı, ela gözleri yumuşacıktı. Bütün tarafı

parlak kırmızıya dönmüştü.

Cerise ona doğru koştu. Bir şey söylemeye çalışarak ağzını açtı. Dudaklarından kan fışkırdı ve çenesine döküldü. Hıçkırarak ağladı ve ona sarıldı. Daha fazla kan akarak parmaklarını ıslattı. Boynuna bastırıldığı parmaklarının altında nabızı gittikçe zayıflıyordu.

"Hayır," diye yalvardı. "Hayır, hayır,

hayır..." "Sorun değil," dedi ona.

"Seni seviyorum." "Sakın ölme!"

"Üzgünüm. Canlı. Sen . . . yaşa."

Onun yüzünü, kanlı dudaklarını, kir bulaşmış yanağını öptü. William yorgun parmaklarıyla onun saçlarını okşadı. Vücudu titredi. Gözleri başının içinde geriye yuvarlandı.

"Beni bu şekilde bırakamazsın!"

Kalp atışları son bir kez titredi ve sönmüş bir mum gibi kayboldu.

Dünya gıcırdayarak durdu ve Cerise kayarak içinden geçti, kaybolmuş ve yalnızdı. Korkunç bir acı içini parçaladı ve kalbini çelik bir yumrukla sıktı. Ciğerlerini dolduracak kadar hava yoktu.

Seni seviyorum. Beni bırakma. Lütfen, lütfen beni bırakma.

Arkasından Richard'ın yumuşak sesi geldi. "O gitti, Cerise."

Hayır. Henüz değil. Onu kaldırmak için çabaladı. Eller onu omuzlarından tuttu. "O öldü Cerise," diye fısıldadı Ignata. "Bırak onu."

"Hayır!"

Cerise ayağa kalkarak cesedi sürükledi. Richard onun omuzlarını kavradı. "Cerise, bırak ..."

"Hayır! Bırakın beni!"

"Onu nereye götürüyorsun?"

Çılgına dönmüş bir halde kendini kurtardı. Hiç düşünemiyordu, kafası bölük pörçük düşünceler ve acıyla doluydu ve iki kelime söyleyebilmek için çok çaba sarf etmesi gerekti. "Kutu."

"Bu delilik." Ignata onun yolunu kesti.

"Kutu onu iyileştirecek. Çekil yolumdan!"

"Onu canlandırırsa bile, delirmiş olarak çıkacak. Onun sizin gibi bir koruması yok. Çaresi yoktu!"

"Onunla oraya

gideceğim." "Neden?"

"Kutudaki kefen, benim sıvılarımı alıp onunkilerle karıştırarak. İlaç her ne yaptıysa, hala içimde."

Ignata ellerini yukarı kaldırdı. "Ya ikiniz de ölürseniz? Ya da o delirirse? Richard, bana yardım et."

Richard uzun bir süre donakaldı, ikisinin arasında kalmıştı. Sonra eğildi ve William'ın bacaklarını kaldırdı. "O bunu hak ediyor. Çünkü bu tek şeyin doğru gitmesini hak ediyor."

Cerise William'ın omzunu kavradı ve birlikte cesedi tepeden aşağıya doğru ittiler. "Yardım edin bana! Lütfen bana yardım edin."

Ignata dudağını ısırды ve aşağıda toplanan aileye doğru döndü. "Kutuyu kıyıya çekin!"

William uyandığında dünya kırmızıydı ve canı yanıyordu. O kadar çok acıyordu ki; panikledi ve kırmızı sisten kurtulmaya çalışarak çırpındı. Ve sonra bir kadının kolları onu sardı. Duyamıyor ve göremiyordu ama kadının yüzüne dokunduğunda Cerise olduğunu ve ağladığını anladı. Onu kendine çekti, ona her şeyin yoluna gireceğini ve buradan çıkacaklarını söylemeye çalıştı ama acı onu boğdu ve dibe battı.

Kan kokusu savaş alanına sinmişti. Ruh tepe boyunca kara gölete doğru yürürken, savaşın vahşetini çalkalanan çamurdan okuyordu. Ayak izlerinde biriken kızılık, köpek izleri, öldürülmüş killerin cesetleri canlı, uyumlu bir resme, okuduğu ve yönünü bulduğu bir haritaya karışıyordu. Burada Karmash düştü, cesetler tarafından sürüklendi. Artık cansız yatıyorlardı, kemik ve çürümüş doku yığınlarından biraz daha fazlasıydılar. Beyaz saçlı vahşi hayatta kaldı. Her nasılsa her zaman sebat etmişti. Ruh çürüten etlerden yayılan pis kokuya burnunu kırıştırdı. Torf, thoaların cesetlerini korumuştı ve şimdi açık havaya maruz kaldıklarında daha hızlı çürüyorlardı. Veisan'ın cesedinin üzerine bastı. Ayak izleri onun hikâyesini anlatıyordu: şiddetli bir mücadele, yıldırım hızında saldırılar ve ardından tek bir yıkıcı darbe. Tüm bu şiddet küçük bir paketin içine yuvarlanmış, kırılgan yapısını sürekli zorluyordu.

serbest kalmaya hazırdı. Artık huzur içindeydi.

Düşman gelmiş ve gitmişti. Halatlar selvide terk edilmiş halde asılı duruyordu. Örümcek'in hazinesini de yanlarında götürmüşlerdi. Önemli değil. Onları bulacaktı. Hiçbiri Ruh'tan kaçamadı.

Ruh kıyıya ulaştı ve çamurun içine çömeldi, çamurun içine serpiştirilmiş küçük büyü bombası kürelerine basmamaya dikkat etti. Onlar değildi

Ne ona ne de Örümcek'in ekibinden birine aitti. Dokunaçlar omzundan fısıldayarak ichor fişkırttı. Büyü bombaları yaladı. Tadı yabancıydı. Tadı Ayna'ya benziyordu.

Çamur izlerine baktı. İlginçti. Birisi burada bir cesedi soymuştu. Giysiler ıslak bir yığın halinde duruyordu. Giysiler cesetten çıkarılırken bombalar ceplerden düşmüş olmalıydı. Düşman ölüleri yağmalamaktan çekinmezdi. Ayna'nın ölülerini bile.

Siyah gölete yaklaştı ve dokunaçlarını suya daldırdı. İçlerindeki kirpikler titredi, kokuları ve tatları tatmaya hevesliydi ama onları sakladı. Bu görev için çok kırılגandılar.

Dokunaçları batırdı ve kaygan suda yılan gibi ilerleyerek göleti taradıklarını hissetti.

Bir şey onlara sürtündü. Kıpırdamadan durdu. Bir el onları kavradı ve Ruh hassas dokunun içinden tanıdık bir tat algıladı. Tanıdık ama tuhaftı, sanki kişinin ürettiğı sihirde bir terslik vardı. El onu serbest bıraktı.

Ruh geri çekildi ve hâlâ ağaç dalına bağılı olan bir ipi aldı. İpin ucunu göletin içine bıraktı ve kara suya bıraktı.

Ağırlık halata sıkıca yapıştı ve Ruh onu yukarı çekmek için zorlandı. Elleri biraz kaydı, torfla kayganlaşmış ipte çok az tutunacak yer buldu ama zayıf tutuşuna rağmen ip yavaşça ayaklarının dibine dolandı. Sonunda derisi ve saçları kararmış, grotesk bir kafa yüzeye çıktı. Bir ağız genişçe açılmış ve havayı yutuyordu.

Ruh, Örümcek'in elini kavradı, onu kıyıya çekti ve hücre lideri dinlenirken çömeldi. Torfla kaplı suyun içinde çok az hava vardı. Birkaç dakika daha geç kalsa Örümcek boğulacaktı. Ya da belki boğulmak daha uygun bir kelimeydi. Ruh bunun üzerinde düşündü.

"Bana talimat verdiğiniz gibi karşılama için gerekli düzenlemeleri yaptım," dedi. "Dört ajan bizimle bir buçuk mil güneybatıdaki bir dereye buluşacak. Şu patikadan." Tepeyi yaran dar patikayı işaret etti.

"Bacaklarımı hissedemiyorum." Örümcek'in sesi eşit geliyordu. Bu da garip tadı açıklıyordu.

Ruh başını salladı. "O halde sizi ben taşıyacağım lordum." "Kutu mu?"

"Onu almışlar. Ama izini bulacağım."

"Yapacağını biliyorum..." Örümcek başını salladı ve durakladı. Gözleri Ruh'un ötesindeki bir şeye odaklandı. "Çalıların arasında," dedi usulca.

Bir dokunaç Ruh'un omzundan sıyrıldı ve havanın tadına baktı. Koku kolundaki kirpiklere sinmişti. Hayvan tüyü. Karşılaştığı hiçbir şeye benzemeyen idrar kokusu. Nemli nefes kokusu, çürüyen et kokularıyla doluydu. Ve büyü. Garip, çarpık, anormal, öfkeyle titreşen bir büyü.

"Bu bir hayvan değil," diye fısıldadı. Eli ağır bıçağı buldu ve kemerinden çözdü.

Devasa şekil tepenin üstünden fırladığı anda etrafında döndü. İnanılmaz uzunlukta bir sıçrayışla açığa doğru süzüldü, kuyruğu bir kırbaç gibi şaklıyordu. Omurgasının çivili kıvrımı esnedi. Orak pençeleri havayı yararak Ruh'un göğsünü hedef aldı. Kaçamayacak kadar sersemlemiş olan Ruh, iğrenç yüzünde açık duran korkunç çeneye bir bıçak darbesi indirdi. Bıçak eti derinlemesine kesti ve kemikle buluştu.

Canavar şakladı. Üçgen dişleri Ruh'un kolunu ısırdı. Hiçbir şey hissetmedi, ne bir çekiş, ne bir sarsıntı, ama birden kolu yok oldu. Dirseğinin kütüğünden sıcak bir fiskiye halinde kan fışkırdı. Canavar yutkundu.

Omzunda patlayan bir acı onu neredeyse bayıltıyordu. Canavar tekrar yutkundu ve ona doğru döndü, pençesi pençesinin üzerindeydi, sararmış dişlerinin arasından kan uzun şeritler halinde uzanıyordu.

Ruh koştu. Üçüncü adımında ağır bir yük ona çarptı, onu ezdi ve yere yapıştırdı. Dünya karardı ve Ruh, çeneleri başını omuzlarından ayırmadan önce canavarın ağzının içini gördü. Pis koku burun deliklerini doldurdu. Yapışkan dil yüzünü boğarak farkındalığını yok etti.

ÖRÜMCEK ellerini yere daldırdı ve çekti. Sırtının küçük bir kısmına yerleşen sıcak acı kaması kör edici bir sersemliğe dönüştü. Gerindi ve canavara bir bakış attı. Ruh'un sırtını parçaladı ve kanlı bir et parçasını havaya fırlattı.

Örümcek çaresizce gerindi. Parmakları çivili bir küreyi kavradı. Ayna'nın bombaları. Muhtemelen William'dan. İroni.

Canavar hırladı. Örümcek'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. İçgüdüsel tepkisini bastırdı ve acının içinden geçerek kendini başka bir küçük küreye doğru itti.

Canavar Ruh'un parçalanmış cesedinin üzerinden geçip ona doğru ilerlemeye başladı.

Çekme, acı hissi, ağızda acı bir tat. Üç. Şimdi üç tane vardı. Eğer üç olmazsa . . .

Kocaman bir pençe yanındaki çamura battı. Pençeler yan tarafını ısırdı ve onu sırt üstü çevirdi. Bombaları avucunun içinde tutuyordu. Kürelerin yüzeyindeki küçük tümsekler parmaklarının baskısı altında batıyordu. Bombalar o bıraktıktan bir saniye sonra patlayacaktı.

Canavar başını eğdi. Örümcek'in göğsüne salya damladı. Grotesk yüze baktı. Kırmızı gözler ona bakıyordu, kasıtlı ve zekice. Onu yakaladılar. Onu büyülediler. Onların derinliklerine gömüldü, vahşilikleri, zekâları ve acıları karşısında sersemledi. Tek bir şansı vardı. Tek bir şansı vardı, yoksa her şey burada bitecekti.

Devasa çeneler geniş, daha geniş, kavernöz bir şekilde açıldı. "Merhaba Vernard," diye fısıldadı.

Canavarın ağızından alçak bir inilti çıktı. Uluyan bir çığlığa dönüştü ve aniden uzun ve tutarlı bir kelimeye dönüştü.

"Genevieve..."

"Onu birleştirdim," dedi Örümcek. "Onu aileden aldım." Eskiden Vernard Dubois olan şey öfkeyle hırladı.

"Cerise'i de alacağım," diye söz verdi Örümcek. "Seni öldüreceğim ve sonra onu da bulup alacağım."

Çeneler çözüldü ve ısırarak için aşağı daldı. Örümcek bombaları siyah boğazın içine fırlattı ve kendini yana itti.

Vernard'ın kafası patladı. Örümcek'in midesine ıslak bir kan ve beyin sisi yağdı. Kalın et parçaları üzerine yağdı. Cesedin kütüğü devrildi ve öne doğru düştü. Örümcek kendini korumak için ellerini havaya kaldırdı ama ağırlık çok fazlaydı ve ceset onun üzerine düştü. Canavarın boynunun eskiden olduğu yerde geniş bir boşluk parlıyordu ve düşerken, kan sıcak yapışkan bir sel halinde fişkırlarak Örümcek'in yüzünü ıslattı.

Örümcek hastalıklı bir korkuyla canavarın vücudunun kendini yapıştırmasını bekledi.

Bir an geçti. Bir an daha.

Örümcek yere tutunarak gerindi. Ceset onu yere yapıştırdı ve geniş yarıktaki hâlâ pompalanan kalbin siyah, nemli çuvalını gördü. Yıkık bedene uzandı, şişkin organı çıkardı ve etini ısırdı. Kan ağzını yaktı. Hâlâ canlı olan eti dişleriyle yırttı ve aşağıya doğru itti.

Eğer Vernard'ın günlüğünde herhangi bir doğruluk payı varsa, canavarın kalbi onu geri getirecekti. Bir ısırık daha yuttu ve mide bulantısı onu kaybetmesine neden olmadan önce bıraktı.

Örümcek kaslarını sıkarak kendini acıya itti. Gövdesi canavarın altından kaydı. Elini ağzında gezdirerek kanı sildi, yaşadığına inanamıyordu. Derin bir nefes aldı ve nefret etmeye alışkın olduğu nemli Mire havasının tadını çıkardı. Tadı tatlıydı.

Örümcek yüzüstü yuvarlandı. Önünde sonsuz gibi görünen bir çamur tarlası uzanıyordu. Güneybatı patikası sonsuza kadar uzanıyordu. Bir buçuk mil.

Örümcek kirli parmaklarıyla yere yapıştı ve kendini on santim ileri çekti. Acı onu kamçıladı. Nefesini tuttu ve tekrar çekti.

OTUZ

WILLIAM gözlerini açtı. Başının üzerinde ahşap tahtalar uzanıyordu. Gözlerini kırptırdı. Acı bir sel gibi içinden geçti ve bir inilti kopardı. Her şey odak noktasının dışında yüzüyordu.

Bir kapı çarptı. Odaya loş bir şekil girdi. William ona doğru hamle yaptı ama kolu gevşedi.

"Benim, benim," dedi Gaston'un sesi. Bir el onu dizginledi.

William hırladı.

"Hadi ama dostum," dedi Zeke'in sesi. "Güvendesin, her şey yolunda. Her şey yolunda. Gaston, kendini boğmadan önce onu yatağa geri kaydır. İşte oldu."

"Nerede o?"

"Güvende," dedi Gaston. "O güvende." Yaşıyor. Cerise yaşıyordu.

Bir fincan dudaklarına çarptı.

"İç," dedi Zeke. "İçtikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Sıvı ağzına döküldü. Tadı iğrenç, acı ve metalikti. William onu tükürmeye çalıştı ama bir şekilde boğazından aşağıya, midesine doğru ilerledi. İçine bir sıcaklık yayıldı ve acısını hafifletti.

Yavaşça görüşü normale döndü ve yatağın yanında diz çökmüş, yüzü iki santim uzağında olan Gaston'a baktı.

Boynunda bir şey vardı. William uzandı. Parmakları deriyi sıyırdı.

"Dayan." Zeke uzanıp bir şeyi çözdü ve büyük bir köpek tasmaını serbest bıraktı. "Bunun için üzgünüm. Birkaç kez bize kurtluk yaptın. Seni tutmak zorunda kaldık."

William başını salladı. Sesi boğuk çıkıyordu. "Cerise nerede?" "Eve gitmesi gerekti," dedi Gaston.

"Neredeyim ben?" Ayağa kalkmaya çalıştı ama onu sıkıştırdılar.

"Sakin ol," dedi Zeke ona. "Sana her şeyi açıklayacağım ama kıpırdamadan yatmalısın yoksa kıcını yatağa bağlarız. Anladın mı beni?"

Güzel. William tekrar uzandı.

"Seni bana dört gün önce getirdiler. Seni bir çeşit tabuta koymuşlardı ve zar zor nefes alıyordun. Görünüşe göre kötü yaralanmışsın ve

Tabut ne yaptıysa seni hayatta tuttu ama iyileşmiyordun. Cerise seni Tuhaflar'a götürmemiz gerektiğini çünkü Mire'da yeterince büyü olmadığını ve seni olduğun yerde bırakırsak öleceğini söyledi."

Onu kutuya koydular. Ölmüştü. Öldüğünü, sisi ve sonra hiçbir şeyi hatırlamıyordu.

"Çok fazla zamanımız yoktu," dedi Zeke. "Pamuk ipliğine bağlıydınız. El'in ucubeleri hâlâ Mars'ın peşindeydi ve hızlı hareket etmemiz gerekiyordu. Bataklık'tan Tuhaf'a giden tek bir yol var ve o da Louisiana'dan geçiyor. Sınır Muhafızlarının elini yağlamak zorundaydık. Sahip olduğum her şeyi ve Mars'ın tüm parasını aldı. Bizi temizledi ama seni ve çocuğu kurtardık çünkü bana tek başıma güvenmiyordu. Bunun karşılığını alsam iyi olur. Şu anda Louisiana'da, taşrada, Mirror'ın güvenli evlerinden birindeyiz."

Zeke masaya uzandı ve çizgili bir kâğıt karesini kaldırdı. "Al bakalım. Sana bir not yazmış."

William elindeki kâğıdı sıktı ve tüm iradesiyle ona odaklandı. Küçük karalamalar kelimelere dönüştü.

Seni çok seviyorum. Çok üzgünüm, seninle gelemem. Sadece on beş yetişkin kaldı ve çoğu yaralı. Sen Örümcük'i öldürdükten sonra El'in ucubeleri kaçtı ama geri gelmeye devam ediyorlar. İki kez saldırıya uğradık ve herkesi sınırdan geçirecek kadar paramız yok. Çocukları ve Lark'ı korumak için geride kalmak zorundayım.

Yaşa, William. İyileş, tekrar güçlen ve bulabilirsen beni bul. Seni bir daha göremeyecek olsam bile, hiçbir şeyden pişman değilim. Keşke daha fazla zamanımız olsaydı.

Tekrar okudu. Ve tekrar. Farklı bir şey yazmıyordu.

Onu tekrar bulacaktı. Ama bunu yapmadan önce, onu herkesten korumak zorundaydı. Onu ve tüm lanet ailesini. Onları kurtarana kadar, onun gitmesine asla izin vermeyeceklerdi.

Çocuk bir fincan kaldırdı ve ağzına götürdü. "Bu çaydan biraz daha içmelisin."

"Hayır." Her kelime bir çabaydı. "Kutu mu?"

"Onu kırdı," dedi Zeke tiksintiyle. "O şeyi paramparça etti. Uyandığımda yanıyordu."

"Cerise yapmamı söyledi." Gaston bardağı William'ın dudaklarına çarptı. "Bunu içmeni söyledi. Sana iyi gelecek. Seni daha iyi yapacak."

"Hayır."

Gaston'un yüzünde acımasız bir kararlılık vardı. "Beğenmek zorunda değilsin.

İçmek zorundasın. Burnunu kapattırtma bana."

William küfretti ve içti. Şu anda ona yardım edebilecek tek bir adam vardı. Seyahat edebilmesi için güçlenmesi gerekiyordu ve kusmasına neden olan çayı içmesi gerekse bile bunu yapacaktı.

Akşama kadar biraz et suyu içmeyi başardı. Ertesi gün ayağa kalktı, iki gün sonra yürüdü ve ondan iki gün sonra Gaston'la birlikte Louisiana ve Adrianglia arasındaki sınırı geçerek kuzeye doğru ilerledi.

"VAY CANINA." Gaston, mükemmel bakımlı bir çimenliğin üzerinde yer alan iki katlı malikâneye bakakaldı. "Vay canına. Bunların hepsi tek bir ev mi?"

William homurdandı. Gaston bataklıktan dışarı adımını bile atmamıştı. Garip'te geçirdiği tüm yol boyunca çocuk her şeye hayretle bakıyor, utanıyor ve sonra da ukalalık yapmaya çalışıyordu. Artık sıkıcı olmaya başlamıştı.

"Burada kim yaşıyor?"

"Earl Declan Camarine, Güney Eyaletleri Mareşali."

"Tutuklanacak mıyız?"

"Hayır."

"Emin misin?" William ona hırladı.

İkinci kattaki bir pencere, parıldayan parçalardan oluşan bir patlamayla kırıldı. Pencereden bir ceset fırladı ve bir çocuk balkon demirinin üzerine yarı çömelmiş bir şekilde düştü, çılgın kumral saçları kızıl çizgilerle bir kara alev şoku gibi parlıyordu. Vahşi sarı gözler dar bir yüzden William'a bakıyordu. Çocuk hatırladığından en az bir karış daha uzun görünüyordu.

"Jack!" Rose'un sesi çağırdı.

Jack'in gözleri vahşi bir ateşle parladı. Tısladı ve balkondan aşağı atladı, atlayışının ortasında değişti ve kıyafetlerini parçaladı. Benekli, ergen bir vaşak yeşil çimlere kondu ve hızla ağaçlara doğru koşmaya başladı.

Kenar'da bunu başaramazdım, diye düşündü William. Uç'ta şekil değiştirmek birkaç saniye sürüyordu, ama Tuhafta büyüünün tüm gücüyle, anında hiç acı çekmeden kürke bürünebilirdiniz. Jack giysilerini çabucak çıkardı. Ne duraklama ne de gariplik vardı. Çocuk bir anda

kürklü giyinmiş. "Jack!" Rose koşarak balkona çıktı. Şeftali rengi bir elbise giymişti ve saçları açıktı. "Jack, bekle! Lanet olsun."

Onları aşağıda gördü. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Declan'ı görmeye geldim," dedi William ona.

İki dakika sonra Declan'ın çalışma odasında oturuyordu. Gaston'u Rose'a bırakmış, o da onu mutfığa götürmüştü. Çocuk at gibi yiyordu.

Declan masanın arkasından ona baktı. Hiç değişmemişti: aynı sert gözler, aynı sarı saçlar. Saçlarını tekrar uzatması dışında. Bir parçasını büyüye kurban etmesi gerektiğinde güç kaynağı olarak kullanmak için birkaç yılda bir uzatırdı. William'in daha zayıf ve uzun boylu olduğu yerde Declan duvarları yumruklayabilecekmiş gibi görünüyordu. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, yumruğunu birkaç tuğlaya vurmaktan çekinmezdi.

Declan onu inceledi. "İyi misin?"

"Evet."

"Biraz zayıf görünüyorsun. Annem her zaman yeni bir diyet arar. Belki bazı ipuçları paylaşabilirsiniz?"

William dişlerini gösterdi. "Evet. Şimdiye kadar şişmanlamış olman gerekmez miydi? Yanlarında biraz yağ var mı?"

"Siktir git."

Birbirlerine baktılar.

"İki lanet yıl." Declan ellerini iki yana açtı. "Tek kelime etmeden gittiğin iki lanet yıl. Peki. Marshal Ofisi senin için ne yapabilir?"

William dişlerini sıktı. Bunu söylemek onu öldürüyordu.

"Yardıma ihtiyacım var." Declan başını salladı. "Anlat bakalım."

Yarım saat sonra William bitirdi. Daha kısa sürerdi ama hikâyenin iki dakikasında Nancy Virai'den bahsetmişti ve Declan'ın beti benzi atmış, dolaptan büyük kare bir Güney burbonu şişesi çıkarmıştı. Şişenin yarısı boşalmıştı.

"Şunu açıklığa kavuşturalım." Declan öne doğru eğildi. "Günlük sende."

"Benden değil."

Declan gözlerini devirdi. "Bana biraz kredi ver. Ama sende var, değil mi?" "Evet."

"Büyük ihtimalle kızın babası hâlâ Kasis'te. Örümcek'in dalkavuklarından geriye kalanlar merkez ofise rapor verdiklerinde, El kızın peşine düşecek ve onu koz olarak kullanmak isteyeceklerdir. Onu kurtarmak istiyorsun, ama o

seni terk etti. Ve eğer günlüğü Ayna'ya vermezsen, derini canlı canlı yüzerler. Kızı ve ailesinden geriye kalanları Batakılık'tan çıkarmak istiyorsun ama bunu Kırıklarla olan sınırdan yapamazsın çünkü onlarda çok fazla büyü var. Doğru anlamış mıyım?

"Evet, hemen hemen."

Declan sarışın başını salladı ve burbonunu biraz daha yudumladı. "Karşılığında bir iyiliğe ihtiyacım olacak."

Düşündüm. "Ne oldu?"

"Jack. O iyi bir çocuk, ama ... rehberliğe ihtiyacı var. Anlayışa ihtiyacı var ve ben bunu ona veremiyorum çünkü aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok."

William başını salladı. "Tamam. Jack'e yardım edeceğim. Zaten ederdim." "Biliyorum, ama kimseye borçlu olmaktan nefret edersin. Bu şekilde ödeştik."

Declan masasının köşesinden bakır bir küre çıkardı ve ona vurdu. Küre ortadan çatladı. İki yarısı birbirinden ayrılarak soluk bir kristali ortaya çıkardı. Kristalin derinliklerinde bir ışık kıvılcımı parladı ve kürenin on beş santim üzerinde bir harita oluşturmak üzere bir ışık huzmesi halinde aktı.

"*Louisiana. Sınır. Mire.*" Declan kelimeleri net bir doğrulukla telaffuz etti. Harita, Mire'in Louisiana sınırına dokunduğu yerdeki yeşil lekeyi ortaladı.

"*Kasis,*" dedi Declan.

Harita olduğu yerde kaldı.

"Lanet şey. *Kasis Kalesi.*"

Harita Adrianglian sınırına kaydı. Sınırdaki küçük bir beyaz nokta parladı ve büyüyerek gri bir kaleye dönüştü. Declan kaşlarını çatarak baktı. "Antoine de Kasis ile daha önce de karşılaşmıştım. De Kasis ailesinin hem Galyalılarla hem de bizimle onları sınır kavgalarımızın dışında tutan anlaşmaları var. Ailenin hem Louisiana hem de Adrianglia'ya sağladığı bazı gizli hizmetler nedeniyle bir asır önce yürürlüğe konmuşlardı. Tam olarak ne yaptıklarını asla öğrenemedim. Anlaşmalar topraklarında her türlü askeri harekatı yasaklıyor. Bu tatlı anlaşmanın bedeli Kasis ailesinin tam tarafsızlığı: ne Louisiana'ya ne de Adrianglia'ya yardım edemezler."

William başını salladı. "Ayna'nın neden beni Kasis aracılığıyla Bataklığa götürmediğini merak ediyordum. Artık biliyorum."

"Başka bir sebep daha var. Antoine de Kasis kirli biri. O bir Louisiana sempatizanı ve onlar için çok yararlı. Toprakları, Louisiana sınır muhafızlarıyla uğraşmak zorunda kalmadan Mire'a giden tek yol. Onun toprakları

Mirror onun kirli olduğundan şüpheleniyor olmalı, çünkü ben biliyorsam, onlar da kesinlikle biliyordur. Ancak bu işe karıştığına dair kanıtları yok. Kızın babasını orada tutuyorlarsa, muhtemelen El'in ajanları tarafından korunuyordur, bu da Antoine'ı töhmet altında bırakır. Ayna iki nedenden dolayı Kasis'i işgal etmekten hoşlanmayacaktır. Birincisi, Antoine'ın kirli olduğunu biliyorlar ve El'in hareketleri hakkında istihbarat toplamak için onu gözlemliyorlar. Onu ortadan kaldırırlarsa, El'i gözetleme şansları da ellerinden gider. İkincisi, eğer El herhangi bir nedenle orada değilse ve Ayna'nın ajanları Antoine'ın Galyalılarla ilişkisi olduğuna dair kesin bir kanıt bulamazlarsa, Kasis'i işgal etmek çok büyük boyutlarda uluslararası bir olaya neden olacaktır."

William tekrar başını salladı. "Her şeyi çözdüm. Günlüğü koz olarak kullanacağım."

"Bu oynamak için gerçekten tehlikeli bir oyun," dedi Declan. "Eğer yanarsan, William, hiçbirimizin yapabileceği bir şey yok."

"Teşekkürler, baba."

"Benim işim uyarmak. İlginç olan şu. Anlaşmalara göre, de Kasis'in anlaşmaları ihlal ettiği tespit edilirse, suçunu kanıtlayan diyar topraklarına el koyacak. Orada fazla toprak yok, ama ne varsa Adrianglia'nın malı olacak. O araziyi hükümetten satın almanız gerekiyor. Normalde size satmazlar, bu yüzden bunu Ayna ile yaptığınız anlaşmanın bir parçası haline getirmelisiniz. Bu size Mire'a erişim sağlayacak ve kızınızla ailesini oradan kaçırabileceksiniz."

William nefes verdi. "Yani tek ihtiyacım olan, burayı satın alacak parayı bulmak."

Ödünç al, çal..." Declan

ona bakakaldı. "Ne?"

Declan ellerinin parmaklarını ördü. "*Ödünç* mü *aldın*?" William omuz silkti.

"Casshorn öldüğünde, malları sana geçti. Sen onun evlatlık oğlu ve tek varisisin. İki kaleye, Darkwood'un yarısına, Darron Nehri'nin kırk millik bir bölümüne, kullanımı için nakliye şirketlerinden oldukça yüksek bir geçiş ücreti aldığınız yere ve Blueshire şehrinin üzerinde oturduğu araziye sahipsiniz. Size kira ödüyorlar. Neden borç para istiyorsun, seni aptal piç? Sen benden daha zenginsin."

William'ın beyni çılgılık atarak durdu.

Declan ayağa kalktı. "Sen iki yıl süren acıma partini verip boktan bir karavanda saklanırken, oyuncaklarınla oynayıp bira içerken, ben senin mali işlerinle ilgilenmek zorunda kaldım. Ve eğer uğraşacak kendi işlerim olmadığını düşünüyorsan, fena halde yanıliyorsun." Raftan birkaç büyük defter çıkardı ve masanın üzerine bir yığın halinde bıraktı. "Al bakalım. Artık hepsi sizin, Lord William Sandine. Bir deneyin bakalım. Hepsini tek bir yerde harcamayın ve sizin yerinize idare etmesi için parayla arası iyi olan birini tutun."

WILLIAM, Declan'ın kütüphanesinin sessizliğinde tek başına oturuyordu. Declan'ın scryer ünitesi aracılığıyla Erwin'i aramasının üzerinden yirmi dört saat geçmişti. Anlaşmanın ayrıntılarını özetlemişti. Erwin hiçbir şey söylemedi. Sadece eğildi ve bağlantıyı kesti.

Declan hem kendisinin hem de çocuğun malikânede kalması konusunda ısrar etmiş, Ayna anlaşmadan hoşlanmazsa Mareşal'in evine cehennem ateşi ve meteor yağdırmak konusunda daha isteksiz olacaklarını düşünmüştü. İşlerin gerçekten kötüye gitmesi ihtimaline karşı en etkili silahını bile kullanmıştı - kehanetin gerçekleşmesinden iki saat sonra, Güney Eyaletleri Düşesi'nin arabası ön kapıya yanaştı. William Düşes'le daha önce de karşılaşmıştı. Kuduz bir ayının karşısına çıplak elle çıkmayı tercih ederdi.

Göğsünün içindeki sızı içini kemiriyordu. Uyandığında Cerise'in onu terk ettiğini öğrendiğinde başlamıştı. Sonraki birkaç gün boyunca giderek daha da güçlendi. Onu terk etmişti. Mantıklı yanı bunu onu kurtarmak için yaptığına ikna olmuştu. Ama mantıklı yanı gittikçe zayıfladı. Onu terk etmişti. Daha önceki pek çok insan gibi. Her şey yolunda gitse bile, bunu başarsa bile, kadın yine de onu terk edebilirdi. Ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmazdı.

Ayağa kalktı ve balkona çıktı. Güneş yavaş yavaş batıyordu. Birazdan yemek servisi yapacaklardı, mutfaktan kokusunu alabiliyordu.

Aşağıdan sesler geliyordu. William eğildi ve aşağıya baktı. Üç çocuk, George'un sarışın kafası, Jack'in kumral yelesi ve Gaston'un sık kesilmiş saçları. Geldiğinden beri çocukları neredeyse hiç görmemişti. Declan'la anlaşmanın şartlarını belirleyip teslim ettiklerinde, ayakları yere basmıyordu ve yaklaşık on iki saat boyunca kendinden geçmişti.

"Peki sen nedin?" Jack sordu, sesinde saldırganlık titreşiyordu. Bu ilginç olacaktı.

"William'ın çocuğu falan mısın?" Jack sordu. George sakın bir sesle, "Boş ver," dedi.

Gaston biraz geriye yaslandı. "Kim soruyor?"

Bu iyi gitmezdi.

"Ne demek kim soruyor? Ben soruyorum. O kadar aptal mısın?"

Nesin sen, bir tür akraba evliliği mi?" "İşte

başlıyoruz," diye mırıldandı George.

Gaston omuz silkti. "Bak ne diyeceğim, git hadi. Şımarık zengin bebeklere ayıracak vaktim yok."

"Öyle mi?"

"Evet."

Jack ileri atıldı. Hızlıydı ama Jack vurmadan yarım saniye önce yoldan çekilen George'dan daha hızlı değildi. Gaston elini havaya kaldırdı ve Jack yüzüstü yumruğuna çarptı.

Bu acıtmış olmalı. William irkildi. Gaston'un çekiç gibi yumrukları vardı. Onlarla ne yapacağından henüz tam olarak emin değildi ama Jack'i durdurmak zor değildi. Neredeyse kendini fırlatacaktı.

Jack çarpmanın etkisiyle döndü. Ağzından alçak bir kedi hırıltısı çıktı.

Tamam, bu kadarı yeterliydi. William balkondan atladı ve onların arasına indi. Bu atlayış onu neredeyse bacaklarından ayırıyordu. Hâlâ çok zayıftı ama çocuklar bunu bilmiyordu.

William çocuklara baktı. George iki yıl içinde uzamış ve dolgunlaşmıştı. Hiçbir zaman iri yarı olmamıştı ama artık zayıf ve hastalıklı değildi. Solgun saçları Declan'ın kısa tuttuğu zamanki gibi kesilmişti. Giysileri titizlikle temizlenmişti.

Jack yırtık bir gömlek giymişti. Burnu kanıyordu. Başını her çevirdiğinde gözleri parlıyordu. Çocuk çok sinirliydi.

"Ne halt ediyorsun sen?" William sordu. Jack

burnundaki kanı sildi. "Hiçbir şey."

"Neden ona doğru koşuyorsun ki? Senden 60 kilo daha ağır."

Jack başka tarafa baktı.

"Ayrıca senden 15 santim daha uzun. İlk işimiz onu kısaltmak."

William yere düştü ve bacağıyla hamle yaparak Jack'in ayaklarını altından çekti. Çocuk hızlıydı ama dikkatini vermiyordu. Bacakları bir tarafa, kafası diğer tarafa gitti. Çimlere düştü ve kızgın bir kedi gibi tıslayarak geri sıçradı.

"Sıra sende," dedi William. "Devam et."

Jack Gaston'ın bacaklarına doğru hamle yaptı. Gaston gerildi ve sıçrayarak bir meşenin alt dalına tutundu.

Jack yuvarlandı. "Ne oluyor be?"

"Senin için hareketsiz durmasını mı bekliyordun?" Gaston sıırttı.

"Devam et," dedi William. "Daha yüksek bir yere çıkmaya çalışın."

Jack ağaca tırmanarak büyük çocuğu yakalamaya çalıştı. Dalların arasında tekme tokat dövüştüler ve saçma sapan konuştular.

William ve George onları izledi.

"Nasılsın, George?"

"Güzel, teşekkür ederim. Döndüğüne gerçekten çok sevindim," dedi George. "Kalacak mısın?"

"Bilmiyorum."

George içini çekti ve bir an için William'ın iki yıl önce tanıştığı o zayıf, solgun çocuğa benzedi. "Keşke kalsaydın," dedi çocuk. "Bu herkes için daha iyi olurdu. Özellikle de Jack için."

Yemek odası çok büyüktü, diye düşündü William. Bütün evi içine sığabilirdi. Ayrıca çoğunlukla boştu. Düşes bir tür kadınsal nedenle Rose'u odasına çekmişti ve devasa masada sadece Declan, o ve çocuklar oturuyordu.

George, sanki Garipler'de geçirdiğı iki yıl boyunca görgü kuralları dersleri almış gibi, yemeğini cerrahi bir hassasiyetle dilimledi. Titizlikle temizlenmişti. Hem Gaston hem de Jack kirliydi, kir içindeydi ve çiziklerle kaplıydı. Jack burnuna bir kâğıt tıkamıştı -Gaston ona yine vurmuştu-, koğuş arkadaşının ise Jack'in onu tekmelediğı yerde bir morluk vardı.

"Ne oldu?" Declan sordu. Jack ona dişlerini gösterdi. "Düştük." "Birlikte mi?" Declan söyledi.

Gaston tabağına baktı.

"Söyle ona," dedi William.

"Kıçlar hakkında bir yorum yaptım. Sonra ben de şımarık bebekler hakkında bir yorum yaptım. Sonra yumruğıma koştı ve konuşmaya başladık."

Declan Jack'e baktı. "Neden ona doğru koştun ki? Bacaklarına s a l d ı r m a l ı y d ı n ."

Jack ağzını açtı.

Nancy Virai kapıdan içeri girdi.

Declan bifttek yerken boğuldu.

Erwin o tanıdık özür dileyen gülümsemesiyle Nancy'yi takip etti.

William ayağa kalkmaya başladı.

"Benim için ayağa kalkma."

Declan yine de ayağa kalktı ve selam verdi. "Leydi V. Ne büyük bir zevk. Lütfen oturun."

Erwin Nancy'nin arkasından çıktı ve bir sandalye uzattı. Nancy oturdu ve Erwin de onun sandalyesinin arkasına geçti.

Nancy'nin keskin gözleri William'a dikildi. "Eğer yanılıyorsanız, Kasis'in saldırısı diplomatik bir karmaşaya neden olacaktır."

"Yanılmıyorum," dedi William.

"On yıl. Bu aptallığın bedeli bu." William gözlerini kırıştırdı. "On yıl mı?"

Nancy uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine koydu. "Eğer bunu sizin için yaparsam, Mirror on yıl boyunca hizmetinizden yararlanacak. Ve tabii ki dergiyi de bize devredeceksin."

"Yapma bunu," diye araya girdi Declan.

Nancy ona döndü. Yırtıcı gözleri bir an için ona dikildi. "Ayna, Earl Camarine'in arkadaşına tavsiye verme konusundaki gayretini takdir ediyor. Ancak, oturduğum yerden, Lord Sandine'in aslında Broken'da dedikleri gibi büyük çocuk pantolonunu giydiği görülüyor. Bu kararı kendi başına verebilecek kapasitede. Evet mi hayır mı William?"

"Gustave yaşıyor ve ben de Mars'ı Mire'dan çıkarıyorum. Adrianglian vatandaşlığı alacaklar."

Nancy başını öne eğdi. "Kız senin için bu kadar önemli mi?"

Adam ona dişlerini gösterdi. "İster kabul et, ister etme Nancy."

"Hayır," diye tekrarladı Declan.

Nancy gülümsedi. George geri çekildi. Jack tısladı.

"Anlaşmanızı yaptınız. Earl Camarine, Camarine Hanesi'nin koğuşları ve Sandine Hanesi'nin koğuşları bu anlaşmaya şerefleri üzerine şahitlik edecekler."

Declan elini yüzünde gezdirdi.

Nancy, "Anladığım kadarıyla Düşes burada kalıyor," dedi.

"Evet," diye başını salladı Declan. "Onunla konuşmadan gidersen fena halde hayal kırıklığına uğrar."

Nancy yine gülümsedi. "Aklımın ucundan bile geçmezdi."

William ertesi sabah Gaston'la birlikte Kasis'e gitmek üzere yola çıktı. Declan son dakikada gelmeye karar vermişti. Kendimi kötü hissettim, diye düşündü William. Sanki Lejyon'a geri dönmüşlerdi.

Onlar ayrılmadan önce Jack odasına geldi. Nedense daha genç, ürkek ve kederli görünüyordu. "Geri dönecek misin?"

William başını salladı. "Eninde sonunda."

"Tamam o zaman." Jack bir şey söylemek için ağzını açtı ve kapattı.

"Nasıl gidiyor?" William sordu.

Jack ayaklarına baktı. "Hawk'a gitmek istemiyorum."

William'ın içinde öfke parladı. "Seni oraya göndermekten mi bahsediyorlar?"

Jack başını salladı. "Hayır. Sadece . . . Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum. Hep Jack, Jack, Jack. Jack bunu mahvetti ve Jack bunu bozdu. Deniyorum ama işe yaramıyor."

"Hawk'a gitmek zorunda kalmayacaksın," dedi William. "İş o noktaya gelirse, seni de yanımda götürürüm."

Jack dondu kaldı. "Söz

ver." "Söz veriyorum."

"Geri dönmen çok uzun sürmesin."

"Almayacağım." William masaya, birinin odasında bıraktığı atıştırmalık sepetine uzandı, folyoya sarılmış bir kare çikolata çıkardı ve Jack'e uzattı.

"Akıllı bir çocuk bir keresinde bana bunun işe yaradığını söylemişti," dedi. "Beni bekleyin ve aptalca bir şey yapmayın."

BEŞ gün sonra William Kasis Kalesi'nin balkonunda durdu ve gümüşü yosunlar damlayan geniş selvi tarlasına baktı. Sadece iki mil güneydeki sınır, Mire'a geçit veriyordu.

Kasis'e yapılan saldırı bir saatten az sürmüştü. El'in ajanlarından dördü Keep'te öldürüldü ve Erwin'in adamları onları aylarca mutlu edecek kadar zarar verici belge buldu. Akıllı başında hiç kimse de Kasis'in tarafsız olduğunu iddia edemezdi.

Antoine de Kasis tutuklanmaya direnirken öldü. Çok fazla direnmemiştir, diye düşündü William. Öfkeli ve canı yanıyordu ve de Kasis gerçek bir direniş göstermeden bıçağın altında can verdi.

İki saat sonra William günlüğün kopyası karşılığında tapuyu Kasis'e verdi. Günlüğün birkaç önemli sayfası eksikti ama hafızası *o kadar* da mükemmel değildi ve araştırmanın çoğu oradaydı ve Nancy bundan memnundu. Eğer William'ın bir şeyler sakladığından şüphelendiyse de bunu belli etmedi.

William günlüğü tapuyla değiştirirken, Erwin Gustave'a bilgi verdi ve tahliye sırasında Mars'ı güvende tutmak için Ayna'nın ajanlarından oluşan bir müfrezeyle birlikte ona eve kadar eşlik etti. Böylesi daha iyi, diye düşündü William. Adamın kendisi hakkında ne düşüneceğinden emin değildi.

Üç gün geçmesine rağmen Cerise'den hiçbir haber alınamamıştı. Bataklık'ta sadece bir gün kalmıştı. Yapabileceği her şeyi yapmıştı. Ailesine yönelik tehdit yüzünden onunla birlikte olamıyordu. O bunun icabına bakmıştı. William yüzünü buruşturdu. Rathole'a geri dönmeyi düşünmüştü ama vazgeçmişti. Onun nasıl düşündüğünü biliyordu. Eğer babasını ve ailesini kurtardıktan sonra ortaya çıkarsa, istese de istemese de onunla birlikte olmak zorunda kalacaktı. Bu yüzden burada tek başına oturdu ve bekledi. Onun kendisini isteyip istemediğine karar vermesini bekledi.

Rüyalarında ona geliyordu. Yüzü bulanıktı ama o olduğunu biliyordu, çünkü kokusunu alabiliyor ve sesini duyabiliyordu, yatıştırıcı, adını çağıran. Uyandığında, içindeki vahşi hırılıyor ve uluyordu, terk edilmiş, incinmiş ve o kadar yalnızdı ki delirip delirmeyeceğini merak ediyordu. Bu yüzden her sabah o lanet balkona geliyor ve Çamur'a bakıyordu. Artık her şey ona bağlı değildi. Tek yapabileceği beklemektir.

CERISE yüzünü kollarından kaldırdı. Dışarıda gece Mire'in üzerine çökmüştü. Tanıdık hızlı adımlar saklandığı yere giden merdivenlerden yukarı doğru koşuyordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu babası merdivenlerden. Kız başıyla onayladı.

Geldi ve onun karşısındaki sandalyeye oturdu. Hatırladığından daha zayıftı. Daha yaşlıydı. Neredeyse iki haftadır evdeydi ve kadın hâlâ onun kayıp olduğuna inanarak uyanıyordu.

"Toplanma işi neredeyse bitti," dedi. "Yarından sonraki gün Mire'dan ayrılıyoruz."

Uzaklara baktı. Hiçbir şey paketlememiştir.

"Eşyalarını taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Ben gitmiyorum."

Gustave kaşlarını çattı, alnında kırışıklıklar oluşmaya başladı. "Yani hepimizi terk etmeyi mi planlıyorsun? Büyükanneni, kuzenlerini, beni. Sophie'yi."

Cerise, Lark'ın kıvrılmış uyuduğu yumuşak sandalyeye baktı.

Verecek bir cevabı yoktu, o yüzden gözlerini kaçırdı.

"Bir de bana sor," dedi.

Kadın başını salladı.

"Hayır."

"Anlamayacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu usulca. "Annemi benden aldılar. Onu ellerimden söküp aldılar. Onu en son o zaman gördüm, dehşet içinde, sürüklenerek götürüldü. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum, Ceri. Biliyorum."

Yutkundu. "Benim için gelmedi. Ben onu seviyorum. Beni sevdiğini sanıyordum ama benim için gelmedi."

"Belki de ona gitmelisin," dedi nazikçe. "Bekliyor olabilir."

Başını iki yana salladı. "Ayna'nın adamlarıyla konuştum. Bana yine yalan söyledi baba. Bana hiçbir şeyi olmadığını söyledi ama görünüşe göre zenginmiş. Güney Eyaletleri Mareşali'nin akrabasıymış. Söylediklerine göre büyük bir olaymış. Bana bir ödül avcısı olduğunu, normal olduğunu, hiçbir şeyi olmadığını söyledi ve ben de ona inandım. Neden hep ona inanıyorum? Aptal mıyım ben?"

"Erkekler pek çok nedenden ötürü yalan söyler," dedi Gustave. "Belki de onu parası için değil, olduğu kişi için sevdiğinizden emin olmak istemiştir."

"O da beni sevdiğini söyledi. Bunun başka bir yalan olmadığını nereden bileceğim?"

Gustave iç çekti. "Adam beni Kasis'ten çıkarmak için geldi. Bunu bize borçlu değildi, Ceri. Benim için geldi çünkü ben senin babanım."

Başını iki yana salladı. "Evin nerede olduğunu biliyor. Buraya gelmesi bir gününü alır. Eğer isteseydi, çoktan burada olurdu. Fikrini değiştirdi, baba. Beni istemediğine karar verdi ve ben de yalvarmayacağım. Tüm Mire ihtişamımla kapısının önünde belirip gelip beni çamurdan kurtarmasını istemeyeceğim. Biraz gururum kaldı."

Gustave iç çekti. "Yarın toplanmaya başlamanı istiyorum." Kız cevap vermedi. Zaten konuşmanın ne anlamı vardı ki?

Tekrar iç çekti ve gitti. Cerise adam kapıyı kapatana kadar bekledi ve sonra sandalyesine kıvrılıp sessizce ağladı.

Yine gri bir gün. Balkondan manzara hemen hemen aynı görünüyordu.

William başını salladı. Kız gelmiyordu. Dişlerini sıkıp yoluna devam etmek zorundaydı.

Adımları arkasında yankılandı. Declan'ın şerif yardımcılarında biri, William kendi adamlarını düzene sokana kadar ödünç alınmıştı. Bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

"Lordum, Gustave Mar burada."

Harika. "Onu içeri alın lütfen."

Birkaç dakika sonra Gustave balkonda ona katıldı. Zayıf, esmer. Cerise gibi. Aynı gözler, aynı duruş.

Gustave eğildi.

"Yapma," dedi William ona. "İşte." Küçük piknik masasından bir sandalye çekti ve diğer sandalyeye kendisi oturdu. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Ailemi kurtardığınız için size teşekkür etmeye geldim. Genevieve'e yardım ettiğin ve kızımı bu yükten kurtardığın için. Ne söylemem uygun olur bilmiyorum ama minnettar olduğumu bilmenizi isterim. Bana ihtiyacınız olursa, yanınızda olacağım. Hepimiz orada olacağız."

William rahatsız bir şekilde başını salladı.

"Teşekkür ederim." Birbirlerine baktılar. Sessizlik uzadı.

"Bir içki?" William sordu.

Gustave nefes verdi.

"Evet."

William içeri girdi ve bir şişe şarapla iki kadeh çıkardı. Bardakları doldurdu. Gustave kendi kadehinden tattı. "Şarap güzelmiş."

"Senin evindeki kadar güçlü değil."

"Ahh, evet. Bunu özleyeceğim. Meyveleri toplamak için Bataklık'ta gezintiler yapmamız gerekebilir."

William, "Küçük bir ordu getirseniz iyi olur," dedi.

Gustave yüzünü buruşturdu. Bardaklarını boşalttılar ve William yeniden doldurdu. "Taşınma işi nasıl gidiyor?" William bir şeyler söylemek istedi.

"İyi," dedi Gustave. "Biraz yavaş. Sadece on beş sağlıklı yetişkin kaldı ve onların da yarısı yaralı. Cerise elinden gelenin en iyisini yapıyor. İşimiz bitmek üzere. Bu hafta sonu evdeki son akşam yemeğimiz olacak. Bize katılırsanız onur duyarız. Buradan bizi bulmanız çok kolay.

-Sadece nehri takip et. Bunun kızım için çok şey ifade edeceğini biliyorum." "Beni görmek istemiyor," dedi William.

Gustave yüzünü ovuşturdu. "Haklısın. Seni görmek istemiyor. Bu yüzden döndüğümünden beri kızım herkese ve her şeye hırlıyor. Uyumuyor. Yemek yemiyor. Ağlamasını da unutmayalım. O hiç ağlamazdı. Çocukken bile."

"Ne diyorsun sen?"

Gustave ayağa kalktı. "Kızımın onu terk ettiğinizi düşündüğünü söylüyorum. Onu artık istemediğinizi, her şeyin bittiğini düşünüyor ve bu onun kalbini kırıyor. O gelip yalvaramayacak kadar gururlu ve anladığım kadarıyla sen de gelip onu alamayacak kadar gururlusun. El ve kan davası karımı benden kopardı, William. O benim hayatımdı. Her şeyimdi. Neredeyse ailemi yok ediyorlardı. Bu lanetli karmaşanın kızımı da mahvetmesine seyirci kalmaktan nefret ediyorum. Bunu bir düşünün. Lütfen."

Gitti.

On dakika sonra William Mire'a doğru yola çıktı.

Rathole hatırladığı gibiydi, diye karar verdi William tüylü kulaklarını oynatarak. Evin rüzgârı altında, büyük bir çamın köklerinin yanında yatıyordu. Yaklaşık bir saattir burada yatıyordu. Ayna'nın evi koruyan adamları onu fark etmiş ama bırakmışlardı.

Cerise içerideydi.

Sürekli onun kokusunu almaya çalışıyordu ama kokusu yoktu.

Eğer içeri girerse ve kadın ona gitmesini söylerse ... Gideceğinden emin değildi. Ne istediğini bilmiyordu. Tüm planları "Eve git" ile bitiyordu. Şimdi evdeydi ve bu konuda ne yapacağından emin değildi.

Paravan kapı açıldı. Lark merdivenlerden aşağı koştu. Kot pantolon giymişti. Gömleği temizdi ve saçları taranmıştı. Elinde bir yığın giysi taşıyordu.

Döndü ve doğruca ona yöneldi.

William daha küçük görünmeye çalışarak çamın altındaki gölgelerin derinliklerine gömüldü.

Birkaç adım ötede durdu. "Seni görebiliyorum, biliyorsun. Bir at kadar büyüksün."

William ona sızlandı. *Git buradan, çocuk.*

Lark giysileri yere koydu. "O iç avluda. Babam yan taraftaki kapıdan geçebileceğinizi, böylece her yeri dolaşmak zorunda kalmayacağınızı söyledi."

Kadın döndü ve gitti. William içini çekti ve vahşiyi içine çekti. Acı kemiklerini kırdı ve sonra tekrar insan oldu. Giysilerini giydi ve yan kapıya, koridora ve iç avluya gitti.

Duvar boyunca uzanan küçük bahçede çiçekler hâlâ açıyordu. Silah rafı dışarıdaydı ve Cerise onun arkasında, tıpkı dört hafta önceki o sabah yaptığı gibi pratik yapıyordu. Eksik olan tek şey kenarda sohbet eden Kaldar ve Gaston ile taş bankın üzerine tünemiş Büyükanne Az'dı.

Cerise'in kılıcı zarif bir zarafetle havayı delip geçti. Çok güzeldi. Çok, çok güzel. Çok hızlı ve ölümcül ve . . .

Onu gördü. Kesikleri yeni bir hırçınlık kazandı.

Bu konuda akıllı davranması gerekiyordu ama ne diyeceğini bilmiyordu. Eğer onu hâlâ istiyorsa her şeyi yapardı.

"Merhaba Lord Sandine," dedi. "Babamı kurtardığınız için teşekkür ederim. Size borçluyuz."

William silah rafına doğru yürüdü ve bir seneschal kılıcı seçti. Rafta duran en büyük, en uzun ve en ağır kılıçtı bu. Onu savurması asırlar sürerdi.

Cerise havada kıvrak bir çabuklukla mücadele etti, vuruşlarında hâlâ olağanüstü hızlıydı.

William boğazını temizledi. Kadın döndü ve ona baktı.

"Bir anlaşma," dedi. "Dövüşeceğiz. Eğer sen kazanırsan, buradan çıkıp gideceğim ve seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Eğer ben kazanırsam, sen de benimle geleceksin. Benim eşim olacaksın ve her zaman benimle yaşayacaksın."

Neredeyse küfredecekti. *Pürüzsüz, doğru.*

Kılıcını ona doğrulttu. Cerise onun silahına baktı. "Kaybedeceksin. Seni dilim dilim doğrayacağım."

William hantal kılıcını savurarak bileğini ısıttı. "Sorun değil." "Sen aptal, aptal bir kurtsun."

"Daha az konuşma, daha çok dövüş." Bir çelik çınlamasıyla çarpıştılar.

Cerise bıçağını bıraktı ve kollarını onun boynuna doladı.

EPILOG

CERISE ayını yudumladı. Sabah gri ve biraz nemliydi. Gece balkondaki hasır sandalyelerin üzerinde biraz çiy bırakmıştı ve kot pantolonunu ıslatıyordu ama umurunda değildi. Sabahın erken saatlerinde böyle oturmayı seviyordu.

Buradaki orman neredeyse eve kadar geliyordu. Bunlar gerçek ormanlardı, kalın meşeler, akaağalar ve amlar. Tnediği yerden çimenlerin üzerinden ağaçların başladığı yeri görebiliyordu. Orada bir yerlerde William sinsice dolaşıyordu. Sabahları erkenden çıkıp avlanmayı severdi. Ev onu biraz rahatsız ediyordu. Çok daha küçük bir yeri tercih ederdi, o da öyle, ama Casshorn'un mülkleri arasında Declan'ın maliknesine yeterince yakın olan tek ev burasıydı. Her şey yoluna girecekti. Eninde sonunda bir eve dönüştüreceklerdi. Ya da daha küçük bir yer inşa edeceklerdi. Büyük taş balkon hoşuna gitmişti. Havuz da güzeldi. Gaston onu çok severdi. Ama daha küçük bir yer daha iyi olurdu.

Cerise ayını yudumladı. Çok hoş ve sessizdi. Dn dört ocuk -Lark, Gaston, George ve Jack- Declan'ın ailesinden biri tarafından onlar için özel olarak yapılmış patenleri ele geçirmişlerdi. Uzun mermer koridorda kendi aralarında bir yarış yapmışlar, sonra da her zaman olduğu gibi bir kavgaya dnşmişti.

Çocuklar bugün Declan ve Rose'daydı. Cerise Declan ve Rose'la ilk kez iki ay kadar önce tanışmıştı. Lark ve çocuklar hemen kaynaşmış, Declan ve William da arkadaş olmuşlardı ama Cerise Rose'la tanışmaya o kadar da hevesli değildi. Bir kere, William bir noktada ondan hoşlanmıştı.

O artık onun kurduydı. Onun kurdu. Cerise gülümsedi. Yine de Rose'u ilk gördüğünde, bu da yardımcı olmamıştı. Rose ondan yaklaşık on santim daha uzundu. Saçları bal kahverengisiydi ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti, elbisesi pahalı görünüyordu ve güzeldi. Çok güzeldi.

Cerise kot pantolon ve beyaz bir bluz giymiş, saçlarını da William yle sevdiği için açık bırakmıştı.

Çocuklar bir tarafa, erkekler diğer tarafa gitti ve Cerise Rose'la birlikte terasta oturmak zorunda kaldı.

"Yani sen Kenar'daki Bataklık'tan mısın?" Rose bir süre sonra şöyle dedi. "Evet."

"Bu yüzden mi kot pantolon?"

"Şey, bir elbise denedim," dedi Cerise. "İçinde çok güzel görünüyordum. Fotoğraf çekecek kadar uzun süre giydim ve sonra çıkardım. Dolapta asılı çok güzel görünüyor."

Rose ona baktı. "Bana izin verir misiniz?"

"Elbette."

Yaklaşık beş dakika sonra Rose üzerinde yırtık pırtık bir kot pantolon ve tişört, elinde iki şişe birayla dışarı çıktı. "Onları saklıyordum. Bunlar Broken'dan."

Biraların kapaklarını açtı ve birini Cerise'e uzattı. Biraları tokuşturdular ve içtiler.

Çocuklar ve Lark ağaçların arasında kayboldular.

"En küçük kardeşim dün bir vaşak öldürdü," dedi Rose. "Anlaşılan onun bölgesine gelmiş ve bazı izler bırakmış. Derisini yüzmüş, kanına bulanmış ve postunu bir pelerin gibi omuzlarına geçirmiş. Kahvaltıya da böyle giyinerek gelmiş."

Cerise biraz bira içti. "Kız kardeşim küçük hayvanları öldürüp cesetlerini bir ağaca asıyor, çünkü kendisinin bir canavar olduğunu düşünüyor ve eninde sonunda onu evden kovacağımıza inanıyor. Bunlar onun erzakları. Her ihtimale karşı."

Rose gözlerini kırıştırdı. "Anlıyorum. Bence gayet iyi anlaşıcağız, değil mi?"

"Sanırım öyle, evet."

Ve bir şekilde yaptılar. Artık bir bebek bakıcılığı anlaşmaları vardı: bir hafta sonu Rose, bir hafta sonu da o çocuklara bakıyordu. O aldırmiyordu. Jack küçük, vahşi bir William'dı. Baş belasıydı ama iyi bir çocuktı. William'a tapıyordu ve Lark'la bir elmanın iki yarısı gibiydiler. George'u henüz tam olarak anlayamamıştı. Çok sessiz ve kibardı, ama arada bir gözleri parlıyor ve gerçekten komik bir şey söylüyordu. Neredeyse iki George var gibiydi: iyi huylu olan ve sorun çıkarmak için yaşayan gizli alaycı olan.

Ama bugün gitmişlerdi, Rose ve Declan'ın yanına. Bu da bu sabah evde William'la yalnız kalacakları anlamına geliyordu.

Ormandan siyah bir kurt fırladı ve eve saldırdı. Cerise gülümsedi.

Kurt sıçrayışının ortasında değişerek çırılçıplak bir William'a dönüştü. Daha iyi görebilmek için boynunu biraz büktü. Mmmm . . . Aşağıda kayboldu

balkona çıktı. Bir an sonra William kendini balkon demirinden aşağı salladı ve hâlâ çırılçıplak ve hafif terli bir halde onun yanındaki sandalyeye çöktü.

Yarı kapalı gözlerle ona baktı. "Çocuklar burada olmadığı için şanslısın."

Eğildi, gözleri çılgına dönmüştü. "Ama çocuklar gitti. Güzel, tembel bir kahvaltı yapabiliriz ve sonra da uyuyabiliriz."

"Daha yeni kalkmıştık."

"Daha yeni kalktın. Ben saatlerdir ayaktayım." Eğildi ve onun dudaklarını öptü. Onun tadına baktı, terinin hafif misk kokusunu aldı. Dili ağzını keşfetti ve bir nefes almak için ayrıldıklarında, kendine balkonda kıyafetlerini çıkarmanın iyi bir fikir olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı.

"Haklısın, biraz kestirmeliyiz," dedi ona. Adam ona sırtıttı.

Üzerlerinden keskin bir çığlık yuvarlandı. Yukarı baktı ve hızla büyüyen küçük mavi bir leke gördü.

"O da ne?"

William yemin etti. "Bu bir Hava Kuvvetleri wyvern'i olmalı. Küçük bir tane."

Zerre büyüyerek mavi ve beyaz tüylerle kaplı, dinozor ve ejderha karışımı, pullu devasa bir yaratığa dönüştü. Devasa kanatları havayı çalkaladı ve wyvern çimenliğin ortasına indi. Wyvern'in sırtına küçük bir kulübe tünedi.

Cerise masadan bir havlu aldı ve William'a doğru itti. William ona deliymiş gibi baktı.

"Üstünü ört."

"Neden?"

"Çünkü çoğu erkek herkesin görebileceği şekilde eşyalarıyla orada durmaz."

William bezi kalçalarına sardı.

Wyvern yere yattı. Kulübenin kapısı açıldı ve bir adam dışarı fırladı.

William hırladı.

"Kim o?" "O

Erwin."

Erwin evin önüne geldi ve onlara el salladı. "Lord Sandine. Ayna'nın hizmetinize ihtiyacı var."

Onun casusluk yapmasını istediler. Tek başına tehlikeye atılacaktı. Boğazı daraldı. Hayır. Birlikte yeterince zaman geçirmemişlerdi.

"Ben gidip giyineyim," diye homurdandı William.

"İkiniz de, lordum."

"Ben mi gideceğim?" Cerise ayağa fırladı.

"Evet leydim. Tabii siz reddetmezseniz. Lord Sandine anlaşmamıza bağlı, ama siz-"

"Kendine sakla," dedi ona. "Hemen geliyorum. Kılıcımı alayım."

Bir sonraki Kate Daniels
romanından heyecan verici bir alıntı
için okumaya devam edin
SİHİRLİ ÖLÜMLER

tarafından Ilona Andrews

Haziran 2011'de
Ace Books'tan
ıkıyor!

Yeni ofisimde, büyölü kılıcım ve bir yığın faturanın arasında oturdum ve akıl sağılığıımı düşündüm. Şu anda akıl sağılığım büyük ölçüde sorgulanıyordu.

Sahip olmadığım para miktarı şok ediciydi.

Dünyanın nabzı atmaya başladı. Ofisimin duvarlarındaki bükölmüş fener tüpleri siyaha büründü. Binayı koruyan koğıuş ortadan kayboldu. Duvarda bir şey vızıldadı ve soldaki elektrikli zemin lambası yanıp sönerek canlandı ve masamı sıcak sarı bir ışıltıyla aydınlattı. Uzanıp lambayı kapattım. Elektrik faturası beni öldürüyordu.

Büyü dünyadan çekilmiş ve teknoloji bir kez daha üstünlüğü ele geçirmişti. İnsanlar buna Değışim sonrası rezonans diyordu. Büyü istediğı gibi gelip gidiyor, bir tsunami gibi dünyayı sular altında bırakıyor, tuhaf canavarları gerçekliğimize sürüklüyor, motorları durduruyor, silahları bozuyor, yüksek binaları yiyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan tekrar ortadan kayboluyordu. Kimse bize ne zaman saldıracağını ya da her dalganın ne kadar süreceğini bilmiyordu. Eninde sonunda bu savaşı büyü kazanacaktı ama şimdilik teknoloji müthiş bir mücadele veriyordu ve biz ortada kalmış, yarı harap olmuş bir dünyayı yeni kurallara göre yeniden inşa etmeye abalıyorduk.

Pek çok insan büyü kaosundan para kazanmanın yollarını buldu. İlk olarak, Paralı Askerler Loncası vardı. Paralı askerler doğıru fiyat karşılığında ve hiçbir soru sormadan sihirli tehlikeli maddeleri temizliyordu. Kabul etmek istemediğim kadar uzun bir süredir Lonca üyesiydim ve hâlâ bir paralı asker olmama ve üzerinde güzel harflerle Kate Daniels yazan bir Lonca kartı taşımama rağmen, bir yıldan uzun bir süredir Lonca için tam zamanlı olarak alışmıyordum.

Bir de Merhametli Yardım Tarikatı vardı. Tarikat, zengin ya da fakir, suçlu ya da yasalara uyan herkese yardım etmeyi teklif ediyordu; yeter ki

insandı. Şövalyelerle bir sözleşme imzaladığınızda, onlara sorunu çözmek için ihtiyaç duydukları kadar derine inmeleri için hayatınız üzerinde geniş ve kapsamlı bir yetki vermiş olurdunuz. Tarikattan korkulur ve saygı duyulurdu ve ben de onun için çalışmışım. Hiçbir zaman tam teşekküllü bir şövalye olamadım. Bunun için Akademi'den mezun olmak gerekiyordu ve ben okulu bırakmışım. Olabildiğimin en iyisi bir ajandı, yarım yamalak bir şövalye, tüm sorumluluğa sahip ama yetkinin sadece bir kısmına sahip. Yine de orada iyi bir dönem geçirdim ve yol boyunca bazı insanlara yardım ettim. Ancak Tarikat'ın kendi gündemi vardı: ne pahasına olursa olsun insan ırkının hayatta kalması. İnsan tanımlarımızın uyuşmadığı ortaya çıktı. Ben ayrıldım.

Tarikat'ın gözünden düştükten iki ay sonra, Şekil Değiştiren Sürüsü tarafından finanse edilen Cutting Edge Investigations adlı kendi işimi kurdum. Şekil değiştirenler, şu anda var olmayan kârımdan bir dilim karşılığında bana çok büyük bir kredi verdiler. Bir gazeteye ilan verdim, sokakta duyurdum, ofis bir aydır açıktı ve şu ana kadar kimse beni herhangi bir iş için işe almadı.

Atlanta'da iyi bir itibarım olduğunu sanıyordum. Görünüşe göre, herhangi bir iş için yeterince iyi değilmişim. İşler böyle gitmeye devam ederse, "Para için bir şeyleri öldürüyoruz" diye bağırarak sokaklarda koşturmak zorunda kalacaktım. Belki biri bana acır ve biraz bozukluk atardı.

Telefon çaldı. Ona baktım. Asla bilemezsin. Bir numara olabilir.

Telefon tekrar çaldı. Açtım. "Cutting Edge."

"Kate," kuru bir ses aciliyetle titriyordu.

Uzun zamandır öldürmemiştim. "Merhaba, Ghastek." Atlanta'nın önde gelen Ölüler Efendisi benden ne istesin ki?

Ölülerin Efendileri vampirlere pilotluk yapıyordu. *Immortuus* patojeninin bir kurbanı öldüğünde, zihni ve egosu da onunla birlikte ölür, geriye yalnızca bedeninin bir kabuğu kalırdı: süper güçlü, süper hızlı, ölümcül ve kana susamışlık tarafından yönetilen. Ölülerin Efendileri bu boş zihni ele geçirdiler ve vampiri uzaktan kumandalı bir araba gibi sürdüler. Vampirin her hareketini dikte ettiler; gözleriyle gördüler, kulaklarıyla duydular ve ağzıyla konuştular. Olağanüstü bir navigatörün ellerinde bir vampir, insanların kâbuslarını süslüyordu.

Vampir zihinlerini kullanmak iyi kazandıran bir işti. Ghastek, navigatörlerin yüzde 90'ı gibi, bir tarikat, ticari şirket ve araştırma tesisinin yaltaklanmaya değer bir melezi olan İnsanlar için çalışıyordu. İnsanlardan tutkuyla nefret ediyordum ve onlara liderlik eden Roland'dan daha da çok nefret ediyordum.

Ne yazık ki, dilenciler seçici olamazdı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Serbest bir vampir size doğru geliyor."

Saçmalık. Bir vampiri kontrol altında tutan tek şey yol göstericinin iradesidir. Bu kısıtlama olmadan, doymak bilmez bir açlık kan emicileri katliama sürüklerdi. Serbest bir vampir karşısına çıkan her şeyi katlederdi. Yarım dakika içinde bir düzine insanı öldürebilir. Şehir kan gölüne dönerdi.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Ondan 12 milden daha az gerideyim. Ben menzile girene kadar onu oyalamanı istiyorum."

"Hangi yönden?"

"Kuzeybatı. Ve Kate, ona zarar vermemeye çalış. O çok pahalı..."

Telefonu bırakıp dışarı fırladım ve neredeyse acı verecek kadar soğuk havanın içine daldım. İnsanlar sokağı doldurmuştu; işçiler, alışveriş yapanlar, evlerine koşturan rastgele yoldan geçenler. Katledilecek yiyecekler. Bir ciğer dolusu soğuk emdim ve çığlık attım. "Vampir! Gevşek vampir! Kaçın!"

Bir saniye boyunca hiçbir şey olmadı ve sonra insanlar köpekbالیğının önündeki balıklar gibi dağıldılar. Bir nefeste yalnız kaldım.

Kalın bir zincir binanın yan tarafına sarılmıştı. Garip insanlar park etmesin diye geceleri park yerimi kapatmak için kullanırdım. Mükemmeldi.

İçeri koştum ve duvardaki kancadan anahtarları aldım.

Otoparka iki saniye.

Zinciri sabitleyen asma kilidi açmak için bir saniye.

Çok yavaştı. Zinciri arkamda sürükleyerek koştum ve yaşlı bir ağacın önüne bıraktım.

Zinciri gövdenin etrafına dolamak ve diğer ucunu bir düğüm haline getirmek için üç saniye.

Vampiri yemlemek için kana ihtiyacım vardı. Çok ama çok kan.

Bir öküz sürüsü köşeyi döndü. Fırlatma bıçağımı çekerek onlara doğru koştum. Yaşlı bir Latin olan sürücü bana baktı. Elini yanındaki koltuğun üzerinde duran tüfeğe uzattı.

"Çekil üstümden! Gevşek vampir!"

Arabadan dışarı fırladı. Öküzün böğrüne uzun, sık bir kesik attım. Böğürdü. Kan yere damladı. Elimi kesik boyunca gezdirdim. Kıpırmızı ıslak bir şekilde çıktı ve elimi sallayarak kırmızı damlaları rüzgâra savurdum.

Öküz inledi. Zincirin halkasını yakaladım.

Bir deri bir kemik kalmış bir şekil çatıdan atladı. Kas ipleri, derinin altındaki iskeletini o kadar sıkı düğümlemişti ki, her bir bağ ve damar derinin altında göze çarpıyordu. Vampir dört ayak üzerinde kaldırırma indi, patinaj yaptı, uzun orak pençeleri bir çılgınlıkla asfaltı sıyırdı ve döndü. Korkunç bir surattan yakut gözler bana dik dik bakıyordu. Devasa çenesi açılmış, siyah ağzına karşı kemik beyazı keskin dişlerini gösteriyordu.

Vampir saldırdı.

Kan kokusunun sarhoş ediciliğiyle yerden doğaüstü bir hızla uçarak öküze doğru yöneldi.

Kendimi onun yoluna doğru ittim, kalp atışlarım kulaklarımda inanılmaz derecede yavaşladı.

Vampirin gözleri kanlı elime sabitlenmişti. Bunun için tek bir şansım vardı. Vampir sıçradı ve aramızdaki birkaç metreyi kapladı. Uçtu, uzuvları dışarı çıktı, öldürmek için pençelerini kaldırdı.

Zincir halkasını yukarı ve başının üzerine ittim.

Vücudu bana çarptı. Çarpmanın etkisiyle ayaklarım yerden kesildi. Yere düştüm ve dik bir şekilde yuvarlandım. Vampir bana doğru hamle yaptı. Zincir boğazından gerilerek koptu ve onu kaldırırma fırlattı. Kan emici yere düştü ve tekrar ayağa fırladı, köpek yakalayıcısının tasmasına takılmış vahşi bir kedi gibi zincirin ucunda dönüp duruyordu.

Öküz acı içinde böğürdü. Nefes aldım, kısa ve sık.

Vampir ters döndü ve öküze doğru hamle yaptı. Ağaç sarsıldı ve inledi. Boynundaki zincirin altından kan fışkırdı. Ya ağacı kıracak ya da zincir boğazını kesecekti.

Kan emici kendini tekrar öküze doğru fırlattı ve yere düştü, sıçrayışı zincir tarafından engellenmişti. Kendini kaldırdı ve oturdu. Yanan kırmızı gözlerinden zekâ fışkırdı. Devasa çenesi açıldı ve Ghastek'in sesi duyuldu.

"Zincir mi?"

"Bir şey değil," diye homurdandım, rahatlamak için eğilme dürtüsüne karşı koydum. Ghastek kan emicinin zihnini ele geçirecek kadar yaklaşmış olmalıydı. "Vampiri bana bağlamak için bir öküz kesmek zorunda kaldım. Fatura senin."

"Tabii ki."

Emin olabilirsin, tabii ki. Bir öküz yaklaşık bin dolar eder. Bir vampir, özellikle de bunun kadar yaşlı bir vampir, bunun yaklaşık otuz katına gider. Ve Ghastek yeni bir öküz almak zorunda bile değildi, sadece veteriner faturasını ödemek zorundaydı.

Vampir karda çömeldi. "Ona zincir takmayı nasıl başardın?"

Öküz arabasına yaslandım. "Çılgın yeteneklerim var." Yüzüm sıcak, ellerim soğuktu. Ağzımın tadı acıydı. Adrenalinin etkisi geçmeye başlamıştı.

"Ne oldu böyle?" diye sordum.

"Rowena'nın kalfalarından biri bayıldı," dedi Ghastek. "Olur böyle şeyler. Söylemeye gerek yok, artık seyrüseferden men edildi."

Eğitimdeki Ölülerin Efendileri olan kalfalar, yaşayan ölümler üzerindeki kontrolleri kaybolursa, vampirin şehri bir mezbahaya çevireceğinin tamamen farkındaydılar. Vardiya öncesi savaş pilotları gibi sinirleri vardı. Bayılmadılar. Dahası da vardı ama Ghastek'in ses tonundan, ondan daha fazla bilgi almak için bir avukat ekibine ve ortaçağdan kalma bir işkence aletine ihtiyaç duyulacağı anlaşılıyordu.

Çok da iyi oldu. İnsanlarla ne kadar az etkileşime girersem o kadar iyiydi. "Kimseyi öldürdü mü?"

"Hiç kayıp yok." Nabzım nihayet yavaşladı.

Sağında, bir humvee park alanına son hızla girdi. Tank gibi zırhlı olan bu araç, tavanına monte edilmiş bir M240B orta makineli tüfek taşıyordu. Nişancının beti benzi atmıştı.

"Süvariler," dedim.

Vampir Ghastek'in yüz ifadesini taklit ederek yüzünü buruşturdu. "Elbette. Sporcular bir vampiri öldürmek için giyinip kuşandılar ve şimdi büyük silahı ateşleyemeyecekler. Kate, biraz daha yaklaşabilir misin? Yoksa onu yine de vurabilirler."

Şaka yapıyor olmalısın. Vampiri korumak için hareket ettim. "Bana borçlusun."

"Gerçekten." Kan emici yanımda ayağa kalktı ve ön bacaklarını salladı. "Endişelenmenize gerek yok. Mesele kontrol altında."

Siyah bir SUV köşeyi dönerek soldan otoparka girdi. İki araç benim ve vampirin önünde gıcırdayarak durdu. Humvee'nin içinden mavi Paranormal Aktivite Bölümü zırhlı giymiş dört polis çıktı. Dördünden daha uzun olanı vampire bir pompalı tüfek doğrulttu ve hırladı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Şehrin yarısını öldürebilirdin!"

Cipin kapısı açıldı ve Ghastek dışarı çıktı. Zayıf ve kasvetli, mükemmel ütülenmiş, ince çizgili gri bir takım elbise giymişti. Üç

Arkasındaki cipten bir adam ve iki kadın, zayıf bir esmer ve takım elbise giyecek yaşta görünmeyen kızıl saçlı bir kadın çıktı. Üçü de titiz bir şekilde bakımlıydı ve yüksek basınçlı bir toplantı odasında evlerindeymiş gibi görünüyorlardı.

"Abartmaya gerek yok." Ghastek vampire doğru yürüdü. "Hiçbir can kaybı olmadı."

"Senin sayende değil." Uzun boylu polis tüfeği indirdiğine dair hiçbir işaret göstermedi.

"Artık tamamen güvende," dedi Ghastek. "İzin verin göstereyim." Vampir kalçalarından kalktı ve reverans yaptı.

PAD topluca öfkeden mosmor oldu.

Onlar orada olduğumu hatırlayıp beni bu karmaşanın içine sürüklemekten önce ofisime doğru geri çekildim.

"Gördün mü? Unde'nin kontrolü tamamen bende..." Ghastek'in gözleri yuvalarından fırladı. Ağzı gevşedi. Uzun bir saniye boyunca dik durdu, vücudu tamamen hareketsizdi, sonra bacakları gevşedi. Bir kez sallandı ve kirli kara çakıldı.

Vampirin gözleri parlak, öldürücü bir kırmızıyla parladı. Ağzını açtı ve fildişi dişlerden oluşan ikiz orakları ortaya çıktı.

PAD ateş açtı.

Silahlar kükredi.

İlk kurşun vampirin göğsünü yardı, kuru kasları deldi ve Ghastek'in kalfasını omzundan ısırdı. Çarpmanın etkisiyle döndü ve M240B'den çıkan mermiler vampiri delip geçti ve kalfanın omurgasını keserek onu neredeyse ikiye ayırdı. Kan fişkırdı.

Kadınlar yere düştü.

Kurşunlar kaldırımı yonttu. Yarım adım sağa gitseydi, Ghastek'in kafası balyozun altında kalmış bir karpuz gibi patlardı. Ateşin altına daldım, Ghastek'in bacaklarından tuttum ve onu ateş hattından çekerek ofisime geri döndüm.

Kadınlar karın içinden sürünerek bana doğru geldiler.

Vampir kurşun yağmuru altında titreyerek döndü, yere düşen adamın üzerine atladı ve sırtını parçalayarak havaya kan ve et saçtı.

Ghastek'in cesedini kapının eşiğine sürükledim ve yere düşürdüm. Arkamda bir kadın çığlık attı. Geri koştum, siyah saçlı kadının üzerinden atlayarak

kendini ofisimin kapısından içeri çekti. Sokakta kızıl saçlı kız yere sarılmış, kalçasını sıkıyor, gözleri fincan tabağı gibi kocaman açılmıştı. Kan, karı acı verecek kadar parlak bir kırmızıya boyamıştı. Bacağından vurulmuş.

Vampir ona kilitlenmeden ya da PAD onu vurmada önce onu buradan çıkarmalıydım.

Kaldırıma düştüm, ona doğru süründüm, kolunu tuttum ve tüm gücümle çektim. Çığlık attı ama eriyen karla dolmuş asfaltta bana doğru bir adım kaydı. Geri çekildim ve tekrar çektim. Bir çığlık daha, kapıya doğru bir ayak daha.

Nefes al, çek, çığlık at, kay.

Nefes al, çek, çığlık at, kay.

Kapı.

Onu ofis binamın içine ittim, kapıyı kapattım ve kilitledim. İyi bir kapıydı, metal, güçlendirilmiş, dört inçlik bir çubuğu vardı. Dayanırdı.

Yaralı kadının bacağından yere geniş kırmızı bir leke yayıldı. Diz çöktüm ve pantolonun paçasını kestim. Kurşunun parçaladığı kaslardan kan fişkırdı. Bacak tamamen açılmıştı. Kemik parçaları ıslak kırmızılıkla yıkanmış halde bana bakıyordu. Femoral arter kesilmişti, büyük safen damarı kesilmişti, her şey kesilmişti. Femur paramparça olmuştu.

Kahretsin.

Bir turnikeye ihtiyacımız
olacak. "Sen! Buraya baskı
yap!"

Siyah saçlı kız şok olmuş cam gibi gözlerle bana baktı. Orada akıllı bir yaşam yoktu. Her saniye önemliydi.

Kızıl saçlı kızın elini tuttum ve femoral arterinin üzerine koydum. "Tut yoksa kan kaybından öleceksin."

İnledi ama bastırdı.

Tıbbi malzemeleri almak için depoya koştum.

Turnike son çareydi. Benimki C-A-T'ydı, ordu malı, ama ne kadar iyi olursa olsun, uzun süre takılı kalırsa büyük sinir hasarı, uzuv kaybı ve ölüm riski vardı. Ve bir kez takıldı mı, öylece kalıyordu. Acil servis dışında çıkarmak sizi hemen öldürürdü.

Sağlık görevlilerine ihtiyacım vardı ama onları çağırmak hiçbir işe yaramayacaktı. Kaçak bir vampirle karşılaşıldığında standart operasyon prosedürü bölgeyi mühürlemektir. Polisler sağlık görevlilerine bir şey söylemeden ambulans gelmeyecekti.

her şey yolunda. Sadece ben, turnike ve muhtemelen kan kaybından ölecek olan kız kalmıştık.

Kadının yanında diz çöktüm ve çantadan C-A-T'yi çıkardım.

"Hayır!" Kız benden uzaklaşmaya çalıştı. "Hayır, bacağımı kaybedeceğim." "Kan kaybından öleceksin."

"Hayır, o kadar da kötü değil! Acımıyor!"

Omuzlarını kavradım ve onu ayağa kaldırdım. Kalçasının parçalanmış halini gördü. "Oh Tanrım."

"Adın ne senin?"

Hıçkırarak ağladı.

"Adın ne?"

"Emily."

"Emily, bacağın neredeyse kesilmek üzere. Eğer turnikeyi şimdi takarsam kanamayı durdurur ve hayatta kalabilirsin. Eğer takmazsam, dakikalar içinde kan kaybından ölersün."

Bana sarıldı, omzumda ağlıyordu. "Sakat kalacağım."

"Hayatta kalacaksın. Ve büyü sayesinde bacağını koruma şansın oldukça yüksek. Büyücülerin her türlü yarayı iyileştirdiğini biliyorsun. Ama büyü dalgası gelene kadar seni hayatta tutmalıyız. Tamam mı?"

Ağlamaya başladı, gözlerinden iri yaşlar süzülüyordu. "Evet, Emily?"

"Evet."

"Güzel."

Bandı bacağının altından geçirdim, tokadan geçirdim, sıkıca çektim ve kanama durana kadar ırgatı sardım.

Dört dakika sonra silah sesleri nihayet kesildi. Ghastek hâlâ baygındı. Nabızı sabit, nefes alış verişleri düzgündü. Emily kıpırdamadan yatıyor, acı içinde inliyordu, bacağı geniş turnike kelepçesiyle sıkılmıştı. Arkadaşı kendine sarılmış, ileri geri sallanıyor ve tekrar tekrar "Bize ateş ettiler, bize ateş ettiler" diye mırıldanıyordu.

Peachy.

İnsanların sorunu da buydu: çoğu, Kumarhane'deki güvenli, iyi zırhlı bir odada oturup kahvelerini yudumlarken ve ara sıra şekerli bir şeyler atıştırırken aksiyonu yalnızca bir vampirin gözünden görüyordu. Bir vampirin zihnini kullanırken vurulmak ve gerçek kurşunlardan kaçmak iki farklı şeydi.

Kapıdan yüksek bir ses yankılandı. Bir erkek sesi bağırdı, "Atlanta Paranormal Ekibi. Kapıyı açın."

Siyah saçlı kız dondu kaldı. Sesi dehşet dolu bir fısıltıya dönüştü. "Sakın açma."

"Merak etme. Her şey kontrolüm altında." Sayılır.

Dar bir paneli kenara kaydurdım, iki santime dört santimlik bir gözetleme deliği ortaya çıktı. Bir gölge soluma doğru kaydı; memur duvara yaslanmıştı, bu yüzden onu delikten vuramadım. Ben de aynısını kapının diğer ucunda yaptım.

"Vampiri yakaladın mı?"

"Biz hallederiz. Kapıyı açın."

"Neden?"

Küçük bir duraklama oldu. "Aç. Kapıyı. Kapıyı."

"Hayır." Vampiri öldürdükleri için ateşliydiler ve hâlâ tetikte bekliyorlardı.

Kapıyı açarsam ne yapacaklarını bilemezdim. "Ne demek hayır?"

Gerçekten şaşırmış görünüyordu.

"Kapıyı açmamı neden istiyorsun?"

"Böylece şehrin ortasına bir vampir bırakan sonovabitch'i yakalayabiliriz."

Harika. "Çapraz ateşte Halkın bir üyesini öldürdün, bir diğerini yaraladın ve benden tanıkların geri kalanını sana vermemi istiyorsun. Seni bunu yapacak kadar iyi tanımıyorum."

PAD genellikle doğru ve dürüst davranırdı, ancak yapılmaması gereken bazı şeyler vardı: bir polis katilini ortağına teslim etmezsiniz ve bir büyücüyü İlk Müdahale Birimi'ne teslim etmezsiniz. Hepsi gönüllüydü ve akıl sağlığı isteğe bağlı bir gereklilikti. Ghastek ve adamlarını onlara teslim edersem, hastaneye asla ulaşamama ihtimalleri çok yüksekti. Resmi terim "yolda yaralanarak öldüler" şeklindeydi.

Erkek sesi ofladı pufladı. "Şuna ne dersiniz: Kapıyı açın yoksa kırarız."

"Bunun için arama iznine ihtiyacınız var."

"Acil tehlikede olduğunu düşünüyorsam arama iznine ihtiyacım yok. Söylesene Charlie, sence o tehlikede mi?"

Charlie, "Bence çok büyük bir tehlike altında," dedi.

"Peki kolluk kuvvetleri olarak onu söz konusu tehlikeden kurtarmak bizim görevimiz mi?"

"Bunu yapmamak suç olur."

Bir kişi ölmüş, diğeri kanıyla yeri boyamış. Sanırım şaka yapma zamanı gelmişti.

"Charlie'yi duydun. Kapıyı aç yoksa biz senin için açarız."

Gözetleme deliğinden biraz daha uzağı eğildim. İçeri girmeye çalışırlarsa muhtemelen onları haklayabilirdim ama PAD'den gelecek her türlü işbirliğine de elveda diyebilirdim. "Kapının üstüne bak. Tahtaya kaynaklanmış metal bir pençe görüyor musun?"

"Ve?"

"Bu işyeri Sürü'nün malıdır. Eğer kapıyı kırarsanız, bir yargıç karşısına çıkmaya ve neden arama izniniz olmadan bu binayı işgal ettiğınızı, Sürü'nün misafirlerini tutukladığınızı ve Sürü mülküne zarar verdiğinizi açıklamaya hazır olmalısınız."

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Öğrendiğim kadarıyla Sürü'nün avukatları hiç de küçümsenecek insanlar değildi ve çok inatçılardı.

"Tam olarak ne diyorsun?" diye homurdandı polis.

"Önce çapraz ateşte bir sivili öldürüyorsunuz, sonra da arama izniniz olmadan Sürü'nün mülküne giriyorsunuz. Bir gün için çok fazla."

"Haklı bir cinayetti," dedi polis. "Bunu seninle tartışmayacağım."

"Bakın, sizinle daha önce çalıştım. Dedektif Michael Gray'i arayın. Benimle ilgili bir dosyası var. Onu buraya getirirseniz ya da bana bir arama emri getirirseniz kapıyı açarım. Yaygara yok, hasar yok, herkes mutlu, kimse mahkemeye götürülmez. Yakında bir ambulansa da ihtiyacımız olacak. Kızlardan birine turnike yaptım ve eğer acele etmezsek kan kaybından ölecek."

"Bak ne diyeceğim, kapıyı aç, yaralı kızı dışarı çıkaralım ve Gray'i arayalım."

Sanki dün doğmuşum gibi. "Kapıyı açtığım an, bana saldıracaksın. Sağlık görevlileri gelene kadar bekleyeceğim."

"Tamam. Aramayı ben yapacağım ama onun hayatıyla oynuyorsun. Ölürse sorumlusu sensin ve seni bizzat ben tutuklayacağım."

Metal muhafazayı kaydırarak kapattım ve kadınların yanına döndüm.

Siyah saçlı kadın perili gözlerle bana baktı. "Bizi almalarına izin mi vereceksin?"

"Eğer arkadaşınızın hayatı ile sizin özgürlüğünüz arasında bir seçim yapacaksanız, evet. Şimdilik bekleyeceğiz."
Emily bana baktı. "Ölecek miyim?" "Eğer yardım edebilirsem hayır."

YAZAR HAKKINDA

Ilona Andrews, karı-koca bir yazar ekibinin takma adıdır. Ilona doğuştan Rus, Andrew ise ABD Ordusu'nda eski bir iletişim çavuşu. Sanılanın aksine Andrew hiçbir zaman öldürme yetkisine sahip bir istihbarat subayı, Ilona da onu baştan çıkaran gizemli Rus casusu olmamıştır. Üniversitede, Ilona'nın daha iyi bir not aldığı İngilizce Kompozisyon 101 dersinde tanıştılar. (Andrew bu konuda hâlâ kızgındır.) Andrew ve Ilona birlikte *New York Times* çoksatanı Kate Daniels şehir-fantezi serisinin ve romantik şehir-fantezi romanı Edge'in ortak yazarlarıdır. Şu anda Portland, Oregon'da iki çocukları ve çok sayıda evcil hayvanlarıyla birlikte yaşamaktadırlar. Örnek bölümler, haberler ve daha fazlası için www.ilona-andrews.com adresini ziyaret edin.

YENİ 6 SERİSİ'Nİ KAÇIRMAYIN
YENİ YORİfİ ZAMAN9 ÇOK SATAN YAZAR

I LONA ANDREWS

IN THE EDGE

Roso Drayton Edga'da iki dünya arasında yaşamaktadır: OFtB Bids'te insanların Wal-Mart'tan alışveriş yaptığı ve büyüünün bir peri masalından başka bir şey olmadığı Broi'ari vardır; diğer tarafta ise mavi kanlı %s1okratların hüküm sürdüğü ve büyüünüzün gücünün hayatınızı değiştirebileceği Weid,araalm vardır. Yalnızca Edgers Ilka Rosa dünyalar arasında kolayca geçiş yapabilir ama asla gerçek anlamda dünyaya ait olamazlar.

Kate Daniels'in yeni romanını kaçırmayın
New York Times en çok satan yazar

LONA ANDREWS

MAGIC KANAM ALAR

Kate Daniels cleans up the paranormal problems no

Atlanta'nın shapeshifting topluluğu.

Ve şehirde yeni bir oyuncu var.

Kate ve Curran'ı bile düzeltebilir.

İ O, to 1 "dte. B""use this time Kate will be taking

/mnguin.com

MfPY0RRfr3fAs
BESTSELLINGAUTHOR
'DAN

ILONA VE MWS

agte a "dAtln "tn tu
Bu Ketc Daniels'mişi.

SIHIRLI ISIRIKLAR SIHIRLI YANIKLAR SIHIRLI VURUŞLAR SIHIRLI KANAMALAR

ÖVGÜYE DEĞER:

"Kate harika bir hemine, kalbi olan sert
bir kız ve baltasını kesinlikle
çıkarmalı."

'Hızlı panod, aksiyon dolu kentsel fantezi
full of magic, vampires, werebeasties, and things
that go bump in the night."

'Şehir fantezisi hayranları Ilona'ya hayran kalacak

**Explore the outer reaches
of imagination—don't miss these authors
of dark fantasy and urban noir that take you
to the edge and beyond.**

Patricia Briggs

Karen Chance

Anne Bishop

Simon R. Green

Caitlin R. Kiernan

Janine Cross

Jim Butcher

Rachel Caine

Sarah Monette

Kat Richardson

Glen Cook

Douglas Clegg

penguin.com

M15G0907

Wnguin Gro@ (ABD) Oaline

What will you be reading tomorrow?

Patricia Cornwall, Nom Roberts, Catherine Cnnlter,
Tom Oancy, Laurell W Hamilton, Charlaine Harris,
J. R. Ward, WE.B. GriRiis, William Gibson,
Robin Ceoir, Brian Jacques, Stephen King,
Dean Koontz, Rric Jemme Dickey, Terry McMillan,
Sue Monk Kidd, Amy Tan, Jayne Ann Krentz,
Daniel Silva, Kate Jacoi'a...

You'll find them all at

Rxiguin fimup (ABD) haber bültenlerine abone olun
a "d grt an excluai-c inside look
yeni başlıkları ve sevdiğiniz yazarları yüceltmede
Herkes Clae Doen'dan çok önce

PENGUEN GRUBU (ABD)
.cOm

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.